Παρνασσός

Ἡ πολιορκία τοῦ... Ἀλκαζὰρ

(Γελοιογραφία τοῦ καλλιτεχνικοῦ μας συνεργάτου ζωγραφου κ. Π. Παυλίδη)

Π
Π30

Παρνασσός

ΑΡΙΘ. 2
ΔΡΧ. 2

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΝΤΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ
26
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1936
ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2

Παρνασσός

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Ι. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ
Πανεπιστημίου 36. Τηλ. 23-532

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ὁ Μίμης ὁ Ἀμίμητος
κι' ὁ φίλος του ὁ Πὼλ Νὸρ
καινούργι' ἀνοίγουν φάμπρικα
καλαμπουριῶν σονόρ!

— Γιὰ πές μου, Μίμη Ἀμίμητε
πῶς σοῦρθ' αὐτὴ ἡ ἰδέα
ν' ἀνοίξῃς τέτοια φάμπρικα
καλαμπουριῶν σπουδαία
πὼς δὲν σ' ἀρέσουν διόλου;
καὶ παρασταίνεις τάχατε
Σὲ βεβαιῶ, παμφίλτατε,
πὼς εἶσαι ἐκτὸς ρόλου,
ὅταν τοὺς καλαμπουριστὲς
τοὺς δυστυχεῖς σκοτώνεις,
ἀφοῦ ἐσὺ προτήτερα
τοὺς προσκαλεῖς μὲ τρόπο.
Θαρρῶ σὲ αὐστηρότητα
πὼς τὸ παραξηλώνεις
τὰ θύματά σου ἀφίνοντας κα
Μπάμ! μιὰ καὶ στὸν τόπο!

— Ὁμολογῶ, παμφίλτατε
Πὼλ Νὸρ καὶ σεβαστέ μου
γεννήτορ, ὅτι ἄδικο
δὲν ἔχεις πέρα ὥς πέρα
κι' οὔτε θὰ τὸ σκεπτόμουνα
ὅτι μπορεῖ ποτέ μου
νὰ φέρω κἂν ἀντίρρησι
σὲ σένα τὸν πατέρα,
ποὺ ἂν ἐσὺ δὲν ἤσουνα
κι' ἐγὼ δὲν θὰ γεννιόμουν,
μ' ἀνύπαρκτος στοῦ Μηδενὸς
τὶς χῶρες θὰ πλανιόμουν.
Ὡστόσο αὐτὸς εἶν' ὁ σκοπὸς
τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος
τοῦ ἀντικαλαμπουριστικοῦ,
ποὺ διεξάγω ἀγόνως
ὥς τώρα, ἀφοῦ ἀποτέλεσμα
δὲν ἔφερα κανένα
καὶ καλαμπούρια γίνονται
ἀκόμη παγωμένα,
μ' ὅλο ποὺ τόσον ἄγρια
παίρνουνε τιμωρία
ὅσοι νὰ κάνουνε ἀπ' αὐτὰ
ἔχουνε τὴ μωρία.
Τρεῖς τὴν ἡμέρα τακτικὰ
γιὰ μῆνες ἐξοντώνονται
κι' ὁλοένα φανερώνονται
τόσοι, ποὺ ἡ χώρα ὁλόκληρη
κοντεύει νὰ ρημάξῃ...

— Φρονῶ, Μίμη Ἀμίμητε,
ὅτι δὲν εἶσαι ἐν τάξει.

— Κι' ὁ λόγος, φίλτατε Πὼλ Νόρ;

— Θὰ στὸ ἐξηγήσω εὐθύς,
μὰ πρέπει νἆσαι ὑπάκουος
καὶ νὰ λογικευθῇς.
Ἐνῷ κυνήγι ἄγριο
στὰ καλμπούρια κάνεις,
πλὴν ὅμως δὲν παραμελεῖς
τέτοια καὶ σὺ νὰ φτειάνῃς!

— Ἀπόδειξέ μου ὅτι κι' ἐγὼ
παρόμοιες σάχλες φτειάνω.

— Γιὰ ξαναδιάβασέ τ' αὐτὰ
ποὺ εἶπες παραπάνω.
Νά, λόγου χάρι, αὐτὰ τὰ δυό:
«ἀγῶνος» καὶ «ἀγόνως»...

— Νὰ μοῦ μιλᾷς ἔτσι αὐστηρὰ
μήπως σὲ κάνει ὁ φθόνος;
Εἶνε αὐτὸ μιὰ ρίμα ἁπλῆ,
δὲν εἶνε καλαμπούρι!

— Καλά, κὺρ Μίμη Ἀμίμητε!
Δὲν σ' εἴπαμε καμπούρη!
Ὕστερα εἶνε τ' ἄλλα δύο
αὐτὰ μὲ τὴ μωρία
καὶ μὲ τὴν τιμωρία...

— Τὰ λόγια σου, πατέρα μου,
μὲ βάζουν σὲ ἀπορία!
Ἐξ ἄλλου κύτταξε καὶ σὺ
τὸν τελευταῖο στίχο
τοῦ πρώτου ὀκταστίχου σου...
Τὸ «μπάμ! μιὰ καὶ στὸν τόπο».
Θαρρῶ πὼς μέσα ψάχνοντας
μιὰ «μπάμια» θὰ πετύχω
δίχως μεγάλο κόπο.
Ὥστε καλὰ τὸ βλέπετε
πὼς δίχως νὰ τὸ θέλω
κι' ἐγὼ ἐκαλαμπούρισα
κι' οὔτε μοῦ πέρασε ποτὲ
κάνοντας μιὰ ρίμα
ἰδέα ἀπ' τὸ τσερβέλο
πὼς τῆς καλαμπουρίτιδος
κι' ἐγὼ θὰ πέσω θῦμα!

— Ὥστε λοιπὸν εἰλικρινῶς
μισεῖς τὰ καλαμπούρια...
— Ναί, τὰ μισῶ ὅπως μισοῦν
τὸ ξύλο τὰ γαϊδούρια,
ὅπως μισεῖ ὁ Μαροκηνὸς
στὴν Ἱσπανία τὸ χιόνι,
ὅσο μισεῖ ὁ παγετὼν
τὸν ἥλιο ποὺ τὸν λυώνει!
Ναί, τὰ μισῶ ὅπως μισεῖ
ὁ ναυαγὸς τὸ κῦμα
ὡς ὁ κακοῦργος τὸ μισεῖ
τὸ ἀτυχές του θῦμα,
ὡς ὁ Τσὰγκ-Κάϊ-Σὲκ μισεῖ
τὸν Τσὰγκ-Σιοῦ-Λιάνγκ καὶ ὅπως
μισεῖ τὸν ληστευόμενον
ὁ ἄθλιος λογοκλόπος!
Μισῶ τὰ καλαμπούρια, ναί!
Ὤ, τὰ μισῶ ἀπείρως
καὶ εἰς ἐμὲ ἐξολοθρευτοῦ
ἂν ἔτυχεν ὁ κλῆρος,
θὰ ἀπαλλάξω ἐξ αὐτῶν ὅ
τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν
κι' ἂν νὰ κινήσω θὰ ὤφειλον
τὸν Ὄλυμπον, τὴν Ὄσσαν!

— Ἡσύχασε, Ἀμίμητε!
Παιδί μου, μὴ θυμώνῃς!
(Καὶ μέσα του σκεπτόταν ὁ
Πὼλ Νόρ: Τί τοῦ πληρώνεις;)
Ἄντε, καλὰ Χριστούγεννα
κι' αἴσιον τὸ Νέον Ἔτος!
— Ἂς εἶνε! Ἐφέτος ἔζησαν...
Τοῦ χρόνου, ἀνυπερθέτως...

ΠΩΛ ΝΟΡ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΑ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ο ΠΟΘΗΤΟΣ καὶ ὁ ΠΑΤΑΚΙΟΣ

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ ἔμαθα; Ἀλήθεια πὼς δίνεις τὴν παραίτησί σου ἀπὸ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Ἔτσι φαίνεται, πὼς εἶνε ἀλήθεια.

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ ἔξαφνη ἀπόφασις;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Ἄστα, μωρὲ Πατακιέ, παράτατα, τί θέλεις καὶ τὰ ξεσκαλίζεις;

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Μήπως καμμιὰ διαφωνία μὲ τοὺς ἄλλους συναδέλφους σου γιὰ τὸ λάδι, γιὰ τὰ κεριά, γιὰ τοὺς δίσκους;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Τίποτε ἀπ' αὐτά, μὲ ξέρεις ἐμένα τί συμβιβαστικὸς εἶμαι πάντα.

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Τότε λοιπόν;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Ἂς εἶνε, ἐσένα πρέπει νὰ στὰ πῶ, γιατὶ εἶσαι φίλος γκαρδιακός, νὰ μοῦ δώσῃς καὶ τὴ συμβουλή σου.

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Λέγε λοιπόν, εἶμαι ὅλος αὐτιά!

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Τὴν ξέρεις αὐτὴ τὴ Σαμψάκαινα, ποὺ κάθεται πίσω ἀπὸ τὸ ἱερό, καρσὶ στὸν καφενὲ τοῦ Καμένου;

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Αὐτὴ ποὺ τὴ χώρισε ὁ ἄντρας της γιατὶ εἶχε νταραβεράκια μὲ κάμποσους γειτόνους;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Ἄ, ψέματα, συκοφαντία! Μὴν ἀκοῦς τί λέει ὁ κόσμος. Δὲν τὰ εἶχε μὲ πολλοὺς γειτόνους, μὰ μὲ ἕνα μονάχα γείτονα.

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Τέλος πάντων, τί μὲ ἕνα, τί μὲ πολλούς; Καλὰ ἔκανε ὁ ἄντρας της νὰ τὴ χωρίσῃ.

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Δὲ σοῦ λέω πὼς ἔκανε ἄσχημα... μὰ γιατί μοῦ κακοποιεῖς τὴν κουβέντα;... Ἐδῶ δὲν πρόκειται τώρα περὶ τὸ διαζύγιο, μὰ περὶ ἐκείνου ποὺ στάθηκε αἰτία γιὰ τὰ χωρίσια... γιὰ τὸν ἕνα, ὄχι γιὰ τοὺς πολλούς, νἄμαστε συνεννοημένοι.

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Ἐπὶ τέλους, τί μᾶς νοιάζει ποιὸς ἦταν αὐτός; Τί μᾶς κόφτει νὰ πονοκεφαλᾶμε; Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴν παραίτησί σου.

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Ἀκριβῶς γιὰ τὴν παραίτησί μου. Λοιπὸν αὐτός, ὁ μόνος, νἄμαστε συνεννοημένοι, εἶμαι τοῦ λόγου μου!

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Ἐσύ, μωρὲ Ποθητέ, εἶσαι μπερδεμένος σ' αὐτὴ τὴν βρωμοδουλειά, ἐσύ, ὁ φιλήσυχος πολίτης, ὁ μυαλωμένος ἄνθρωπος;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Δὲν τὸ θέλω, μωρὲ Πατακιέ, δὲ τὸ θέλω, μὰ τὴν Παναγία! Μὰ εἶνε κάτι ποὺ μοῦ ἔχει ἐπαναστατήσει ὅλο τὸ εἶνε μου καὶ δὲν κοιμᾶμαι μερόνυχτα ὁλόκληρα, δὲν μπορῶ, μωρὲ ἄνθρωπε, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτὴ τὴ γυναίκα! Ἔρωτας εἶνε αὐτός, δὲν εἶνε παῖξε γέλασε, καϋμὸς μεγάλος, μπουρίνι, σίφουνας, σεβντᾶς, φλόγα τῆς Κολάσεως!

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Κι' ὅλος αὐτὸς ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Νῶε γι' αὐτὴ τὴ μεσόκοπη; Νἆταν τουλάχιστο κανένα τρυφεροῦδι, κάτι πήγαινε κι' ἐρχότανε..

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Ἂν δὲ σ' ἀρέσῃ ἐσένα, ἐγὼ τρελλαίνουμε γι' αὐτὴ καὶ σὲ παρακαλῶ λίγα τὰ λόγια σου, γιατὶ μὲ ὅλη τὴ φιλία ποὺ ἔχουμε...

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Καλά, τὴν ἰδέα μου εἶπα... δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε τὴ γνώμη μας νὰ ποῦμε;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Ὄχι, νὰ τὴ φυλάξῃς γιὰ τὸν ἑαυτό σου...

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Πάει καλά.. Παρακάτω...

ΠΟΘΗΤΟΣ — Μωρέ, νὰ μὴ σ' ἀφήνουν νὰ κάνῃς τὸ κέφι σου; Ὅλοι τὰ ἴδια μοῦ κοπανανε, καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίτροποι καὶ ὁ παπᾶ-Βαγγέλης, ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας μας, λὲς πὼς εἶνε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κανταβρουγίας.. Γι' αὐτὸ θυμώνω, μωρὲ Πατακιέ, γιατὶ αὐτὰ δὲν τὰ λὲς μονάχα ἐσύ, μὰ ἕνας κόσμος ὁλάκερος!

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Τὰ βλέπεις, λοιπόν;

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Τί νὰ δῶ; Ἐγὼ δὲν ἀκούω κανένα, τὴν ἀγαπάω καὶ θὰ τὴν πάρω, γι' αὐτὸ τοὺς πέταξα καὶ τὴν παραίτησι στὰ μοῦτρα! Θ' ἀλλάξω μάλιστα καὶ γειτονιά, νὰ πάω σὲ ἄλλη ἐνορία νὰ κάνω τὸ γάμο μου!

ΠΑΤΑΚΙΟΣ.— Μὲ γειά σου, μὲ χαρά σου!

ΠΟΘΗΤΟΣ.— Μὰ δὲν τὸ λὲς εἰλικρινά, ὅπως δὲν τὸ λέει καὶ κανένας ἄλλος. Ἡ μάννα μου καὶ τ' ἀδέλφια μου μοῦ ἔφαγαν τ' αὐτιά: «Ἐσύ, ἕνας προκομμένος ἄνθρωπος, ἐσὺ ἕνας ποὺ οἱ ἐνορῖτες σ' ἐξελέξανε ἐπίτροπο, νὰ πάρῃς μιὰ τέτοια, μιὰ... κτλ...». Τέλος πάντων... Μὰ τί νὰ κάνω; Δὲν μπορῶ, καίγουμαι ἀνάβω, φλογίζομαι καὶ ὅλα τὰ παρατάω γιὰ τὸ μεράκι μου, ὄχι ἐπίτροπος ποὺ εἶμαι, μὰ μακάρι νἄμουνα μαχαραγιᾶς τῶν Ἰνδιῶν.

Π. ΧΟΡΝ

Σατυρικὰ ἐπιγράμματα

ΕΙΣ ΖΩΝΤΟΧΗΡΑΝ

Ἂν κι' ἔχῃς ὠμορφιὰ καὶ χάρι
γυναῖκα του κανεὶς δὲν θὰ σὲ πάρῃ
γιατὶ φοβᾶται, κακομοίρα,
μὴ μείνῃς πάλι ζωντοχήρα.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΙΣΣΑ ΜΟΥ

Θεότρελλη γειτόνισσα,
σὰν βγαίνῃς στὸ μπαλκόνι,
μὲ κυβερνᾷς μὲ τὴ ματιά,
σὰν νὰ βαστᾷς... τιμόνι.

Σ' ΕΝΑ ΠΟΙΗΤΗ

Ποιὸν ζητᾷς νὰ ἀπατήσῃς
κακομοίρη, στὸ Θεό σου,
τὶς γυναῖκες, τοὺς γνωστούς σου
τὸ Θεό, τὸν ἑαυτό σου ;
Γηρατειὰ βερνικωμένα,
ἄχ γιὰ νειᾶτα δὲν περνοῦνε
πᾶς τοὺς ἄλλους νὰ γελάσῃς,
μὰ μὲ σὲ ὅλοι γελοῦνε.

Σατανᾶς

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ!

(Σκῖτσο τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. Μπέζου, ἀπὸ τὴν Ἔκθεσιν τῶν Σκιτσογράφων)

ΕΥΖΩΝΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟΥΛΑΚΙ

Γαϊτανουφρύδου Παυλιόρα μ'

Τὰ γενν'τούρια τοῦ Θιανθρώπ', δηλαδὴς τοῦ Χριστούλ' μας ὅπους οὐνουμάζετ' Προυτεβ'σιάνικα, μὶ βρίσκ'ν μακρὰν ἀπού τὴν ζαχαρουζυμουμέν' κι' ἰρουτουβόλου ὑπόστασίν' γιγονὸς ποὺ θὰ μὶ ιξαναγκάσ' νὰ διέλθου κατ'φὴς κὶ μόνους τὴν μεγάλ' ἡμέρα, ὅπους δὶν ἀμφιβάλ' θὰ πράξ' κι' ἡ ἀφιντιά σ'. Ἰκτὸς ἂν δια βάζουντας τὸ γράμμα μ' ἰφτούνου σὶ πιάσ' χασμουρ'τὸ ἰκ τῆς συγκινήσιους κὶ τοὺ ρίξ'ς στοὺν ὕπνου οὐπόταν ἀσφαλῶς κι' ἀμικτακλήτους θὰ μὶ οὐραθῇς ἰνύπνιουν.

Ἰγὼ ἰν τοὺ μιταξὺ γιὰ νὰ σὶ ξιχνάου, οοϊδομάγουλου, Παπλιουράκ' μ', φέρνου γυρου β ο υ λι ά τοὺς δρόμις τῆς Ἀνθήνας κὶ χάσκου σὶ ἔρμους μπρουστὰ στὰ βιτρίνια—ἔτσ' λιέγουντ' προυτβ'σιάν'κα τὰ πανεθύρια ποὺ ἔχ'ν τὰ μπακαλ'κούδια κὶ τὰ ὑπουδέλοιπα μαγαζούδια—ἀλλὰ χουρὶς νὰ κατορθών' νὰ σὶ βγάλ' ἀπού τοῦ μυαλό μ'.

Ἀλλὰ ἰκειὸ ποὺ μὲ ἔκανι τοὺν ἔρμου νὰ τὰ χάσου ἦτανι ἄλλου γιγονὸς σμιχτουφρύδου Παπλιόρα μ'. Καθὼς πιρνοῦσα ἔξου ἀπού ἰένα βιτρίν' τὶ νουμίζ'ς ὅτ' εἶδα; ἕνα διντρ'λάκι φουρτουμένου μὶ τσαρ'χάκια, μὶ κ'δουνίστρις κὶ χίλια-δυὸ ἄλλα μπιχλιμπίδια. Τὴν πρώτ' στιγμὴ τὰ ἔχασα οὐ καψηρός.

—Ὠρὲ ὑπάρχ'ν διντρ'λάκια ποὺ κάν' τέτοια μπιχλιμπίδια;

Χουρὶς νὰ χάσου οὔτι στιγμή, Παπλιουράκ' μ', τράβηξα τοὺ πουγγὶ μ' κὶ μπῆκα μέσα στοὺ μαγαζούδ'.

—Πόσου τοὺ πουλάτι ἰκειὸ τοὺ διντρ'λάκι, ρώτηξα ἰέναν μαντράχαλου ποὺ ἦρθι τοὺ κατόπιν μ'.

—Μὶ ἰφτοῦνα ποὺ κρέμουντι ἰπάνου;
—Κὶ βέβαια.
—Διακόσις δραχμοῦλις.

Χουρὶς νὰ χάσου τοὺ θάρρους μ'. ξιτύλης' τοὺ πουγγί μ', τοῦ ἔδουκα τὶς διακόσις δραχμοῦλις κὶ τοὺ πῆρα στὴ μάντρα ποὺ μέν' μαζὶ μὶ τοὺ Θύμιου τοῦ Σφαλιάρα κὶ τὰ ἄλλα τὰ πιδιά.

Ἤθιλα νὰ κόψ' κάτ' κὶ νὰ σοῦ στείλ', Παπλιοράκ' μ', ἀλλὰ θὰ ἦτανι κρῖμα γιατὶ τὰ μπιμπιχλιμπιδάκια εἶνι πουλὺ μικρὰ ἀκόμ'. Μόλις μιγαλώσ'ν κάμποσο —κὶ δὲν θ' ἀργήσ'ν γιατὶ τοὺ ποτίζου κάθι μέρα τοὺ διντρουλάκ'—θὰ γιουμώσ' ἰένα κωφίν' κὶ θὰ στοὺ στείλ' καθὼς κὶ ἰένα μάτ' ἀπού τοὺ διντρὶ γιὰ νὰ μπουλιάσ'ς τὴ μουριὰ ποὺ ἔχιτι στὴν αὐλή σας, νὰ κάν' κὶ ἰφτούν' μπιχλιμπίδια.

Γλυκουφιλώντας τὴν ἰλίτσα ποὺ ἔχ'ς
κάτω ἀπού τοὺ μαγ'λάκι σ'
διατιλῶ κατ'φὴς ἰξ ἰρουτ'κοῦ πάθους
Μήτρους Σβερκιάς, ὁ ἴδιους.

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

Τὴν Πρωτοχρονιὰ ζητήσατε τὸ πανηγυρικὸν φύλλον τοῦ «Παρνασσοῦ».
[illegible] εἰκονογραφημένον, ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ.

ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀμερόληπτον
ἐξωτερικὸν
δελτίον

ΝΕΦΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

ΗΜΕΡΑΙ ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

Ἐπισκόπησις
ὑπὸ εἰδικοῦ
συνεργάτου

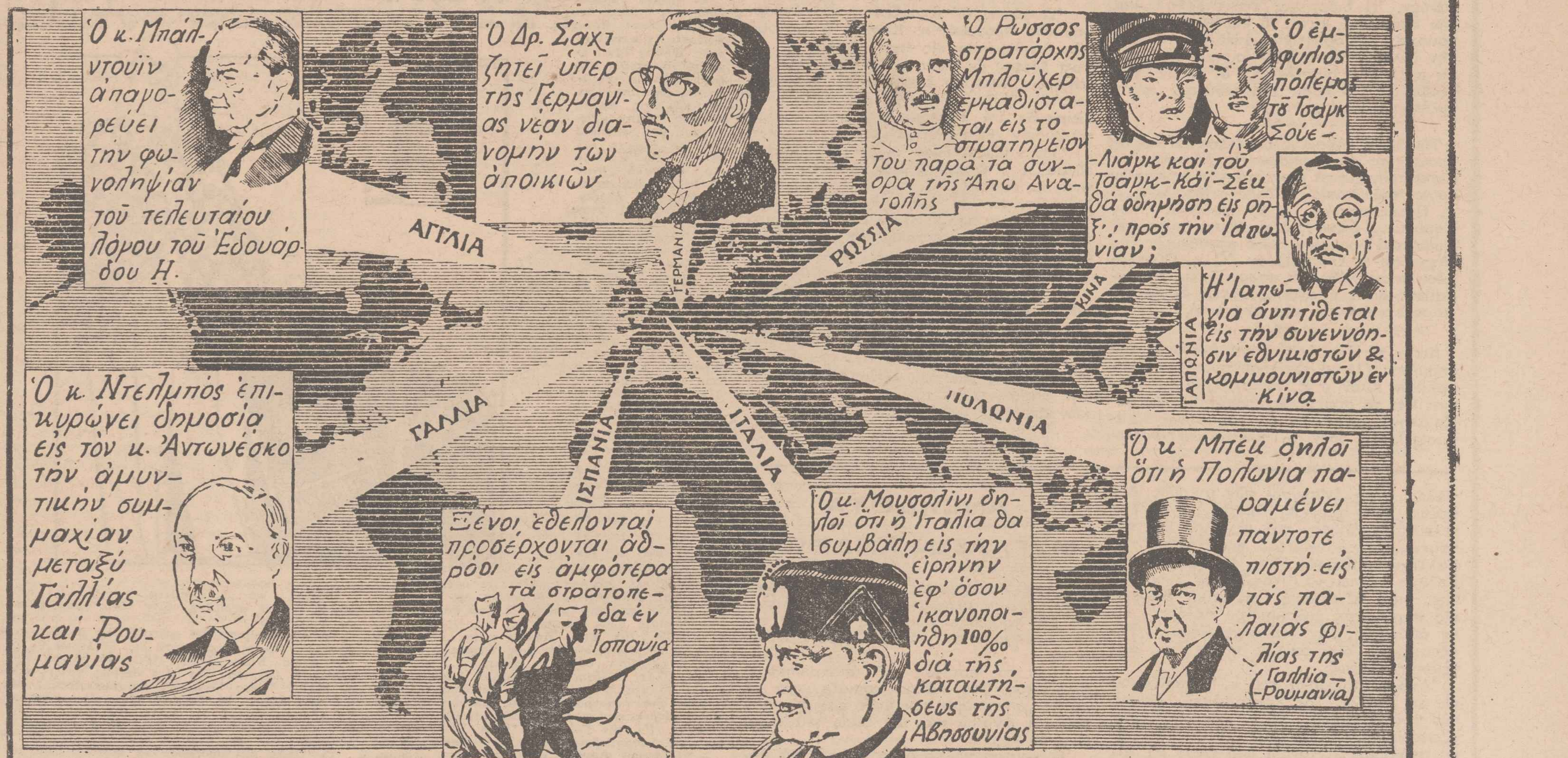
Ὁ κ. Μπάλντουϊν ἀπαμορεύει τὴν φωνοληψίαν τοῦ τελευταίου λόγου τοῦ Ἐδουάρδου Η.
Ὁ Δρ. Σάχτ ζητεῖ ὑπὲρ τῆς Γερμανίας νέαν διανομὴν τῶν ἀποικιῶν
Ὁ Ρῶσσος στρατάρχης Μπλοῦχερ ἐγκαθίσταται εἰς τὸ στρατηγεῖον του παρὰ τὰ σύνορα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς
Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος τοῦ Τσάγκ Σοὺε-Λιάγκ καὶ τοῦ Τσάγκ-Κάϊ-Σὲκ θὰ ὁδηγήσῃ εἰς ρῆξιν πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν;
Ἡ Ἰαπωνία ἀντιτίθεται εἰς τὴν συνεννόησιν ἐθνικιστῶν & κομμουνιστῶν ἐν Κίνᾳ
ΑΓΓΛΙΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ
ΡΩΣΣΙΑ
ΚΙΝΑ
ΙΑΠΩΝΙΑ
ΓΑΛΛΙΑ
ΙΣΠΑΝΙΑ
ΙΤΑΛΙΑ
ΠΟΛΩΝΙΑ
Ὁ κ. Ντελμπὸς ἐπικυρώνει δημοσίᾳ εἰς τὸν κ. Ἀντωνέσκο τὴν ἀμυντικὴν συμμαχίαν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ρουμανίας
Ξένοι ἐθελονταὶ προσέρχονται ἀθρόοι εἰς ἀμφότερα τὰ στρατόπεδα ἐν Ἱσπανίᾳ
Ὁ κ. Μουσολίνι δηλοῖ ὅτι ἡ Ἰταλία θὰ συμβάλῃ εἰς τὴν εἰρήνην ἐφ' ὅσον ἱκανοποιήθη 100% διὰ τῆς καταυτήσεως τῆς Ἀβησσυνίας
Ὁ κ. Μπὲκ δηλοῖ ὅτι ἡ Πολωνία παραμένει πάντοτε πιστὴ εἰς τὰς παλαιὰς φιλίας της (Γαλλία—Ρουμανία)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΤΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ».— Τὰ σπουδαιότερα διεθνῆ γεγονότα κατ' εἰκονογράφησιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Γερ. Γρηγόρη

Τὰ διεθνῆ γεγονότα μᾶς φέρουν ὁλονὲν πλησιέστερον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, γεγονότα ἔτι σοβαρώτερα ἠκολούθησαν τὴν ἕως χθὲς ἀβεβαιότητα, καὶ ἀγωνίαι νέαι προσετέθησαν εἰς τὰς παλαιάς. Ἐφθάσαμεν ἄραγε δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν; Πάντως εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι εὑρισκόμεθα εἰς μίαν τόσον ἱστορικὴν ἐποχὴν ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τὴν κοινὴν γνώμην νὰ εἶνε εἴπερ ποτε ἐνήμερος τῆς καταστάσεως κατὰ τὸν ἀντικειμενικώτερον τρόπον.

Ἐγκαινιάζομεν σήμερον νέον σύστημα ἐρεύνης τῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Θὰ παραθέσωμεν τὰ γεγονότα ἐκεῖνα ποὺ χαρακτηρίζουν τὰ ἀλάνθαστα σημεῖα τῆς καταστάσεως, σημερινῆς καὶ αὐριανῆς, καὶ θὰ τὰ ἴδωμεν μὲ μίαν ἄλλην ὀπτικήν. Ὄχι ἀπὸ τὴν ἐπίσημον καὶ τετριμμένην πρόσοψιν, ὅπως συνήθως παρουσιάζονται εἰς τὸν Τύπον, ἀλλὰ ἀπὸ μίαν ἄλλην γωνίαν, τὴν παρασκηνιακήν. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ὁ ἀναγνώστης μόνος του θὰ φθάσῃ εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα.

◆◆

Εὔλογον ἀνησυχίαν προεκάλεσεν ἡ ἐξαφνικὴ ταραχὴ τοῦ παγκοσμίου χρηματιστηρίου. Τὸ χρηματιστήριον, διὰ λόγους πολὺ σοβαρούς, δικαίως ἐθεωρήθη ἀνέκαθεν ὡς τὸ πιστότερον βαρόμετρον τῆς πολιτικῆς καταστάσεως. Τὸ 1914, εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ παγκοσμίου πολέμου, καὶ τότε τὸ χρηματιστήριον πρῶτον εἰδοποίησε τὸν κόσμον ὅλον διὰ τὴν ἐπερχομένην πανωλεθρίαν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Μπριὰν ἀπὸ τοὺς ξαφνικοὺς σπασμοὺς τοῦ παρισινοῦ Χρηματιστηρίου ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ πόλεμος πρέπει νὰ ἀναμένεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Τί βλέπομεν τὰς ἡμέρας αὐτάς; Τὰ σιτηρά, τὰ ὄσπρια καὶ γενικῶς ὅλα ὅσα ἔχουν σχέσιν μὲ τὸν ἐφοδιασμόν, ἔφθασαν καὶ διαρκῶς ὑψώνονται εἰς δυσθεώρητα ὕψη. Δύο εἶνε τὰ κυριώτερα αἴτια: α΄) ἡ προσπάθεια τῶν κρατῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας νὰ σχηματίσουν ἀποθέματα, τροφίμων, ἀπαραιτήτων ἐν περιπτώσει πολέμου καὶ β΄) τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ρωσσία, ὁ σιτοβολὼν αὐτὸς τῆς Εὐρώπης, διὰ τοὺς ἰδίους λόγους ἀπηγόρευσε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου της — οὔτε ἕνα κιλό. Θέλει νὰ κρατήσῃ ὅλο τὸ σιτάρι της διὰ τὰς ἰδικάς της ἀνάγκας.

◆◆

Τὸ ἱσπανικὸν πρόβλημα, παρ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν τοὐλάχιστον καλλιτέρευσιν, ποὺ παρουσίασε ἀπὸ διεθνοῦς ἀπόψεως κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐγκυμονῇ τοὺς μεγαλυτέρους καὶ τοὺς μᾶλλον ἀπροόπτους κινδύνους. Οἱ ξένοι ἐθελονταὶ καταφθάνουν κατὰ χιλιάδας. Νέαι ἑκατοντάδες γερμανῶν «περιηγητῶν» ἀποβιβάζονται ἀκαταπαύστως εἰς τὸ Κάδιξ, μὲ πολεμοφόδια καὶ μάλιστα μὲ ὅπλα νεωτάτης ἐφευρέσεως, προσπαθοῦντες νὰ συγκρατήσουν τὸν Φράνκο. Ὅλοι ἤρχισαν νὰ φοβοῦνται, ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ κατάντήσῃ ὥστε ἐπὶ τοῦ ἱσπανικοῦ ἐδάφους νὰ ἀλληλοκτυπῶνται ξένα στρατεύματα.

Εἰς τὴν δυσκολωτάτην αὐτὴν καμπὴν ἐλάχιστα ἠμπορεῖ νὰ πράξῃ ἡ ἐν Λονδίνῳ ἑδρεύουσα διεθνὴς «Ἐπιτροπὴ μὴ ἐπεμβάσεως». Καὶ βεβαίως θὰ ἦτο ἀστεῖον νὰ περιμένῃ κανεὶς ματαίωσιν τῆς σκανδαλώδους ἐπεμβάσεως, ἐν ὅσῳ τὰ αἴτια καὶ οἱ κύριοι παράγοντες τῆς ἐπεμβάσεως αὐτῆς παραμένουν ἄθικτοι καὶ ἀνενόχλητοι. Δὲν θὰ ἠμποροῦσαν ἄραγε ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, ὑπὸ μορφὴν ἀποκλεισμοῦ, νὰ ὑψώσουν μὲ τὰς στρατιωτικάς των δυνάμεις τὸ σωτήριον φρᾶγμα κατὰ πάσης ξένης ἐπεμβάσεως; Τὸ πρᾶγμα δὲν φαίνεται οὔτε παράλογον, οὔτε ἀδύνατον, ἀλλὰ ἐδῶ γεννᾶται ἄλλο σοβαρώτερον πρόβλημα. Τί θὰ γίνῃ, ἂν αὔριον ὑπὸ διάφορα προσχήματα μία... ξένη δύναμις προκαλέσῃ παρόμοιον ἐμφύλιον πόλεμον εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν ἢ εἰς ἄλλο κράτος; Θὰ συμφέρῃ ἄραγε πάντοτε εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Ἀγγλί[illegible] νὰ καθορισθῇ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς ὅλας της τὰς μεγάλας λεπτομερείας ἡ ἀρχὴ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως; Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ ἄραγε νὰ ἀποδειχθῇ μίαν ἡμέραν, καὶ πολὺ γρήγορα ἴσως, μαχαῖρι δίκοπο;

Ἂς ἴδωμεν ἤδη ἐπακριβῶς ποίαν ἔκτασιν ἔχει κατακτήσει ὁ Φράνκο μὲ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ τί κρατοῦν οἱ κυβερνητικοί. Οἱ ἐπαναστάται κατέχουν τελείως 17 ἐπαρχίας συνολικῆς ἐκτάσεως 158.266 τετραγων. χιλιόμ. καὶ 6.707.000 ἑκατομ. κατοίκων. Αἱ ἐπαρχίαι αὐταὶ εἶνε αἱ ἀκόλουθοι:

1) Ἀβίλα, 2) Βαλλαδολίδ, 3) Θαμόρα, 4) Κάδιξ, 5) Κάθερες, 6) Κορούνια, 7) Λόγκρονο, 8) Λοῦγκο, 9) Ναβάρρα, 10) Ὀρόνχο, 11) Ποντεβέντρα, 12) Σαλαμάνκα, 13) Σεβίλλη, 14) Σεγκοβία, 15) Σόρια, 16) Χουέλβα καὶ 17) Κανάριοι νῆσοι.

Οἱ κυβερνητικοὶ κατέχουν τελείως 15 ἐπαρχίας συνολικῆς ἐκτάσεως 146.362 τετραγ. χιλιόμ. καὶ 7.534.000 ἑκατομ. κατοίκων. Αἱ ἐπαρχίαι αὗται εἶνε αἱ ἀκόλουθοι: 1) Ἀλικάντε, 2) Ἀλμέρια, 3) Ἀλμπαθέτε, 4) Βαρκελώνη, 5) Βαλένθια, 6) Βισκάια, 7) Γκιουντάτ - Ρεάλ, 8) Καστελλόν, 9) Κερόνε, 10) Κουένκα, 11) Λέριντα, 12) Μούρτσια, 13) Σαντάντερ, 14) Ταραγκὸν καὶ 15) Χάεν.

◆

Εἶνε, φαίνεται, ὁ καιρὸς τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τῶν συμμαχιῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν δανείων ἐκ μέρους τῶν με-

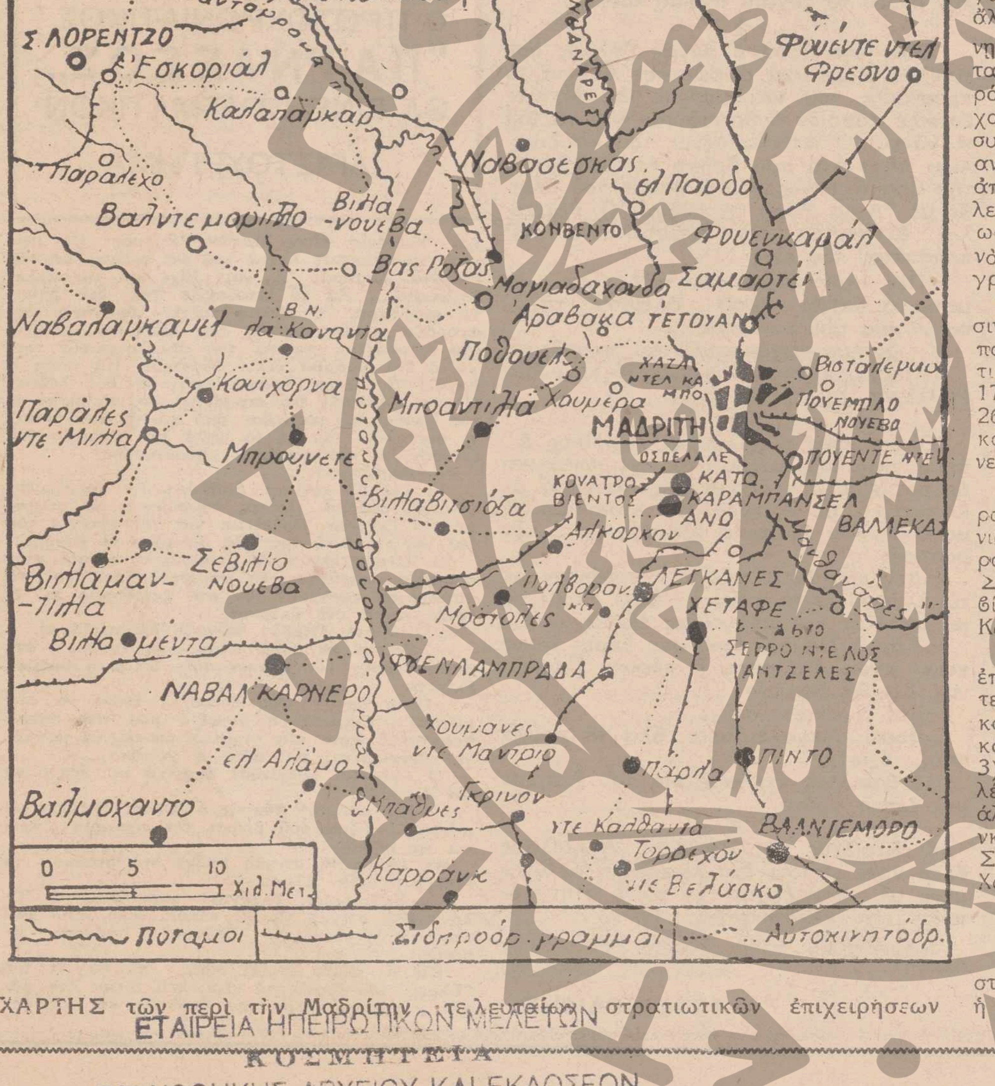

ΧΑΡΤΗΣ τῶν περὶ τὴν Μαδρίτην τελευταίων στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Λ. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39047

ΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΜΑΣ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τὴν 17ην λήγοντος εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος ἤρχισε τὰς ἐργασίας της ἡ διάσκεψις τῶν διοικητῶν τῶν Ἐκδοτικῶν Τραπεζῶν τῆς Βαλκανικῆς Συνεννοήσεως. Κατὰ τὴν διάσκεψιν συνεζητήθησαν τὰ σοβαρώτερα ζητήματα τῆς εἰδικότητός των ἐκτεινομένης εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς ἐθνικῆς δραστηριότητος τῶν χωρῶν τούτων. Ἡ διάσκεψις ἐπανελήφθη καὶ τὴν ἐπομένην, κατὰ τὸ ἐκδοθὲν δὲ ἀνακοινωθὲν «ἡ συζήτησις ἀπέδειξε τὴν καλὴν θέλησιν ὅλων τῶν συμμετασχόντων εἰς αὐτήν, νὰ συντελέσουν δι' ὅλων τῶν μέσων εἰς τὴν λύσιν τῶν τεθέντων πρὸς συζήτησιν θεμάτων».

◆◆

Τὴν 18ην λήγοντος δι' ἐκτάκτου ἁμαξοστοιχίας ἀνεχώρησαν εἰς Λάρισαν ἵνα παραστοῦν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῶν ὁριστικῶν ἔργων τοῦ Πηνειοῦ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεύς, ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων, ὁ κ. ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου καὶ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Οὐατερλόου. Ὁ κ. Οὐατερλόου παρεκλήθη νὰ παραστῇ εἰς τὰ ἐγκαίνια, διότι ἡ ἀνάδοχος τῶν ἔργων ἑταιρεία «Μπούτς» εἶνε ἀγγλική.

◆◆

Κατὰ τὰ ἐγκαίνια ἅτινα ἐγένοντο τὴν ἑπομένην (19ην) ὡμίλησε πρὸς τὸν Θεσσαλικὸν Λαὸν ὁ κ. Μεταξᾶς, ὅστις ἐτόνισε ὅτι τὸ σημερινὸν κράτος θὰ ἀναλάβῃ ὅλην τὴν δαπάνην τῶν ἔργων διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον ἡ σιτάρκεια τῆς χώρας. Ἐν προκειμένῳ ἀξίζει νὰ γνωσθῇ ὅτι μέχρι τοῦδε τὸ ἕνα τρίτον περίπου τῆς Θεσσαλικῆς γῆς παραμένει κατ' ἔτος ἀκαλλιέργητον ἐνῷ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ καλλιεργεῖται καὶ νὰ ἀποδίδῃ, ἀντικαθισταμένης τῆς ἀγραναπαύσεως διὰ τῆς ἀμαψισπορᾶς.

◆

—Ὡσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Προνοίας κ. Κοριζῆ, ἡ διανομὴ τῶν βοηθημάτων εἰς τοὺς ἀπόρους θὰ γίνῃ ἐφέτος ὡς ἑξῆς: 1) Ὑπὲρ τῶν ἀναπήρων πολέμου δραχμὰς 2 ἑκατομμύρια. 2) Ὑπὲρ τῶν ἀνέργων Ἀθηνῶν — Πειραιῶς 1½ ἑκατομμύριον καὶ 1 ἑκατομμύριον ὑπὲρ τῶν ἀνέργων ἐπαρχιῶν. 3) Ὑπὲρ τῶν ἀπόρων: Ἀθηνῶν μὲν καὶ Πειραιῶς 1 ἑκατομμύριον διὰ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, τῶν δὲ ἐπαρχιῶν 2 ἑκατομμ. 375 χιλ. διὰ τῶν Γενικῶν Διοικήσεων καὶ Νομαρχιῶν. Ἐν συνόλῳ θὰ διατεθῶσι δραχμαὶ 8.235.000.

◆◆

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ νέος ἀρχηγὸς τοῦ Ναυτικοῦ Ἐπιτελείου ὑποναύαρχος κ. Σακελλαρίου, διὰ τηλεγραφήματός του ἐκ Λονδίνου πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν ἀνέφερεν ὅτι ἤρχισαν αἱ συνεννοήσεις ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν διὰ τὴν παραγγελίαν τῶν δύο ἀντιτορπιλλικῶν ἀνοικτῆς θαλάσσης.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

γάλων πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν μικρῶν. Δὲν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητον ἕνα τελευταῖον ἄρθρον τοῦ μεγάλου καὶ πεπειραμένου οἰκονομικοῦ παράγοντος τῆς Γαλλίας κ. Καγιώ, ὅστις ἐτόνισεν ὅτι ἡ Γαλλία πρέπει νὰ ἀνοίξῃ τὸ «πουγκὶ» της, διότι ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἐπιρροὴ εἰς παραμονὰς ἐνδεχομένου πολέμου, εἶνε ἀδύνατος, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ ἐξωτερικὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν δανειακῆς φύσεως.

Ἀπὸ τὸ ταξείδιον τοῦ κ. Ἀντωνέσκου εἰς τὸ Παρίσι, ἂς κρατήσωμεν ἐπίσης τὴν πρόποσιν τοῦ Γάλλου ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν κ. Ντελμπός, ὅστις ἐθεώρησε σκόπιμον νὰ τονίσῃ δύο τινά: α) ὅτι «εἰς τὴν Γαλλο-ρουμανικὴν συνεννόησιν δὲν εἴμεθα μόνοι, ἀλλὰ ἔχομεν μαζῆ μας τὴν Μικρὰν Ἀντάντ, καὶ τὴν Βαλκανικὴν Συνεννόησιν» καὶ β) ὅτι τὰ κράτη αὐτὰ εἶνε φιλειρηνικά, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἡ διεθνὴς κοινὴ γνώμη ἤρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται πλέον, ὅτι ὑπάρχουν καὶ «κάποια ἄλλα κράτη» ὀλιγώτερον φιλειρηνικά.

Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀποδοθῇ σημασία εἰς τὰς στενὰς συνεννοήσεις τοῦ Τούρκου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἀρὰς, κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονήν του. Αἱ ἐπανειλημμέναι συνεργασίαι του μὲ τὸν κ. Ντελμπός, κατόπιν μάλιστα τῆς προηγηθείσης διευθετήσεως ἐν Γενεύῃ τοῦ ζητήματος τοῦ σαντζακίου τῆς Ἀλεξανδρέττας, ἀσφαλῶς ἀπέβλεπον εἰς εὐρυτέραν συνεργασίαν τῶν δύο χωρῶν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς εἰρήνης.

⁂

Δὲν εἶνε αἰθριώτερος ὁ ὁρίζων εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν. Τὰ δραματικὰ γεγονότα γύρω ἀπὸ τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Τσάνγκ-Κάϊ-Σέκ, ἐξακολουθοῦν νὰ ἀπασχολοῦν τὴν διεθνῆ κοινὴν γνώμην. Μὲ ἰδιαιτέραν συγκίνησιν παρακολουθοῦν τὰς συνεπείας τῆς καταστάσεως ἡ Ἰαπωνία, ἡ Ρωσσία καὶ αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι. Ἡ κατάστασις ἔχει φθάσει εἰς λεπτότατον καὶ σοβαρώτατον σημεῖον. Μία ἐσπευσμένη καὶ ἀπότομος πολιτικὴ ἠμπορεῖ, νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἀνεπανορθώτους καταστροφάς, ἀλλὰ καὶ μία ἀδιαφορία ἢ πολιτικὴ νωθρότης ἠμπορεῖ νὰ συντελέσῃ, ὥστε νὰ διαμορφωθῇ μία κατάστασις, ἡ ὁποία θὰ προδικάζῃ, διὰ πολλὰς δεκαετηρίδας, τὴν τύχην τῶν οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν συμφερόντων τῶν Μεγάλων Δυνάμεων εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν.

Δικαιολογημένος εἶνε ἐπομένως ὁ ἀναβρασμὸς ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸ Τόκιον καὶ εἰς τὸ Νανκίν. Ἡ Ρωσσία ἔσπευσεν ἤδη νὰ δηλώσῃ διὰ τοῦ ἐν Νανκὶν ἐπιτετραμμένου της, ὅτι θὰ μείνῃ οὐδετέρα εἰς τὰς ἐσωτερικὰς διαμάχας τῆς Κίνας. Ἡ ρωσσικὴ οὐδετερότης ὀφείλεται κυρίως εἰς τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἠμπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ θολὸς ὁρίζων τῆς Εὐρώπης. Ἄλλως τε οἱ αὐτοὶ γεωγραφικοὶ ὅροι ἐπέβαλλον πάντοτε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Ρωσσίας, νὰ μὴν ἀπασχολῆται συγχρόνως πρὸς δύο διευθύνσεις, ἀλλὰ νὰ φροντίζῃ τὴν διευθέτησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν ἢ ἀσιατικῶν της λογαριασμῶν ἐκ περιτροπῆς.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἕνας κακεντρεχὴς Ἀθηναῖος παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὸ φιλόσοφο Πλάτωνα καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἕνας μαθητής του τὸν κατηγοροῦσε γιὰ ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα:

—Δὲν τὸ πιστεύω, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ φιλόσοφος. Τοῦ κάκου κοπιάζεις νὰ μὲ κάνῃς νὰ πιστέψω πῶς ἕνας μαθητής μου ποὺ τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν ξέρω γιὰ καλὸ εἶνε ἄθλιος.

Ὁ κουτσομπόλης ὅμως ἄρχισε νὰ ὁρκίζεται πῶς εἶχε ἀκούσει μὲ τ' αὐτιά του τὸ μαθητὴ νὰ βρίζῃ τὸν Πλάτωνα.

—Τότε λοιπὸν θὰ πῇ πῶς ἔχω πράγματι αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, εἶπε ἀτάραχος ὁ Πλάτων κι' ὁ μαθητής μου ἀπὸ ἀγάπη μὲ κατηγορεῖ γιὰ νὰ μὲ κάνῃ νὰ διορθωθῶ...

◆

Ὅταν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἀπεβιβάζετο μὲ τὸ στρατό του στὴν Ἀφρική, καθὼς θέλησε νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴ βάρκα του, ἔπεσε κάτω. Ἀντιλαμβανόμενος δὲ πῶς ὁ στρατός του θὰ θεωροῦσε τὸ πέσιμό του γιὰ κακὸν οἰωνό, δὲν σηκώθηκε ἀμέσως, ἀλλὰ πιάνοντας τὴ γῆ ἐφώναξε:

—Ὦ, Ἀφρική, σὲ κρατῶ!

Ἔτσι οἱ στρατιῶτες ἐθεώρησαν ὡς καλὸν οἰωνὸ τὸ τυχαῖο πέσιμό του.

◆

Ὅταν στὰ 1553 ὁ μέγας Γάλλος σατυρικὸς Ραμπελαὶ ἀρρώστησε βαρειά, ὁ προστάτης του καρδινάλιος ντὲ Μπελὶς ἔστειλε κάποιον ἄνθρωπό του γιὰ νὰ ἰδῇ τί κάνει. Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ καρδιναλίου πῆγε καὶ τὸν βρῆκε ἑτοιμοθάνατο, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ὁ παπᾶς τοῦ ἄλειβε μὲ Ἅγιο Μῦρο τὰ πόδια. Ὁ Ραμπελαὶ βλέποντας τὸν ἀπεσταλμένο τοῦ προστάτου του εἶπε:

—Πὲς στὸν κύριό σου πῶς εἶμαι γιὰ μακρινὸ ταξίδι, ἀφοῦ ἀλείβουν τὰ... παπούτσια μου μὲ λῖπος!..

Κι' ὕστερα ψυχορραγῶντας πρόσθεσε:

—Τραβῆχτε τὴν αὐλαία... Ἡ κωμωδία ἐτελείωσε...

◆

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Ἐρρῖκος Δ΄ περνῶντας μιὰ ψυχροτάτη χειμωνιάτικη ἡμέρα, εἶδε στὸ δρόμο ἕνα Γασκῶνο ἀξιωματικὸ μὲ ἐλαφρότατο καλοκαιρινὸ μανδύα. Τὸν ἐφώναξε ἀμέσως καὶ τὸν ρώτησε:

—Δὲν μοῦ λέτε, πῶς δὲν κρυώνετε μὲ τὸ ἐλαφρὸ αὐτὸ ροῦχο; Ἐγὼ ντυμένος μὲ μάλλινα καὶ μὲ γοῦνες ἐξεπάγιασα.

—Ἐὰν ἡ Μεγαλειότης σας ἔκανε ὅπως κάνω ἐγώ, ἀπάντησε ὁ εὐφυὴς Γασκῶνος, δὲν θὰ ἐκρύωνε.

—Καὶ τί κάνετε σεῖς;

—Φορῶ, Μεγαλειότατε, ὅλα τὰ ροῦχα πού... ἔχω!..

Ὁ βασιλεὺς ἐγέλασε καὶ τοῦ ἐχάρισε μιὰ ζεστὴ γοῦνα.

◆

Ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀγησίλαος βλέποντας κάποτε ἕνα λωποδύτη νὰ ὑπομένῃ μὲ γενναιότητα τὴν ποινὴ στὴν ὁποίαν εἶχε καταδικασθῆ, εἶπε:

—Ὁ ἄθλιος αὐτὸς κλέβει τώρα τὴν... ἀρετή!...

ΙΣΤΟΡΙΟΔΙΦΗΣ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΟΛΑΦ ΠΕΤΕΡΣΟΝ

ΤΟΥ ΣΟΥΗΔΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ κ. Γ. ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Στὶς 12 ἡ ὥρα καὶ 12΄ τὸ τραῖνο μπῆκε μὲ μεγάλη φασαρία στὸ σταθμό. Τὸ πλοῖο τῆς γραμμῆς ἔφευγε στὶς 12 καὶ 57΄.

Ὁ Ὄλαφ Πέτερσον εἶχε τρία τέταρτα τῆς ὥρας στὴ διάθεσί του. Μὰ δὲν θὰ τ' ἄφινε νὰ πάνε χαμένα! Εὐτυχῶς, εἶχε ἕνα σωρὸ μικροδουλειὲς ν' ἀποτελειώσῃ. Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ στείλῃ στὸ ξενοδοχεῖο μερικὲς ἀπὸ τὶς βαλίτσες του, νὰ πάρῃ τὶς ἄλλες ποὺ τοῦ εἶχαν κρατήσει στὸ τελωνεῖο γιὰ τὸν ἔλεγχο καὶ νὰ τὶς πάῃ κατόπιν πιὸ βιαστικὸ ἦταν νὰ στείλῃ ἕνα τηλεγράφημα, μὲ πληρωμένη ἀπάντησι στὸν Λάροευ... Εἶχε ἐπίσης ἕνα ραντεβοῦ μὲ τὸν Ἔλμερ, ποὺ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὴν πόλι μὲ τὸ τραῖνο Σπουδαία δουλειά! Ἔπρεπε νὰ τὴν κανονίσῃ τὸ γρηγορώτερο! Τέλος, ἔπρεπε νὰ φάῃ. Κι' ἐπειδὴ εἶχε χάσει τὸ ταξειδιωτικὸ κασκέτ το του, ἔπρεπε τὸ δίχως ἄλλο ν' ἀγοράσῃ ἕνα παρόμοιο ἀπὸ τὸ πρῶτο ἐμπορικό. Κι' ὕστερα, ἂν εἶχε καιρό, — γιατὶ ὄχι; — μποροῦσε θαυμάσια νὰ γράψῃ τῆς Γκέρντας.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε γράψει ἀπὸ τὸ χειμῶνα ἢ καλύτερα ἀπὸ τὴν ἄνοιξι. Μὰ πότε; Δὲν εἶχε οὔτε μιὰ στιγμὴ στὴ διάθεσί του. Μποροῦσε νὰ γράψῃ σ' ἕνα κορίτσι ἀπὸ ἕνα σταθμὸ ἢ ἀπὸ ἕνα καράβι; Ὁπωσδήποτε ὅμως ἔπρεπε νὰ τῆς γράψῃ. Πῶς θ' ἄρχιζε; Νά, ἔτσι ἀπάνω κάτω: «Ἀγαπητὴ Γκέρντα, θυμᾶστε ὅτι δὲν μᾶς δόθηκε ὁ καιρός, οὔτε ἡ εὐκαιρία, οὔτε, ἂν θέλετε....»

Ὁ Ὄλαφ παράτησε τὸ γράμμα ξαφνικὰ κ' ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ νὰ φωνάξῃ ἕνα λοῦστρο. Ἔπειτα, μάζεψε γρήγορα τὶς βαλίτσες του κι' ἔκανε νὰ κατεβῇ, ὅταν ἀπότομα, εἶδε τὴν Γκέρντα! Ἦταν μόνη, ἀνάμεσα στὸν κόσμο, ὅπως πάντα.., σιωπηλή, ἥσυχη.

— Γκέρντα! φώναξε καὶ τῆς ἔκανε νόημα. Γκέρντα!...

Ἔπειτα, εἶπε στὸ λοῦστρο τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ καὶ κατέβηκε στὴν ἀποβάθρα.

— Θὰ τὸ πιστέψετε, ψιθύρισε κατόπιν στὸ αὐτὶ τῆς Γκέρντας, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς σᾶς συλλογιζόμουν! Θυμᾶστε τὴ συνάντησί μας τὸ περασμένο φθινόπωρο; Εἶχα νὰ σᾶς πῶ τότε κάτι. Μά, περιμένετέ με μιὰ στιγμή, παρακαλῶ. Ἕνα τηλεγράφημα νὰ στείλω κι' ἔφθασα ἀμέσως... Σ' ἕνα λεπτό!....

Κι' ὁ Ὄλαφ ἔτρεξε πρὸς τὸ τηλεγραφεῖο, γυρίζοντας κάθε τόσο τὸ κεφάλι του καὶ χαμογελῶντας στὴν Γκέρντα ποὺ τὸν περίμενε πάντα στὴν ἴδια θέσι.

Γράφοντας τὸ τηλεγράφημα κατόπιν, συλλογίσθηκε: «Πρέπει τώρα νὰ τῆς μιλήσω καθαρά. Ναὶ ἢ ὄχι;....» Ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του: 12 καὶ 16΄. Τὸ ραντεβοῦ μὲ τὸν Ἔλμερ ἦταν γιὰ τὶς 12 καὶ 34΄. Πρὶν ὅμως ἔπρεπε νὰ σηκώσῃ λεφτὰ ἀπὸ τὴν Τρόστεζα. Ὑπόθεσις πέντε λεπτῶν. Ἐμπρός! Θὰ μείνουν τριανταπέντε λεπτὰ γιὰ νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Γκέρντα. Λαμπρά! Ἄ, ναί! Εἶχε καὶ τὴν ἀλληλογραφία.... Μὰ τὸ ξενοδοχεῖο ἦταν δυὸ βήματα πιὸ πέρα. Ὁ Ὄλαφ τρέχει λαχανιασμένος, ἀγοράζει καθὼς περνάει ἕνα κασκέττο, μπαίνει στὸ ξενοδοχεῖο, παίρνει τὴν ἀλληλογραφία του, μὰ νά, ἕνα γράμμα θέλει ἀπάντησι. Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Ὁ Ὄλαφ γράφει γρήγορα δυὸ λέξεις. Ἔπειτα, ἁρπάζει ἕνα σάντουϊτς ἀπὸ τὸ δίσκο ἑνὸς γρούμ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κοντά του, πετάει τὸ πορτοφόλι του μὲ τὰ ψηλὰ στὸ γραφεῖο τοῦ ξενοδοχείου καὶ φωνάζει, μπουκωμένος·

— Πληρωθῆτε!....

12 καὶ 23 κιόλας! Διάβολε! Τὰ πράγματα γίνονται σοβαρά. Πρέπει, ὁπωσδήποτε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Γκέρντα. Πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία του καὶ γιὰ τὴν δική της! Μὰ θὰ χάσῃ τὸ βαπόρι...

Ὁ Ὄλαφ ἔκλεισε τὸ γράμμα, τὸ πέταξε στὸν πορτιέρη, παράτησε τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ καινούργιο κασκέττο του στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴ Γκέρντα.

— Νᾆμαι! Ἦρθα! Φώναξε λαχανισμένος.

— Μπορῶ νὰ μάθω πόση ὥρα ἔχουμε στὴ διάθεσί μας; Τὸν ρώτησε τότε δειλὰ ἡ ὄμορφη Γκέρντα

—Πόση ὥρα; Ὅση θέλουμε! Θέλω νὰ σᾶς μιλήσω... Γκέρντα, ἡ μοναξιά μου εἶνε ἀπερίγραπτη!... Μόνο μιὰ γυναῖκα μπορεῖ νὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένο. Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα...

Ἡ Γκέρντα, κοκκίνησε ξαφνικὰ κι' ἔκανε νὰ τὸν διακόψῃ.

—Μιὰ στιγμή! Φώναξε ὁ Ὄλαφ. Ἀφῆστε νὰ μιλήσω... Τώρα ποὺ βρῆκα τὴν εὐκαιρία πρέπει νὰ μιλήσω..

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε στὸ σταθμὸ τὸ ἐξπρὲς μὲ τὸν Ἔλμερ.

—Συγγνώμην, Γκέρντα! παρεκάλεσε ὁ Ὄλαφ. Μιὰ στιγμὴ νὰ δῶ κάποιο φίλο. Εἶνε μιὰ σπουδαία δουλειά!.... Ἔφθασα! Ἔφθασα ἀμέσως!

Κι' ὁ Ὄλαφ ἔτρεξε πρὸς τὸ βαγόνι τοῦ Ἔλμερ, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, τοῦ ἔδωσε ἕνα μάτσο χιλιάρικα, πῆρε τὴν ἀπόδειξι καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του: 12 καὶ 44΄. Τὸ βαπόρι ἔφευγε στὶς 12 καὶ 57΄. Εἶχε ἀκόμα δεκατρία λεπτὰ στὴ διάθεσί του.

Ὥρμησε μέσα στὸ πλῆθος τοῦ σταθμοῦ, ἔσπρωξε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸν κόσμο, ξενύχιασε μερικούς, ἀδιαφόρεσε γιὰ τὶς βρισιές τους κι' ἄνοιξε δρόμο, ἀκάθεκτος.

«Φθάνει νὰ μὲ περιμένῃ.... Συλλογιζόταν. Φθάνει νὰ μὲ περιμένῃ. Εἶνε τόσο φρόνιμη, τόσο ἥσυχη!...»

Ἄξαφνα γύρισε καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ τοῦ σταθμοῦ. Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἤθελε νὰ δῇ ἂν εἶχε καιρό. Κάθε ἄλλο! Ἤθελε νὰ δῇ ποῦ βρισκόταν ἡ Γκέρντα. Τὴν εἶχε ἀφήσει κάτω ἀπὸ τὸ ρολόϊ. Ἴσως λιγάκι, ἀριστερώτερα.... Μὰ ποῦ εἶνε τώρα; Ἡ Γκέρντα εἶχε γίνει ἄφαντη! Ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Τὸ τραῖνο εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ σταθμό. Σὲ λίγο οἱ ἀποβάθρες ἐρήμωσαν. Μὰ ποῦ ἦταν ἡ Γκέρντα;..

Ὁ Ὄλαφ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ στὰ μάτια του. Κύτταξε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ κι' ὕστερα φώναξε:

— Γκέρντα!

Ἦταν ἀνόητο ποὺ φώναζε ἔτσι, μὰ ξαναφώναξε:

— Γκέρντα! Γκέρντα!..

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπήντησε. Ἐρημιά. Ὁ Ὄλαφ, ξαφνικά, εἶχε μιὰ ἔξοχη ἰδέα: νὰ πάῃ στὸ σπίτι της. Σὲ τρία λεπτὰ τῆς ὥρας θὰ ἦταν ἐκεῖ! Ἔτρεξε, λοιπόν, καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ σταθμό, σὰν ἀφηνιασμένο ἄλογο.

Μπροστὰ στὸ σπίτι της ὅμως ἦταν ἕνα ἁμάξι. Ὁ πατέρας της κι' ἡ μητέρα της ἑτοιμαζόντουσαν νὰ φύγουν.

—Συγγνώμην, ἔκανε ὁ Ὄλαφ, μήπως μπορῶ νὰ δῶ τὴν δεσποινίδα Γκέρντα;

— Τώρα πιά; Τοῦ ἀπήντησε ἡ μητέρα. Ἡ Γκέρντα ἔφυγε...

— Ἀδύνατον! Φώναξε ὁ Ὄλαφ. Τώρα μόλις τὴν εἶδα στὸ σταθμό.

— Ἀκριβῶς, εἶχε πάει γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐξπρές!... Τοῦ ἐξήγησε ἡ μητέρα της χαμογελῶντας. Δὲν σᾶς τὸ εἶπε;

Ὁ Ὄλαφ δὲν ἀπάντησε. Ἔκλεισε μόνο τὰ μάτια καὶ ξαναεῖδε μπροστά του τὴν Γκέρντα. Ἄ, ναί!.... Βέβαια! Ἡ Γκέρντα εἶχε μιὰ μικρὴ βαλίτσα μαζί της...

— Περίεργο!.. ψιθύρισε ἡ μητέρα της. Πῶς δὲν σᾶς εἶπε πῶς θὰ πήγαινε στὸ Λόμπεν, γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν οἰκογένεια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της; Γιατί, καθὼς θὰ ξαίρετε, ἡ Γκέρντα ἀρραβωνιάστηκε!....

Ὁ Ὄλαφ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσε τὸ ρολόϊ τῆς ἐκκλησίας ποὺ χτύπησε τὴ μία. Ἔκανε λοιπὸν μιὰ μικρὴ ὑπόκλισι, φώναξε «χαίρετε!» στοὺς γονεῖς τῆς Γκέρντας κι' ἔτρεξε γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ βαπόρι. Εὐτυχῶς, εἶχε μιὰ μικρὴ καθυστέρησι... Ὁ Ὄλαφ ἀνέβηκε γρήγορα, βρῆκε τὶς βαλίτσες του, πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ ψιθύρισε:

— Ἐπὶ τέλους! Ἡσύχασα!...

Μὰ ὅταν συλλογίστηκε τὴν Γκέρντα, κατάλαβε στ' ἀλήθεια ὅτι ἡ ψυχή του ἦταν ἄδεια κ' ἔρημη σὰν μιὰ ἀπέραντη Σαχάρα.

ΓΙΑΛΜΑΡ ΜΠΕΡΓΚΜΑΝ

Ο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ

“ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ„

ΘΑ ΕΙΝΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΣ

Ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ δημοδιδασκάλου Κώστα Μπαρμπαγεώργου καὶ κυκλοφοροῦν εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ Κράτους τὰ ἑξῆς βιβλία:

1ον) «Τὸ Αον μαθητικὸν βιβλιάριον» πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῶν Δημοτικῶν σχολείων, περιλαμβάνει ἐλέγχους νέου τύπου δι' ὅλα τὰ ἔτη τοῦ δημοτ. σχολείου καὶ πολλὲς χρήσιμες γνώσεις. Τιμᾶται δρχ. 12 ἐλεύθερον ταχ. τελῶν.

2ον) Δελτία ἀτομικότητος — προόδου καὶ διαγωγῆς τῶν μαθητῶν, ἓν διὰ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ ἕτερον διὰ μαθητὰς Μ. Ἐκπαιδεύσεως. Τιμᾶται ἕκαστον δρχ. 3.

Ἀναμφισβήτητος εἶνε ἡ χρησιμότης τῶν ἀνωτέρω, συνιστῶνται δὲ ὑπὸ πολλῶν ἐπιθεωρητῶν.

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως (Ξενοδοχεῖον «Ἑλικὼν» Δώρου 3, Ἀθῆναι).

Παρνασσός

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία Δρχ. 200
Ἑξάμηνος » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία Δολλ. 10

Ἐπιστολαὶ καὶ χρηματικὰ ἐμβάσματα πρέπει νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ «Παρνασσοῦ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥΛΗ

ΤΟΥ Κ. ΣΠ. ΜΕΛΑ
(Ἀκαδημαϊκοῦ)

Ἡ γιαγιὰ ἐτινάχθη ἐπάνω.

—Μπᾶ, τρουουμάρα μου!

Αἱ ρυτίδες ποὺ κατεβαίνουν ἀπὸ τὰ πτερύγια τῆς μύτης πρὸς τὸ σαγόνι διεστάλησαν ἐκπληκτικῶς εἰς τὰ βαθιά της γαλάζια μάτια, πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ τῶν αὐτιῶν ἐζωγραφίσθη ἀνησυχία, ἡ πλάκα τὸ σαποῦνι τῆς ἔπεσε ἀπὸ τὰ χέρια, ἐπέταξε τὸ ροῦχο ποὖτριβε στὴ σκάφη, κι' ἐβγῆκεν ὡς ἄνεμος ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὁ κόκκορας τῆς αὐλῆς, μὲ τὸ λειρὶ πίπτον κουτσαβάκικα ὡς φέσι ἀσίκη εὐζώνου τῆς φρουρᾶς, καὶ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου εἰς τὴν οὐρὰν, ἐφαντάσθη, ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ αἰωνίου ζητήματος τῶν ἀκαθαρσιῶν του κ' ἐτράπη πάλιν εἰς φυγήν, μὲ κραυγὴν κινδύνου: Κότ — κότ — κότ — κότ!...

Καθαρὰ παρεξήγησις. Δὲν ἐπρόκειτο τώρα περὶ αὐτοῦ. Ἡ γιαγιὰ εἶχε ρίξει πρῶτα τὴ ματιά της εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἰσογείου κατοικίας, ὅπου φιγουράρει ὁ παλαιὸς κόσμος, ἡ λάμπα μὲ τὸ θαμβὸ ἀμπαζούρ, τὴ φουρκέτα καὶ τὸ χάρτινο τριαντάφυλλο (δὲν τὴν ἀνάβουν ποτέ, εἶνε ὡς κάτι ἀπιστεύτως πολύτιμον, γιατὶ τὴν ἔχουν). Ἐκύτταζε κατόπιν τὴν θέσιν, ὅπου ἔπαιζε ὁ μικρὸς πρὸ ὀλίγου, κι' ὅταν ἔβγαινεν, ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς μάντρας, ἐφώναξε:

—Τὸ παιδί!...

Τὰ πάντα ἦσαν πράγματι ἐν τάξει, κάτω ἀπὸ τὴ μικρὴ γαζία: Τὰ περίεργα χωματένια κάστρα, τὰ παλαιὰ τενεκεδένια κουτιὰ σαρδελλῶν, μιὰ κουβαρίστρα καὶ μάλιστα ἕνα μικρὸ στεφάνι ἀπὸ βαρέλι. Ὁ Λάκης ὅμως, ὁ τοσοδούλης, ὁ μπόμπιρας, μὲ τὴ μεγάλη ξανθὴ κεφάλα, τὴν πλατσουδερὴ μύτη καὶ τὰ ἔξυπνα μάτια εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά. Ὁ διαβολάκος αὐτός, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἄρχισε νὰ περπατῇ κατελήφθη κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ παραφροσύνην τῶν κάτω ἄκρων. Φεύγει ὡς ὁ Βερλαίν, μὲ διαθέσεις νὰ φθάσῃ πεζῆ μέχρι Βιέννης. Ἡ συνοικία στέλνει ὄπισθέν του ὁλόκληρον καταδιωκτικὸν ἀπόσπασμα. Τῆς γιαγιᾶς, τῆς καημένης, τῆς πηγαίνει τὸ στόμα ἑκάστοτε στὸ αὐτί.

Διότι στὸν κόσμον δὲν ἔχει ἄλλον ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδάκι. Καὶ ὁ Λάκης ὁμοίως: Δὲν ἔχει ἄλλον ἀπ' αὐτήν. Ἡ μητέρα του, κόρη τῆς γιαγιᾶς, ἀπέθανεν, ἐνῷ ἀκριβῶς τὸν κατεσκεύαζεν, ὁ πατέρας του ἔπεσεν εἰς τὴν μάχην. Καὶ ὁ μικρὸς δὲν ἔχει ἄλλα χέρια νὰ τὸν χαϊδέψουν, ἀπ' αὐτὰ τ' ἀδύνατα καὶ ὀστεώδη, τὰ ὁποῖα ὅλη τὴν ἡμέρα ξενοπλένουν, γιὰ νὰ τὸν θρέψουν. Ἡ γιαγιὰ τοῦ χρησιμεύει ὡς πατέρας, ὄχι μόνον ὑπ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν ἄλλην: Ὅτι τῆς τραβᾶ τὰ μουστάκια (διότι ἔχει). Μὲ μίαν λέξιν τὸν λατρεύει, μὲ τὴν τρυφερότητα ἐκείνην τῆς ζωῆς ποὺ σβύνει πρὸς τὴν ἄλλην ποὺ μόλις βλαστάνει. Ἂν ὁ βίος της δὲν εἶνε μαῦρος ὡς κατράμι, τὸ χρεωστεῖ σ' αὐτόν. Ἕνα χαμόγελο, ἕνα λογάκι δικό του καὶ ξεχνᾶ ὅλα τὰ πάθη της: Τὴν κόρη ποὖχασε, τὸ γαμπρό της, τὸν ἄντρα της, τοὺς ἀφορήτους κόπους τοῦ καθημερινοῦ της ἀγῶνος. Τὸν πλένει, τὸν κτενίζει, τὸν ταΐζει, τὸν ντύνει «σὰν πριγκηπόπουλο», τὸν χορεύει, τὸν τραγουδάει. Ὅλα γίνονται θωπεία πέριξ του.

Καὶ αὐτὸς ὁ ἄθλιος, φεύγει. Μὰ γιατί· Τί τὸν πιάνει;.. Ξέρω κ' ἐγώ; Φαντασία: Πίσω ἀπὸ τὴ μάντρα, μὲ τὴ σκάφη καὶ τὶς αἰώνιες σαπουνάδες, εἶνε ὁ μέγας, ὁ ἀχανὴς κόσμος. Διατηρεῖτε τὰς ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν σας χρόνων; Ἐνθυμεῖσθε τί κολοσσιαῖον πρᾶγμα σᾶς ἐφαίνετο καὶ τὸ τελευταῖο παληὸ σοκάκι; Καὶ τί ἐκπλήξεις, τί θελκτικά, τί νέα καὶ ἄγνωστα πράγματα!... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ὁ μικρὸς ἐπρόβαλε τὴν κεφάλα του, ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐλόπορταν εἰς τὸν δρόμον, δὲν ἔχει μαζεμούς. Κατελήφθη ἀπὸ τὸν ἀποδημητικὸν πόθον τοῦ Μάρκου Πόλο καὶ τοῦ Βάσκου δὲ Γάμα. Ἐννοεῖ νὰ μεταναστεύσῃ. Ἔχει τὸ αἴσθημα δεσμώτου, καταδίκου, ὁ ὁποῖος ἄλλην σκέψιν δὲν ἔχει ἀπὸ αὐτήν: Νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῆς φρουρᾶς γιὰ νὰ δραπετεύσῃ. Ἀρκεῖ νὰ λησμονηθῇ γιὰ μιὰ στιγμούλα ἡ γιαγιὰ ἐκεῖ ποῦ ἀνεβοκατεβάζει ρυθμικῶς τοὺς ὤμους, ἐπάνω στὴν σκάφη, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ συλλογίζεται τὰ περασμένα, τὸ μακαρίτη μὲ τὶς μπότες, τὸ καμτσίκι, τὰ μεθύσια, τὸ βλαστημίδι, τὸν ἀραμπᾶ ποῦ «τοὺς ἔκαναν κατάσκεσι», τὸ σπιτάκι ποῦ «ἀποθήκεψαν» κ' ὕστερα τὸ πούλησαν, γιὰ νὰ βρῇ ὁ Λάκης καιρὸ — φράστ!.. νὰ τὸ στρίψῃ.

Τὴ μιὰ φορὰ τὸν ἔπιασαν πέντε δρόμους παρακάτω, ἐν μέσῳ παρέας ἐκ μικροσκοπικῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔκαναν ἄλογο. Τὰ ὀπίσθιά του δεινῶς ἐκακοποιήθησαν τότε ἀπὸ τὴν γιαγιάν. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν σβύσει ἀκόμα τὰ τσιμπήματα καὶ ὁ φίλος ἐδευτέρωσεν. Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶχεν ἀγκυροβολήσει ἐνώπιον ἑνὸς ταβλᾶ μὲ παστέλι. Τὰ τρυφερά του μέλη ἐγνώρισαν τώρα τὰ κεντήματα τῆς καρφίτσας. Δὲν βαρυέσθε! Οὐδεὶς ἥρως τοῦ Μονταίν ἔχει δραπετεύσει τοσάκις. Ἀλλ' αὐτή του, ἡ τελευταία, μοῦ φαίνεται ἀπόδρασις κάπως δικαιολογημένη. Μὰ ἦτο ζωὴ αὐτή; Ἐκεῖ κάτω, στὸν ἄλλον δρόμο, στὸ χαρτοπωλεῖον τί πράγματα, σᾶς παρακαλῶ! Μιὰ φούσκα τόσο μεγάλη, πιὸ μεγάλη κι' ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Λάκη, γυαλιστερὴ καὶ πράσινη, γεμάτη ποιὸς ξέρει μὲ τί, καραγκιοζάκια ποῦ κάνουν τοῦμπες, ἀλογάκια, σιδηρόδρομοι, σάλπιγγες, τούμπανα, στρατιωτάκια κ' ἕνας φασουλῆς ποὺ κλείνει τὰ χέρια του καὶ κτυπάει δυὸ τενεκεδάκια. Κι' αὐτόν, τὸ Λάκη, ὁ ὁποῖος τὰ εἶδε ἀντιπροχθές, ποῦ περάσανε μὲ τὴ γιαγιά δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ κάνῃ βῆμα! Δὲν τὸν ἀφίνουν οὔτε νὰ τὰ ἰδῇ! Τὸ σκᾶς ἢ δὲν τὸ σκᾶς;

Ὁ φουκαρᾶς συνελήφθη, ἐνῷ ἐχάζευεν ἐμπρὸς εἰς αὐτὰ τὰ ἐξαίσια πράγματα. Πρὶν βάλουν χέρι ἐπάνω του, ἄρχισε νὰ κλαίῃ σπαρακτικώτατα. Ἱκέτευε τὴ γιαγιά του νὰ τοῦ τ' ἀγοράσῃ ὅλα: Τὸν ἀπήγαγεν ἐν σιωπῇ, ἐνῷ αὐτὸς κλωτσοῦσε τὸν ἀέρα. Τὰ μάγουλά του καὶ ἡ πλατσουδερὴ μυτίτσα του ἐμούσκευαν στὰ δάκρυα.. Ὁ προϋπολογισμὸς τῆς γιαγιᾶς δὲν ἀντέχει δυστυχῶς εἰς τὰς πολυτελείας αὐτάς. Ἄλλωστε δὲν ἔχει ἀκόμη πληρωθῆ, αὐτὴ τὴν τελευταία πλύσι! Σᾶς παρακαλῶ, ἂν συναντήσετε μεθαύριο, στὸ χέρι της, αὐτὸν τὸν ὀρφανούλη, στὸ μεγάλο δρόμο μὲ τὰ παιγνίδια, πάρτε του ἕνα φασουλῆ — ἕνα μεγάλο φασουλῆ ποῦ νὰ κλείνῃ τὰ χέρια. Γιατὶ φοβοῦμαι πολὺ ὅτι θὰ δώσῃ γι' αὐτὸν ἡ γρηούλα τοὺς κόπους μιᾶς ὁλοκλήρου μαρτυρικῆς ἑβδομάδος.

ΣΠ. ΜΕΛΑΣ

ΟΤΑΝ ΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ ΖΟΥΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ

ΜΙΑ ΝΕΑΡΑ ΒΕΝΤΕΤΑ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ.—Ἡ μὶς Ντόροθυ Μὰκ—Λὴν εἰς μίαν παθητικὴν σκηνὴν τελευταίας κινηματογραφικῆς ταινίας τοῦ Χόλλυγουντ.

ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ (ΑΚΑΔΗΜΑ'Ι'ΚΟΥ)

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ

Κάποτε συνήντησα ἕνα φίλον μου τῶν νεανικῶν χρόνων, ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὴν Σωτῆρα τοῦ Ἀλικόκκου, τῆς ὁδοῦ Κυδαθηναίων, δηλαδή, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς συνοικίας, ὅπου ὡς μαθηταὶ τοῦ λεγομένου Γυμνασίου τῆς Πλάκας, ἐπλέκαμε μὲ χρυσᾶ νήματα καὶ τὰς ἐλπίδας τοῦ μέλλοντός μας καὶ τὰ ρωματικά μας εἰδύλλια.

—Αἴ, τί λές, ἀφοῦ μᾶς ἐλησμόνησεν ἕως τώρα ὁ ἀμελέτητος δὲν πᾶμε αὔριο σὲ καμμιὰ ἐκκλησιά; Μαζῆ μὲ τὰ Χριστουγεννιάτικα τροπάρια θὰ ζωντανεύσουν εἰς τὴν ψυχή μας καὶ ὅλαι τῆς νεότητός μας αἱ ἐντυπώσεις.

—Τότε, ἀφοῦ βοηθεῖ τὰς σκέψεις μας καὶ ὁ καιρός, ἂς πάρουμε τὰ βουνά, νὰ προσευχηθοῦμε μέσα σὲ κάποιο ἐρημοκκλήσι.

Ἦταν πρωῒ ὅταν ἐσκουντήσαμε τὴν μικρὴ θύρα τοῦ ἐρημοκκλησιοῦ ποὺ τὸ σκεπάζει μιὰ βαλανιδιὰ καὶ τὸ ἀερίζουν δυὸ κυπαρίσσια.

Καὶ τώρα μέσα στὴν ἐρημιὰ μὲ πραγματικὴν πίστεως κατάνυξιν, ἀκούεται ἡ μελωδικὴ τοῦ φίλου μου φωνή:

Ἡ Παρθένος σήμερον
τὸν Ὑπερούσιον τίκτει

Ὁ ἥλιος τώρα ἐν τῇ δόξῃ του, ἀπὸ τὸ παραθυράκι τῆς ἐκκλησούλας φωτίζει τὰς εἰκόνας τοῦ τέμπλου. Εἶνε ἀποχρωματισμέναι ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ κακότεχνοι. Ἀλλά, τὴν ὥρα ποὺ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου πίπτουν εἰς τὰ πρόσωπά των ἐπάνω τοὺς δίνουν κάποιαν ἀπόκοσμον ἐμφάνισιν. Λὲς καὶ ἀνήκουν εἰς τὰς σκιώδεις ὑπάρξεις τοῦ μυστικοῦ κόσμου.

—Τί λές, Κώστα, δὲν βγαίνουμε ἔξω καλλίτερα; Ἂς τελειώσουμε τὴ λειτουργία μας εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, τότε θὰ ἔχῃ εἰς ἔδαφος ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ ὁρίζοντός μας καὶ ὡς θόλον τὸν σχετικὸν οὐρανόν.

—Αὐτὸ ἐσκέφθηκα κι' ἐγώ, μὰ δὲ σοῦ εἶπα τίποτε.

Ὅταν πεταχτήκαμε ἔξω εἴδαμε, ὅτι κάτω ἀπὸ τὰ Βυζαντινὰ κεραμίδια τοῦ ἐρημοκκλησιοῦ εἶχεν ἐγκατασταθῆ ὁλόκληρον μελίσσι — αὐτὸ βούϊζε. Αἱ μέλισσαι ἔφυγαν καὶ ἐπανήρχοντο μὲ ἀκούραστη δραστηριότητα. Ἴσως νὰ ἀντελήφθησαν ὅτι ἀπὸ τὴν λειτουργία μας ἔλειπαν τ' ἁγιοκέρια.

Καὶ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἀποθαυμάζομε τώρα τὸν Ἀττικὸν ὀπτασιασμόν.

—Κύτταξε, Κώστα, ἐκεῖ κάτω τοὺς ἐγείρους τῆς ρεματιᾶς! Θυμᾶσαι κάτι ποὺ εἴχαμε διαβάσει γι' αὐτούς;

—Εἶνε αἱ λαμπάδες τοῦ ναοῦ τῆς Φύσεως.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΣΥΝΤΑΓΗ

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ
(ΑΚΑΔΗΜΑ'Ι'ΚΟΥ)

Δὲν μοῦ λὲς σὲ παρακαλῶ; Ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα ἄγριες φραγκόκοττες;

Ὁ πτωχὸς διάβολος, ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴν ἀνέλπιστην αὐτὴν ἐρώτησιν, δὲν ἦτο κυνηγός.

Ὑποθέτω, τοῦ εἶπα, νὰ βρίσκωνται στὰ βουνά. Ἀλλὰ πῶς σοῦ ἦλθε σὲ παρακαλῶ ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ περιέργεια; τί νὰ τὶς κάμῃς τὶ φραγκόκοττες;

Δὲν πρόκειται περὶ περιεργείας, μοῦ ἀπήντησε. Θέλω, ἁπλούστατα ν' ἀνακαλύψω καμμιὰ φωλιά, νὰ πάρω τὰ φραγκοκοττόπουλα, νὰ τὰ μεγαλώσω καί...

—Καὶ ἀφοῦ τὰ μεγαλώσῃς;

—Νὰ τὰ πουλήσω σὲ καμμιὰ καλὴ τιμὴ καὶ νὰ θέσω τὰς βάσεις τῆς περιουσίας μου. Δὲν ἐδιάβασες, λοιπόν, μὲ τί τρόπον ὁ Ροκφέλλερ, φουκαρᾶς κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐμένα στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς του, ἔφθασε ν' ἀποκτήσῃ τὰ ἑκατὸν εἰκοσιπέντε δισεκατομμύρια; Ἄρχισε ἀπὸ τὶς φραγκόκοττες.

Ὁ πτωχὸς διάβολος εἶχε διαβάσει ὀλίγας βιογραφικὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ Ἀμερικανοῦ Βασιλέως τῶν Πετρελαίων, δημοσιευθείσας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ὀγδοηκοστῆς πέμπτης, νομίζω ἐπετείου τῶν γενεθλίων του. Ὁ Ροκφέλλερ λοιπόν, εἶχεν ἀρχίσει, πράγματι, τὸ ἐμπορικόν του Στάδιον μὲ τὸν εἰδυλλιακὸν αὐτὸν τρόπον. Ἔπειτα ἠγόρασεν, εἰς τιμὴν εὐκαιρίας, μίαν σχεδίαν ἀπὸ κορμοὺς ξύλων, τὴν ἐκαβαλλίκευσεν, ἠκολούθησε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἔφθασεν εἰς μίαν βιομηχανικὴν πόλιν, ἐπούλησε τὴν ξυλείαν της καὶ αὔξησε τὸ μικρὸν κεφάλαιον, ποὺ εἶχεν ἀποκτήσει ἀπὸ τὶς φραγκόκοττες. Κατόπιν ἐκαθάριζε κουκιὰ καὶ πουλοῦσε τὰ γερά. Ὕστερα συνεταιρίσθη μὲ κάποιον ἄλλον φουκαρᾶν καὶ ἔστησαν ἕνα καζάνι, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκαθάριζαν πετρέλαια. Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, μέχρι τῶν 125.000.000.000. Ὁ πτωχὸς διάβολος, λοιπόν, ποὺ μ' ἐρωτοῦσεν ἂν ὑπάρχουν ἄγριες φραγκόκοττες στὴν Ἑλλάδα, εἶχε στὰ χέρια του τὴν συνταγὴν τῶν ἑκατομμυρίων. Τί διάβολο. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ κατὰ γράμμα καὶ νὰ γίνῃ Ροκφέλλερ. Τὸ πᾶν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶνε ἡ συνταγή. Ὅταν ἔχῃς τὴν συνταγήν, ἔχεις τὸ μυστικὸν καὶ τραβᾶς ἐμπρός.

—Καλὰ ἐξηκολούθησεν. Οἱ φραγκόκοττες πιστεύω κι' ἐγὼ νὰ βρεθοῦν. Ἀλλὰ ἔλα πάλι ποὺ χρειάζεται ἔπειτα μιὰ σχεδία καὶ ἕνας ποταμός. Καὶ μετὰ τὴν σχεδίαν τὰ κουκιά. Ποῦ νὰ τὰ βρῶ αὐτά;

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, τοῦ εἶπα. Ποταμοί, δόξα τῷ Θεῷ, ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα. Πιστεύω νὰ βρεθῇ καὶ ἡ σχεδία. Τὰ κουκιὰ δὲν θὰ σοῦ λείψουν. Ὅσο γιὰ τὰ πετρέλαια βλέπουμε ἀργότερα.

—Ἔχεις δίκηο, ἐφώναξεν ἐνθουσιασμένος. Ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὶς φραγκόκοττες καὶ ἔχει ὁ Θεός. Σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ κολάϊ. Μήπως καὶ ὁ Ροκφέλλερ ἔγινε δισεκατομμυριοῦχος μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα;

Καὶ μὲ ἀφῆκεν ἐνθουσιασμένος καὶ ἀποφασισμένος ὁριστικῶς νὰ γίνῃ Ροκφέλλερ.

Αὐτὰ μᾶς κάμουν οἱ κύριοι ἑκατομμυριοῦχοι. Μᾶς προσφέρουν μίαν συνταγὴν καὶ μᾶς ἀφήνουν νὰ βουρλιζώμεθα. Πόσους πτωχοὺς διαβόλους δὲν ἐγνώρισα νὰ ἐφαρμόζουν τὰς πολυτίμους αὐτὰς συνταγάς, μὲ τὴν ἰδίαν εὐσυνειδησίαν καὶ τὴν ἰδίαν πίστιν τοῦ τελευταίου; Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχεν ἐγκύψει πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀειμνήστου Σλῆμαν, ποὺ τοῦ εἶχε πέσει εἰς τὰ χέρια του. Τί ἦτανε ὁ Σλῆμαν, μοῦ ἔλεγεν. Ἕνας μπακαλόγατος. Σιγὰ-σιγὰ μὲ τὸ ἐμπόριο καὶ μὲ λίγον Ὅμηρον, ἔγινεν αὐτὸς ποὺ ἔγινεν. Ἐπὶ τέλους, ἐγὼ ἔμαθα τὸν Ὅμηρο στὴ γλῶσσα μου, ὅταν ἤμουν στὸ Γυμνάσιο, καλύτερα ἀπ' τὸν Σλῆμαν. Ἅμα πιάσω καὶ λίγα παραδάκια, ποῦ ξέρεις τί μπορῶ ν' ἀνακαλύψω, κάνοντας μιὰ σπουδαία ἀνασκαφή. Μπορῶ ν' ἀνακαλύψω καὶ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου. Δύσκολο τὄχεις;

Δὲν γνωρίζω ἂν ἀνακάλυψε ἔκτοτε ὁ καλὸς ἄνθρωπος τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου διότι δὲν ἄκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀριστείδου. Ὑποθέτω ὅμως, ὅτι τοὺς ἀναζητεῖ ἀκόμη μαζὶ μ' ἐκείνους, ποῦ ἀναζητοῦν τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ Τεπελενλῆ.

Αὐτὰ ἐπαναλαμβάνω, μᾶς κάνουν οἱ κύριοι ἑκατομμυριοῦχοι. Μᾶς ἀφίνουν τὴν συνταγήν τους καὶ τὴν κουτσουλιά τους καὶ ἀπέρχονται.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Τὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου» καὶ ὁ...ζόφος τοῦ ρεζισσέρ του

Ὁ κ. Μελᾶς... κατεσπάραξε ἢ ὄχι τὸν... Λέοντα Τολστόϊ;

Κριτικοί: Ὁ κ. Μελᾶς ὑπέστη τὸ Βατερλώ του! Μελᾶς: Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς κριτικούς μσυ, εἶνε ἀγράμματοι!...

Τὸ καλλιτεχνικὸ συγκρότημα Ἀλίκης—Νέζερ—Μουσούρη ἀνέβασε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζῃ ἀπὸ δεκαημέρου περίπου ἕνα ἔργο τοῦ Ρώσσου γίγαντος Τολστόϊ «Τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου», ποὺ ἐκτὸς ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα ὑπόδειγμα σκηνικῆς μαεστρίας καὶ τελειότητος, εἶνε καὶ ὡς περιεχόμενο ὡς οὐσία ἄφθαστο. Πρόκειται περὶ μιᾶς σπαρακτικῆς ἠθογραφίας, τῆς ὁποίας οἱ τύποι βαθύτατα ἀνθρώπινοι συνεκίνησαν ὅπου καὶ ἂν ἐπαίχθη τὸ τολστοϊκὸ αὐτὸ ἔργον. Τὴ σκηνοθεσία καὶ τὴ διδασκαλία τοῦ ἔργου ἀνέλαβε καὶ ἐξετέλεσε, ὡς γνωστόν, ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς καὶ ἐνῷ ὕστερα ἀπὸ αὐτὴ τὴ συνεργασία ὅλοι ἐπερίμεναν ὅτι θὰ ξεπηδοῦσε κἄτι τὸ τόσο τέλειο, καὶ τόσο πλῆρες ποὺ νὰ ἐπεβάλλετο ἀμέσως στὴν κοινὴ συνείδησι, ἀπὸ τὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου σηκώθηκε μιὰ θύελλα διαμαρτυριῶν — θύελλα ποὺ δὲν ἔχει τὸ προηγούμενό της στὰ θεατρικὰ χρονικὰ τοῦ τόπου.

Οἱ θεατρικοὶ κριτικοὶ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου — αὐτὴ ἡ πρωτοπορία, νὰ ποῦμε, τοῦ θεατροφίλου κοινοῦ — ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων κατεδίκασαν τὴ νέα προσπάθεια τοῦ κ. Μελᾶ μὲ φράσεις, μάλιστα πολὺ βίαιες καὶ ἕνας-δυὸ μίλησαν ἀκόμη περὶ ὁριστικῆς χρεωκοπίας τοῦ δημοσιογράφου, συγγραφέως καὶ ἀκαδημαϊκοῦ αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ παρελθόν, ὁμολογουμένως, ὑπῆρξε τόσο γόνιμο γιὰ τὴν Τέχνη.

Τὸ ζήτημα εἶνε πάρα πολὺ σοβαρὸ καὶ δὲν ἀποτελεῖ καθόλου προσωπικὴ διένεξι μεταξὺ κριτῶν καὶ κριθέντος — ἢ κριθέντων — στὴν προκειμένη περίπτωσι. Εὐρύνεται ἀπεριόριστα καὶ ἀγκαλιάζει ὅλη τὴν πνευματικὴ ζωὴ τοῦ τόπου, ἀφοῦ κάθε πνευματικὴ ἐκδήλωσις — ἐφ' ὅσον, φυσικά, παρουσιάζεται μὲ κάποιες ἀξιώσεις — εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κλισσάρισμα τῆς κριτικῆς — κλισσάρισμα πού, στὸν τόπο μας, γιὰ πολλοὺς λόγους, ποὺ δὲν εἶνε τῆς παρούσης στιγμῆς, βαρύνει ἀποφασιστικὰ στὴν τύχη τοῦ κρινομένου ἔργου ἢ ἀτόμου.

Καὶ τώρα ἂς ἀποδώσουμε περιληπτικὰ ὅσα ἐγράφησαν ὑπὲρ ἢ κατὰ ὄχι τοῦ ἔργου, ἀλλὰ τῆς ἑρμηνείας καὶ ἐμφανίσεως τοῦ ἔργου καὶ ὅσα ὁ ἴδιος ὁ σκηνοθέτης κ. Σπ. Μελᾶς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ πῇ στὸν γράφοντα σὲ μιὰ ἐντελῶς ἰδιαίτερη διεξοδικὴ συζήτησι πάνω στὸ θέμα αὐτό.

ΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΙ

Ἕνας ἀνεγνωρισμένος θεατρικὸς κριτικός, ποὺ δὲν τοῦ ἔλειψαν ποτὲ οὔτε τὸ φῶς τῆς γνώσεως, οὔτε ἡ «εὐθύνη τῆς πέννας» του, ὁ κ. Λέων Κουκούλας ἔγραψε μεταξὺ τῶν ἄλλων στὸ φύλλον τῆς «Πρωΐας» τῆς 15ης τρέχοντος:

«.. Θὰ χαιρετίζαμε μὲ μεγαλύτερο ἐνθουσιασμὸ καὶ μὲ λιγώτερες ἐπιφυλάξεις τὴ νέα προσπάθεια τοῦ κ. Μελᾶ ἂν ἡ καλλιτεχνικὴ ἀνησυχία του, ἂν ὄχι κι' οἱ πολλὲς ἀσχολίες του, τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ καταβάλλει στὸ θέατρο πνευματικὲς εἰσφορὲς διαρκέστερες καὶ μονιμώτερες καὶ ἂν οἱ συνεργάτες του ἦσαν σὲ θέση νὰ σταθοῦν στὸ ὕψος τῶν καλλιτεχνικῶν σκοπῶν του, πρᾶγμα, ποὺ, δυστυχῶς, δὲν πιστοποιήσαμε στὴν προχθεσινὴ του ἔναρξη μὲ τὸ ἀριστουργηματικὸ λαϊκὸ δρᾶμα τοῦ Τολστόϊ «τὸ Κράτος τοῦ Ζόφου». Κατόπιν ὁ θεατρικὸς κριτικὸς ἀφοῦ μιλεῖ γιὰ τὸ ἔργο καὶ γιὰ τοὺς ἥρωάς του, συμπληρώνει «....Καὶ ὅμως οἱ τόσο ζωντανοὶ αὐτοὶ τύποι τῆς σπαραχτικῆς ἠθογραφίας τοῦ Τολστόϊ πέρασαν προχθὲς σὰ σκιὲς ἀπὸ μπροστά μας. Γιατί δὲν τὸ κρύβουμε πὼς ἡ προχθεσινὴ παράσταση δὲν ἦταν ἱκανοποιητικὴ ὡς ὁλοκλήρωση ἑνὸς ἔργου μὲ τὸ βαθύτατα ἀνθρώπινο περιεχόμενο τοῦ «Κράτους τοῦ Ζόφου».

Παρόμοιες περίπου κρίσεις διετύπωσε τὴν ἴδια μέρα στὸν «Ἐλεύθερον Ἄνθρωπον» καὶ ὁ κ. Ἄγγ. Δόξας. «Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου, ἔγραψε μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ὁ κριτικὸς αὐτός, ἦτο ἀναμφισβητήτως διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς συνήθεις. Διεφαίνετο ἡ προσπάθεια, ἡ ἐργασία, οἱ κόποι τῆς μελέτης καὶ τῆς διδασκαλίας, ἡ εὐσυνείδητος ἐν γένει ἐργασία. Ἐν τούτοις ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν ἤρκεσαν διὰ μίαν ἐπιτυχίαν. Διότι τὸ ἔργον ἀπεδόθη μᾶλλον ἐπιφυλακτικῶς μὲ τὴν ἀκρίβειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀσημαντότητα μιᾶς φωτογραφίας, χωρὶς βαθυτέραν κατανόησιν καὶ ἐνσάρκωσιν τοῦ περιεχομένου καὶ τοῦ περιβάλλοντος, χωρὶς ἀτμόσφαιραν καὶ συγκίνησιν...».

Τὸ ἴδιο ἔγραψε καὶ ὁ κ. Ἀδ. Παπαδήμας στὴν «Ἀκρόπολιν» τῆς 15ης τρέχοντος. Ἐπῄνεσε μὲν τὸν κ. Μελᾶν καὶ τὸ συγκρότημα τῶν ἠθοποιῶν γιὰ τὴ φιλότιμο προσπάθειά των, βρῆκε ὅμως ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὸ ἔργον ἡ ἀτμόσφαιρα.

ΤΟ «ΒΑΤΕΡΛΩ» ΤΟΥ κ. ΜΕΛΑ

Μὲ ἐξαιρετικὴ βιαιότητα ἦταν γραμμένη ἡ κριτικὴ τῆς «Ἐλευθέρας Γνώμης» τῆς 15ης τρέχοντος κι' αὐτή, ποὺ ὠφείλετο στὸν κ. Πολ. Μοσχοβίτη. Ἂς πάρωμε μερικὰ ἀποσπάσματα:

«...Τὸ ἀνέβασμα καὶ ἡ παράστασις τοῦ «Κράτους τοῦ Ζόφου» ἔγραψε ὁ κ. Μοσχοβίτης, ὑπῆρξαν κυρίως ὑπῆρξαν πρὸ πάντων, ὑπῆρξαν ἀποκλειστικῶς τὸ ἐξώφλημα τοῦ θρύλου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἐτῶν ἐπιτηδείως καλλιεργηθεὶς, βασανίζει τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, τοῦ θρύλου περὶ τοῦ κ. Μελᾶ ὡς σκηνοθέτου καὶ μάλιστα ὄχι ἁπλῶς ὡς σκηνοθέτου ἀλλ' ὡς εἰδικοῦ παίζοντος τὸ θέατρον εἰς τὰ δάκτυλα, δημιουργοῦ, μεγάλου ποντίφηκος, τέλος πάντων, ἀναλαμβάνοντος ἑκάστοτε προσπαθείας» (ἀποτυγχανούσας, ἄλλως τε, τελικῶς καὶ πάντοτε, ἀπὸ ἑκάστην τὴν ὁποίαν ἔβγαινε μὲν πάντοτε κἄτι ὑπὲρ τοῦ κ. Μελᾶ καὶ τῆς φήμης του, δὲν ἔβγαινε ὅμως τίποτε, μαθηματικῶς καὶ κυριολεκτικῶς τίποτε, διὰ τὸ Θέατρον καὶ μόνον ἐσπατσαλῶντο ἑκάστοτε μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδων δραχμῶν διαφόρων θεατροφίλων ἢ ἐπιχειρηματιῶν. Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ «διδάσκῃ» ὁ κ. Σπ. Μελᾶς ὅ,τι...ἤθελε καὶ διὰ νὰ σκηνοθετῇ ὅ,τι εἶχεν ἤδη σκηνοθετημένον, τυραννικῶς ἐπιβαλὼν τὰς ἀντιλήψεις του καὶ τὰς ἀντιγραφάς του, στέλλων τὸ ἔργον περίπατον ἐμπρὸς εἰς τὰς σκηνοθετικάς του «ὁδηγίας» καὶ ἀποδίδων κάθε μὲν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν «ρεζί», πᾶσαν δὲ ἀποτυχίαν εἰς..τὸ ἔργον ἢ τοὺς ἠθοποιοὺς ἢ καὶ τὰ δύο».

Καὶ συνεχίζει παρακάτω ὁ κ. Μοσχοβίτης: «....Πρέπει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τονισθῇ ὅτι θὰ ἀπετέλει ἄκραν ἀδικίαν νὰ καταλογισθῇ καὶ ἡ παραμικρὰ εὐθύνη εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς διὰ τὴν ἀποτυχίαν, τὸ φιάσκο ποὺ ὑπῆρξεν ἡ παράστασις, ἀποτυχοῦσα τελείως νὰ δώσῃ τὴν δραματικὴν συγκίνησιν (ἔξω ἀπὸ μερικὰς ἐλαχίστας στιγμὰς) καὶ κατορθώσασα μόνον νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀντοχὴν τῶν θεατῶν, πολλοὶ τῶν ὁποίων, ἄλλως τε, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν ἀπὸ τῆς τρίτης πράξεως.

Ἡ κ. Ἀλίκη

«Πράγματι οἱ μόνοι ποὺ δὲν πταίουν εἶνε οἱ ἠθοποιοί...

«....Διότι, ἄλλως τε, ἐὰν οἱ ἠθοποιοὶ δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ βαστάσουν τέτοιους ρόλους, γιατὶ ὁ σκηνοθέτης τοὺς ἐφόρτωσεν εἰς τοὺς ὤμους των;»

Καὶ παρακάτω: «....Ἂν ἡ ἀποτυχία τοῦ «Κράτους τοῦ Ζόφου» ὀφείλεται εἰς ἀδυναμίαν τῶν πρωταγωνιστῶν διὰ τοὺς πρωτεύοντας ρόλους τοῦ ἔργου, πῶς συνέβη ὥστε αὐτὸ τὸ ἔργον νὰ διαλέξῃ καὶ αὐτοὺς τοὺς ρόλους νὰ ἀναθέσῃ εἰς τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ θιάσου ὁ σκηνοθέτης; Τί δὲν ἐγνώριζε; Τὴν ἀξίαν τῶν ρόλων ἢ τὰς ἱκανότητας ἠθοποιῶν τόσων γνωστῶν; Ἐὰν αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ διακρίνῃ ὁ σκηνοθέτης, τότε τί δουλειὰ κάμνει; Τί χρειάζεται;»

Τελειώνοντας ὁ κριτικὸς αὐτὸς ἀφοῦ διατυπώνει τὴν γνώμην ὅτι «ὁ κ. Σπ. Μελᾶς εἶνε μὲν ἄριστος «σκαλιστὴς τῆς φράσεως», ἀλλὰ δὲν ἔχει ἰδέαν ἀπὸ σκηνοθεσίαν, καὶ ἕως τώρα ἡ φήμη του ὡς σκηνοθέτου ἦτο θρῦλος συντηρηθεὶς ἐπιμελῶς διὰ σοφῆς διαφημίσεως καὶ διὰ τῆς ἐμφανίσεως ὡς ἰδικῶν του δημιουργημάτων σκηνοθετικῶν ἀντιγραφῶν τοῦ Μπαττὺ καὶ ἄλλων» δίδει τὴν ἑξῆς συμβουλὴν πρὸς τὸν κ. Μουσούρην καὶ τὴν κ. Ἀλίκην: «Ν' ἀπαλλαχθοῦν τὸ ταχύτερον τοῦ κ. Σπ. Μελᾶ. Μόνοι των ἐσημείωσαν ἀξίαν κάθε ἐπαίνου καλλιτεχνικὴν σταδιοδρομίαν. Τὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου» θὰ τὸ ἀνεβίβαζαν—καὶ θὰ τὸ ἔπαιζαν—μόνοι των χίλιες φορὲς καλύτερα».

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο κ. Σ. ΜΕΛΑΣ

Ἐναντίον τοῦ ἔργου ἔγραψαν καὶ ἄλλοι κριτικοί. Ὅπως ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ ἔργου ἔγραψαν δυὸ-τρεῖς μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ἔθνους» κ. Κ. Οἰκονομίδης. Χωρὶς ἄλλο θὰ ἄξιζε νὰ μεταφέρωμε στὶς στῆλες μας τὰς κρίσεις τοῦ τελευταίου — γνώστου τοῦ θεάτρου, ὅσο πολὺ λίγοι στὸν τόπο μας. Δὲν τὸ κάνομε ὅμως, διότι, λόγῳ τοῦ περιωρισμένου χώρου τοῦ περιοδικοῦ μας, πρέπει νὰ παραθέσωμε τὴν ἀπάντησι τὴν ὁποίαν δίδει σ' ὅλους τοὺς κατηγόρους τοῦ ἔργου, ἀπαντῶντας ἀναλυτικὰ σὲ ὅλα τὰ ἐπίμαχα σημεῖα, ὁ ἴδιος ὁ κ. Μελᾶς.

—Εἶμαι πρόθυμος, μᾶς λέγει, ὅταν τοῦ διετυπώσαμε τὴν παράκλησί μας, νὰ ἀπαντήσω σὲ ὅλους τοὺς κριτικοὺς ποὺ μοῦ ἔκαναν τὴν τιμὴ ν' ἀσχοληθοῦν μαζί μου, ἐκτὸς ἑνός: Τοῦ Μοσχοβίτη. Σ' αὐτὸν ὄχι, δὲν θ' ἀπαντήσω, δὲν θὰ τοῦ κάνω τὴν τιμὴ ν' ἀπαντήσω...

Πρὸς στιγμὴν ἐξάπτεται. Χειρονομεῖ.

—Ἂν καὶ γιὰ νὰ σᾶς εἶμαι εἰλικρινής, προσθέτει, δὲν ἐδιάβασα ὅλες τὶς κριτικές. Δὲν διαβάζω παρὰ μόνο τὶς κριτικὲς ποὺ «πρέπει».

Τώρα ποιὸ εἶνε τὸ ὁρόσημο μεταξὺ τοῦ «πρέπει» καὶ τοῦ «δὲν πρέπει» καὶ μὲ ποίου εἴδους κριτήριο κρίνονται ἀπὸ τὸν ἴδιο οἱ κριτικὲς ποὺ ἀφοροῦν τὸν κ. Μελᾶ, εἶνε κάτι πού, ἀπὸ σκοποῦ, δὲν θελήσαμε νὰ ἐρωτήσωμε. Διότι, ἁπλούστατα, «δὲν ἔπρεπε».

Καὶ ἀρχίζει ἡ κουβέντα, ἂς τὴν ποῦμε, συνέντευξις.

—Γιατί, κ. Μελᾶ, ἐπροτιμήσατε αὐτὸ τὸ ἔργον, μέσα στὰ τόσα καὶ τόσα ἄλλα τοῦ παγκοσμίου ρεπερτορίου;

—Γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον καὶ καλλίτερον καὶ κύριον γιὰ τὸ περιεχόμενό του. Τὸ «Κράτος τοῦ Ζόφου» εἶνε ἕνα ἔργο κλασσικό, ἔχει ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τοῦ χρόνου, ἔχει ἐκτάκτως οὐσιαστικὸν περιεχόμενον, περιλαμβάνεται στὰ ρεπερτόρια τῶν μεγάλων θεάτρων τοῦ κόσμου, εἶνε ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα καὶ ἀρκετὰ αὐστηρὸν ὥστε νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ γιὰ νὰ τὸ βάλω ὡς ὁρόσημο τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς ἐργασίας ποὺ θέλω νὰ ἐγκαινιάσω στὸ «Καινούργιο Θέατρο». Καὶ δεύτερον, διότι εἶχε ρόλους σπουδαίους γιὰ νὰ τοὺς ἐνσαρκώσουν οἱ συνεργάται μου καταβάλλοντες τὴν πρέπουσα προσπάθεια. Μὲ ἄλλα λόγια, μὲ τὸ ἔργο αὐτό, πραγματικὰ δύσκολο, ποὺ δὲν εἶνε καθόλου γιὰ ὅλους τοὺς ὤμους, ἐπεζήτησα νὰ ὠφελήσω καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως. Διαφορετικὰ δὲν θὰ εἶχα παρὰ νὰ διαλέξω ἕναν εὔκολο θρίαμβο..

—Καί, φυσικά, κ. Μελᾶ πιστεύετε, ἀκράδαντα ὅτι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὶς γνώμες ὡρισμένων κριτικῶν, ὁ θίασος εὑρέθη εἰς τὸ ὕψος του;...

—Πολὺ σωστά. Ὁ θίασος εἰς τὰ περισσότερά του πρόσωπα ἀνταπεκρίθη κατὰ τρόπον μοναδικὸν εἰς τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἔργου. Ὁ Μουσούρης, ἡ Νανὰ Παπαδοπούλου, ὁ Ἀποστολίδης, ἐκείνη ἡ μικρούλα... πέστε την...

—Τὴ Βολωνάκη θὰ λέτε..

—Ναί, ἡ Βολωνάκη, ἡ Ξανθάκη, ἡ Νέζερ, ὅλες οἱ γυναῖκες ἦσαν στὴ θέσι τους. Καὶ αὐτὴ ἡ Ἀλίκη ποὺ λένε ὅτι εἶνε κομεντιὲν ἔδειξε πὼς μπορεῖ νὰ παίξῃ θαυμάσια καὶ δράματα, διότι ἔφθασε σὲ μιὰ ἱκανοποιητικὴ προσέγγισι. Θὰ μποροῦσα μάλιστα νὰ κάνω μιὰ σύγκρισι καὶ νὰ πῶ, ὅτι ἐὰν βγάλω ἀπὸ τὸ θίασο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη τὴν ἴδια, ὅλοι οἱ ἠθοποιοί της θὰ ἦσαν κατώτεροι στὴν ἑρμηνεία αὐτοῦ τοῦ δράματος εἰδικῶς...

«ΕΙΝΕ ΟΛΟΙ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΙ...».

Καὶ συνεχίζει ὁ κ. Μελᾶς:

—Κάθησαν καὶ μίλησαν μερικοὶ κριτικοί μου περὶ ἀτμοσφαίρας καὶ διαφόρων ἄλλων... μετεωρολογικῶν φαινομένων. Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ σᾶς παρακαλῶ νὰ γράψετε τοῦτο: Ἡ αἰτίασις αὐτὴ προῆλθε ἐκ τοῦ ὅτι οἱ θεατρικοὶ κριτικοὶ ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ κρίνουν ἕνα ἔργον. Τοὺς λείπουν αἱ προϋποθέσεις καὶ γενικῶς μόρφωσις εἰδικὴ γιὰ τὸ θέατρον.

Ὁ κ. Σπ. Μελᾶς

—Εἶνε ἀγράμματοι; δηλαδή.

—Περίπου. Ἀφίνω ὅτι πρέπει νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς καὶ τὸ ζήτημα τῆς καλῆς πίστεως τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πάντοτε ὑπὲρ αὐτῶν. Νὰ γιατί, δυστυχῶς, σπάνια συμβαίνει στὸν τόπο μας νὰ ἐνδιαφέρῃ μιὰ κριτική. Διότι σπανίως γίνονται παρατηρήσεις ποὺ νὰ μποροῦν νὰ ὠφελήσουν.

—Καὶ τὸ Κοινόν, κύριε Μελᾶ, ἀνταπεκρίθη στὸ ἔργον; Ἀντελήφθη τὴν προσπάθειά σας;

—Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ: Ἀπὸ τὸ κοινὸν εἶμαι πάντοτε ἐνθουσιασμένος, διότι τὸ κοινὸν πάντοτε μὲ ὑπεστήριξε. Ἂν συνέβη δὲ καμμιὰ φορὰ νὰ μὴ μὲ ὑποστηρίξε, ἀσφαλῶς ἔφταιγα ἐγώ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲ... φταίω καὶ μάρτυρές μου...

— Οἱ κριτικοί, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κ. Μοσχοβίτη.

—Ὄχι. Τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν ποὺ συρρέει στὸ θέατρον.

Ἐδῶ ἐτελείωσε ἡ κουβέντα, ἂς ποῦμε συνέντευξις. Ἀλ.ὰ τί βγῆκε ἀπὸ αὐτὴ καὶ ἀπὸ τὴν ὅλη ἔρευνα; Ποῖος ἔχει δίκηο; Ὁ κ. Μελᾶς... κατεσπάραξε καὶ τεθνεῶτα ἤδη τὸν Τολστόϊ ὅπως ἐπιμένουν οἱ κριταί του, ἢ ἐδίδαξε καὶ ἀνέβασε τὸ ἔργο καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον; Καὶ τῶν ἠθοποιῶν ποία ἡ βαθμολογία; Νά, κάτι ποὺ μοιάζει μὲ τὸ περίφημο αὐγὸ τοῦ Κολόμβου. Κάθε ἕνας ἔχει καὶ ἀπὸ μιὰ γνώμη — τρέχα νὰ βρῇς ἄκρη. Ἕνα μόνο πρέπει νὰ τονισθῇ ὡς ἀπόλυτα βέβαιο: Οτι ἐκεῖνος ὁ—καὶ ζητοῦμεν συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας — ὑψηλὸς διανοητικὸς αὐνανισμός, αὐτὸς ὁ λακεδισμὸς ποὺ ἐχαρακτήριζε ἄλλοτε τὴν κριτικὴ στὸν τόπο μας, δὲν ὑπάρχει πιά. Καὶ χωρὶς οἱ σημερινοὶ κριτικοὶ τῶν ἐφημερίδων νὰ μοιάζουν μὲ ἀνυπόμνους τορεαντόρες ποὺ σπεύδουν νὰ κατασπαράξουν τὸ θῦμα τους διψασμένοι γιὰ χειροκροτήματα, ἔχουν ὅλοι ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ ὅτι λένε τὴ γνώμη τους μὲ εἰλικρίνεια, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ ἀνθρώπου «κρατοῦντος πόστα»—τὰ τηλεβόλα δυὸ ἐφημερίδων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ βάλῃ καθημερινῶς—ὅπως ὁ κ. Σ. Μελᾶς.

Τ. ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

ΜΙΑ ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ
ἀκόμη πιὸ μεγάλη κι' ἀπὸ τὸν ἀλησμόνητον
ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟ!
Τὸ ἐφετεινὸ πανηγύρι τοῦ ἀμίμητου ζευγαριοῦ. Τῶν βασιλέων τοῦ γέλωτος καὶ τῆς εὐθυμίας!
ΧΟΝΔΡΟΥ
καὶ
ΛΙΓΝΟΥ
Ἡ μεγάλη Τσιγγάνικη
ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΦ
ΕΥΘΥΜΟΙ
ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ
Ἕνας βεζούβιος διαρκοῦς γέλωτος!
Πηγὴ ἀστείρευτος εὐθυμίας!
ΧΟΡΟΙ - ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
καὶ ἡ πιὸ γλυκειὰ
ΤΣΙΓΓΑΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ
ΑΤΤΙΚΟΝ

Ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Παρνασσοῦ» ἠμποροῦν νὰ γίνουν συνεργάται του.

Ἂς στείλουν εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ «Παρνασσοῦ» ὅ,τι κρίνουν δημοσιεύσιμον ἐπὶ λαογραφικῶν κυρίως θεμάτων

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ „ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ"

Χριστουγεννιάτικες ἀναμνήσεις τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων

Ποῖα δῶρα τοὺς συνεκίνησαν εἰς τὰ παιδικά των χρόνια

Ὁμιλοῦν οἱ κ. κ. Ξενόπουλος, Νιρβάνας, Καμπούρογλους, Πώπ, Ζερβός, Μαλακάσης, Βουτυρᾶς, Χόρν, Συναδινός.

Εἶνε Χριστούγεννα. Ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν στὰ χέρια των αὐτὲς τὶς ἡμέρες τὰ χριστογεννιάτικά των παιχνιδάκια ποὺ τοὺς πρόσφερε ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμά, ἡ κάποιος ἄλλος συγγενής, τοῦ σπιτιοῦ ἀγαπημένος. Ὑπάρχουν βέβαια κι' ἐξαιρέσεις. Ὑπάρχουν παιδιὰ ποὺ καὶ τὶς φετεινὲς γιορτὲς θὰ τὶς κάμουν μέσα στὴ δυστυχία καὶ στὴ θλίψι.

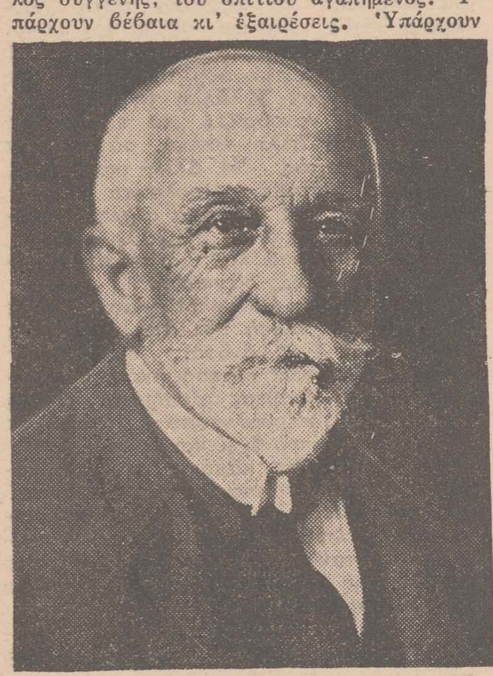

Ὁ κ. Δ. Καμπούρογλους

Ἡ διεύθυνσις τοῦ «Παρνασσοῦ» θεώρησε ἐπίκαιρο ν' ἀπευθυνθῇ στοὺς γνωστότερους παράγοντας τοῦ τόπου μας, ποὺ παίζουν κάποιο ρόλο στὴ πνευματική μας ζωή, κι' εἶνε οἱ σπουδαιότεροι συντελεσταὶ τῆς γενικῆς μας προόδου. — νὰ τοὺς ρωτήσουμε νὰ μᾶς ποῦν καθένας τους, ποιὰ ἀπὸ τὰ παιχνίδια ποὺ τοὺς προσεφέρθηκαν στὴν παιδική τους ἡλικία, τοὺς ἔμειναν ἀλησμόνητα ἕως σήμερα καὶ γιὰ ποιὸ λόγο.

Τὶς ἀπαντήσεις ποὺ μᾶς ἔδωσαν, οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοὶ λογοτέχναι, καλλιτέχναι καὶ ἐπιστήμονές μας, τὶς δημοσιεύουμε μὲ τὴ σειρά. Ἀπ' αὐτὲς θὰ μάθουν μερικὲς ἐνδιαφέρουσες ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν τους χρόνων οἱ ἀναγνῶσται μας καὶ θὰ πιστοποιήσουν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πὼς «οἱ αἰῶνες ἀντιγράφουν ἀλλήλους» μ' ὅσο διάστημα κι' ἂν περάσῃ.

Ἀρχίζομε ἀπὸ τὸν δημοφιλῆ Ἕλληνα συγγραφέα καὶ λογοτέχνη τὸν Ἀκαδημαϊκὸ κ. Γρηγόριο Ξενόπουλο. Ὁ συμπαθέστατος σὲ ὅλους μας συγγραφεύς, ἀκούει τὸ ἐρώτημα ποὺ τοῦ κάναμε, καὶ μᾶς ἀπαντᾶ:

—Ἕνα Χριστουγεννιάτικο δῶρο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοῦ προσφέρθηκαν ὅταν ἤμουν παιδί, καὶ ποὺ ἔμειναν στὸ μυαλό μου χαραγμένα κι' ἀξέχαστα... τώρα ἀρχίζω νὰ θυμοῦμαι κάτι τέτοιο... Ναί,... ἕνας πίθηκος ποὺ ἔτρωγε μιὰ μπανάνα, κι' ἀνοιγόκλεινε τὰ μάτια του καὶ φώναζε. Θυμοῦμαι τὸ παιχνίδι αὐτό, γιατί ἔχει τὴν παρακάτω συνέχεια: τὸν κομμάτιασα τὴν ἴδια μέρα, νὰ δῶ τί ἔχει μέσα του. Ποτὲ δὲν τὸ ξέχασα καὶ σὲ πολλὲς ἄλλες περιστάσεις τῆς ζωῆς μου ἔκαμα τὸ ἴδιο...

◆◆

Ἀντίθετα πρὸς τὸν κ. Ξενόπουλο, ποὺ διατηρεῖ στὴ μνήμη του ἀκόμα ἕνα παιδικὸ Χριστουγεννιάτικο ἐνθύμιο ἀπὸ τὴν καλὴ ἐκείνη ἐποχή, ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας, ὁ γνωστότατος χρονογράφος, συγγραφεὺς καὶ Ἀκαδημαϊκός, δὲν θυμᾶται τίποτα. Δὲν θυμᾶται ἄραγε, ἢ βαρύεται νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του πάνω ἀπὸ τὸ πυκνογραφόμενο χειρόγραφό του καὶ ν' ἀπαντήσῃ μὲ κέφι;

—Τ' ὡραιότερο δῶρο ἀπὸ ὅσα μοῦ ἔκαμαν ποτὲ στὴ ζωή μου, μᾶς ἀπαντᾶ, εἶνε ἐκεῖνο ποὺ... δὲν μοῦ ἔκαμαν ἀκόμα...

Τοῦ εὐχόμαστε ἔτσι, μὲ τὶς πιὸ ἐγκάρδιες εὐχές, νὰ τ' ἀποχτήσῃ τὸ ταχύτερο...

◆◆

Ἕνας διαπρεπὴς ἐπιστήμων, μαθηματικὸς καὶ Ἀκαδημαϊκός, ὁ κ. Παν. Ζερβός, προπρύτανις στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, μὲ τὴν σειρά του, ἐμπιστεύεται τὰ δῶρα τῶν παιδικῶν του χρόνων ποὺ τοῦ ἔμειναν ἀλησμόνητα. Κι' ἐνῷ οἱ προλαλήσαντες μετὰ κόπου ἐνθυμοῦνται ποιὸς ἕνα καὶ ποιὸς κανένα, ὁ κ. Ζερβός, σιγὰ-σιγὰ θυμᾶται πολλὰ καὶ μᾶς τ' ἀναφέρει:

—Θυμοῦμαι, μᾶς λέγει, πὼς ἀπ' ὅσα δῶρα μοῦ προσεφέρθησαν, τὰ βιβλία τοῦ Ἰουλίου Βὲρν, ἦσαν γιὰ μένα τὰ πιὸ ἀλησμόνητα δῶρα. Αὐτὰ ἦσαν γιὰ μὲ μεγάλη εὔνοια καὶ μεγάλη ἀπόλαυσι, γιατὶ μοῦ ἄνοιγαν μὲ τὶς ἱστορίες καὶ τὶς παραδοξότητές τους, ὁρίζοντας μέσα στὴ στενὴ καὶ κλεισμένη παιδική μου φαντασία. Οἱ ἐπιστημονικοί του ὁρισμοί, τὰ περίεργά τους κ.λ.π. ἦσαν δι' ἐμὲ μοναδικαὶ ἀποκαλύψεις. Τὴν ἴδια χαρὰ ἠσθάνθην καὶ ὅταν μοῦ πρόσφεραν, ἄλλη χρονιά, ἕνα κουτὶ μὲ διάφορα ξῦλα διὰ νὰ τὰ συναρμολογήσω καὶ νὰ κάμω ἕνα σπιτάκι. Ὅταν δὲ τὸ κατώρθωσα, ἠσθάνθην τὴν χαρὰν τοῦ δημιουργοῦ. Ἀκόμα δὲν θὰ λησμονήσω καὶ τοῦτο ἀκόμα: ἕνα πανόραμα ποὺ μοῦ ἔφερε ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὴν Νεάπολι, μὲ γεροὺς φακοὺς καὶ πολλὰς εἰκόνας. Ὅταν τὰς ἔβλεπα, ἠσθανόμουν τὸν ἑαυτόν μου νὰ ταξειδεύῃ. Ἀλλὰ πρὸς τί σήμερον νὰ θυμᾶται κανεὶς τὰ παληὰ καὶ καλὰ ἐκεῖνα χρόνια...

◆◆

Ὁ ξεχωριστὸς ποιητὴς κ. Μιλτιάδης Μαλακάσης, τοῦ ὁποίου τὰ θαυμάσια ποιήματα θὰ ζήσουν χρόνια καὶ χρόνια, ἰδοὺ τί ἀπαντᾶ στὸ ἐρώτημά μας:

—Δὲν θυμοῦμαι τίποτα ἀπ' τὰ δῶρα ποὺ μοῦ ἔχουν κάνει ὅταν ἤμουν παιδὶ—κι' αὐτὸ νομίζω πῶς θὰ πῇ, ὅτι δὲν ἔτυχα αὐτῆς τῆς χαρᾶς καθόλου. Θυμοῦμαι ὅμως, ἕνα μοναδικὸ δῶρο ποὺ ἔκαμα ἐγὼ στὴν παιδική μου ἡλικία σὲ κάποιο ἀλησμόνητό μου πρόσωπο. Θέλετε νὰ σᾶς διηγηθῶ αὐτό;

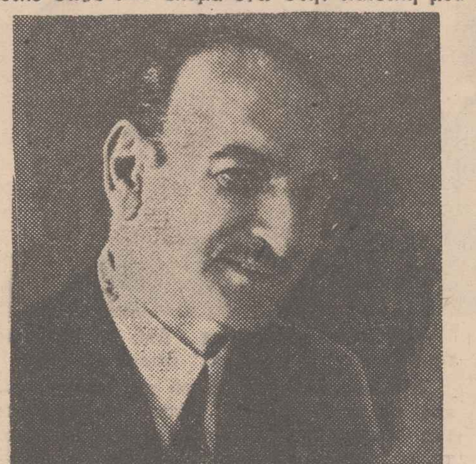

Ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος

—Καὶ βέβαια τοῦ ἀπαντοῦμε, ἀφοῦ εἶνε ἔτσι...

Καὶ ὁ συμπαθὴς «μαῖτρ», μὲ τὸ εἰρωνικὸ μειδίαμα ποὺ πάντα ἀνθίζει ἀδιάφορα δῆθεν, στὰ χείλη του, ἀπαντᾶ:

—Λοιπὸν παιδὶ ἐγὼ τότε, παιδὶ κι' ἐκείνη... Γιατί, περὶ Ἐκείνης πρόκειται. Ἦταν ἕνα κορίτσι μελαχροινὸ ποὺ ἀγαποῦσα. Σκέφθηκα νὰ τῆς κάμω ἕνα δῶρο καὶ δὲν ξέρω πῶς, πῆγα καὶ τῆς ἀγόρασα ἕνα... μπουκάλι μὲ μελάνι καὶ ποὺ τῆς τὸ προσέφερα...

—Μελάνι; Καὶ τὸ δέχθηκε;

—Καὶ βέβαια ἀφοῦ προέρχονταν ἀπὸ μένα... ἐκείνου ποὺ ἀγαποῦσε!

◆◆

Νὰ καὶ ἡ ἀπάντησι τοῦ θαλεροῦ ἱστορικοῦ τῆς Ἀθήνας μὲ τὸ μυστικὸ τῆς νεανικότητός του. Ὁ κ. Δημ. Καμπούρογλου, ὁ παλαιότερος κι' ἐπισημότερος, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, Ἀθηναῖος, μὴ θέλοντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς ἐργασίας καὶ τῶν σκέψεών του, κάμνοντας τὶς ἀπαραίτητες ἀνασκαφὲς μέσα στὴ μνήμη του, σπεύδει νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ:

—Δὲν ἐνθυμοῦμαι κανένα ἀπὸ τὰ παιχνίδια ποὺ μοῦ χάρισαν σὰν ἤμουν μικρὸ παιδί, οἱ γονεῖς μου καὶ οἱ δικοί μου, κι' ἴσως-ἴσως γιατὶ ἦσαν τόσο πολλά, καὶ χωρὶς κανένα χαραχτῆρα. Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ ὅμως τὴν ἀνάμνησι ποὺ κρατῶ στὸ μυαλό μου ἀπὸ ἕνα παιχνίδι ποὺ καὶ γιὰ μένα καὶ δι' ὅλους ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ἦταν κάτι τὸ καταπληκτικό, ὅπως ἄκουσα, κι' ἀξίζει νὰ τὸ ποῦμε γιὰ τὴν ἱστορική του ἀξίαν. Εἶχε ἔρθει τότε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη στὸ μοναστῆρι τῶν Καπουτσίνων τῶν Ἀθηνῶν, ἕνας νεοφερμένος φραγκόπαπας κι' εἶχε φέρει τὴν πρώτη κούκλα ποὺ εἶδαν ποτὲ αἱ Ἀθῆναι, μαζῆ του. Ὄρθια ἡ κούκλα εἶχε τὰ μάτια της ἀνοιχτὰ πλαγιασμένη, τὰ κλοῦσε. Αὐτὸ εἶχε κάμει κατάπληξιν εἰς τοὺς τότε ἐπαρχιώτας συμπατριώτας μας καὶ τὸ γεγονός, εἶχε πολὺ κοινωνιολογηθῆ. Ἔτρεχαν, λοιπὸν λαὸς καὶ κοσμάκης στὸ μοναστῆρι τῶν Καπουτσίνων, ἔξω ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ποὺ ἦτο, γιὰ νὰ τὴν δοῦν. Χρόνια μετά, ὅταν πλέον ἦλθαν παντοίων εἰδῶν παιχνίδια καὶ κοῦκλες εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὰς ἐχόρτασαν οἱ Ἀθηναῖοι, μοῦ τὸ διηγήθηκαν καὶ μοῦ ἔκαμε τόσην ἐντύπωσιν, ὥστε τὸ διατηρῶ εἰς τὴν μνήμην μου τόσο ζωηρὰ ποὺ νομίζω ὅτι εἶχε θέσιν σήμερα εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, ὡς ἀπάντησί μου.

Καὶ ὁ κ. Γεώργιος Πώπ, ὁ διαπρεπὴς πολιτευτής, νομομαθὴς κι' ἐπιστήμων, τί ἔχει νὰ μᾶς εἰπῇ; Εἰλικρινὰ πιστεύομε ὅτι δὲν τὸν βρήκαμε στὰ «κέφια» του, καὶ δὲν φύγαμε καὶ πολὺ ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴν ἀνάμνησίν του. Ἀκοῦστε την, γιὰ νὰ δῆτε ἂν ἔχωμε δίκηο ἢ ὄχι:

—Τὸ μόνο δῶρο ποὺ ξεχωρίζω ἀπὸ τὰ τόσα ποὺ μοῦ προσφέρθηκαν ὅταν ἤμουν παιδί, εἶνε ἕνα ποδοκίνητο ἀλογατάκι τῆς τότε ἐποχῆς, ποὺ ὅταν καθόμουν ἀπάνω του καὶ κινοῦσα τὶς ρόδες του, ἔκοβα δρόμο, ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μου. Ἦτο προσφορὰ τῆς μητέρας μου κι' ἤμουν τότε τριῶν μόλις ἐτῶν. Δὲν θὰ ξεχάσω τὸ κόρδωμα ποὺ ἔκαμνα καθισμένος πάνω του καὶ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ αἰσθανόμουν ὅταν περνοῦσα τοὺς δρόμους τῆς γειτονιᾶς μου. Ἤμουν ἰδιαιτέρως ὑπερήφανος τότε γι' αὐτό, καὶ παραμένω καὶ σήμερα ἀκόμα, διότι τὸ ἀλογάκι τοῦτο ὑπῆρξε ὁ Πήγασος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας...

◆◆

Ὁ Δημοσθένης Βουτυρᾶς, ὁ λαμπρὸς διηγηματογράφος μας καὶ μυθιστοριογράφος, ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰ πιὸ δυστυχισμένα παιδιά, στὴν ἐποχή του. Δὲν ἐπῆρε δῶρα στὴ ζωή του—μὰ οὔτε κι' ὁ ἴδιος ἔδωσε ποτέ, ὅπως τ' ὁμολογεῖ καὶ μόνος του.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε νὰ μιλήσῃ ὁ ἴδιος:

—Δὲν ἐγνώρισα τίποτε περισσότερο ἀπ' τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία μετὰ ποὺ ἔχασα τὸν πατέρα μου. Καὶ βέβαια αὐτὸ πρὸ παντὸς τὸ χρωστῶ στὸ χαρακτῆρα μου, μὰ τί νὰ κάμω ἀφοῦ γεννήθηκα τέτοιος. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἔχω τίποτα νὰ σᾶς ἀπαντήσω σ' αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτᾶτε, ἀλλὰ οὔτε θὰ ἔχουν νὰ σᾶς ποῦν τίποτε καὶ τὰ παιδιά μου... ἂν τὰ ρωτήσετε...

Ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας

◆◆

Τί δῶρο νὰ θυμᾶται ἄραγε ἀπὸ τὰ πολλὰ τῶν παιδικῶν του χρόνων κι' ὁ ξεχωριστός μας μαέστρος κ. Διονύσιος Λαυράγκας; Ψάχνει στὴ μνήμη του νὰ θυμηθῇ καὶ ν' ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημά μας ἀμέσως, ἀλλὰ νά, δὲ δυσκολεύτηκε καὶ πολύ...

—Ἐπὶ τὸ ἔργον, λοιπὸν μᾶς ἀπαντᾶ ὁ συμπαθέστατος καὶ ξεχωριστός μας συνθέτης. Βγάλτε μολύβι καὶ γράφετε πρὶν τὸ ξεχάσω.

Καὶ μᾶς διηγεῖται:

—Σὲ ἡλικία 5 χρονῶν, μοῦ ἔκαμε ὁ πατέρας μου δῶρο ἕνα μικρὸ βιολί, λὲς καὶ τῶκαμε ἐσκεμμένα, γιὰ νὰ ἐξερεθίσῃ τὴν ἀγάπη μου στὴ μουσικὴ ποὺ τὴν εἶχα ἀπὸ καιρό, ἂν καὶ μικρὸ παιδάκι. Μοῦ μένει ἀλησμόνητο ἀλήθεια τὸ μικρὸ αὐτὸ δῶρο, γιατὶ αὐτὸ ἦταν ποὺ μὲ ξελόγιασε ἀπὸ τότε... Ἀπ' αὐτοῦ ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ σταδίου μου. Ἡ καλλιτεχνική μου καρριέρα ξεκινᾶ ἀπὸ αὐτό.. Galeotto fu il libro ὅπως λέγει σὲ κάποιο στίχο του κι' ὁ Δάντης...

◆◆

Παραχωροῦμε θέσι στὸν ἐκλεκτὸ θεατρικὸ συγγραφέα καὶ λογοτέχνη μας κ. Παντελῆ Χὸρν ν' ἀπαντήσῃ μὲ τὴ σειρά του τώρα κι' ἐκεῖνος στὸ ἐρώτημά μας. Μὰ ἡ ἀπάντησί του δὲν εἶνε ἐκείνη ποὺ θέλομε.

Ἰδοὺ τί λέγει ὁ κ. Χόρν:

—Ὑπῆρξα σ' ὁλόκληρη τὴν παιδική μου ἡλικία ἕνα δυστυχισμένο παιδί, πάντα μελαγχολικὸ καὶ θλιμμένο. Δὲν ἔπαιξα ποτέ μου μὲ παιχνίδια, γιατὶ ζοῦσα μονάχος μου τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς μου. Ὅλα τὰ καλὰ εὐτυχισμένα χρόνια τῆς πρώτης μου ζωῆς, πῆγαν χαμένα, χωρὶς χαρὲς κι' εὐτυχία...

—Κι' ὅταν μεγαλώσατε κρατήσατε τὴν ἴδια ταχτική; τὸν ρωτοῦμε.

—Πάνω-κάτω. Ξέρετε βέβαια πὼς ὑπῆρξα ναυτικός...

—Ναί· καί;...

—Ἀπὸ τὰ 23 μου χρόνια κι' ἐκεῖ, ἔγινα ἄλλος ἄνθρωπος ὅταν ἤμουν στὴν ξηρά, κι' ἔμεινα πάλι μελαγχολικὸς καὶ κλεισμένος ὅταν ταξείδευα. Ἀλλὰ στὴν πρώτη περίπτωσι... ἄς τε τα... ρίχτηκα μὲ τὰ μοῦτρα στὰ παιχνίδια κι' ἐξεδικήθηκα.

—Τί;

—Μὰ δὲν καταλαβαίνετε; Ὄχι στὰ παιδικὰ παιχνίδια. Στὰ... τυχερὰ παιχνίδια καλέ ...Στὸ μπακαρᾶ...

◆◆

Θλιβερὴ ἀνάμνησι ἀπ' τὰ παιδικά του χρόνια κρατεῖ καὶ ὁ ἄλλος καλός μας θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Θεόδ. Συναδινός. Ἰδοὺ τί ἀπαντᾶ στὴν ἐρώτησι ποὺ τοῦ κάνομε:

—Δὲ μοῦ δόθηκε κανένα παιχνίδι στὴ ζωή μου, γιατὶ ἀπὸ ἑφτὰ χρονῶν ἔχασα τὸν πατέρα μου κι' ἡ μητέρα μου δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μοῦ κάμῃ δῶρα. Οἱ συγγενεῖς μου πάλι οὐδέποτε σκέφθηκαν νὰ μοῦ προσφέρουν τίποτε. Ἐπομένως ποτέ μου δὲν ἠσθάνθηκα τὴ χαρὰ τοῦ δώρου σὲ καμμιὰ ἐποχὴ καὶ σὲ καμμιὰ ἡλικία...

Τὸ παράπονο τοῦ κ. Συναδινοῦ, σήμερα ἀντηχεῖ σὲ χιλιάδες φτωχῶν παιδιῶν ποὺ ὄχι μόνο δὲν ἔχουν ἁπλῶς δῶρα, ἀλλὰ ποὺ δὲν θὰ ἔχουν νὰ φᾶνε κάτι περισσότερο, κάτι ἑορτάσιμο, ἐξ ἀφορμῆς τῶν μεγάλων αὐτῶν, γριστιανικῶν γιορτῶν...

◆◆

Εἴδαμε μαζὶ μὲ τοὺς συνομιλητάς μας καὶ τὸ ξεχωριστὸ κωμικὸ ταλέντο τοῦ τόπου μας τὸν ἠθοποιὸ τοῦ θεάτρου «Ἀλίκης» κ. Χριστόφορο Νέζερ, ποὺ κατὰ τὴν ὁμολογία πάντων, εἶνε σήμερα ἕνα φαινόμενο στοὺς πιὸ σημαντικοὺς τοῦ εἴδους του ρόλους. Ὁ ἐκλεκτός μας καλλιτέχνης, ἀπήντησε ὁμοίως:

—Τώρα ποὺ μ' ἐρωτᾶτε γιὰ δῶρα τὶς ἡμέρες αὐτές, μοῦ φέρνετε στὸ μυαλό μου τὸν ἀγαπημένο πατέρα, ποὺ μ' ἀγαποῦσε πάντα καὶ ζητοῦσε πῶς καὶ πῶς νὰ εἶμαι πάντα χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος. Καὶ κοντὰ σ' αὐτόν, θυμοῦμαι κι' ἕνα ἀξέχαστο δῶρο ποὺ μᾶς ἔκαμε, μὲ τὸν ἀδελφό μου, σὰν ἤμουν ἀκόμα ἑφτὰ χρονῶν, ποὺ μὲ εἶχε ξεχωριστὰ συγκινήσει... Ἦταν ἕνα παιδικὸ κρεββατάκι μὲ σκαλίσματα καὶ πυρογραφίες, ποὺ βάλθηκε νὰ μοῦ ἑτοιμάσῃ ὁ ἴδιος, κλέβοντας ὧρες ἀπὸ τὶς ἐργασίες του, τὶς ὁποῖες μάλιστα, τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, ἐπολλαπλασίασε γιὰ νὰ τὸ τελειώσῃ ἐπίκαιρα καὶ νὰ μοῦ τὸ παραδώσῃ ἀνήμερα τοῦ Χριστοῦ. Θυμοῦμαι ποὺ ξενυχτοῦσε στὸ ἐργαστήρι του γιὰ νὰ κερδίζῃ καιρὸ καὶ νὰ τὸ φτιάχνῃ κι' αὐτό, παράλληλα μὲ τὶς ἄλλες του ξυλουργικὲς ἐργασίες ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει πελάτες του γιὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ των. Καθόμουν μὲ στηλωμένα τὰ μάτια στὰ σκοτεινὰ καὶ κυττοῦσα ποὺ τὸ ἑτοίμαζε καὶ χαιρόμουν ἐξαιρετικὰ γιατὶ τὸ ἑτοίμαζε γιὰ μένα... Ἄχ! δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ χαρὰ ποὺ ἔνοιωσα, ὅταν τὸ πῆρα καὶ πρωτοκοιμήθηκα τὸ Χριστουγεννιάτικο βράδυ...

Ὁ κ. Μιλτ. Μαλακάσης

Μ. Β.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΛΑΝΕΣ

Εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς
ἔκλινε ὁ ποιητὴς τὸ γόνα
κι' ἔσβυσε μὲ τὴν πλάν' ἀπαντοχή,
πὼς θὲ νὰ ζήσῃ στὸν αἰῶνα!

Καιρός, ὦιμέ, δὲν πέρασε πολὺς
κι' ὅλα τὰ σκέπασεν ἡ Λήθη
καὶ ποιητὴς καὶ χαλαστὴς
τὸν ἴδιον ὕπνο ἀπεκοιμήθη!

1936 ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

Ἕνα πολύκροτον βιβλίον ποὺ ἐξεδόθη τελευταίως

Γυναῖκες τοῦ 1937 (Ἤ: πῶς κατακτᾶται ἡ σημερινὴ γυναῖκα)

Τοῦ διασήμου ζεύγους τῶν Ἄγγλων συγγραφέων Τζῶρτζ καὶ Ἔθελ Χάρριγκτων

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Αἱ σκέψεις αὐταὶ δὲν ἐγράφησαν γιὰ ὅλους τοὺς ἄνδρας. Ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ποὺ ἐπλάσθησαν ἀπὸ τὴ φύσι σὲ μιὰ στιγμὴ γενναιοδωρίας της, μὲ ὡραῖο καὶ ἁρμονικὸ σῶμα, μὲ γεροὺς καὶ δυνατοὺς ἀθλητικοὺς ὤμους, μὲ ὡραῖο σὰν τοῦ Ἄδωνι πρόσωπο, τολμηροί, ριψοκίνδυνοι, προικισμένοι μὲ μιὰ δόσι χαριτωμένης ἀναιδείας—χωρὶς νὰ εἶνε πρόστυχοι—γεμάτοι ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους, ὅλοι αὐτοὶ τί ἀνάγκη ἔχουν ἀπὸ τὶς δικές μας συμβουλές ;

Πολλοὶ συγγραφεῖς ἢ χρονογράφοι προσεπάθησαν σὲ διάφορες ἐποχὲς νὰ πείσουν τὸν κόσμο ὅτι αἱ γυναῖκες ἀδιαφοροῦν γιὰ τὴ φυσικὴ ὠμορφιὰ τοῦ ἀνδρός, ὅτι προτιμοῦν ἕναν ἄνδρα πνευματώδη ἀπὸ ἕναν ἄλλο ὤμορφο, καὶ ὅτι ὅλοι οἱ Δὸν Ζουὰν ποὺ ἔκαναν σκάλες τὶς κοτσίδες τῶν μαλλιῶν τῶν γυναικῶν ποὺ ἐγνώρισαν, ἦσαν ὅλοι ἄσχημοι, ἀλλὰ γεμάτοι πνεῦμα, ἢ εἶχαν ἄλλα κρυφὰ χαρίσματα.

Αὐτὸ δὲν εἶνε ὁλότελα σωστὸ—τοὐλάχιστον σήμερα. Στὴν σημερινὴ γυναῖκα, στὴ γυναῖκα τοῦ 1937, καὶ ὁ πιὸ πνευματώδης καὶ ὁ πιὸ ραφιναρισμένος ἄνδρας δὲν κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι, ἂν εἶνε ἄσχημος, ἂν ἔχῃ κάποια δυσμορφία, κάποιο σωματικὸ ἐλάττωμα—ἕνα κουσοῦρι φανερό. Μπρὸς σ' ἕνα ὤμορφο νέο, ὅλα τὰ ταλέντα σβύνουν. Πιστεύσατέ μας.

Ἐπίσης αἱ σκέψεις μας δὲν ἐγράφησαν καὶ γιὰ τοὺς γερασμένους ἐκείνους νέους ποὺ τοποθετοῦν τὸν Ἔρωτα ὡς τὸν τελευταῖο σκοπὸ τῆς Ζωῆς. Ἐνῷ εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος της. Τὸ ἄλφα καὶ τὸ ὠμέγα.

Ἐγράφησαν γιὰ ὅσους χωρὶς νὰ εἶνε ὤμορφοι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἄσχημοι, χωρὶς νὰ εἶνε ἔξυπνοι ἀλλ' οὔτε καὶ βλάκες, χωρὶς νὰ εἶνε πλούσιοι ἀλλ' οὔτε καὶ φτωχοί, θέλουν, ποθοῦν ν' ἀγαπηθοῦν ἀπὸ τὶς γυναῖκες, νὰ γνωρίσουν τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ἀγάπη, ἀφοῦ ἀπὸ τὸν Ἔρωτα καὶ τὴν Ἀγάπη προέρχεται κάθε εὐτυχία καὶ κάθε χαρὰ καὶ τοῦ τελευταίου ὄντος τῆς Δημιουργίας.

Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες ἀναγνώστριές μας, αὐτὲς ἂς μὴ σπεύσουν νὰ γελάσουν. Χωρὶς ἄλλο κάθε γυναῖκα ἀποτελεῖ καὶ ἀπὸ ἕνα ξεχωριστὸ «τύπο». Μά, ποιὰ λίγο, ποιὰ πολύ, ὅλες ἔχουν μερικὰ μυστικὰ κοινά....ἐλαττώματα ποὺ, φθάνει νὰ τὰ μάθῃ καλὰ ἕνας ἄνδρας γιὰ νὰ ἔχῃ πολλὰ μεγάλα ἀτοῦ στὰ χέρια του σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο ἀγῶνα ποὺ λέγεται «γυναικεία κατάκτησις».

Καὶ μιὰ ἀκόμη διασάφησις : Ὅταν λέμε «Πῶς κατακτᾶται ἡ γυναῖκα» δὲν ἐννοοῦμε καθόλου πῶς ἀπὸ ξένη καὶ ἄγνωστη ποὺ εἶνε σ' ἕναν ἄνδρα γίνεται φίλη του ἀγαπημένη, ἢ ἐρωμένη του.

Ἐννοοῦμε περισσότερο καὶ τὸ πῶς διατηρεῖται ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἔρωτας σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ κατεκτήθη.

Γιατὶ ἂν ἡ (γιὰ πρώτη φορὰ) κατάκτησις μιᾶς γυναικός, ὀφείλεται πολὺ συχνὰ καὶ σὲ ἕνα τυχαῖο γεγονός, σὲ κάποια σύμπτωσι, σὲ μιὰ ὑπερτίμησι τῆς ἀξίας τοῦ ἀνδρός, σὲ μιὰ στιγμιαία ἀδυναμία τῆς γυναικός, ἡ διατήρησις τῆς ἀγάπης της καὶ τοῦ ἐρωτικοῦ της πάθους θέλει μαεστρία, θέλει τέχνη, θέλει ἱκανότητες ποὺ δὲν βρίσκονται στὸν κάθε ἄνδρα.

ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Προτιμοῦμε ν' ἀρχίσουμε μὲ μιὰ ἱστορία πραγματική, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν ὀνόματα. Τὸν περασμένο χειμῶνα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα σαλόνια τοῦ Λονδίνου τρεῖς ὥριμες, ἀλλὰ ὡραιότατες κυρίες, ἀπὸ αὐτὲς ποὺ ὁ χρόνος προσθέτει ἀντὶ νὰ ἀφαιρῇ ἀπὸ τὴ γοητεία τους, καθισμένες σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αἰθούσης ἄφιναν τὶς γλωσσίτσες των νὰ τρέχουν σ' ἕνα, χωρὶς τέλος ἀλλὰ καὶ χωρὶς ἔλεος, κουτσομπολιό. Κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς παρόντας καὶ ἀπὸ ἕνα θέμα. Κάθε μία καὶ ἀπὸ ἕνα γαργαλιστικώτατο καὶ ἀπολαυστικώτατο ἔδεσμα. Σὰν σὲ μιὰ μεγάλη πιατέλα σερβιρίζονται οἱ πιὸ ἐντὶμ ἱστοριοῦλες, τὰ πιὸ πικάντικα μυστικά, εἰδύλλια καὶ φλερτάκια, δειλοὶ ἔρωτες ἢ τολμηρὲς κατακτήσεις — τὰ πάντα. Λογῆς-λογῆς λιχουδιές.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ θελκτικὸ ἐκεῖνο τρίο πέρασε ἕνας κομψὸς ἄνδρας ὡς σαράντα περίπου ἐτῶν, ποὺ στὶς παρυφὲς τῶν μαλλιῶν του εἶχαν ἀρχίσει νὰ κάθωνται τὰ πρῶτα χιόνια. Τὶς ἐχαιρέτησε μὲ μιὰ χαριτωμένη ὑπόκλισι καὶ τράβηξε νὰ ἑνωθῇ μὲ μιὰ παρέα κυρίων.

— Μοῦ εἶνε ἀδύνατον, εἶπε ἡ μία ἀπὸ τὶς κομψὲς Ἀγγλίδες, νὰ ἐννοήσω τί βρίσκουν οἱ γυναῖκες σ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ἀγαποῦν τόσο...

— Ἐγώ, σᾶς βεβαιῶ, πρόσθεσε ἡ δεύτερη, δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ τὸν ἀνεχθῶ στὸ πλευρό μου.

— Πραγματικά, δὲν εἶνε καθόλου ἐνδιαφέρων τύπος, συνεπλήρωσε ἡ τρίτη, γιὰ νὰ μὴ λείψῃ κι' ἐκείνη. Πολὺ κοινός... Ἔχω ὅμως μιὰ ἰδέα...

— Νὰ τὴν ἀκούσουμε.

—Ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρησι, θὰ τὸν φωνάζαμε ἐδῶ καὶ θὰ τὸν παρακαλούσαμε νὰ μᾶς πῇ ποιὸ εἶνε τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας του. Ποιὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῶν κατακτήσεών του...

Οἱ κυρίες συνεφώνησαν καὶ ὁ τζέντλεμαν προσεκλήθη. Ἱκανοποίησε ἀμέσως τὴν περιέργεια τῆς ἐκλεκτῆς ὁμηγύρεως καὶ μὲ τὸ παραπάνω μάλιστα:

— Ἀγαπητές μου κυρίες, εἶπε, τὸ μυστικό μου εἶνε πολὺ ἁπλό. Κάθε κυρία ποὺ συναντῶ καὶ ποὺ θέλω νὰ τὴν κατακτήσω, ἀντὶ νὰ χάνω τὸν καιρό μου λέγοντας τῆς ἀνόητες αἰσθηματολογίες, τῆς λέγω ξηρὰ-ξηρά: Ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου μου εἶνε 101-205. Πληρώνω πάντοτε (καὶ ὁ κατακτητής μας ἐτόνισε ἰδιαιτέρως ἐκεῖνο τὸ «πάντοτε»). δύο λίρες...

Καὶ ἀφοῦ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ξαναχαιρέτησε κι' ἀπεμακρύνθη.

Τὴν ἑπομένην — θὰ τὸ πιστεύσετε ; — καὶ οἱ τρεῖς κυρίες, κάθε μιὰ χωριστὰ καὶ κρυφὰ ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη, εἶχαν τηλεφωνήσει γιὰ νὰ πάρουν συνέντευξι ἀπὸ τόν... γόητα.

Τί χυδαία ἱστορία θὰ πῆτε. Κοινὴ ὑπόθεσις προσφορᾶς ἔρωτος ἐπὶ πληρωμῇ. Ἔ, λοιπόν, τζίφος. Ἕνα τόσο ἀσήμαντο ποσόν, ποῖος φαντάζεται ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ἐνθουσιάσῃ τὰς τρεῖς ὡραίας μας; Ἡ περιέργεια, ἰδοὺ τί ὡδήγησε ὁμαδικῶς τὸ θελκτικὸν τρίο εἰς τὸ ἰδιαίτερον διαμέρισμα τοῦ καρδιοκατακτητοῦ. Θὰ τὸ ποῦμε καὶ παρακάτω.

◆ ◆

Ἀλλὰ θὰ ρωτήσουν ἴσως πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους στὴν ἡλικία ἀναγνώστας μας: Εἶνε ἀνάγκη ἕνας ἄνδρας νὰ κάμῃ πολλὲς γυναικες δικές του; Δὲν φθάνει ἡ μία; Πελώριο ζήτημα ποὺ ἔχει πολὺ συζητηθῆ. Ἔ λοιπὸν ναί. Εἶνε ἀνάγκη ἕνας ἄνδρας νὰ κατακτήσῃ πολλὲς γυναῖκες. Προέχει ὁ ἀριθμός. Ὅταν αὐτὸ πραγματοποιηθῇ, τότε, καὶ μόνο τότε, θὰ ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῆς μιᾶς γυναικός, τῆς ἐξαιρετικῆς, ἐκείνης ποὺ θὰ γεμίσῃ ὅλο τὸ εἶναι τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ πάλι ὄχι ἴσως γιὰ πάντα.

Ἕνας ἄνδρας πρέπει νὰ κάνῃ πολλὲς γυναῖκες δικές του. Γιατί; Μὰ διότι ποτὲ ἕνα σῶμα δὲν μοιάζει μὲ ἕνα ἄλλο σῶμα, δυὸ μάτια μὲ δυὸ ἄλλα μάτια, ἕνα στῆθος μὲ ἕνα ἄλλο στῆθος, δυὸ γυναικεῖα πόδια μὲ δυὸ ἄλλα γυναικεῖα πόδια. Ποτέ. Οὔτε καὶ ἡ μιὰ γυναῖκα μοιάζει μὲ τὴν ἄλλη. Κάθε γυναῖκα καὶ ἕνας ὁλόκληρος κόσμος. Κάθε γυναῖκα καὶ ἀπὸ ἕνας.. Παράδεισος ἢ ἀπὸ μιά... Κόλασις. Ἢ μᾶλλον καὶ τὰ δυὸ μαζί.

Νὰ κάνῃ ἕνας ἄνδρας ἕνα πανώμορφο μπουκέτο ἀπὸ τὰ ἐξωτικὰ αὐτὰ λουλούδια — νά κάτι ποὺ ἀξίζει τὸν κόπο. Γιὰ δέστε τες τὴν καθεμιὰ ξεχωριστά ! Ἡ μιὰ γυναῖκα εἶνε ὁρμητικὴ στὸ πάθος της, σὰν τίγρις. Ἡ ἄλλη τρυφερή, σὰν μητέρα ποὺ νανουρίζει τὸ πρῶτο της παιδάκι. Ἡ ἄλλη κυνική, σὰν ἑταίρα τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ ἄλλη ρωμαντική, σὰν παραστρατημένη Ἰουλιέττα στὸν εἰκοστὸ αἰῶνα. Ἡ μιὰ ἀπὸ αὐτές, τρομερὰ εὐαίσθητη, κλαίει. Ἡ ἄλλη φωνάζει. Μιὰ τρίτη... χτυπᾶ καὶ μιὰ τέταρτη μπορεῖ καὶ νὰ σᾶς... δαγκώσῃ.

Ἀλλὰ μήπως μόνον οἱ γυναῖκες εἶνε ἔτσι διαφορετικὲς ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη; Μήπως καὶ ἕνας ἄνδρας, ὁ ἴδιος ἄνδρας, δὲν γίνεται διαφορετικός, δὲν ἀλλάζει ψυχικὴ διάθεσι, αἰσθήματα, ἀκόμη καὶ κλίσεις σεξουαλιστικὰς ἀναλόγως τῆς γυναικὸς ποὺ ἔχει κοντά του;

Καὶ ὅπως εἶπε κάποιος μεγάλος κατακτητὴς τῆς ἱστορίας, «ἡ πρώτη γυναίκα κάνει περισσότερο εὐχάριστη καὶ περισσότερο ἐπιθυμητὴ τὴ δεύτερη γυναῖκα, καὶ ὅταν ἡ τρίτη χαμογελᾷ, τὸ χαμόγελό της φωτίζεται ἀπὸ τὸ χαμόγελο τῶν δυὸ πρώτων».

◆ ◆

Ἀλλὰ εἶνε καὶ ἕνας ἄλλος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο πρέπει ἕνας ἄνδρας νὰ κατακτήσῃ πολλὲς γυναικεῖες καρδιές: Πρέπει νὰ βγάλῃ φήμην κατακτητοῦ. Πρέπει νὰ λένε γι' αὐτὸν οἱ γυναῖκες:

— Τί περίεργος ἄνθρωπος !... Μοιάζει μὲ πεταλούδα!... Τρομερὰ ἄστατος: Ποτὲ δὲν τὸν εἶδαν τρεῖς ἡμέρες στὴ σειρὰ μὲ τὴν ἴδια φιλενάδα!... Τὶς ἀλλάζει σὰν τὰ πουκάμισά σου!...

Ὅταν αὐτὸ θὰ γίνῃ, τότε αὐτὸς ὁ ἄνδρας θὰ λατρευθῇ ἀπὸ τὶς γυναῖκες σὰν ἴνδαλμα. Ἀκοῦστε μιὰν ἄλλη ἱστορία. Θὰ σᾶς τὴν εἰποῦμε στὸ ἑπόμενο φύλλον.

ΤΖΩΡΤΖ ΚΑΙ ΕΘΕΛ ΧΑΡΡΙΓΚΤΩΝ

Εὔθυμοι διάλογοι

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ.

—Τὄμαθες ; Ὁ γιατρὸς Κ. πέθανε !...

—Μπᾶ τὸν καημένο ! Φαίνεται πὼς θὰ ἐπεχείρησε νὰ θεραπευθῇ μόνος του !

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

—Λοιπόν, πές μου Μίμη..Ἔμαθες νὰ διαβάζῃς στὸ σχολεῖο ;

—Ὄχι, ἀκόμα.

—Τοὐλάχιστον γράφεις ;

—Οὔτε.

—Μὰ τότε τί κάνεις ἐκεῖ ποῦ πηγαίνεις ;

—Περιμένω...νὰσχολάσωμε

ΑΣΦΑΛΗ ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

—Λοιπόν, ἀπόψε ἀγαπητή μου, περιμένω ἕνα ὡραῖο δῶρο ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου.

—Πῶς ; Γιορτάζει σήμερα ;

—Ὄχι, ἀλλὰ ξέρεις ; Σήμερα τὸ πρωὶ μαλώσαμε καὶ λιποθύμησα τρεῖς φορὲς στὴ σειρά !...

ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ

Ἡ σύζυγος : Καὶ ἂν τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας μου, δὲν πειράζει Γεῶργο μου. Ἂς μὲ χωρίσῃ ! Ἀρκεῖ ὅτι μ' ἀγαπᾶς ἐσύ..

Ὁ ἐραστής : Μπᾶ ! Δὲν πιστεύω...Ὁ ἄνδρας σου εἶνε πολὺ φίλος μου καί..δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ μοῦ κάνῃ ἕνα τέτοιο κακό.

ΘΑ ΤΟΥ ΠΑΡΗ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ

—Τί περίεργο πρᾶγμα φίλε μου ! Ἡ μνηστή μου εἶνε τόσο καλῆς ψυχῆς καὶ ὅμως δὲν ἀγαπάει διόλου τὰ ζῶα.

—Ἀ ! πρόσεξε ! Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ διαλύσῃς τὸν ἀρραβῶνα σου !

Ἄχ, αὐταὶ αἱ ὁμοιότητες!...

—Πρὸ παντός, κύριε, παρακαλῶ νὰ μοῦ κάμετε μίαν ὡραίαν φωτογραφίαν.

—Θὰ κάμω, δεσποινίς, πᾶν τὸ δυνατόν, μὰ δὲν σᾶς ὑπόσχομαι νὰ τὴν κάνω νὰ μὴ σᾶς ὁμοιάζῃ διόλου.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Πουλὶ περιπλανώμενον ἀπάνω ἀπ' τοὺς ὠκεανούς,
Ἀπ' τὰ βουνά, ἀπ' τὰ δάση,
Κάτω ἀπὸ κρύους οὐρανοὺς κι' ἀπὸ παράδεισους γυμνοὺς
χωρὶς νὰ ξαποστάσῃ.

Κατατρεγμένο ἀπ' τοὺς καημούς, εἶσαι ὦ ἀνθρώπινη ψυχὴ
Καὶ πολεμᾷς νὰ φθάσῃς ,
τὸν κόσμο τῶν ὀνείρων σου μὲ μιὰ θλιμμένη ἀπαντοχὴ
Καὶ νὰ τὸν ξεπεράσῃς.

Καὶ μοναχὰ ἀναπαύεται ἡ θύμησι ἂν καμμιὰ φορὰ
Ξοπίσω θὰ σὲ φέρῃ
Στὶς στοργικὲς ἡμέρες σου, ποὺ πέρασες μ' ἀθῶα χαρὰ
Σὲ ἀγαπημένα μέρη.

Κι' ὅσο ἂν ματώσῃς, ὦ ψυχή, στὸ γύρισμα ἅγιων ἡμερῶν,
Μόνον αὐτὸ σοῦ μένει
Στὶς θύελλες μέσα τῆς ζωῆς καὶ στὰ παιχνίδια τῶν καιρῶν
Σκληρὰ παραδομένη.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Εὔθυμοι διάλογοι

ΕΛΑΒΕ ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΤΗΣ

—Ὁ ἄνδρας μου μοῦ εἶπε πὼς ἅμα τὸν ἀπατήσω, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη του.

—Καὶ σὺ τί ἔκανες ;

—Ἔτρεξα...νὰ ἀσφαλίσω τὴ ζωή του σὲ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία !...

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ !

—Γιατὶ οἱ νύφες ντύνονται πάντα ἄσπρα μπαμπᾶ ;

—Γιατὶ τὸ λευκὸ χρῶμα φανερώνει τὴ χαρά, ἐνῷ τὸ μαῦρο τὴ λύπη.

—Ἄ !κατάλαβα ! Γι' αὐτὸ οἱ γαμπροὶ φορᾶνε μαῦρα !...

ΠΛΗΞΙΣ

—Ἡ ζωή μου εἶνε φρικτή..Μονότονη...Πολὺ μονότονη..

—Γιατί ;

—Νά, παντρεύτηκα, κι' ἀκόμα ἔχω τὸν ἴδιον ἄνδρα !

Ο ΚΟΛΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

—Πῶς ; Στενοχωριέσαι γιατὶ μοῦ ὀφείλεις 1000 δραχμές ;

—Ὄχι ! Στενοχωριέμαι γιατί...μοῦ ζητᾶς νὰ σοῦ τὶς δώσω !

ΚΟΥΒΑΡΔΑΛΙΚΙΑ

—Ἄχ, γιατρέ μου τί μοῦ κάνετε ; Μοῦ βγάλατε τὸ γερὸ δόντι, ἀντὶ νὰ μοῦ βγάλετε τὸ σάπιο!

—Δὲν- πειράζει..Σᾶς τὸ βγάζω κι' αὐτὸ χωρὶς νὰ πληρώσετε παραπάνω !

Αἱ... βιομηχανίαι !

—Μπά! Τώρα ἔγινες κωφάλαλος !

—Τί νὰ κάμω, φίλε μου, ὅταν ἤμουν τυφλὸς δὲν ἔβγαζα τίποτε.

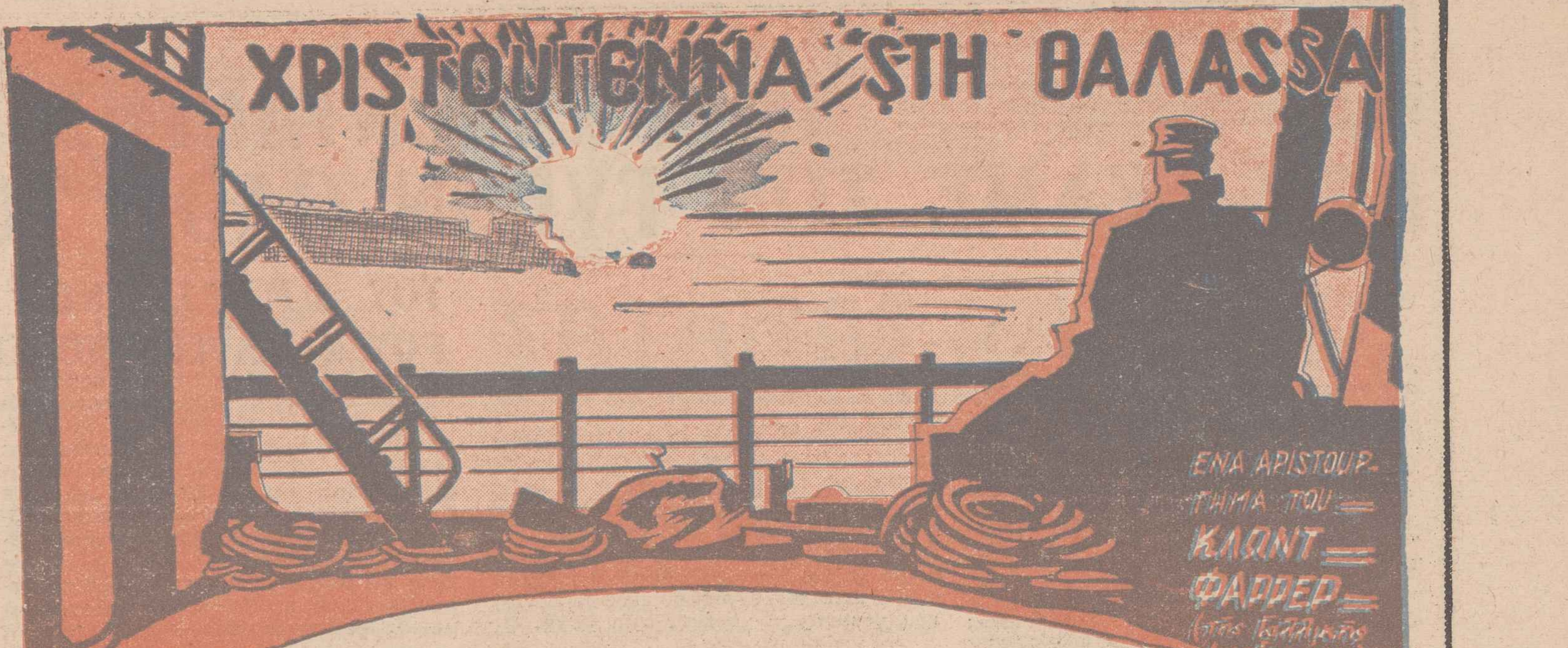

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Καθὼς ὁ κώδων τοῦ «Ἐλ - Κοράν» χτυποῦσε τρεῖς φορὲς — κατὰ τὴν παληὰ συνήθεια — ὁ πλοίαρχος Ἀντονέλλι, παλαιὸς κυβερνήτης τοῦ πλοίου, ἀποχαιρετοῦσε τὸν πλοίαρχο Φερράτο, συμπατριώτη καὶ διάδοχό του στὴν πλοιαρχία τοῦ «Ἐλ-Κοράν».

—Ἀντίο, μικρέ μου, τοῦ εἶπε ἀποχαιρετώντας τον. Κι' ἂν δῇς, ὅτι ἔχεις ἀνυπόφορο ἄνεμο, τότε στρέψε «πρὸς πλήρη βορρᾶν», μέχρι τὴν Πάλος.

—Ἀντίο, ἀπάντησε ὁ Φερράτο, μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία. Καὶ θὰ θυμοῦμαι πάντοτε τὶς συμβουλές σου.

◆ ◆

Τὸ ἐπιβατικὸν «Ἐλ-Κοράν», ἕνα πλοῖον εἴκοσι δύο κόμβων ταχύτητος καὶ ἡ τελευταία λέξις τοῦ κομφόρ, θὰ ἐγκατέλειπε σὲ λίγο τὸ Ὀράν, γιὰ τὸ Πὸρ — Βάντρ καὶ ὁ πλοίαρχος Φερράτο τὸ κυβερνοῦσε γιὰ πρώτη φορά. Ὁ Φερράτο, βέβαια, ἦταν ἕνας καλὸς ναυτικὸς—αἱ ἑταιρίαι, ἄλλως τε, δὲν συνηθίζουν νὰ ἐμπιστεύωνται τὰ καλύτερά των βαπόρια σὲ ἀδαεῖς—καὶ οἱ καλοὶ ναυτικοὶ δὲν περιφρονοῦν τὶς συμβουλὲς τῶν παλαιοτέρων των. Αἱ δὲ συμβουλαὶ τοῦ πλοιάρχου Ἀντονέλλι, ποὺ εἶχε κυβερνήσει ἐπὶ εἴκοσι μῆνες τὸ «Ἐλ-Κοράν» καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐπὶ τέσσερα συνεχῆ χρόνια τὸ «Μουσταφᾶ-Κεμάλ», δὲν ἦταν ἀπὸ κεῖνες, ποὺ πετοῦν εὔκολα στὴ θάλασσα. Λοιπὸν ὁ Φερράτο μύριζε μὲ προσοχὴ τὸν ἄνεμο.

Πρὸς Θεοῦ!... εἶχε ἐπιβάτες στὸ πλοῖο. Καὶ οἱ ἐπιβάτες εἶνε ἰδιότροποι. Δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε κινήματα, οὔτε τιναγμούς, καὶ φωνάζουν σὰν κοράκια, ὅταν αἰσθανθοῦν τὴν παραμικρὴ ἀδιαθεσία — αὐτὸ ποὺ ἔχουν βαφτίσει ναυτία. Εἶνε κωμικό, ἀλλὰ ἔτσι εἶνε.

Ξαφνικὰ τὰ πράγματα ἄλλαξαν γιὰ λίγο. Τὸ «Ἐλ-Κοράν» τραντάχτηκε δυνατὰ ἀπ' τὸν ἀγέρα, ἀλλὰ εὐθὺς ἀμέσως πῆρε διεύθυνσι «πρὸς πλήρη βορρᾶν» καὶ ξαναβρῆκε τὴν εὐστάθειά του. Ἀμέσως μερικοὶ τολμηροὶ ἔβγαλαν ἔξω τὰ κεφάλια των καὶ μερικοί.... ἥρωες κατώρθωσαν ν' ἀνεβοῦν μέχρι τῆς γεφύρας τοῦ περιπάτου.

Τὸ «Ἐλ-Κοράν» ἦταν ἕνα πλοῖο πολὺ καλοκαμωμένο. Ἡ γέφυρα τοῦ περιπάτου ἔφερε κατ' εὐθεῖαν στὸ καπνιστήριο, στὴν αἴθουσα τῆς μουσικῆς καὶ στὸ μπάρ, διαμερίσματα, ὅπου τὰ πάντα ἦταν φωτεινότερα κι' ἀπὸ τὸ φῶς. Οἱ ἐπιβάται διασκορπίσθηκαν ἀπάνω στὴ γέφυρα καὶ ἀπολάμβαναν ἀπ' ἐκεῖ τὸθαυμάσιο τοπεῖο,ποὺ ἁπλώνονταν μπρο στὰ στὰ ἔκθαμβα μάτια τους: Πέρα μικρυὰ γκριζογάλανοι ὄγκοι βουνῶν καὶ κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους ἡ γαλανὴ θάλασσα μὲ τὰ μικρὰ λευκὰ κύματά της, ποὺ ἔμοιαζαν μὲ πρόβατα, σκορπισμένα σὲ βοσκὴ στὸ ἀπέραντο λειβάδι...

Τότε φάνηκε καὶ ὁ πλοίαρχος Φερράτο, ποὺ ἤξερε θαυμάσια, ὅτι ἡ παρουσία του γέμιζε τοὺς ἐπιβάτες μ' ἕνα συναίσθημα τέλειας ἀσφάλειας, γιατὶ γνώριζαν, πὼς ἕνας πλοίαρχος δὲν ἀφήνει ποτὲ τὸ παρατηρητήριό του, ἂν ὁ καιρὸς δὲν εἶνε ἐξαιρετικὰ καλός.

—Ἡ ὥρα τοῦ κοκταίηλ, εἶπε μὲ εὐθυμία ὁ Φερράτο... καὶ τοῦ μπρὶτζ, γιὰ ὅσους ἀγαποῦν τὰ χαρτιά... Ἔχομε ἀκόμα μιὰ ὥρα καιρὸ γιὰ τὸ δεῖπνο. Κυρία Λαπαρά, θέλετε νὰ πῶ νὰ σᾶς ἑτοιμάσουν ἕνα καλὸ τραπέζι;... καὶ θὰ δεχθῆτε νὰ δοκιμάσετε τὴν τελευταία μας σπεσιαλιτέ;... Τὸ «Ἐλ-Κοράν» εἶνε ἕνα ρόδο περισσότερο ρόδο, παρὰ ρόεἶνε ἕνα ρόδο περισσότερο ρόδο, παρὰ τὰ ρόδα. Θέλετε;

Ἡ κυρία πρὸς τὴν ὁποίαν τόσο φιλικὰ μιλοῦσε ὁ πλοίαρχος Φερράτο, γέλασε ἐλαφρά, δέχθηκε τὸ κοκταίηλ, ἀλλ' ἀρνήθηκε τὰ χαρτιά.

Ἔχω μιὰ φίλη κάτω στὴν καμπίνα μου, μιὰ ταξειδιώτισσα, λιγώτερο ἀνθεκτικὴ ἀπὸ μένα στὴ θάλασσα καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω τόσο πολὺ μόνη.

—Πῶς; μιὰ ταξειδιώτισσα μέσα στὴν καμπίνα σας; Ἀλλὰ δὲν ἔχετε τὸ Νο 4, κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα τοῦ κυβερνήτου; Ὁ ἐπιθεωρητὴς δὲν μποροῦσε νὰ ἀπατηθῇ.

—Δὲν ἀπατήθηκε. Ἔχω πράγματι τὸ Νο 4.

—Ἀλλὰ τότε ; Τὸ Νο 4 ἔχει μόνο ἕνα κρεββάτι... Πῶς μπορεῖ;...

—Ὦ! Κυβερνῆτα, ἡ φίλη μου κοιμᾶται μαζῆ μου στὸ ἴδιο κρεββάτι ἢ μᾶλλον στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ μου. Μὴν προσπαθῆτε νὰ τὴν μαντέψετε. Εἶνε ἡ πολυαγαπημένη μου γατίτσα, ποὺ τὴν πάω τώρα στὴ Γαλλία.

—Αἴ!... καλά!... ἀλλὰ οἱ γάτες δὲν αἰσθάνονται ποτὲ ναυτία. Λοιπὸν μπορεῖτε...

—Ὄχι,δὲν μπορῶ.Ἡ γάτα μου εἶνε λεχὼ καὶ φοβοῦμαι, πὼς ἡ συγκίνησις τῆς ἀναχωρήσεως θὰ μποροῦσε νὰ τῆς κάμῃ κακό.

— Ὦ !... ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε μεγαλειῶδες ! Πρωτότυπο! Σκεφθῆτε, κυρία: ἕνας τοκετὸς ἐπὶ τοῦ «Ἐλ-Κοράν» καὶ τοκετὸς γάτας, μιὰ 24ην Δεκεμβρίου. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ φέρῃ τύχη σ' ὅλους μας γιὰ πάντα. Μιὰ γάτα δὲν εἶνε ἕνα ζῶο, ὅπως ὅλα τ' ἄλλα. Ἡμεῖς, οἱ ναυτικοί, τὴν ἀγαποῦμε ἀπὸ τὰ πολὺ παληὰ χρόνια. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων. Μιὰ γάτα, ποὺ πεθαίνει πάνω στὸ πλοῖο εἶνε γιὰ μᾶς ἕνα πολὺ κακὸ σημάδι καὶ μιὰ γάτα ποὺ γεννᾶ, εἶνε περίφημος οἰωνός. Καὶ πρὸ πάντων τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων. Πρέπει νὰ «βρέξωμε» τὴ γάτα σας καὶ τὰ γατάκια της, κυρία Λαπαρά! Μπάρμαν, φώναξε τὸ ζαχαροπλάστη. Πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ μιὰ τούρτα γκλασέ, μιὰ τούρτα, ποὺ νὰ δείχνῃ τὴ μητέρα μὲ τὰ μικρά της. Ἀλλὰ τί χρῶμα, κυρία Λαπαρά ; Καφέ, σοκολατί, φυστικί;...

—Εἶνε κάτασπρη, πλοίαρχε. Μιὰ γνησία «Ἄγκυρα».

—Τότε κρέμα Σαντιγύ. Αὐτὸ εἶνε.

Εἶχε πιὰ νυχτώσει στὴ θάλασσα.

◆ ◆

Δυὸ ὧρες μετὰ τὸ δεῖπνο μιὰ θαλαμηπόλος ἦρθε νὰ φωνάξῃ τὴν κυρία Λαπαρά, ποὺ εἶχεν ἀφεθῆ νὰ ὑποκύψῃ στὸν πειρασμὸ ἑνὸς μπρίντζ. Πέταξε ἀμέσως τὰ χαρτιὰ πάνω στὸ πράσινο τραπέζι κι' ἔτρεξε κοντὰ στὴν καμαριέρα. Σὲ δυὸ λεπτὰ ξαναγύρισε, κρατώντας ἕνα πανέρι, περίφημα φροντισμένο, μέσα στὸ ὁποῖο φιγουράριζαν ἡ γάτα μὲ τὰ μικρά της. Ἀλλὰ ὡσὰν αὐτὸ νὰ ἦταν ἕνα μυστηριῶδες σινιάλο, τὸ «Ἐλ-Κοράν», τραντάχτηκε ὁλόκληρο ἀπὸ ξαφνικὸ χτύπημα σφοδροῦ ἀνέμου. Στὴ στιγμὴ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες, ποὺ βρίσκονταν ἐπάνω στὸ σαλόνι ἔτρεξαν νὰ χωθοῦν στὶς καμπίνες τους καὶ δὲν ἔμειναν, παρὰ μερικοὶ προνομιοῦχοι, συνηθισμένοι στὴν κακοκαιρία. Ἡ κυρία Λαπαρά, τὴν ὁποία δὲν ἐπηρέαζε ἡ κακοθαλασσιά, ἔτρεξε ν' ἀσφαλίσῃ τὸ πολύτιμο πανέρι στὴν καμπίνα της καὶ καθὼς ὁ Φερράτο ἑτοιμαζότανε ν' ἀνεβῇ στὸ παρατηρητήριό του, ἡ ὡραία ταξειδιώτισσα ξαναφάνηκε.

—Κυβερνῆτα, εἶπε... καὶ διέκοψε τὴ φράσι της, μὴ μπορώντας νὰ πῇ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε.

—Τί, λοιπόν, ἔκαμε ὁ Φερράτο, σᾶς συμβαίνει τίποτε;

—Συμβαίνει, μουρμούρισε ἡ κυρία Λαπαρά!... ἡ γάτα μου... δὲν τὴν εἶδα ἄλλη φορά, ὅπως τώρα. Δὲ δέχεται μὲ κανένα τρόπο νὰ μείνῃ στ' ἀριστερὸ μέρος.

—Δόκτωρ, εἶπε ὁ πλοίαρχος πρὸς τὸ γιατρὸ τοῦ πλοίου, ἂν πηγαίναμε νὰ δοῦμε...

Καὶ οἱ δυὸ ἄνδρες ἀκολούθησαν τὴν νέα γυναῖκα, ποὺ κατέβαινε γρήγορα τὰ σκαλιά.

Πραγματικὰ ἡ γάτα δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ στ' ἀριστερὰ καὶ τὴν εἶδαν νὰ γλυστράῃ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὰ δεξιά, κρατώντας μὲ τὰ δόντια της τὸ ἕνα ἀπ' τὰ μικρά της. Ἀνέβηκε στὸ μεγάλο σαλόνι καὶ διαλέγοντας τὸ πιὸ δεξιὸ φωτέϊγ ἀπέθεσε ἐκεῖ τὸ γατάκι. Ὕστερα γρήγορη σὰν τὸ φῶς ξαναγύρισε στὴν καμπίνα τῆς κυρίας της, πῆρε τὸ ἄλλο γατάκι καὶ τὸ ἔφερε στὸ ἴδιο φωτέϊγ. Τὸ ἄφησε κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ ἡ ἴδια ξάπλωσε δίπλα τους, προσηλώνοντας τὰ μεγάλα πορτοκαλὶ μάτια της πρὸς κάποιο ἀθέατο γιὰ τοὺς ἄλλους σημεῖο, ποὺ, ὅπως ὑπελόγισε ὁ Φερράτο, ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ἕνα ἢ δύο τέταρτα ἀριστερὰ τοῦ πρωραίου ἱστοῦ.

—Τί διάβολος εἶνε, φώναξε ὁ Φερράτο κι' ἐγκατέλειψε γρήγορα-γρήγορα τὸ σαλόνι, γιὰ ν' ἀνέβῃ στὴ γέφυρά του, ὅπου ἔπεσε κυριολεκτικῶς πάνω στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας, ποὺ κάπνιζε ἡσυχώτατος τὸ σιγαρέττο του, διασκελίζοντας τὸ κατάστρωμα.

—Φάργκ, φώναξε.

Ὁ ἀξιωματικὸς χαιρέτησε :

— Στὶς διαταγές σας, κύριε πλοίαρχε.

— Ἔχουμε τίποτε ἰδιαίτερο ;

— Σχεδὸν τίποτε, κύριε πλοίαρχε.

—Πολὺ καλά, Φάργκ, ἀλλὰ μήπως ἀριστερὰ πρόσεξες τίποτε τὸ ἐξαιρετικό;

—Παναγία μου! Ἀλλὰ ἀριστερὰ εἶνε ἡ ἀκτή, ἀπάντησε ἔκπληκτος ὁ Φάργκ. Μπορεῖτε νὰ διακρίνετε τὰ φῶτα τῆς Πάλος.

—Βλέπω τὴν Πάλος, ἀλλά, Φάργκ, δὲν βλέπετε τίποτε ἄλλο, τελείως ἀριστερά;

—Μὰ τὴν πίστι του, ὄχι. Δὲν βλ....

Ἀλλὰ ξαφνικὰ διέκοψε τὴ φράσι του καὶ γυρίζοντας στὸν πλοίαρχο, εἶπε κατάπληκτος.

—Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε, βλέπω ἕνα ναυάγιο! Ἄ! μὰ ἔχετε, λοιπὸν μάτια γάτας;

—Γάτου ἢ γάτας εἶνε τὸ ἴδιο. Λοιπὸν τί βλέπεις;

—Βλέπω ἕνα ναυάγιο, ἐξήγησε ὁ Φάργκ. Πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο φορτηγό, βυθισμένο κατὰ τὸ ἥμισυ, στὸ σημεῖο, ποὺ μοῦ ὑποδείξατε.

—Ὁλοταχῶς δεξιά, ἐπὶ πέντε λεπτά, πρόσταξε δυνατὰ ὁ Φάργκ. Κύριε πλοίαρχε, πάρετε τὴ διόπτρα καὶ κυττάξατε.

Ἐνῷ ὁ Φερράτο σκεπτότανε ποιὰ φρικτὴ περιπέτεια εἶχαν ἀποφύγει, ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ναυαγίου πετάχτηκαν τεράστιες κατακόκκινες φλόγες, συνωδευόμενες ἀπὸ ἕνα τρομακτικὸ θόρυβο.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ πλοίαρχος τοῦ «Ἐλ-Κοράν» καὶ ὁ ἀξιωματικὸς Φάργκ ἔγιναν μάρτυρες τοῦ πιὸ μεγαλοπρεποῦς θεάματος, ἑνὸς θεάματος ἀγρίως ὡραίου, καθὼς τὰ κομμάτια τοῦ ναυαγίου φαινόταν ἀνάμεσα στὶς φλόγες νὰ πετιοῦνται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ὕστερα ἔγινε πάλι βαθὺ σκοτάδι, ὅπως πρῶτα, σὰν ἕνας τεχνητὸς ἥλιος, νὰ εἶχε φωτίσει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ θάλασσα. Καὶ τίποτε δὲν εἶδαν καὶ δὲν ἄκουσαν πιά! ...ἐκτὸς ἑνὸς διαπεραστικοῦ μιαουρίσματος. Ἦταν ἡ γάτα τῆς κυρίας Λαπαρά, ποὺ πρώτη συνῆλθε ἀπ' τὴν γενικὴ συγκίνησι καὶ γρήγορα-γρήγορα πῆρε τὰ γατάκια της καὶ τράβηξε γιὰ τὴν καμπίνα Νο 4.

—Νὰ μιά, ποὺ ὅλα τὰ προέβλεψε, γρύλλισε ὁ πλοίαρχος Φερράτο. Αὐτὸ τὸ βρωμερὸ ζῶο ὅλα τὰ μυρίστηκε: τὸ ναυάγιο, τὴν ἔκρηξι, τὸν κίνδυνο... κι' ἐννοοῦν νὰ μιλοῦν ἀκόμα γιὰ τὴν ἀνωτερότητα τῆς νοήσεως ἐπὶ τοῦ ἐνστίκτου. Ὑπάρχουν μέσα στὸ μυαλὸ τῆς κάθε γάτας, τόσα πράγματα, ὅσα δὲν μπόρεσαν νὰ συγκεντρώσουν σ' ὅλα τὰ βιβλία τους οἱ διάφοροι Ντεκὰρ καὶ ὁ Μπέρξον.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΣΚΟΛΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΦΙΣΣΕΡ

Οἱ καλὲς σχέσεις τῆς οἰκογενείας μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν νὰ διαλέξω ἀνεξετάστως ἕνα συνηθισμένο ἐπάγγελμα. Ἐπειδὴ ἀγνοοῦσα ἐντελῶς γραφὴ καὶ ἀνάγνωσι ἀπεκλείετο νὰ γίνω δικηγόρος, γιατρὸς ἢ ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ «ζητιάνου» μοῦ φάνηκε ὡς τὸ μόνο ἐνδεδειγμένο στὴν περίπτωσί μου.

Ταλαντεύθηκα ἀρκετὰ στὴν ἐκλογὴ τῆς «εἰδικότητος». Καμπούρης; Τυφλός; Κουτσός; Δὲν ἤξερα τί νὰ προτιμήσω. Ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἐπαιτῶν μοῦ συνέστησε ἰδιαιτέρως νὰ προτιμήσω τὸν «μουγγό». Πῆγα τότε κατ' εὐθεῖαν σ' ἕνα εἰδικὸ κατάστημα καὶ παρήγγειλα μιὰ ὄμορφη πλακίτσα ἀπὸ τσίγκο μὲ τὴ συγκινητικὴ ἐπιγραφή: «ΛΥΠΗΘΗΤΕ ΕΝΑ ΦΤΩΧΟ ΜΟΥΓΓΟ».

Λίγες μέρες ἀργότερα ἡ πλάκα ἦταν ἕτοιμη. Ἀπὸ ἕνα φοβερὸ ὅμως λάθος τοῦ χαράκτου, ἔγινε πλάκα κουφοῦ, ἀντὶ γιὰ μουγγοῦ ποὺ τὴν εἶχα παραγγείλει. Ἡ μόρφωσίς μου δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ καταλάβω ἀμέσως τὸ λάθος αὐτό. Ἐπρόκειτο νὰ τὸ μάθω καὶ νὰ τὸ πληρώσω ἀκριβά, ἀργότερα.

Κρέμασα πρωὶ-πρωὶ τὴν πλακίτσα στὸ λαιμό μου καὶ πῆγα στὸ [illegible] ποὺ εἶχα διαλέξει, ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ «Λοῦβρο». Ἤμουν [illegible] καλοντυμένος καὶ εὐπαρουσίαστος. Τί τὰ θέλεις, ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς δίδουν περισσότερα σ' ἕνα [illegible]σιαστικὸ παρὰ σ' ἕνα κουρελῆ καὶ βρωμιάρη. Ἡ πεῖρα ἄλλωστε δικαίωσε σύντομα τὴ θεωρία μου.

Περισσότεροι ἀπὸ σαράντα γέροι καὶ γρηὲς [illegible] τὴν πρώτη κι' ὅλας ἡμέρα [illegible] καὶ [illegible] ἐλέησαν τὴ δυστυχία μου. Ἤμουν εὐτυχισμένος ἀπὸ τὸ σ τ έ κ ι ποὺ εἶχα διαλέξει. Δὲν ζητοῦσα τίποτε ἀπὸ κανένα (διάβολε, ἤμουν μουγγός), κι' ἔπαιρνα ὅ,τι μοῦ δίναν [illegible] ὑποχρεωμένος, γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, νὰ τοὺς λέω [illegible].

Τὴν ὥρα ποὺ [illegible] εἶχα συμπληρώσει πιὰ κανονικὸ ὀκτάωρο ἐργασίας — μιὰ γρηὰ κυρία ἦρθε κι' ἔρριξε ἕνα ἀκόμα νόμισμα στὸ δισκάκι, ποὺ βρισκόταν τοποθετημένο μπροστά μου. Πῆρα τὸ νόμισμα, μάζεψα συγχρόνως καὶ τὰ σ ύ ν ε ρ γ ά μου καὶ βρέθηκα σὲ δυὸ λεπτὰ στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ Ριβολὶ κατὰ σύμπτωσι μαζὶ μὲ τὴν κυρία ποὺ μ' εἶχε λίγο πρὶν ἐλεήσει.

—Προσέχετε, μοῦ φώναξε στ' αὐτὶ μὲ μιὰ φωνή, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ τρυπήσῃ τὸ τύμπανο, ἐνῷ συγχρόνως μὲ τραβοῦσε ἀπὸ τὸ μανίκι. Ἕνα αὐτοκίνητο ἔρχεται ξοπίσω σας..

Ἡ φωνὴ τῆς κυρίας, παρὰ τὸν ὑψωμένο τόνο της, ἦταν τόσο εἰλικρινής, ποὺ συγκινήθηκα ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔπαιρνε.

—Ἔννοια σας, καλή μου κυρία, τὸ ἀκούω καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, τῆς ἀπεκρίθηκα [illegible]

[illegible]

Ζ. ΦΙΣΣΕΡ

Οἱ Θεατρόφιλοι !

—Καὶ γιατὶ ἀγάπη μου, θέλεις νὰ πᾶμε ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον, ἀφοῦ παίζουν μιὰ πολὺ ἀνόητη κωμῳδία ;

—Δὲν τὸ ξεύρεις; ὅσο πιὸ ἀνούσιο εἶνε τὸ ἔργον, τόσον ὁ κόσμος θὰ προσέχῃ τὴν καινούργια μου τουαλέττα.

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΕ ΑΦΘΑΣΤΟΥΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΠΟΥ ΕΚΑΜΕ ΤΟΝ ΓΥΡΟΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ (ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ) ΤΣΑΡΛ ΧΟΥΑΪΤ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ)

Εἰς τὸ Γαλλικὸν ἀεροδρόμιον τοῦ Μουλινὼ αἱ δοκιμαὶ ἑνὸς νέου τύπου ἀεροπλάνου, τὸ ὁποῖον ἔχει κατασκευάσει τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Μπερζερὼ καὶ μὲ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ ἐπιχειρήση τὸ γῦρο τοῦ κόσμου ὁ πλουσιώτατος ἀεροπόρος—τέως ταγματάρχης τῆς Γαλλικῆς ἀεροπορίας—κ. Μπωκαίρ.

Ἐνῷ γίνονται αἱ δοκιμαὶ καὶ ἔχει τεθῆ σε κίνησι ἡ μηχανή, ξαφνικὰ ἀκούγονται ἀνώμαλοι κρότοι στὸ μοτὲρ κι' ὕστερα ρατέ.

Ὁ ἀεροπόρος ἐξαγριώνεται κι' οἱ ἀρχιτεχνίτες τοῦ ἐργοστασίου ρίχνονται νὰ ἐπιδιορθώσουν τὴ βλάβη. Δὲν κατορθώνουν ὅμως τίποτε.

Μέσα στὴ γενικὴ αὐτὴ σύγχυσι ἕνας νέος 15 ἐτῶν, βοηθὸς μηχανικοῦ προχωρεῖ ἀνάμεσα στοὺς ἀρχιτεχνίτες καὶ λέγει μὲ ταπεινοφροσύνη ὅ

—Ἐγὼ μπορῶ νὰ διορθώσω τὴ μηχανή! Ξέρω τί ἔχει...

—Ἐμπρὸς λοιπὸν τί κάθεσαι; τοῦ φωνάζει ὁ ἀεροπόρος. Καὶ τὸν σπρώχνει πρὸς τὴ μηχανὴ τὴν ὁποίαν ἐπιδιορθώνει ἄριστα ὁ τελευταῖος μὲ τὸ ἐγγλέζικο κλειδί του.

Ὁ ἀεροπόρος ἐνθουσιάζεται μὲ τὸν δεκαπενταετῆ μηχανικὸν ποὺ κατεξευτέλισε ὅλους τοὺς προϊσταμένους του καὶ τὸν παίρνει νὰ πετάξουν μαζὺ στὴν πρώτη δοκιμαστικὴ πτῆσι.

Ὁ μικρὸς ἄφοβος καὶ γενναῖος, ἂν καὶ δὲν ἔχει ποτὲ μπῆ σὲ ἀεροπλάνο, πετάει καὶ ὅταν κατεβαίνουν καὶ φεύγουν ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο, δέχεται μιὰ πρότασι τοῦ Μπωκαὶρ νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ μεγάλο του ταξεῖδι τοῦ γύρου τοῦ κόσμου, ποὺ θὰ κρατοῦσε δυὸ μῆνες, μὲ μισθὸ χίλια φράγκα τὸ μῆνα καὶ μὲ προπληρωμὴν τῶν δύο μηνῶν.

Ὅταν ὁ Φρανσὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Μπωκαὶρ καὶ βρέθηκε στὸ δρόμο, ἕνα αἴσθημα χαρᾶς κατεπλημμύρισε ὅλη του τὴν ὕπαρξι. Ἔχωσε τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη του, ποὺ εἶχε βάλει τὴ δέσμη μὲ πὰ χαρτονομίσματα, ἔσφιξε μέσα στὴν παλάμη του τὶς δυὸ χιλιάδες φράγκα καὶ ἐπῆρε τὴν κατεύθυνσι πρὸς τὸ Σαὶν Κλοῦ, ὅπου βρίσκοταν τὸ μικρὸ σπιτάκι, ποὺ χρησίμευε γιὰ κατοικία αὐτοῦ, τῆς μητέρας του καὶ τῆς μικρῆς του ἀδελφούλας. Στὰ μάτια του αἰσθάνθηκε δάκουα. Πόσο, στ' ἀλήθεια. τἄφερε ἡ Θεία Πρόνοια βολικά!... Πρὸ εἴκοσι τεσσάρων ὡρῶν κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος κι' οἱ ἀγαπημένες ὑπάρξεις ποὺ ἐπροστάτευε ἐκεῖνος, ἐδῶ καὶ τρία χρόνια μάλιστα, ἀφ' ὅτου, δηλαδή, ὁ πατέρας του, μηχανικὸς στὸ ἴδιο τὸ ἐργοστάσιο, ποὺ δούλευε κι' ὁ Φρανσὺ τώρα, ἔπεσε θῦμα ἐργατικοῦ δυστυχήματος, καθὼς προσπαθοῦσε νὰ διορθώση μιὰ πολύπλοκη μηχανή, πρὸ εἴκοσι τεσσάρων λοιπὸν ὡρῶν, τὸ σπίτι του βρίσκονταν στὴν πιὸ τρομερὴ ἀνησυχία. Ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας τῆς ἀδελφούλας του, τρεῖς μῆνες τώρα, καὶ τὸ τελευταῖο λεπτὸ ἀπὸ τὸ μεροκάματο τοῦ μικροῦ βιοπαλαιστοῦ πήγαινε στοὺς γιατροὺς καὶ στὰ φάρμακα. Ἐρχόντουσαν βραδυὲς ποὺ γιὰ τὸν Φρανσὺ καὶ τὴ φτωχὴ μητέρα του δὲν ὑπῆρχε στὸ σπίτι παρὰ ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμί. Τότε ὁ Φρανσὺ καμώνοταν πὼς εἶχε κάποιο ἐλαφρὸ πόνο στὸ στομάχι καὶ πὼς δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ νὰ φάη. Φιλοῦσε τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφούλα του καὶ πλάγιαζε στὸ στρῶμα νηστικός, γιὰ νὰ ἀντλήση ἀπὸ τὸν ὕπνο τοὐλάχιστον, τὶς καινούργιες δυνάμεις ποὺ τοῦ χρειαζόντουσαν νὰ ἐργασθῆ σὲ μιὰ τόσο τραχειὰ δουλειὰ σὰν τὴ δική του, δουλειὰ ποὺ μὲ δυσκολία τὴν κατάφερνον ἀκόμη καὶ ὥριμοι ἄνδρες.

Ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας εἶχε συμβῆ κάτι πολὺ ἀνησυχητικό: Ἡ οἰκογένεια τοῦ Φρανσὺ χρωστοῦσε στὸν νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ του τρία ὁλόκληρα μηνιάτικα καὶ τὴν προηγουμένη ἀκριβῶς ἡμέρα ἡ μητέρα του εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν ἄκαρδο καὶ σκληρὸ ἰδιοκτήτη — ποὺ δὲν ἦταν καθόλου φτωχὸς ὁ ἴδιος, γιατὶ εἶχε μιὰ σειρὰ ἀπὸ σπίτια, μαγαζειὰ καὶ γραφεῖα, ποὺ τὰ νοίκιαζε καὶ εἰσέπραττε τεράστια ποσὰ τὸν μῆνα — ἕνα κόκκινο χαρτάκι, τὸ χαρτάκι τῆς καταραμένης ἐξώσεως, ποὺ ἔλεγε ὅτι, ἂν σὲ τρεῖς μέρες μέσα δὲν πλήρωναν τὰ καθυστερούμενα νοίκια, ὁ δικαστικὸς κλητῆρας θὰ πετοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου τὰ πράγματά των, τὰ κρεββάτια των, ἀκόμη καὶ τὸ κρεββατάκι μὲ τὴν ἄρρωστη μικρούλα, πού, ὡς τὰ χθὲς ἀκόμη, ψηνόταν ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ πάλευε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Χάρου...

Ἡ μητέρα τοῦ Φρανσὺ ἔχυσε ποτάμι τὰ δάκρυα, ὅταν ἐπῆρε τὸ χαρτάκι αὐτό, ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν καταδίκη τους σὲ θάνατο — γιατὶ θάνατος σωστὸς ἦταν νὰ ξενυκτίσουν κι' αὐτὴ ἡ ἴδια, πρὸ παντὸς ὅμως, τὰ δυὸ ἀγαπημένα της παιδάκια, στὸ δρόμο μὲ τὰ τσουμπλέκια πεταμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ πεζοδρόμιο. Κι' ὕστερα ποῦ θὰ πήγαιναν χωρὶς λεπτά; Ποιὸς τοὺς ἔπαιρνε στὸ σπίτι του, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἔξωσι;

—Μὴν κλαῖς, μητέρα, τῆς εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Φρανσύ. Σήμερα κι' ὅλας θὰ βρῶ λεπτὰ καὶ θὰ πληρώσουμε τὸ χρέος μας. Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν θὰ τολμήση νὰ μᾶς κουνήση κανεὶς ἀπὸ δῶ μέσα.

Καὶ καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ τὸ μικρὸ ἐκεῖνο παιδὶ τῶν δέκα πέντε χρόνων, ἔκανε τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς μυθολογικοῦ γίγαντα — γίγαντα στὴν ψυχή, φυσικά — μὲ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ τολμοῦσε κανεὶς νὰ μετρηθῆ.

Ἐννοεῖται πὼς ὁ Φρανσύ, λογικὸ καὶ θετικὸ παιδὶ καθὼς ἦταν, δὲν ἔλεγε καθόλου στὴ μητέρα του παρλαπίπες καὶ φουσκωμένες ὑποσχέσεις. Ἐσκόπευε νὰ παρουσιασθῆ στὸν ἴδιο τὸν μεγάλο του προϊστάμενο, στὸν ἐργοστασιάρχη κ. Μπερζερώ, ποὺ ἤξερε πὼς τὸν ἀγαποῦσε πολύ, γιατὶ ἦταν πολὺ καλός, ἱκανὸς καὶ πρόθυμος στὴ δουλειά του, νὰ τοῦ ἐκθέση τὴν κατάστασί τους καὶ νὰ τοῦ ζητήση μιὰ μεγάλη προκαταβολή — τοὐλάχιστον πεντακοσίων φράγκων — ὑπογράφοντας ἐξόφλησι τῶν ἡμερομισθίων του γιὰ ὅσο διάστημα ἔπρεπε. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. Μπερζερὼ ἦταν τρομερὰ ἀπησχολημένος μὲ τὴν παράδοσι τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ κ. Μπωκαὶρ καὶ μὲ κάτι ἄλλες κατεπείγουσες ὑποθέσεις, δὲν ἐκάθησε τὴν ἡμέρα ἐκείνη οὔτε ἕνα λεπτὸ στὸ γραφεῖο του. Κι' ἔτσι ὁ Φρανσὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν δῆ. Ξημέρωσε ἡ ἐπομένη, τὸ τεχνικὸ προσωπικὸ ἐπῆγε στὸ ἀεροδρόμιο καὶ ἐκεῖ ὁ Θεὸς τἄφερε ἔτσι, ὥστε ὁ μικρὸς καὶ ἄσημος τεχνιτάκος νὰ διακριθῆ τόσο πολὺ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους μαστόρους καὶ παραμαστόρους τῆς φάμπρικας, ὥστε νὰ τὸν προσλάβη ἀμέσως ὁ πλούσιος ἀεροπόρος μὲ μισθὸ χίλια φράγκα τὸν μῆνα καὶ μὲ μιὰ προκαταβολὴ δυὸ χιλιάδων φράγκων. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν ἦταν χαρούμενος ὁ Φρανσύ; Δυὸ πράγματα μόνο τὸν στενοχωροῦσαν πολύ: Τὸ ἕνα ἦταν ὅτι θὰ ἀναγκαζόταν ν' ἀφήση τοὺς δικούς του μόνους γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα, ἔστω κι' ἂν τοὺς εἶχε πιὰ ἐξασφαλίσει τὴ ζωή των. Καὶ τὸ ἄλλο ὅτι θὰ ἐτρόμαζε ἡ μητέρα του καὶ θὰ ἔκανε τὸ κάθε τι γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίση καὶ μόνο ποὺ θἄκουγε πὼς τὰ λεπτὰ αὐτὰ προῆλθαν ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἀνέλαβε νὰ πετάξη κι' αὐτὸς ὡς μηχανικὸς μὲ τὸ ἀεροπλάνο τοῦ κ. Μπωκαίρ. Καὶ τότε ὁ μικρὸς μηχανικὸς ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴ μητέρα του ἀπεφάσισε νὰ τῆς κρύψη ἕνα μέρος τῆς πικρῆς ἀλήθειας. Θὰ τῆς ἔλεγε πὼς μποροῦσε καὶ νὰ μὴν πετάξη. Θὰ τῆς ἐτόνιζε ὅμως ὅτι ἦταν μιὰ θέσις μὲ τόσο μεγάλο μέλλον γι' αὐτόν, ποὺ δὲν ἔπρεπε μὲ κανένα τρόπο νὰ τὴν χάση...

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ ΜΕ ΤΟΝ ΜΙΚΡΟΝ ΦΡΑΝΣΥ μέσα στὴν θύελλα

◆ ◆

... Τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ πολὺ πρωῒ ὁ Φρανσὺ βρέθηκε στὸ πόδι. Γρήγορα-γρήγορα ἄρχισε νὰ ντύνεται γιὰ νὰ βρεθῆ στὴν ὥρα του στὸ ἀεροδρόμιο, ἐνῷ ἡ μητέρα του σηκωμένη ἀκόμα πιὸ νύχτα τοῦ ἑτοίμασε τὸ πρωϊνό του.

—Φρανσύ, εἶνε ἕτοιμος ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα σου, τοῦ εἶπε ἡ κυρία Ντωρμεῖγ — η μητέρα του. Κάθησε.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μόνο ποὺ δὲν τοὖρθε νὰ κλάψη τοῦ Φρανσύ. Θεέ μου, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὴ γλυκειά του μητερούλα καὶ μάλιστα γιὰ ἕνα τόσο περιπετειῶδες καὶ γεμᾶτο ἀπὸ τόσους κινδύνους καὶ τόσα ἀπρόοπτα ταξεῖδι; Μὲ βαρειὰ τὴν καρδιὰ κάθησε στὴν καρέκλα κι' ἄρχισε νὰ πίνη τὸ γάλα του.

—Μὰ τί ἔχεις, Φρανσύ, σήμερα; τὸν ρώτησε ἡ μητέρα του. Σὰν ἄρρωστος φαίνεσαι. Μήπως δὲν κοιμήθηκες καλά;

—Δὲν ἔχω τίποτε, ἀπήντησε χαμογελῶντας ὁ νέος μὲ κρυφὴ προσπάθεια.

—Θέλεις νὰ πάω ἐγὼ στὸ ἐργοστάσιο καὶ νὰ πῶ πὼς εἶσαι ἄρρωστος; Μιὰ μέρα νὰ ξεκουρασθῆς κι' αὔριο πηγαίνεις στὴ δουλειά σου.

—Μὰ ὄχι, μαμά, εἶμαι πάρα πολὺ καλά. Πῶς σᾶς φάνηκε...

Καὶ χωρὶς νὰ πῆ τίποτε, ἐφίλησε τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφούλα του ποὺ κοιμόταν ἀκόμη κατευχαριστημένη μὲ μιὰ κούκλα στὴν ἀγκαλιά, ποὺ τῆς τὴν ἀγόρασε γυρίζοντας στὸ σπίτι ὁ Φρανσὺ τὴν προηγούμενη μέρα, κι' ἔφυγε. Ἐπῆρε τὸ λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα βρέθηκε στὸ ἀεροδρόμιο, πρὶν φθάση ἀκόμη μὲ τὴν πολυτελῆ λιμουζίνα του ὁ κ. Μπωκαίρ.

Δὲν πέρασαν παρὰ λίγες στιγμὲς καὶ φάνηκε τὸ ἁμάξι τοῦ ἀεροπόρου. Πραγματικά, μέσα σ' αὐτὸ ἦταν ὁ κ. Μπωκαὶρ μὲ τὸν σωφέρ του, ποὺ θὰ γύριζε τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαρὰζ, καὶ ἕνας ἄλλος κύριος λεπτὸς καὶ ψηλὸς τὸ ἀνάστημα, ποὺ φοροῦσε ἕνα ἁπλὸ μπλὲ κοστοῦμι.

—Ἄ, βλέπω πὼς εἶσαι πολὺ ἀκριβὴς στὰ ραντεβοῦ σου, εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν Φρανσύ, καθὼς τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν καλημερίση.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν συνοδό του, τοῦ εἶπε:

—Εἶνε ὁ μικρὸς μηχανικός, γιὰ τὸν ὁποῖο σοῦ μίλησα.

Ὁ κύριος αὐτός, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ κ. Ταβερνιέ, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Μπωκαὶρ εἶχε ἤδη μιλήσει στὸν Φρανσύ, ψιθύρισε:

—Τόσο μικρός;

—Μικρός, ἀλλὰ θαυματουργός... ἦταν ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Μπωκαίρ. Γνωρίζει κατὰ βάθος τὴ μηχανὴ καὶ τὴ βάζει μπρὸς ὅταν στέκεται μὲ μεγάλη εὐκολία.

Ὁ Ταβερνιὲ, κυβερνήτης πολεμικοῦ καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου διοικητὴς μιᾶς βάσεως ὑδροπλάνων, δὲν ἀπήντησε τίποτε. Ἄνθρωπος ψυχρὸς καὶ ἐπιφυλακτικός, συνήθιζε νὰ μὴν ἐκφέρη γνώμη γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ἂν προηγουμένως δὲν τὸν ἐγνώριζε καλά.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφθασε καὶ τὸ συνεργεῖο τῶν ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν καὶ ὅλοι μαζὶ ἄρχισαν νὰ βγάζουν τὸ ἀεροπλάνον ἀπὸ τὸ ὑπόστεγον. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Μπωκαὶρ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ταβερνιὲ καὶ τὸν Φρανσὺ ἐπεθεώρησε τὰ ἐσωτερικὰ διαμερίσματα τοῦ σιδερένιου πουλιοῦ καὶ τὰ διάφορα ὄργανά του: Μετεωρολογικὰ μηχανήματα, πυξίδες, ἀνεμόμετρα, χρονόμετρα, θερμόμετρα καὶ τὰ παρόμοια. Κατόπιν ἔρριψε μιὰ ματιὰ στὶς διάφορες προμήθειες ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάρουν μαζί τους: Τρόφιμα, ποτά, ὅπλα, τσεκούρια, ροῦχα κλπ.

Σ' αὐτὸ ἐπάνω ἕνας θόρυβος κλάξον πολλῶν αὐτοκινήτων ἔφθασε ὥς τ' αὐτιὰ ὅλων. Ἦσαν τὰ αὐτοκίνητα δυὸ-τριῶν ὑπουργῶν, μερικῶν στρατηγῶν καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν, φίλων τοῦ Μπωκαὶρ καὶ τοῦ Ταβερνιὲ καὶ μερικῶν δημοσιογράφων ποὺ ἤρχοντο γιὰ νὰ ἀποχαιρετήσουν τοὺς ἀεροπόρους καὶ νὰ εὐχηθοῦν σ' αὐτοὺς θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία. Μιὰ προσωπικότης ἀπὸ τὸν ἀεροπορικὸ κόσμο τῆς Γαλλίας ἔκανε τὴ σχετικὴ προσφώνησι καὶ σ' αὐτὴ ἀπήντησε μὲ λίγα λόγια ὁ Μπωκαίρ. Κατόπιν μιὰ ἄσφαιρη βολὴ τηλεβόλου ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως. Οἱ δύο ἀεροπόροι καὶ ὁ μικρὸς μηχανικὸς μ' ἕνα πήδημα ὁ καθένας βρέθηκαν στὶς θέσεις τους, ἐνῷ οἱ ἐπίσημοι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐργοστασίου μὲ τὸν Μπερζερὼ ἐπὶ κεφαλῆς χειροκροτοῦσαν τοὺς τολμηροὺς κατακτητὰς τοῦ ἀέρος. Στὸ βολὰν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Μπωκαίρ, πίσω δὲ ἀπ' αὐτὸν ἦσαν καθισμένοι στὴ σειρὰ ὁ Ταβερνιὲ καὶ ὁ Φρανσύ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ μέχρι χθὲς μαθητευόμενος μηχανικὸς ἀνέβαινε σ' ἀεροπλάνο καὶ ὅμως εἶχε τὸ μάτι ἄτρομο. Στὴν ἀρχή, ὅταν τὸ σιδερένιο πουλὶ ἀπεγειώθη, δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνο τὸ ἀερόσκαφος ποὺ ὑψώνετο μὲ μιὰ κίνησι δαιμονιώδη. Μὰ ὅταν σὲ μιὰ στιγμὴ ἔστρεψε ἀριστερά, εἶδε ὅτι ἦταν χωρισμένος ἀπὸ τὴ γῆ ἀπὸ ἕνα μεγάλο κενό, μιὰ πραγματικὴ ἄβυσσο. Τότε ὅλα τοῦ φάνηκαν πολὺ μακρυνὰ καὶ μόλις κατώρθωνε νὰ διακρίνη πρόσωπα καὶ πράγματα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Αἰχμάλωτοι τῶν Γερμανῶν.— Νέα πτῆσις πρὸς τὴν Ἀσίαν.— Στὰ δόντια τῶν λύκων.— Μιὰ τρομερὰ μονομαχία μὲ ἀγρίους ἀνθρωποφάγους κ.λ.π.

Ἀπὸ τὰ κατορθώματα τοῦ θρυλικοῦ Λωποδύτη-Φάντασμα
ΤΣΑΟ ΤΣΕΝ
ΚΟΡΑ ΣΤΙΛΜΑΝ
ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ
ΣΟΥΜΕΡ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΣΑΤΑΝΑ... ΣΑΤΑΝΑΣ ΚΑΙ ΜΙΣΟΣ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντὰλ ἔπαιζε στὸν κῆπο τοῦ μεγάρου του μὲ τὸν Ἀλήτη τὸ σκύλο του, ὅταν εἶδε νἄρχεται ὁ φίλος του ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ μὲ ἕναν ἄγνωστο κύριο.

—Γειά σου Μάρτεν. Παράτα τὸν Ἀλήτη σου καὶ πᾶμε στὸ φυμουάρ. Νὰ σοῦ συστήσω τὸν μίστερ Ἄντριους Κόξεν, ἕνα θαυμάσιο τζέντλεμαν ποὺ τὸν γνωρίζω τρία χρόνια καὶ ποὺ θὰ προσπαθήσης νὰ τοῦ φανῆς ὁπωσδήποτε χρήσιμος.

—Χαίρω πολύ, μίστερ, λέει ὁ ἀριστοκράτης, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ ἐπισκέπτου του. Τί σᾶς συμβαίνει;

—Τζέντλεμαν, εἶμαι τρομοκρατημένος ἀλλὰ ἔχω σοβαροὺς λόγους νὰ εἶμαι. Κινδυνεύει ἡ ζωή μου.

—Ἔχετε ἐχθρούς;

—Θανάσιμους, μολονότι ποτέ μου δὲν ἔβλαψα κανένα. Ἡ περίπτωσί μου εἶνε αὐτόχρημα τραγική. Ἰδοὺ μὲ λίγα λόγια περὶ τίνος πρόκειται. Πρὸ δεκαπέντε χρόνων ἤμουνα ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου γκαρὰζ στὴν Ἀμερική. Δυὸ ὑπάλληλοί μου, ὁ Στὴβ Λοῦντ καὶ ὁ Χάρολδ Μποὺκ μοῦ κλέβανε τὴν βενζίνη καὶ τὰ ἀνταλλακτικά. Τοὺς ἔπιασα σκαστοὺς καὶ τοὺς ἔδιωξα. Ἔγιναν μέλη σπείρας κακοποιῶν. Ἕνα βράδυ, ποὺ εἶχα στὸ χρηματοκιβώτιό μου διακόσιες χιλιάδες δολλάρια, σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὸ γκαρὰζ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ πήδησαν ἀπὸ αὐτὸ δυὸ προσωπιδοφόροι οἱ ὁποῖοι, μὲ τὰ πιστόλια των στὰ αὐτιά μου μὲ διέταξαν νὰ ἀνοίξω τὸ χρηματοκιβώτιό μου. Ἔτσι μοῦ πήρανε τὰ πέντε-ἕκτα περίπου τῆς περιουσίας μου καὶ φύγανε ἀφήνοντάς με μισοπεθαμένο ἀπὸ τὸ φόβο. Ὡστόσο, μολονότι οἱ λησταὶ φέρανε προσωπίδες, τοὺς ἀναγνώρισα. Ἦσαν οἱ Χάρολδ Μποὺκ καὶ Στὴβ Λοῦντ. Κατάγγειλα τὴν ληστεία καὶ τοὺς δράστες της, τοὺς πιάσανε. Δὲν τοὺς βρήκανε οὔτε διακόσια δολλάρια, ἀλλὰ τοὺς καταδίκασαν σὲ δέκα χρόνων κάτεργα μιὰ καὶ δὲν ἐπρόκειτο περὶ ληστείας μετὰ φόνου. Τρομοκρατημένος, κατεστραμμένος, ἐγκατέλειψα τὴν Ἀμερικὴ γιατὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς σπείρας θὰ μὲ δολοφονοῦσαν. Ἦλθα στὴν Ἀγγλία πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ τότε γνώρισα καὶ τὸν μίστερ Σοῦμερ, στὸν ὁποῖαν εἶπα τὴν τραγωδία μου. Ἡ δουλειές μου πήγαιναν καλά. Εἶχα ἀρχίσει νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ξανάκανα τὴν περιουσία ποὺ μοῦ κλέψανε οἱ δυὸ λησταί, ὅταν, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, κάποιος μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο καὶ μοῦ εἶπε: — Εἶσαι καταδικασμένος εἰς θάνατον! Δὲν σοῦ ἀπομένει παρὰ ζωὴ ἑνὸς τὸ πολὺ μηνός!... Ἄλλος ἀπὸ τὸν Χάρολδ Μποὺκ δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τηλεφώνησε. Εἶνε ἕνας τολμηρὸς κακοῦργος, ἐκδικητικὸς καὶ δεινὸς σκοπευτής. Βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακή, ἔμαθε πὼς βρίσκομαι στὴν Ἀγγλία καὶ ἦλθε νὰ μὲ δολοφονήση!

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ καθησύχασε ὅπως μποροῦσε τὸν τρομοκρατημένο ἄνθρωπο καὶ στὸ τέλος ρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον:

—Καὶ πῶς θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἀναγνωρίση αὐτὸν τὸν Χάρολδ Μπούκ; Μπορεῖτε νὰ μᾶς δώσετε τὰ χαρακτηριστικά του;

—Πῶς ὄχι; Τἄδωσα κιόλας στὸν ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ. Εἶνε ἡλικίας σαρανταδυὸ τὸ πολὺ χρόνων, ἐξαιρετικὰ κοντὸς μὲ κυρτωμένους ὤμους. Ἔχει κατακόκκινα μαλλιὰ καὶ φοράει χοντρὰ γυαλιὰ μὲ χρυσὸ σκελετό.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ

Πέρασαν κάμποσες μέρες ἀπὸ κεῖνο τὸ μεσημέρι καὶ ὁ Μάρτεν Ντὰλ εἶχε σχεδὸν ξεχάσει καὶ τὸν Ἄντριους Κόξεν καὶ τὸν Χάρολδ Μπούκ, ὅταν ἕνα μεσημέρι ἐνέσκηψε σὰν θύελλα στὸ σπίτι του ὁ ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ.

—Γειά σου Σοῦμερ! Τί τρέχει;

—Σοβαρὰ πράγματα!

—Καί... δὲν ἔχουμε καιρὸ οὔτε νὰ φᾶμε κάτι;

Ὁ κοιλιόδουλος ἀστυνομικὸς σκέφθηκε λίγες στιγμὲς καὶ τέλος ἀποκρίθηκε:

—Ἔστω. Ἂς τσιμπήσουμε κάτι στὸ πόδι καὶ στὸ ἀναμεταξὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ τί τρέχει. Πρόκειται πάλι γιὰ τὸν Κόξεν!

—Τὸν σκότωσε ὁ Χάρολδ Μπούκ;

—Ὄχι ἀκόμη, ἀλλὰ τὰ πράγματα φθάσανε στὸ ἀπροχώρητο. Πᾶμε ὡστόσο στὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ μὴ χάνουμε καιρό.

Οἱ δυὸ φίλοι πέρασαν στὴν τραπεζαρία καὶ ὁ Σοῦμερ ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ μπουκωμένο στόμα.

— Σήμερα, κατὰ τὶς ἕντεκα τὸ πρωΐ, ὁ Ἄντριους Κόξεν εἰδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Χάρολδ Μποὺκ τηλεφωνικῶς, πὼς ἔφθασεν ἡ τελευταία του ὥρα! Σύμφωνα μὲ τὸ τηλεφώνημα του, θὰ τὸν σκοτώση κατὰ τὶς τρεῖς καὶ μισὴ μέσα στὸ διαμέρισμά του στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ μένει!

—Τοῦ ὥρισε καὶ τὴν ὥρα; Εἶνε πολὺ τολμηρός... ἂν δὲν εἶνε ἕνας μεγάλος φαρσέρ. Ὡστόσο ἂς πᾶμε ὡς ἐκεῖ...

Οἱ δυὸ φίλοι πῆγαν στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου βρῆκαν τὸν Ἄντριους Κόξεν τρομοκρατημένο στὸ διαμέρισμά του. Τὸν καθησύχασαν, βεβαιώνοντάς τον ὅτι εἶχαν λάβει τέτοια μέτρα προστασίας του, ὥστε δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνο ἡ ζωή του, καί, συμβουλεύοντάς τον νὰ μὴ βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, κατέβηκαν στὸ χώλλ.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Σοῦμερ μετημφιεσμένοι σὲ ὑπαλλήλους τοῦ ξενοδοχείου, περίμεναν ἄλλοι στὴν πόρτα, ἄλλοι στὸ ἀσανσὲρ καὶ ἄλλοι στὸ χώλλ, γιὰ νὰ συλλάβουν τὸν ἄνθρωπο τὸν κοντὸ μὲ τὰ κατακόκκινα μαλλιά, μόλις θὰ τὸν ἔβλεπαν νὰ μπαίνη στὸ ξενοδοχεῖο.

Στὶς τρεῖς καὶ εἰκοσιπέντε, ὁ Σοῦμερ καὶ ὁ Μάρτεν Ντὰλ, πῆραν τὸ ἀσανσὲρ καὶ ἀνέβηκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ Ἄντριους Κόξεν. Βγαίνοντας ὡστόσο ἀπὸ τὸ ἀσανσὲρ, παρατήρησαν ἕναν ἄγνωστο ποὺ κατέβαινε βιαστικὸς ἀπὸ τὴ σκάλα καὶ μὲ τὸν γιακᾶ τοῦ παλτοῦ του ὑψωμένο. Δὲν ἔδωσαν σημασία στὴν συνάντησι αὐτὴ καὶ προχώρησαν στὸ διαμέρισμα ὅπου τοὺς περίμενε μιὰ δυσάρεστη ἔκπληξι.

Βρῆκαν τὸν Ἄντριους Κόξεν σχεδὸν ἀναίσθητο στὸ πάτωμα μεταξὺ ἀναποδογυρισμένων καθισμάτων καὶ μὲ μιὰ πληγὴ στὸν κρόταφο. Τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἀναστατώθηκε. Κανεὶς δὲν εἶχε ἰδῆ νὰ μπαίνη σ' αὐτὸ ἄνθρωπο ἐξαιρετικὰ κοντὸ καὶ μὲ κατακόκκινα μαλλιά.

Ὡστόσο ὁ Ἄντριους Κοξεν συνῆλθε.

—Κύτταζα, κύριοι μὲ ἀγωνία τοὺς λεπτοδεῖκτες τοῦ ρολογιοῦ μου, περιμένοντας νὰ σημάνη ἡ μισή, ὅταν ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματός μου ἄνοιξε ξαφνικὰ καὶ παρουσιάσθηκε μπροστά μου ὁ ἀπαίσιος Χάρολδ Μπούκ. Μοῦ ἐπετέθη μὲ ἕνα μολυβένιο νεροσωλῆνα ποὺ τὸν κρατοῦσε καμουφλαρισμένο σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Δὲν θυμᾶμαι τίποτα ἄλλο ἐκτὸς τοῦ ὅτι μετὰ τὸ πρῶτο χτύπημα ἤλθαμε στὰ χέρια καὶ ἐγὼ τὸν εἶχα ἁρπάξει ἀπὸ τὰ μαλλιά.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἄνοιξε τὸ δεξί του χέρι. Μιὰ τούφα κατακόκκινα μαλλιὰ ἦταν κολλημένα στὰ δάκτυλά του.

Ὁ Μάρτεν Ντὰλ πῆρε ἀπὸ τὰ δάκτυλά του τὴν κατακόκκινη τούφα καὶ τὴν τύλιξε σὲ ἕνα τσιγαρόχαρτο, λέγοντας στὸν Σοῦμερ:

—Θὰ μᾶς χρειασθοῦν αὐτὰ τὰ μαλλιά. Εἶνε ἡ ὑπογραφὴ τοῦ κακοποιοῦ καὶ εἶνε εὐτύχημα ποὺ μείνανε στὸ χέρι τοῦ Κόξεν.

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΟΛΔ ΜΠΟΥΚ

—Δὲν χωρεῖ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία, ἔλεγε ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες ὁ Μάρτεν Ντὰλ στὸν Σοῦμερ, ὅτι ὁ Χάρολδ Μποὺκ εἶνε πραγματικὰ σατανικὸς ἄνθρωπος καὶ προικισμένος μὲ ἐξαιρετικὴ πρωτοβουλία καὶ τόλμη. Σπάζω τὸ κεφάλι μου νὰ καταλάβω πῶς κατώρθωσε νὰ περάση ἀπαρατήρητος μπρὸς ἀπὸ τὴ μύτη τόσων ἀστυνομικῶν καὶ μπαίνοντας στὸ ξενοδοχεῖο καὶ βγαίνοντας ἀπὸ αὐτὸ μετὰ τὴν ἀπόπειρά του.

—Κατὰ τὴ γνώμη μου, βρισκόταν στὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ τὸ πρωῒ καὶ βγῆκε μετὰ τὴν ἀπόπειρα μὲ σηκωμένο γιακᾶ, ὅπως καὶ ὅλοι ὅσοι βγαίνανε ἐκείνη τὴν ὥρα. Ὁπωσδήποτε, πληροφόρησέ με, ἂν μάθης τίποτε...

δὲν τὴν σκότωσα ἐγὼ τὴν Κα Κάρολυ, σᾶς τ' ὁρκίζομαι, δὲν τὴ σκότωσα...

—Δὲν θὰ λείψω Μάρτεν. Καὶ τώρα σ' ἀφήνω. Ἔχω καὶ ἄλλα τρεχάματα.

—Τί τρέχει;

—Κάποια μυστηριώδης ἀπαγωγή. Χθὲς τὸ βράδυ, κατὰ τὶς δέκα, ἕνας ἄνθρωπος διέσχιζε τὴν ὁδὸν Σάκλετον, ὅταν ξαφνικὰ σταμάτησε καταμεσῆς τοῦ δρόμου ἕνα αὐτοκίνητο μὲ σβυσμένα φανάρια. Τρεῖς ἄγνωστοι πήδησαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ προτείνοντας τὰ πιστόλια των πρὸς τὸν ἄγνωστο, τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήση στὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἐξαφανίσθηκε κατευθυνόμενο πρὸς τὴν λαϊκὴ συνοικία Σόχο.

—Μάθατε ποιὸ εἶνε τὸ θῦμα τῆς ἀπαγωγῆς;

—Ὄχι. Δὲν μᾶς κατήγγειλαν καμμιὰ ἐξαφάνισι. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει καὶ ὅτι δὲν ἔλαβε χώραν ἀπαγωγή. Τὴν εἶδαν δυὸ ἀξιόπιστοι μάρτυρες. Ἀλλά... γιὰ πές μου, Μάρτεν. Τί ἔγινες χθὲς βράδυ; Τηλεφώνησα στὴ λέσχη σου, στὸ σπίτι σου, παντοῦ, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ σὲ βρῶ.

—Βγῆκα ἀπὸ τὴ λέσχη μου κατὰ τὶς ὀχτὼ τὸ βράδυ γιὰ νὰ κάνω... ἡλιοθεραπεία!

—Ἄ!... Καὶ προχθὲς βράδυ; Πάλι ἡλιοθεραπεία ἔκανες;

—Ὄχι. Κυνηγοῦσα τὴ σκιά μου ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης.

—Μὰ δὲν εἴχαμε σελήνη χθὲς βράδυ.

—Ἐγὼ εἶχα ὡστόσο σκιά.

—Καὶ κάτι ἄλλο. Καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα. Δῶσε μου ἐκείνη τὴν τούφα τὰ μαλλιὰ ποὺ πῆρες ἀπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ Ἄντριους Κόξεν. Τί τἄβαλες στὴν τσέπη σου;

—Ἀμέσως.

Κι' ἀνοίγοντας ἕνα συρτάρι ἔβγαλε μιὰ τούφα κατακόκκινα μαλλιὰ καὶ τὴν παρουσίασε στὸν Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος ἔμεινε κατάπληκτος κυττάζοντάς την.

—Μά... δὲν εἶνε αὐτά!

—Πῶς δὲν εἶνε αὐτά;

—Ἐκεῖνα ἦσαν λίγες τρίχες καὶ αὐτὰ εἶνε μιὰ τούφα πρώτου μεγέθους.

—Αὐγατίσανε μέσα στὸ τσιγαρόχαρτο. Ἔχουν πολλὲς παράξενες ἰδιότητες τὰ κατακόκκινα μαλλιά. Δὲν τὸ ξέρεις αὐτό; Ὄχι; Μάθε το...

Ὁ Σοῦμερ βγῆκε μουρμουρίζοντας κάτι καὶ ἐξακολουθῶντας νὰ κυττάζη στὴν παλάμη του τὴν τούφα. Ὁ Μάρτεν Ντὰλ χαμογέλασε, ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου καὶ γύρισε τὸ καντράν:

—Ἀλλό-ἀλλό! Τσάο-Τσέν; Ἐδῶ Μάρτεν Ντάλ. Τί νέα; Ἀρνάκι ἔ; Μὴ τὸ κουνίσης ἀπὸ τὸ σπίτι σου ἂν δὲ σὲ εἰδοποιήσω. Ὁ Νίκολς; Καλά. Πές του νὰ μὴν εἶνε ἀνυπόμονος.

Δέκα μέρες μετὰ τὴν ἀπόπειρα, ὁ Ἄντριους Κόξεν ἀναστάτωσε καὶ πάλι μὲ τὰ τηλεφωνήματά του, τὸν Σοῦμερ καὶ τὸν Μάρτεν Ντάλ.

Οἱ δυὸ φίλοι τρέξανε στὸ ξενοδοχεῖο ἀνήσυχοι καὶ τὸν βρήκανε ὑπὸ τὸ κράτος τρόμου. Ἦταν κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι. Ἔτρεμε σύγκορμος.

—Αὐτὸς... ὁ Μπούκ!... τοὺς εἶπε. Μοῦ τηλεφώνησε καὶ πάλι...

—Μὴ κάνετε σὰν τρελλός, παρατήρησε ὁ Σοῦμερ. Δὲν θὰ μπορέση νὰ σᾶς σκοτώση. Σεῖς χάσατε τὸ ἠθικό σας ὁλότελα! Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ἡ τρομοκρατία σας αὐτὴ εἶνε ὁ μεγαλείτερος σύμμαχός του;

—Ναί, παρατήρησε ὁ Μάρτεν Ντάλ. Δὲ ἐπιτρέπεται ὡστόσο στοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ἐκτελέσουν καταμεσῆς τοῦ δρόμου ἕναν ἄνθρωπο, ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχη κηρυχθῆ ἐκτὸς νόμου! Σεῖς, ὁ ἀπειλούμενος, θὰ μπορούσατε νὰ τὸν σκοτώσετε καὶ νὰ μὴ τὸν πληρώσετε.

—Ἐγώ; Ἐγὼ νὰ σκοτώσω τὸν Χάρολδ Μπούκ; Ἀντικρύζοντάς τον μόνο, θὰ πέθαινα ἀπὸ τὸ φόβο μου. Εἶμαι δειλός. Τὸ βλέπετε.

—Πρόκειται γιὰ τὴ ζωή σας.

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγάλο περίστροφο τοῦ τὸ ἔδωσε λέγοντάς του:

—Νὰ τὸ πιστόλι αὐτό. Εἶνε ἐξαιρετικὰ εὔθυβολο. Μὴ ντροπιάσετε...

Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, ὁ Κόξεν εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρό του ἕνα ταξὶ νὰ σταματάη στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἕναν ἄντρα ἐξαιρετικὰ κοντὸ μὲ χοντρὰ ματογυάλια καὶ κατακόκκινα μαλλιά, νὰ κατεβαίνη ἀπὸ αὐτὸ καὶ νὰ μπαίνη στὸ ξενοδοχεῖο.

Ἦταν ὁ ἐφιάλτης του! Ὁ Χάρολδ Μπούκ! Τὸν εἶδαν ὅμως καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Σοῦμερ καὶ ὁ ἴδιος ὁ Σοῦμερ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ συνεννοεῖται μὲ νεύματα μὲ τοὺς ἀνθρώπους του.

Συγκινημένος, σφίγγοντας τὸ πιστόλι του, ὁ Ἄντριους Κόξεν στάθηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα του.

Ἕνας χτύπος.

—Ἐμπρός!

Ἡ πόρτα ἄνοιξε σιγὰ-σιγά. Ὁ Ἄντριους Κόξεν σήκωσε τὸ χέρι του, σκόπευσε τὸν ἀντίπαλό του στὸ μέτωπο καὶ τράβηξε τὴν σκανδάλη.

Ἕνα «τσάφ» ἀκούσθηκε καὶ ὁ Χάρολδ Μποὺκ ὀπισθοχώρησε ἕνα βῆμα τρομαγμένος. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ὁ Μάρτεν Ντὰλ ὁ Τσάο-Τσὲν καὶ ὁ Νίκολς ὁρμοῦσαν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ περνοῦσαν τὶς χειροπέδες στὸν Κόξεν.

—Ἔ; Τί σημαίνουν αὐτά; ρώτησε ὁ Σοῦμερ, μπαίνοντας μέσα.

—Σοῦ παραδίδω, Σοῦμερ τὸν Χάρολδ Μποὺκ μὲ τοὺς χειροπέδες στὰ χέρια!

—Ἔ; Τί ἔκανε λέει;

—Ἁπλούστατα πράγματα. Ἡ ἱστορία ποὺ μᾶς εἶπε εἶνε ἀληθινή, μὲ μόνη τὴν διαφορὰ πὼς τὸ θῦμα δὲν ἦταν αὐτός, ἀλλ' ὁ ἄλλος, τοῦ ὁποίου πῆρε τὸ ὄνομα. Γύρευε νὰ σὲ πείση νὰ διατάξης τὰ ὄργανά σου νὰ ἐκτελέσουν τὸν ἀνύποπτο πραγματικὸ Ἄντριους Κόξεν καταμεσῆς τοῦ δρόμου! Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ σκηνοθέτησε μιὰ ἀπόπειρα μὲ τὸν συνένοχό του Στὴβ Λοῦντ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ φυλακισμένος στὸ σπίτι τοῦ Τσάο-Τσέν! Εἶνε ἡ μυστηριώδης ἀπαγωγὴ γιὰ τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμες λόγο. Θὰ πετύχαινε ἴσως τὸ σατανικὸ σχέδιό του χωρὶς ἐκεῖνες τὶς λίγες κόκκινες τρίχες ποὺ μᾶς παρέδωσε ὡς πειστήριο μετὰ τὴν σκηνοθετημένη ἀπόπειρα. Ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ εἶχα πιστέψει ὅλα! Ἐξετάζοντας ὅμως ἐπιστημονικὰ τὶς λίγες ἐκεῖνες τρίχες, ἀνακάλυψα ὅτι ἦσαν τρίχες σκύλου Ὀλλανδικῆς ράτσας.

—Καὶ... πῶς ὁ πραγματικὸς Ἄντριους Κόξεν ἦλθε νὰ τὸν συναντήση στὸ ξενοδοχεῖο;

—Θὰ σοῦ τὰ πῆ ὁ Στὴβ Λοῦντ! Τοῦ γράψανε τοῦ δυστυχισμένου νάλθη νὰ τοῦ μετρήσουν μέρος τῆς περιουσίας ποὺ τοῦ εἶχαν κλέψει στὴν Ἀμερική! Ἔτσι ἦλθεν ἀνύποπτος νὰ γίνη στόχος! Κι' εἰς ἀνώτερα, λοιπὸν εὐτυχισμένε ἀστυνομικέ! Μιὰ ἀκόμη μεγάλη ἀστυνομικὴ ἐπιτυχία!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ, Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ, „ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΕΛΕΕΙΝΗΣ ΜΟΡΦΗΣ"

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Μ. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

(Ὡς ἀνηγγείλαμεν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον μας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύσαμεν ἐκτενῆ περίληψιν τοῦ «Κβὸ Βάντις», εἰς ἕκαστον φύλλον θὰ δημοσιεύωμεν καθ' ἑβδομάδα αὐτοτελῆ περίληψιν ἑνὸς ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου Λογοτεχνίας, μετὰ βιογραφικῶν κλπ. πληροφοριῶν διὰ τὸν συγγραφέα ἑκάστου ἔργου.

Αἱ ἄνω περιλήψεις ὀφειλόμεναι εἰς τὸν συνεργάτην μας κ. Α. Λιβαδᾶν, παρέχουσι τὴν εὐκαιρίαν εἰς ὅσους μὲν γνωρίζουν τὴν παγκόσμιον λογοτεχνίαν «νὰ φρεσκάρουν» τὰς γνώσεις των, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους, χωρὶς κόπον καὶ χωρὶς ἔξοδα, ν' ἀπολαμβάνουν διὰ τῶν τελείων τούτων περιλήψεων πλῆρες τὸ συγκρότημα τῶν ἐξόχων ἔργων τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς ὅλων τῶν ἐποχῶν).

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΠΛΑΝΟΔΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Δὲν εἶχον παρέλθει οὔτε ἑκατὸν ἔτη ἀπὸ τότε, ποὺ ἡ ἐμφάνισις τῆς πυρίτιδος ἀφ' ἑνὸς καὶ ἡ ὀργάνωσις τῶν κρατικῶν ἀστυνομιῶν ἀφ' ἑτέρου εἶχον ἐξαφανίσει καὶ ἀχρηστεύσει τὴν τάξιν τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν.

Εἷς ὅμως Ἰδαλγός, ποῦ ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὴν ἄλλοτε τόσον ρωμαντικὴν χώραν τῶν Ἰδαλγῶν, τὴν Ἱσπανίαν, τὴν πατρίδα τοῦ ἱπποτισμοῦ, ἀπόγονος ἱπποτῶν, πτωχὸς ὅπως αὐτοί, γεμᾶτος φαντασίαν, ἀνδρείαν καὶ εὐπιστίαν καθὼς ἐκεῖνοι, διήρχετο τὰ ἔτη τῆς ζωῆς του μελετῶν τοὺς βίους καὶ τὰ ἔργα τῶν μεγάλων ἱπποτῶν.

Ἡ ἀποκλειστικὴ αὐτὴ σπουδὴ καὶ ὁ κληρονομικὸς ἱπποτισμός του διεμόρφωσε μὲ τὰ ἔτη ἐντός του τὸν πόθον καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναστήσῃ τὴν πλανόδιον ἱπποτοσύνην.

Μεταξὺ τρέλλας λοιπὸν καὶ λογικῆς, μεταξὺ τῆς ἐκτιμήσεως τοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς θρύλους, ἀλλὰ κα τῆς τάσεώς του νὰ εἰρωνεύεται ὅ,τι εἶνε πλέον πολὺ περασμένης μόδας, ὁ πτωχὸς αὐτὸς ἀγροτικὸς ἀρχοντίσκος, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Ἀμάδης καὶ ἐζοῦσεν εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς Μάντσας τῆς Ἱσπανίας, ἤρχισε νὰ προετοιμάζεται διὰ τὸν σκοπόν του, μυστικὰ δὲ ἀπὸ ὅλους, διὰ νὰ μὴ τὸν «δυσκολέψουν», ὅπως γίνεται πάντοτε εἰς κάθε ἀσυνήθη προσπάθειαν.

Ἐπεσκεύασε τὴν ἱπποτικὴν πανοπλίαν τοῦ πάππου του, ἵππευσε τὸν ἵππον του, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Ροσινάντε, δηλαδὴ Ἀχαμνόοντα, ἐπειδὴ ἦτο, ὅπως καὶ ὁ κύριός του, ἀδύνατος καὶ ἡλικιωμένος, ἀλλὰ καρτερικὸς καὶ πιστός, καὶ ἐνῷ ἀκόμα τὰ ἄστρα ἔλαμπαν εἰς τὸν βαθυγάλαζον νυκτερινὸν οὐρανόν, ὁ τελευταῖος τῶν πλανοδίων ἱπποτῶν εὑρίσκετο μακρὰν ἀπὸ τὸ χωρίον του, εἰς τὴν ἀνοικτὴν ὁδὸν πρὸς τὰς περιπετείας καὶ τὴν δόξαν.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν ὁ Ἀμάδης εἶχε αὐτοονομασθῆ εἰς Δὸν Κιχώτην τῆς Μάντσας καὶ ἐξεστράτευε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ πεπρωμένον του, μὲ καρδίαν πάλλουσαν διὰ μίαν χωρικήν, τὴν ὁποίαν ἡ ἱπποτικὴ φαντασία του μετέπλασεν εἰς εὐγενῆ πυργοδέσποιναν καὶ τῆς ὁποίας τὸ κοινὸν ὄνομα Ἀλντόνσα ἐξευγένησεν εἰς Ντουλτσινέαν, δηλαδὴ Γλυκερίαν.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ

Ὁ ἥρως μας ἔφθασε μετὰ μακρὰν πορείαν εἰς ἕνα χάνι, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν παραισθητικότητά του ἐξέλαβεν ὡς... πύργον, τὸν δὲ ξενοδόχον ὡς πυργοδεσπότην.

Ὁ ἔξυπνος ξενοδόχος ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ ἱππότης δὲν ἔχει τὴν λογικὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὡς ὁλοτελῶς τρελλόν. Διὰ τοῦτο προθύμως δέχεται καὶ ὡς «πυργοδεσπότης», καθὼς τὸν φαντάζεται ὁ Δὸν Κιχώτης, τὸν «χειροτονεῖ» ἐπισήμως ἱππότην, μὲ μίαν παρῳδίαν τῆς «ἱπποτικῆς χειροτονίας», ὑπὸ τὴν γενικὴν τῶν παρισταμένων εὐθυμίαν.

Ἱππότης καθ' ὅλα πλέον ὁ Δὸν Κιχώτης ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του καὶ συναντᾷ μίαν συνοδείαν ἐμπόρων, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνει ὡς ὁμάδα ἱπποτῶν, καὶ κατὰ τὴν ἱπποτικὴν συνήθειαν, τοὺς καλεῖ ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι ἡ Ντουλτσινέα του εἶνε ἡ ὡραιοτέρα γυναῖκα τῆς γῆς. Οἱ ἔμποροι τὸν εἰρωνεύονται, ὁ Δὸν Κιχώτης τοὺς ἐπιτίθεται, ἀλλὰ παρ' ὅλην τὴν ἀνδρείαν του δέρεται ἀνηλεῶς ἀπὸ αὐτούς.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὸ χωρίον του, ἡ οἰκονόμος καὶ ἡ ἀνεψιά του ἀντιλαμβάνονται τὴν ἱπποτικὴν φυγὴν τοῦ Δὸν Κιχώτη καὶ εὑρίσκονται ἐν ἀναστατώσει, ὅτε διακομίζεται ὁ ἥρως μας εἰς τὴν οἰκίαν του βαρέως ἀσθενὴς ἀπὸ τὸ ξύλο ποὺ ἔφαγε· καὶ αὐτα, ἐνῷ τὸν νοσηλεύουν, καίουν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ κουρέως τοῦ χωρίου των τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Δὸν Κιχώτη, κτίζουν δὲ καὶ τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του. Κατόπιν εἰς τὸν ἱππότην λέγουν ὅτι κάποιος μάγος ἀπώλεσε τὰ «σατανικὰ» βιβλία καὶ ὁ ἱππότης πιστεύει ὅτι τὸν καταδιώκει ἐφεξῆς ὁ φανταστικὸς μάγος τῶν ἱπποτικῶν μυθιστορημάτων Φρεστών.

Μόλις ὁ Δὸν Κιχώτης ἔγινε καλά, πείθει, μυστικὰ πάντοτε τὸν κουτοπόνηρον συγχωριόν του Σάντσο Πάνσα ὅτι θὰ τὸν κάμῃ «διοικητὴν εἰς ἕνα μεγάλο νησὶ» καὶ ἐγκαταλείπουν μαζῆ τὸ χωρίον των πάλιν. Τοιουτοτρόπως ὁ ἱππότης μας ἔχει καὶ ἱπποκόμον.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ

Κάποιοι ἀνεμόμυλοι κινοῦντες τὰς πτέρυγάς των δίδουν τὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Δὸν Κιχώτη ὅτι εἶνε γίγαντες. Ἐπιτίθεται κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἀναρπάζεται ἀπὸ μίαν πτέρυγα καὶ ρίπτεται μακρυά, ἐνῷ ὁ Σάντσος ματαίως τὸν ἐκάλει νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπίθεσίν του κατὰ τῶν ἀνεμομύλων.

Δύο ποίμνια ἀκολούθως ὁ Δὸν Κιχώτης τὰ ἐκλαμβάνει ὡς ἀντιμαχομένους στρατούς, συντάσσεται μὲ τὸ «χριστιανικὸν» στράτευμα καὶ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ «ἀντιπάλου». Οἱ ποιμένες λιθοβολοῦν τοὺς δύο ταξειδιώτας καὶ αὐτοὶ κακῶς ἔχοντες ἀπομακρύνονται, ἐνῷ ὁ μὲν Δὸν Κιχώτης καταρᾶται τὸν μάγον Φρεστῶνα, διότι δῆθεν μετεμόρφωσε τοὺς στρατοὺς εἰς πρόβατα, ὁ δὲ Σάντσος ματαίως προσπαθεῖ νὰ φέρῃ τὸν κύριόν του εἰς κάποιαν λογικήν.

Μετὰ μίαν ἐπίθεσίν του ἐναντίον μιᾶς κηδείας, τὴν ὁποίαν ἐκλαμβάνει ὡς συμμορίαν κακοποιῶν, ὁ Δὸν Κιχώτης ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Σάντσον, λόγῳ τῆς γλωσσότητός του, ἡ ὁποία ἐφάνη ἐξαιρετικὴ μεταξὺ τῶν δαυλῶν τῆς κηδείας, «Ἱππότης τῆς ἐλεεινῆς μορφῆς».

Πλήρης υπερηφανείας ὁ Δὸν Κιχώτης, ἐπιτίθεται μετ' ὀλίγον κατὰ χωροφυλάκων, οἵτινες συνώδευον κακούργους εἰς τὰ κάτεργα. Ἡ ἐπίθεσίς του διευκολύνει τοὺς κακοποιοὺς νὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ κοινὴ ἐπίθεσις τοῦ ἱππότου καὶ τῶν δεσμίων πρὶν σκλάβων, ὅπως ἐφαντάζετο αὐτοὺς τοὺς κακοποιούς, τρέπει τοὺς χωροφύλακας εἰς φυγήν. Ἀλλ' ἀμέσως κατόπιν οἱ κακοποιοὶ «παίρνουν μὲ τὶς πέτρες» τὸν Δὸν Κιχώτην, ὅταν τοὺς ἐζήτησε νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν Ντουλτσινέαν καὶ νὰ τῆς ἐξωτερικεύσωσι τὸ κατόρθωμα τοῦ ἐλευθερωτοῦ των.

'Ο Δὸν Κιχώτης καὶ ὁ Σάντσος ἐφορμοῦν κατὰ τῶν ἀνεμομύλων

Ἐκεῖ εἰς τὰ δύσβατα μέρη τῆς Σιέρας Μορρένας (οροσειρᾶς τῆς Ἱσπανίας) ὁ Δὸν Κιχώτης βασανίζει τὸν ἑαυτόν του διὰ νὰ καταστῇ ἄξιος τῆς Ντουλτσινέας καὶ στέλλει ἐπιστολὴν εἰς αὐτὴν μὲ τὸν Σάντσον.

Ὁ Σάντσος ἀναχωρεῖ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει ποῦ πρέπει νὰ δώσῃ τὴν ἐπιστολήν. Εὐτυχῶς ὅμως συναντᾷ καθ' ὁδὸν τὸν ἱερέα καὶ τὸν κουρέα τοῦ χωρίου τοῦ Δὸν Κιχώτη, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἔλθει εἰς ἀναζήτησίν των.

Αὐτοὶ ὀργανώνουν μίαν «κωμῳδίαν» καὶ στέλλουν μίαν ὡραίαν νέαν εἰς τὸν Δὸν Κιχώτην, ἡ ὁποία τοῦ λέγει ὅτι εἶνε ἡ πριγκήπισσα Μικομικόνα καὶ τοῦ ζητεῖ νὰ τὴν ἀνεβάσῃ εἰς τὸν θρόνον τοῦ πατέρα της, τὸν ὁποῖον τῆς ἥρπασεν εἷς γίγας.

Ὡς ἀνεμένετο, ὁ Δὸν Κιχώτης δέχεται καὶ ἀναχωροῦν ἀμέσως, «συναντῶντες» τυχαίως τὸν ἱερέα τοῦ χωρίου των καθ' ὁδόν.
τὴν ὁ Δὸν Κιχώτης ἐρωτᾷ
Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτὸν Σάντσον ἐὰν καὶ πῶς εἶδε τὴν Ντουλτσινέαν καὶ αὐτὸς τοῦ ἀφηγεῖται διάφορα ψεύματα.

Ἐδῶ τελειώνει ἡ δευτέρα ἐκστρατεία τοῦ Δὸν Κιχώτη. Τὸν πείθουν ὅτι ἐμαγεύθη πάλιν ἀπὸ τὸν Φρεστῶνα καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας τὸν ἐπαναφέρουν εἰς τὸ χωρίον του μέσα εἰς ἕνα τεράστιον κλωβόν.

Η ΤΡΙΤΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

Ἡ τριτη ἐκστρατεία τοῦ Δὸν Κιχώτη, ποὺ ἤρχισε καὶ αὐτὴ κρυφὰ ὅπως αἱ προηγούμεναι, ἐγκαινιάζεται μὲ ἕνα προσκύνημα.

Ὁ ἱππότης, μὲ τὸν ἀκόλουθόν του, πηγαίνει εἰς τὸ χωρίον Τοβόσσο νὰ προσκυνήσῃ «τὴν Δέσποιναν τῶν λογισμῶν του». Ἔξω ἀπ' αὐτὸ συναντοῦν τρεῖς νέας καὶ ὁ Σάντσος πείθει τὸν κύριόν του ὅτι ἡ πρώτη ἀπὸ αὐτὰς ἶνε ἡ Γλυκερία, τὴν ὁποίαν ὁ Μάγος Φρεστὼν τὴν μετεμόρφωσεν εἰς χωρικήν. Γονυπετοῦν λοιπὸν πρὸ αὐτῆς καὶ ἀρχίζουν τὰς ἱπποτικὰς ἐκμυστηρεύσεις. Ἐκείνη ὅμως μὲ τὰς φίλας της τοὺς ἀφίνουν ὑβρίζοντάς τους.

Περίλυπος ὁ Δὸν Κιχώτης ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του, ὅτε συναντᾷ ἓν τετράτροχον, τοῦ ὁποίου ἐπέβαινον πλανόδιοι ἠθοποιοί. Συγκρούεται μὲ αὐτοὺς καὶ ὡς συνήθως δέρεται.

Μίαν ἀπὸ τὰς φάρσας ποὺ τοὺς κάνουν εἶνε ὅτι ὁ Σάντσος διορίζεται διοικητὴς εἰς τὸ χωρίον των. Ἐκεῖ ὁ Σάντσος ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα ὑφίσταται ἐπίτηδες ἐξογκωμένα ὅλα τὰ μαρτύρια τῶν ὑψηλῶν ἀξιωμάτων καὶ ἀηδιάσας τὰ ἐγκαταλείπει καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸν κύριόν του.

Εἰς τὸν Δὸν Κιχώτην οἱ πρίγκηπες παρουσιάζουν μὲ μίαν ὑποβλητικὴν σκηνοθεσίαν τὴν «Γλυκερίαν του» μαγευμένην καὶ ὁ συνοδεύων αὐτὴν λέγει ὅτι διὰ νὰ λυθῇ «ἀπὸ τὰ μάγια» ἡ Δέσποινα τῶν λογισμῶν τοῦ Δὸν Κιχώτη, πρέπει νὰ δαρῇ ἀνηλεῶς ὁ.. Σάντσος. Αὐδιατιμᾷ τὰ κτυπήματα καὶ δέρεται μότὸς διαμαρτύρεται. Ἐπὶ τέλους ὅμως νος του, δίδων ὅλα σχεδὸν τὰ κτυπήματα εἰς τὸν κορμόν... παρακειμένου δένδρου.

Τέλος νέος πλανόδιος ἱππότης παρουσιάζεται. Εἶνε ὁ ἱππότης τῆς «λευκῆς σελήνης», ὁ ὁποῖος προκαλεῖ τὸν ἥρωά μας εἰς μονομαχίαν πρὸ τῶν πριγκήπων. Ἡ μονομαχία γίνεται καὶ ὁ Δὸν Κιχώτης ἡττᾶται.

Τώρα, κατὰ τοὺς συμφωνηθέντας ὅρους τῆς μονομαχίας, ὀφείλει νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν νὰ παύσῃ νὰ εἶνε πλανόδιος ἱππότης ἐπὶ ἓν ἔτος.

Καὶ ὁ δυστυχὴς Δὸν Κιχώτης «ξαπάστωτος» ἐπιστρέφει εἰς τὸ χωρίον του, ἀγνοῶν ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἦτο ὁ κουρεὺς Νικόλας, ὁ ὁποῖος διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ἀντιπάλου πλανοδίου ἱππότου ἐπέτυχεν ἐπὶ τέλους νὰ περιορίσῃ μὲ τὴν νίκην του ὡς ἱππότην τῆς «Λευκῆς σελήνης» τὸν Δὸν Κιχώτην εἰς τὸ χωρίον του.

Ἡ θλῖψις τὸν καταβάλλει καὶ ἀσθενεῖ. Ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του εἷς ὑψηλὸς πυρετὸς τὸν ἐπαναφέρει εἰς τὰ λογικά του καὶ τότε ἀντιλαμβάνεται ὅλον τὸ μέγεθος τῆς «τρέλλας» του.

Ἐκεῖ εἰς ἓν ἄθλιον δωμάτιον τῆς Μάντσας ἐν μέσῳ τῶν θρήνων τῶν ἰδικῶν του καὶ τοῦ Σάντσου πεθαίνει ἀπὸ ἀσθένειαν, ὡς νὰ ἦτο ἁπλὸς χωρικὸς ἐκεῖνος ποὺ ἡρωϊκώτερος ἀπὸ τὴν ἐποχήν του ἠθέλησε νὰ τὴν κάμῃ ἡρωϊκὴν καὶ νὰ ἀποθάνῃ μαχόμενος διὰ τὸ ἰδεῶδές του.

Βάσις τῆς μορφώσεως εἶναι
τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μας

Ἐγγραφῆτε συνδρομηταὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν λογοτεχνικῶν μεταφράσεων τῶν «Ἁπάντων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων».

Α' σειρά. — Δέκα χωριστοὶ τόμοι δραχ. 200 (ἐπαρχ. 230), ἐξ ὧν προκαταβάλλονται δραχ. 100.

Μεταξὺ τῶν πρώτων θὰ κυκλοφορήσουν:

Εὐριπίδου: «Ἑλένη» (νέα λογοτεχνικὴ μετάφρασις τοῦ κ. Ἀρίστου Καμπάνη).

Στράβωνος: «Γεωγραφικὰ» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἀπ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου).

Ἀριστοτέλους: «Ἀθηναίων Πολιτεία» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἰω. Ζερβοῦ, διευθυντοῦ Βιβλιοθήκης ἀρχαίων συγγραφέων Φέξη).

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου: «Τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἀδ. Διαμαντοπούλου, διευθυντοῦ Διδασκαλείου Ἀρσακείου. — Ἐκτενὴς εἰσαγωγὴ τοῦ κ. Δ. Μπαλάνου, καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκοῦ).

Φιλοστράτου: «Βίος Ἀπολλωνίου Τυανέως» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἀλ. Φιλαδελφέως, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου).

Πολυβίου: «Ἱστορία» (μετάφρασις τοῦ κ. Ε. Φωτιάδη, τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης).

Ἀριστοτέλους: (Ρητορικὴ» (μετάφρασις τοῦ κ. Ἐπ. Μαλαίνου, δημοσιολόγου, μὲ εἰσαγωγὴν τοῦ κ. Ἀρβανιτοπούλου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου).

Παυσανίου: «Ἑλλάδος περιήγησις» (μετάφρασις τοῦ κ. Δ. Λαμπίκη, λογοτέχνου).

Πλουτάρχου: «Ἠθικὰ» (μετάφρασις τοῦ κ. Γεωργ. Πώπ, δημοσιολόγου, τέως ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας).

Φραντζῆ: «Χρονικὸν τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως» (μετάφρασις καὶ ἱστορικὰ σχόλια τοῦ κ. Γ. Τσουκαλᾶ, λογοτέχνου, μὲ εἰσαγωγὴν τοῦ βυζαντινολόγου καθηγητοῦ Πανεπιστημίου κ. Παπαδοπούλου). κλπ. κλπ. κλπ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Ἐκδοτικῷ Ὀργανισμῷ «ΠΑΠΥΡΟΣ», λεωφόρος Πανεπιστημίου 36, στοὰ «Ἰντεάλ», εἰς Ἀθήνας.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα

Τοῦ κ. Γεωρ. Τσουκαλᾶ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ:

Ὁ Παῦλος Νίκας, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, γνωρίζεται τυχαῖα μέσα στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη μὲ τὴ φοιτήτρια τῆς Νομικῆς Ἑλένη Βασιλοπούλου. Βγαίνουν μαζὶ περίπατο κι' ἀρχίζουν τὶς πρῶτες δειλὲς ἐξομολογήσεις. Ἐκείνη τοῦ λέει πὼς εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ὅπως τὸν φανταζότανε, κι' αὐτὸς τῆς ἀποκρίνεται: Σᾶς εὐχαριστῶ. Κυμμιὰ ὡς τώρα δὲν μὲ κατάλαβε ὅπως σεῖς....).

2ον

— Ἀλήθεια μοῦ λέτε; τὸν ρώτησε χαρούμενη.

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

Τοῦ σφιξε τὸ μπράτσο καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους σιωπηλοί.

Ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ λεπτή, μονότονη, μὰ δὲν τὴν ἐπρόσεχαν.

Ἄρχισαν νὰ λένε γιὰ τὰ παιδικά τους χρόνια, γιὰ τὶς σπουδές τους, γιὰ τὰ ὄνειρά τους.

— Θέλω νὰ γίνω μιὰ διάσημη ἐπιστήμων! τοῦ ἔλεγε μὲ τὴν κωμικὴ σοβαρότητα, ποὺ παίρνουν οἱ νέοι ὅταν κάνουν τὰ πιὸ παράτολμα ὄνειρα.

— Κι' ἐγὼ θέλω νὰ γίνω κάτι... Ὄχι ἐπιστήμων, βέβαια.

Γέλασαν κι' οἱ δύο καὶ βρῆκαν ἀφορμὴ νὰ κυτταχθοῦν στὰ μάτια.

Πρὸ πολλοῦ δὲν ἔβλεπαν κανένα διαβάτη πλάϊ τους.

Κάπου καὶ ποὺ μόνο περνοῦσε κανένα ἁμάξι καὶ τὰ τρὰμ σὲ ἀραιὰ διαστήματα.

— Ποῦ βρισκόμαστε; ρώτησε ὁ Παῦλος κυττῶντας γύρω του.

Εἶχαν τραβήξει, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ὁλόκληρη τὴ λεωφόρο Κηφισιᾶς καί, λίγο μακρύτερα, βλέπανε πιὰ τὴ βίλλα τοῦ Θών.

— Πῶς ξεχαστήκαμε! τῆς εἶπε. Κουραστήκατε; Νὰ πάρουμε τὸ τρὰμ νὰ γυρίσουμε πίσω; Θ' ἀργήσατε...

— Δὲν κουράστηκα καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη. Μὰ δὲν σᾶς εἶπα λοιπὸν πὼς δὲν μ' ἐνδιαφέρει ἂν ἀργήσω; Γιατί νὰ πάρουμε τὸ τράμ; Ἐκτὸς ἂν βιάζεστε νὰ χωριστοῦμε.

— Καθόλου! Γιὰ σᾶς τὸ λέω...

— Θέλετε νὰ γυρίσουμε πίσω πεζῆ!

— Σύμφωνοι!

Ξαναπῆραν τὸν ἴδιο δρόμο, πιὸ χαρούμενοι τώρα.

Ἔξω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν κάποιος τοὺς προσπέρασε, στράφηκε νὰ τοὺς ἰδῇ καλά, κοντοστάθηκε λίγο, σὰν νἄθελε νὰ τοὺς μιλήσῃ, κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του, ἀπὸ τ' ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο, φροντίζοντας νὰ μὴ τοὺς χάσῃ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἀπασχολημένοι καθὼς ἦσαν ἀπὸ τὴ συζήτησί τους, δὲν τὸν ἐπρόσεξαν καθόλου.

Ἤδη εἶχαν εἰπῆ ὁ καθένας στὸν ἄλλο τί βιβλία εἶχαν διαβάσει ὡς τότε καὶ εἶχαν συμφωνήσει νὰ πηγαίνουν τὶς ἴδιες ὧρες στὴ βιβλιοθήκη γιὰ ν' ἀνταμώνωνται.

Σταμάτησαν μπροστὰ σ' ἕνα κιόσκι γιὰ νὰ ἀγοράσῃ τσιγάρα.

— Δῶστε μου ἕνα πακέτο «Νέστος» μὲ φελλό, ζήτησε.

Ἦταν ἡ καινούργια μάρκα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ τὴν θεωροῦσαν «ἀριστοκρατική», γιατὶ εἶχε πενῆντα λεφτὰ τὸ κουτὶ ἀκριβώτερα ἀπὸ τ' ἄλλα.

Παραξενεύτηκε ὅταν τοῦ ζήτησε κι' ἐκείνη τσιγάρο.

— Καπνίζετε στὸ σπίτι σας; τὴ ρώτησε προσπαθῶντας νὰ μὴ δείξῃ πὼς τοῦ φάνηκε ἀλλόκοτο αὐτό.

— Μὰ δὲν τὸ θέλω γιὰ τὸ σπίτι. Γιὰ τώρα τὸ θέλω!

Θὰ κάπνιζε λοιπὸν στὸν δρόμο;

Ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποὺ φαινόταν νἄχῃ ποδοπατήσει τόσο πρόωρα ὅλες τὶς προλήψεις.

Ἄναψε ἕνα σπίρτο, ἀλλ' ἐκείνη τοῦ τὄσβυσε.

—Θέλω ν' ἀνάψω ἀπὸ τὸ τσιγάρο σας! τοῦ εἶπε.

Κι' ἔσκυψε τὸ πρόσωπό της στὸ δικό του.

Κάπνιζε ἀδέξια καὶ ἐπιδεικτικά, μ' ὅλο ποὺ ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος ἐκείνη τὴν ὥρα.

◆◆

Τὴν ἄφησε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

— Μὴν ξεχάσετε αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὴ Βιβλιοθήκη! τοῦ εἶπε ὅταν χωρίζανε.

Πῶς μποροῦσε νὰ τὸ ξεχάσῃ;

Ἦταν ἐνθουσιασμένος ὅλο ἐκεῖνο τὸ βράδυ κι' ὅλο τ' ἄλλο τὸ πρωΐ, μ' ὅλο ποὺ πειράχτηκε, ὅταν ἕνας γνωστός του βιβλιοπώλης, ποὺ τὸν ἀντάμωσε τυχαῖα, τὸν ρώτησε:

—Ποιὰ ἦταν ἐκείνη ποὺ συνώδευες χθὲς τὴ νύχτα; Ὄμορφη μοῦ φάνηκε.

Τῆς τὸ εἶπε τ' ἀπόγευμα ποὺ συναντήθηκαν.

Ἐκείνη κοκκίνισε καὶ τὸν κύτταξε μ' ἕνα παράξενο βλέμμα.

Κι' ὅταν βγῆκαν ἀπὸ τὴ Βιβλιοθήκη καὶ τῆς πρότεινε νὰ πᾶνε ἕναν περίπατο, τοῦ δικαιολογήθηκε:

— Ἄ, ὄχι ἀπόψε. Ἔχω μιὰ βιαστικὴ δουλειά...

— Αὔριο τότε.

— Ναί, αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα.

Μὰ δὲν τὴν εἶδε οὔτε τὴν ἄλλη μέρα, οὔτε τὴν παράλλη.

Μιὰ ἑβδομάδα ὁλόκληρη δὲν φάνηκε στὴ Βιβλιοθήκη.

— Τί νἄγινε; ἀναρωτιόταν.

Ἄναψε τὸ τσιγάρο της ἀπὸ τὸ δικό του...

Ὁ πρῶτος του ἐνθουσιασμὸς εἶχε ἀρχίσει ἤδη νὰ πέφτῃ.

Μάντευε πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ μὲ τὶς ἐλεύθερες ἰδέες, δὲν ἦταν παρὰ ἕνα κορίτσι σὰν ὅλα τ' ἄλλα, ποὺ ἤθελε νὰ ἐπιδειχθῇ μ' ἕναν καινούργιο τρόπο...

Γι' αὐτό, ὅταν τὴ συνάντησε — ὕστερα ἀπὸ μέρες — σὲ μιὰ συγκέντρωσι τῆς Φοιτητικῆς Συντροφιᾶς, τὴν ἐχαιρέτισε μόνο ἀπὸ μακρυά, χωρὶς νὰ πάῃ κοντά της.

Κι' ἐκείνη πάλι ὅλη τὴν ὥρα βρισκόταν πλάϊ σ' ἕναν ἄλλο φοιτητὴ καὶ τοῦ μιλοῦσε, τοῦ μιλοῦσε καὶ γέλαγε δυνατὰ καὶ κάθε τόσο γύριζε νὰ τὸν κυττάξῃ, νὰ ἰδῇ ἂν τὴν ἔβλεπε.

Ἄλλες δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀνταμώθηκαν — τυχαῖα πάντα — καὶ προσπέρασαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μ' ἕναν ἁπλὸ χαιρετισμό.

Γι' αὐτό, ὅταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ φόρεσε τὴ ρεπούμπλικα μὲ τὰ πλατειὰ μπὸρ καὶ τὴ φλοτὰν γραβάτα,, ὁ Παῦλος τὴν εἶδε νὰ στέκεται καὶ νὰ τοῦ μιλάῃ, πίστεψε πὼς αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον της τὸ χρωστοῦσε στην «μποέμικη» ἐμφάνισί του.

Καὶ τὸ χάρηκε σὰν μιὰ μικρὴ ἐκδίκησι.

Ὡς τόσο, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὴν ἀπέφευγε. Καὶ κάποτε, ποὺ τὸν σταμάτησε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιατὶ δὲν τὸν ἔβλεπε πιὰ στὴ Βιβλιοθήκη, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Ἄλλαξα ὧρες...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ

Ὅταν γύρισε, ἀργὰ ὅπως πάντα στὸ σπίτι του, ἡ μητέρα του, ποὺ τὸν περίμενε γιὰ νὰ φᾶνε, τὸν ἐμάλλωσε:

— Μπράβο σου! Καὶ μοῦ εἶχες ὑποσχεθῆ πὼς θἄρχόσουν νωρὶς σήμερα...

— Εἴχαμε μιὰ συνεδρίασι...

— Τὶς ξέρω τὶς συνεδριάσεις σου, τὸ ἔκοψε. Ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς σκέπτεσαι καὶ μόνο τὴ μαμά σου ξεχνᾷς. Κι' ὅμως σ' εἶχα παρακαλέσει..

Ἤθελε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὴ φιλήσῃ, νὰ τῆς πῇ πὼς τὴν ἀγαποῦσε πολύ, μὰ ντράπηκε νὰ δείξῃ αὐτὴ τὴν «ἀδυναμία» — ὅπως τὴν ἐνόμιζε.

Καὶ προτίμησε νὰ σωπάσῃ.

— Ἡ καϋμένη ἡ θεία σου σὲ περίμενε ὥς τὸ βράδυ. Εἶχε τόση ἐπιθυμία νὰ σὲ γνωρίσῃ!

Μὲ κόπο συγκρατήθηκε γιὰ νὰ μὴν πῇ πὼς αὐτὸς δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ αὐτὴ τὴν περίφημη «θεία», ποὺ ξεφύτρωσε ἔτσι ξαφνικά.

— Τῆς εἶπα τόσα γιὰ σένα! ἐξακολούθησε ἡ μητέρα του. Εἶδε τὴ βιβλιοθήκη σου...

— Ἦταν περιττὸν νὰ τῆς δείξῃς...

— Γιατί; Μὰ τί μισάνθρωπος εἶσαι σὺ πιά; Ἴσια-ἴσια ἡ καϋμένη ποὺ σὲ χάρηκε, ὅταν κατάλαβε πὼς σοῦ ἀρέσει τὸ διάβασμα. Κι' ἡ κόρη της ἡ μεγάλη ποὺ πηγαίνει στὸ Ὠδεῖον, ἔχει μιὰ καλὴ βιβλιοθήκη. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ νὰ σὲ γνωρίσῃ...

— Καλά! Βλέπουμε! ἀποκρίθηκε ψυχρά.

Ὡστόσο τὸν ἐκολάκευε ἡ σκέψις πὼς τὸν «χάρηκε» αὐτὴ ἡ ἄγνωστη θεία.

— Τώρα εἶνε ἡ σειρά μας νὰ πᾶμε νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦμε, ἐξακολούθησε ἡ μητέρα του.

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε τίποτε ἀποφασισμένος νὰ μὴ πάῃ σ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι.

◆◆

Ὡστόσο δὲν τὸ κατώρθωσε, γιατί, τὴν ἄλλη Κυριακή, τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ βγῇ ἔξω, ἡ μητέρα του τὸν ἐσταμάτησε.

— Περίμενε νὰ βγοῦμε μαζί, τοῦ εἶπε.

Δὲν ὑποπτεύθηκε τίποτε.

Σὰν βγῆκαν ἔξω, τὴ ρώτησε:

— Ποῦ θὰ πᾷς;

— Ἐδῶ κοντά.

Καὶ τάχυνε τὸ βῆμα της γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὶς ἐρωτήσεις του.

Πέρασαν ἕνα-δυὸ στενοὺς δρομάκους καὶ βγῆκαν σ' ἕνα ἄλλον πλατύτερον.

— Ἐδῶ εἶνε! εἶπε ἡ μητέρα του, σταματῶντας μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι.

Τότε τὸ κατάλαβε, ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά.

Καὶ ντράπηκε νὰ τῆς πῇ ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μπῇ μαζί της μέσα.

Στὴ σκάλα τοὺς ἐδέχθηκε ἡ θεία.

— Καλῶς τους! Καλῶς τους! Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ γυιός σου; Νὰ σοῦ ζήσῃ! Ἴδιος ἐσὺ εἶνε!

Ἡ μητέρα του χαμογέλασε εὐτυχισμένη.

Μπήκανε σ' ἕνα μικρὸ σαλονάκι.

Λίγα καλοβαλμένα ἔπιπλα, ἕνα πιάνο, μὲ τὴ γύψινη προτομὴ τοῦ Μπετόβεν ἀπάνω, μερικὲς ζωγραφιὲς στοὺς τοίχους.

Σὲ λίγο μπῆκε κι' ἡ μεγάλη κόρη τῆς θείας.

Ἦταν ψηλή, παχειά, μὲ γελαστὸ πρόσωπο καὶ μάτια ποὺ σπινθήριζαν ἀπὸ εἰρωνεία.

— Ἐπὶ τέλους, ὁ κύριος ἐξάδελφος καταδέχτηκε νἄρθῃ νὰ τὸν γνωρίσουμε; εἶπε μπαίνοντας μέσα.

Ὁ Παῦλος κοκκίνισε.

Εἶχε πειραχθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑποδοχή, ἄρχισε νὰ νοιώθῃ μιὰ δυσφορία καὶ μὲ δυσκολία ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις τῆς Νίτσας.

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ περίφημη ἐξαδέλφη του, ποὺ τῆς ἄρεσε τὸ διάβασμα; Τί ἀπογοήτευσις! Καὶ νὰ χάσῃ ἕνα ὡραῖο ἀπόγευμα, ποὺ θὰ περνοῦσε μὲ τὴν παρέα του, γι' αὐτὴ τὴ χοντρή! Ἀπελπισία!

— Ποῦ εἶνε ἡ Κάκια; ρώτησε ἡ μητέρα του.

—Μέσα. Τώρα θἄρθῃ, ἀποκρίθηκε ἡ θεία.

Καί, γυρίζοντας στὸν Παῦλο, ἐπρόσθεσε:

— Εἶνε ἡ δεύτερη κόρη μου. Εἶνε μικρὴ ἀκόμη. Πηγαίνει στὸ Ἀρσάκειο.

Ὁ Παῦλος δὲν εἶχε καμμιὰ περιέργεια νὰ γνωρίσῃ καὶ τὴ δεύτερη. Τοῦ ἔφτανε ἡ πρώτη...

Ὡστόσο, ὅταν, σὲ λίγο, ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ Κάκια, τὰ ξέχασε ὅλα.

Ψηλὴ κι' αὐτὴ σὰν τὴν ἀδελφή της, ἀλλὰ ἀδύνατη, μὲ κατάμαυρα καὶ φλογερὰ μάτια, κερασένια χείλη καὶ δυὸ πλεξίδες ποὺ πέφτανε μπροστὰ στὸ στῆθος — ἦταν σὰν ἕνα ὅραμα νεότητος καὶ δροσιᾶς. Ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατὰ καὶ κατάλαβε πὼς εἶχε χλωμιάσει.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΣΟΙ ΑΠ' ΑΓΑΠΗ ΠΕΘΑΝΑΝ...

ΤΟΥ ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΥΝΤΟΜ

Ὅσοι ἀπ' ἀγάπη πέθαναν στὸν οὐρανὸ δὲν πᾶνε...
Δὲν εἶν' ἐκεῖ τ' ἀπόβραδο ρημιὲς καὶ μονοπάτια,
καὶ μέλι δὲν θὰ βρίσκανε στ' ἀγγελικὰ παλάτια
ποὺ σὰν τὸ μέλι τοῦ φιλιοῦ γλυκὸ καὶ κεῖνο νἆναι.

Μηδὲ τῆς αἰώνιας κόλασης οἱ φλόγες θὰ τοὺς φᾶνε.
Τοὺς κάψαν ποὺ τοὺς κάψανε δυὸ χείλη καὶ δυὸ μάτια.
Καὶ τῶν δαιμόνων πιὸ ἄσπλαχνα τὰ νύχια δὲν ξεσκᾶνε
στήθη, ποὺ ζήλεια κι' ἀρνησιὰ τὰ κάμανε κομμάτια.

Ποῦ πᾶν; Ποιὰ πίκρα, ποιὰ χαρὰ ποὺ ἀκόμα δὲν ἐγράφη,
ἂν τὶς καρδοῦλες ποὺ ἔκλεισαν δὲν ἄλλαξαν οἱ τάφοι,
θὰ ξεπεράσῃ τὶς χαρές, τὶς πίκρες ποὺ ἔχουν ζήσει;

Μιὰ κι' ἐδῶ κάτω κόλασι κι' οὐράνια ἔχουν γνωρίσει,
τ' Ἄπειρο, ποὺ ὁ ἄνθρωπος ποθεῖ γιὰ τρέμει, αὐτῶν πεθαίνει
ὡς κι' ἡ ψυχή τους: Ἀπ' αὐτοὺς τίποτα πιὰ δὲν μένει...

(Μετ. Ἀγγ. Σημηριώτη)

Ἀχώριστη οἰκογένεια

— Ἔλα νὰ μὲ φιλήσῃς, κόρη μου, σὲ ἐζήτησαν εἰς γάμον.

— Ἀλλά, πατέρα, δὲν θέλω νὰ ἀφήσω τὴν μαμᾶ.

—Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ τὴν πάρῃς μαζί σου.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ. - Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ο ΣΑΡΛΩ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ

ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ, Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ „ΚΛΟΟΥΝ”

Πῶς τὸν εἶδεν ὁ μέγας Γερμανὸς συγγραφεὺς ΕΜΙΛ ΛΟΥΝΤΒΙΧ

Τὸ μεγαλείτερο καλλιτεχνικὸ γεγονὸς τῶν τελευταίων ἡμερῶν εἰς τὰς Ἀθήνας ἦτο χωρὶς ἀμφιβολία, ἡ προβολὴ τῆς τελευταίας ταινίας τοῦ Σαρλῶ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους καλλιτέχνας τῆς ἐποχῆς μας, τῶν περιφήμων «Μοντέρνων Καιρῶν», ποὺ περιμέναμε τρία ὁλόκληρα χρόνια νὰ τὴν χαροῦμε.

Δι' αὐτὸ ἀποκτᾶ ἐξαιρετικὴν ἐπικαιρότητα τὸ κατωτέρω ἄρθρον τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ συγγραφέως Ἔμιλ Λούντβιχ διὰ τὸν λατρευτὸν καλλιτέχνην τῆς ὀθόνης.

Ὀρθάνοιχτα ἦταν τὰ μάτια του καθὼς μ' ἐπλησίασε. Εἶχες μπροστά σου ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ ἀπέκτησε τὴν ἠρεμία, ἠρεμία ποὺ τοῦ ἔλειπε. Ἡ ἀνθηρή, θὰ τὴν ἔλεγα, ζωτικότητά του μοῦ ἔκαμεν ἀπροσδόκητα ζωηρὴ ἐντύπωσι καὶ τὰ γαλανὰ μάτια του, ἐπίσης, ποὺ εἶνε ὅλο ζωή.

Ὅταν βλέπῃς τὸν Τσάρλι Τσάπλιν ἔχεις μπροστά σου ἕναν ἄνθρωπο ποὺ γεννήθηκε πτωχὸς καὶ ποὺ πλούτισε διαμορφώνοντας τὴν φτώχεια του καλλιτεχνικά· ἄνθρωπον, ποὺ σωπαίνε ἐκεῖ ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ πολλά· ἄνθρωπον, ποὺ ἡ ἀνθρωπότης τὸν θαυμάζει σήμερα, γιατὶ τῆς προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν λυπᾶται. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νίκησε τὸν ὑλισμὸ τῆς ἐποχῆς μας, γιατὶ κατέκτησε τὴν παγκόσμια φήμη του παριστάνοντας κάποιο πτωχό, ἀδέξιο καὶ αἰσθηματικὸ πλᾶσμα. Ἡ φήμη τοῦ Μαχάτμα Γκάντι, ποὺ ἡ ζωή του ἡ ἴδια εἶνε στὸ πραγματικὸ ἀκριβῶς, ἐκεῖνο ποὺ ὁ Τσάπλιν παριστάνει εἰς τὴν ὀθόνη, ὠχριᾶ ἐμπρὸς εἰς τὴν δόξα του. Γιατὶ πάντα ὁ κόσμος προτιμᾶ (καὶ κάνει καλὰ) τὸν καλλιτέχνη ἀπὸ τὸν πολιτικό, κάθε πολιτικὸ καὶ τὸν πιὸ μεγαλοφυᾶ.

ΔΥΟ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΑΣΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ.— Ἡ Ντιάνα Τζίμπσον (ἀριστερὰ) καὶ ἡ Μπέττυ Νταῖβις

Ποτὲ δὲν εἶδα ἄνθρωπο ποὺ φέρνει τὴν παγκόσμια φήμη του μὲ φυσικότητα μεγαλειτέρα ἀπὸ τὸν Τσάπλιν. Διόλου δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἡ φήμη του αὐτή. Ἀγαπᾶ καὶ αὐτός, καθὼς κι' ἐγώ, κάθε τι ποὺ εἶνε διεθνές, κάθε τι ποὺ μᾶς βγάζει ἀπὸ ὅρια στενά, πέραν ἀπὸ τὰς τάξεις καὶ τοὺς ἀνταγωνισμοὺς τῶν μαζῶν. Ὥστε λοιπὸν δὲν εἶνε παράξενον ὅτι ἡ συνομιλία μας διήρκεσεν, χωρὶς διακοπήν, ἑπτὰ ὥρας. Ἦλθεν εἰς τὴν Ριβιέρα γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰ δένδρα, τὸν ἥλιο καὶ τὴν θάλασσα.

—Καὶ ὡς τόσο, μοῦ εἶπε, μοῦ ἀρέσει μονάχα ἡ μεγάλη πόλις, μὲ τὴν ἀδιάκοπη τὴν κίνησίν της. Γεννήθηκα σὲ μεγαλούπολιν, ἔζησα ἐκεῖ πάντα καὶ αὐτὴ ταιριάζει σ' ἐμένα. Ἐκεῖ, στὸ Λονδῖνον, στὰ ἀνατολικὰ προάστειά του, γεννήθηκα καὶ ὡς καλλιτέχνης. Ἤμουν κωμικὸς ἄσημος σ' ἕνα θέατρο καὶ ὁ διευθυντής μου μοῦ ἀνέθεσε νὰ παίξω σὲ μιὰ ταινία ἕνα ρόλο κωμικό. Ἔπρεπε νὰ περάσω τὸ χὼλ ἑνὸς ξενοδοχείου κάμνοντας μερικὲς κωμικὲς χειρονομίες. Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ φορέσω ροῦχα ποὺ δὲν μοῦ ταίριαζαν: ἕνα πολὺ μικρὸ καπέλλο, παπούτσια πολὺ μεγάλα, μακρυὰ καὶ πλατειὰ πανταλόνια. Οἱ ἄνθρωποι γέλασαν. Ὅταν ἐπανέλαβα τὸ πείραμα μερικοὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία κάτι ἐσήμαινε. Σὲ λίγο ἡ μορφὴ αὐτὴ ἔγινε γνωστὴ καὶ κατόπιν ἀπ' λίγο ἦταν διάσημη. Κανεὶς κριτικὸς δὲν μὲ ἀνεκάλυψε, ἀλλὰ μονάχα ἡ μᾶζα, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ ἐγὼ κατάγομαι.

»Δηλαδή, συνέχισε, δὲν προέρχομαι ἀπὸ στρώματα χυδαῖα, ἀπὸ πτωχοὺς μόνο κατάγομαι. Ἡ μητέρα μου μιλοῦσε δυὸ γλῶσσες. Ἦταν πολὺ θρῆσκα καὶ ὅταν ἀργότερα ἔγινα διάσημος δὲν τῆς ἔκαμε καμμίαν ἐντύπωσιν. «Θὰ ἦταν καλλίτερα ἴσως, μοῦ ἔλεγε κάποτε, νὰ ἔκανες τίποτα γιὰ τὸ καλὸ τῶν συνανθρώπων σου!»

Τοῦ ἀπήντησα:

—Καὶ ὅμως κάτι σημαντικὸ ἐκάματε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Τώρα σεῖς εἶσθε ἀπὸ τοὺς δυὸ μεγάλους ἠθικοὺς ὁδηγοὺς τῆς ἐποχῆς αὐτῆς.

Μ' ἐρώτησε μὲ περιέργεια ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄλλος:

—Ὁ Μπέρναρντ Σῶ! Σεῖς οἱ δύο κατωρθώσατε μὲ τὸ κωμικὸ προσωπεῖο σας, νὰ ἐπιδράσετε βαθύτερα καὶ ἀποτελεσματικώτερα ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ὅλους μας, ἐμᾶς ποὺ γράφομε τραγωδίες ἢ ἄρθρα, βιογραφίες ἢ στατιστικές. Σᾶς συνδέει μὲ τὸν Σῶ τὸ «ἀριστοφανικόν», ποὺ ταιριάζει περισσότερο εἰς τὴν ἐποχή μας, παρὰ τὸ τραγικό.

—Καὶ ὡς τόσο, μοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὁ δάσκαλός μου ἐμάνα δὲν εἶνε ὁ Σῶ, ἀλλὰ ὁ Ἀνατὸλ Φράνς. Τοῦ Σῶ τὰ κριτήρια εἶνε ἠθικά, ἐνῷ ὁ Φρὰνς δὲν ἀναγνωρίζει ἢ ἄδικον, ὅπως καὶ ἐγὼ ἀκριβῶς. Ἰδεώδη; —διερωτᾶται ὁ σκεπτικὸς αὐτὸς ἰδεαλιστής. «Τὰ ἰδεώδη εἶνε πράγματα ἐπικίνδυνα ποὺ δὲν φέρνουν κανένα ἀποτέλεσμα. Καὶ τὰ περισσότερα εἶνε ψεύτικα! Τί μεγάλη εὐχαρίστησις νὰ διακωμωδῇς τὴν ἰδεώδη ἠθικὴν τοῦ ἀστοῦ καὶ νὰ τὸν κάνῃς νὰ σὲ χειροκροτῇ! Πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μιὰ κινηματογραφικὴ ἑταιρία μοῦ ἐπρότεινε νὰ παίξω τὸν ρόλον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀρνήθηκα, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὡς τόσο θὰ τὸ κατώρθωνα καλλίτερα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους».

Τὸ πρόσωπό του συνωφρυώθη. Παρετήρησα τὸ πρόσωπό του καὶ ἰδιαιτέρως τὸ στόμα του. Αὐτὸ τὸ στόμα του εἶνε ὁ προδότης του. Αὐτὸ συνδέει τοὺς δυὸ Τσάπλιν, τὸν Τσάπλιν τῆς ὀθόνης καὶ τὸν Τσάπλιν τῆς καθημερινῆς ζωῆς: Μιὰ μεγάλη ἐγκαρτέρησις ὑπάρχει μέσα του, ἐγκαρτέρησις ποὺ δὲν μπορεῖς ἂν δὲν τὴν ζῇς νὰ τὴν ὑποκριθῇς μονάχα. Δὲν εἶνε τὸ στόμα ἑνὸς ἁπλοῦ φιλανθρώπου, γιατὶ ὁ Τσάπλιν εἶνε πρὸ παντὸς ἀγωνιστής, ναί, μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι τὸ μῖσος του ἐναντίον τῶν ἄκαρδων ἀνθρώπων εἶνε μεγαλείτερον ἀπὸ τὸν οἶκτον του διὰ τὴν ἔνδειαν. Λυπημένου ἀνθρώπου εἶνε τὸ στόμα του, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ δαγκάσῃ!

Ἴσως ὁ Τσάπλιν νὰ εἶνε μονάχα ἕνας «μελαγχολικός». Τὸ εὐαγγέλιόν του εἶνε τὸ βιβλίο τοῦ Μποῦρτον, τοῦ συγχρόνου τοῦ Σαίξπηρ καὶ τὸ ὁποῖον ἄλλωστε δὲν τὸ ἤξερα: «Ἡ ἀνατομία τῆς μελαγχολίας». Καὶ ὁ Τσάπλιν μοῦ ἐξηγεῖ ποίαν σπουδαίαν, ξηρὰ εἰρωνικὴν καὶ πλήρη ἐγκαρτερήσεως σοφίαν περιέχει αὐτὸ τὸ βιβλίο. Καὶ συνεχίζει:

—Ἀποροῦν οἱ ἄνθρωποι διότι δὲν κάμνω τώρα, σ' ὅλη μου τὴ ζωή, ἄλλο τίποτα παρὰ νὰ ἀσχημίζω καὶ νὰ γελωτοποιῶ τὸν ἑαυτό μου. Δὲν νομίζετε σεῖς ὅτι εἶνε ὡραῖο νὰ ὑποφέρῃ κανένας;

Δὲν θέλησα νὰ τοῦ κάμω τὴν ταπεινὴν μᾶλλον μομφήν, πῶς συνδέει εἰς ἕνα σύνολον τοὺς δυὸ αὐτοὺς κόσμους: πλοῦτο μέσα στὸν ὁποῖον ζῇ καὶ τὴν ἔνδεια, διὰ τὴν ὁποίαν ἀγωνίζεται. Καὶ ὁ Σοπενάουερ μισοῦσε τὴν γυναῖκα καὶ ὅμως ὑπῆρχαν ἐποχαὶ ὅπου τὴν μιὰ ἐρωτική του περιπέτεια διεδέχετο ἄλλη περιπέτεια. Καὶ ὁμοίως ὁ πολιτικὸς ἡγέτης ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν λαόν του τὴν ἐξωτερικὴν ἐλευθερίαν τὸν στερεῖ τῆς ἐλευθερίας του εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ὅμως δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ φοβηθῇ ἐκ τούτου ὁποιανδήποτε μομφήν.

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ὅπου συναντῶνται οἱ δύο κόσμοι τοῦ Τσάπλιν εἶνε ἡ τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὰ θέατρα, ὅπου παίζονται αἱ ταινίαι του, τὴν ὁποίαν ὑπεβίβασεν εἰς πενῆντα σέντς. Καὶ χαίρεται ἰδιαιτέρως γι' αὐτὸ γιατὶ μὲ τὴν χαμηλὴ τιμὴ πειράζει διαφόρους μεγάλους τοῦ κινηματογράφου.

Γενικά, μιλᾷ χωρὶς ὑπεκφυγὰς καὶ μὲ εὐχαρίστησι γιὰ τὰ εἰσοδήματά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ἔξοδα καὶ τὶς δυσκολίες τῆς ἐργασίας του· ἡ ταινία του «Τὰ φῶτα τῆς πόλεως» τοῦ ἐστοίχισεν ἐργασίαν δεκατεσσάρων μηνῶν καὶ ἕνα ἑκατομμύριον δολλάρια.

—Κυττάξτε! Μοῦ φαίνεται π.χ. ὅτι ἡ δεινὰ ἔκφρασίς μου ὑπῆρξεν ἀριστοτεχνική· μὰ μόλις τὴν δῶ πάνω στὸ πανὶ τὴν βρίσκω φρικτή. Πρέπει πάλι νὰ ξαναρχίσουμε. Καὶ δὲν ἔχουμε ἐμεῖς τὴν ἐλευθερία τοῦ ἠθοποιοῦ, ποὺ ἀλλάζει, ὅταν καὶ ὅπως θελήσῃ, τὴν ἔκφρασίν του. Ἐμεῖς ἐργαζόμεθα μὲ τὰς μηχανὰς καὶ πρέπει κάθε ἔκφρασις νὰ ἀποτυπωθῇ πάλιν ἐξ ἀρχῆς. Μόνο γιὰ ταινία ἐσπατάλησα εἰς τὰ «Φῶτα τῆς πόλεως» περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια.

◆

Τὸν ἐνδιαφέρει πολὺ τὸ πρόβλημα: βουβὸς κινηματογράφος ἢ ὁμιλῶν; Ἐπειδὴ εἶνε ἄνθρωπος κατὰ βάσιν «ὀπτικός», ἐνδιαφέρεται κυρίως γιὰ τὸν ὅμοιόν του τύπον· μοῦ ἔλεγεν ὅτι, παρακολουθεῖ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ μάτια, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται ν' ἀκούσῃ καὶ τί λένε: Αὐτὸ καὶ τὸ βουβὸ παιχνίδι του 18 ἤδη ἐτῶν τὸν κάνουν νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὸν βουβὸ κινηματογράφο. Καὶ ἔπειτα τοῦ φαίνεται ὅτι ἂν ὁ κόσμος τὸν ἄκουε νὰ μιλᾷ θὰ αἰσθανόταν κάποια ἀπογοήτευσι, ὅπως λ.χ. ἐὰν ἄκουε τὴν Τζοκόντα νὰ μιλᾷ. Αὐτὸς ὁ ἐξακολουθητικὸς συναγωνισμὸς τοῦ ματιοῦ καὶ τοῦ αὐτιοῦ, δηλαδὴ ὁράσεως καὶ ἀκοῆς, ποὺ φαίνεται πῶς ἐπιδρᾷ εἰς τὴν αἰσθητικήν του, εἶνε καὶ ἡ αἰτία γιὰ τὴν ὁποία παραιτήθηκε καὶ ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε μὲ ἀναστεναγμόν, ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ρόλοι κατάλληλοι γι' αὐτὸν θὰ ἦταν οἱ σαιξπήρειοι ρόλοι τοῦ μελαγχολικοῦ Τζὰκ ἢ τοῦ βασιλέως Λήρ.

Θέλει ὅμως... γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ νὰ συγγράψῃ ὁ ἴδιος θεατρικὰ ἔργα, κωμωδίες ποὺ θὰ ἀνεβάσῃ ὁ ἴδιος καὶ μ' ἐρωτᾷ μὲ ἀφέλεια παιδιοῦ, ὅπως ἀσφαλῶς θὰ ρώτησε καὶ ἄλλους, γιὰ διάφορα σχετικὰ πράγματα, ποὺ μᾶς ἔμαθεν ἡ πεῖρα. Καὶ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι γιὰ τὸν ποιητὴν ἡ καλλιτέρα προπαίδευσις ποὺ εὔκολα ἐπηρεάζεται ἀπὸ τοῦ λόγου τὴν αἴγλην εἶνε τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα ποὺ στηρίζονται εἰς τὴν δρᾶσιν, τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν μῦθον. Καὶ νομίζω ὅτι ἔχει δίκαιον.

Λίγο ἀργότερα ἡ τύχη μᾶς ὡδήγησε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ κέντρα τὰ τεράστια τῶν Καννῶν, ποὺ ἦταν σχεδὸν ἄδειο, ἀλλὰ γεμάτο ὅμως ἀπὸ τοὺς ἤχους τῆς τζάζ καὶ εἴμεθα λίγο δύσθυμοι ποὺ ὁ ἦχος μᾶς ἐμπόδιζε νὰ μιλήσωμε. Καὶ ὅμως εἰς αὐτὸ τὸ κέντρον εἶχα μιὰ δυνατὴ ἐντύπωσι τῆς προσωπικότητος τοῦ Τσάπλιν. Ἔξαφνα μιὰ χορεύτρια, ποὺ χόρευε ὅσο μποροῦσε καλλίτερα φάνηκε. Ἔξη ἢ ἑπτὰ μονάχα τραπέζια ἦταν κατειλημμένα, ἀπὸ τὰ ἑκατὸ τραπέζια τοῦ κέντρου. Καὶ ὅμως ἡ χορεύτρια χόρευεν ἐμπρὸς εἰς τὰ ἄδεια τραπέζια· καὶ ὅταν τελείωσεν ὑπεκλίθη.

Ἄλλαξεν ὁ Τσάπλιν ὄψιν. Ἔβλεπε βέβαια τὸ μέτριον τοῦ ταλέντου τῆς χορευτρίας, ἀλλὰ βαθύτατα συνεκινήθη:

—Κυττάξτε, μοῦ λέγει, ὑποκλίνεται καὶ εὐχαριστεῖ τὰ ἄδεια τραπέζια, δὲν εἶνε συγκινητικό; Ἔτσι θὰ ἔπρεπε νὰ ἄρχιζε μιὰ ταινία: ἕνας τραγουδιστὴς φαίνεται νὰ τραγουδᾷ μπρὸς στὰ ἀνοικτὰ παράθυρα... καὶ σὲ λίγο νὰ βλέπῃς ὅτι ἦταν μονάχα ὁ τοῖχος ἑνὸς σπιτιοῦ ποὺ τὸ εἶχε καταστρέψει ἡ πυρκαϊά!

Κατόπιν παρουσιάσθηκαν δύο κλόουν. Τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ ἀφοσίωσι. Δὲν τοῦ διέφευγε οὔτε μιὰ κίνησίς των. «Τί φρικτό! τί συγκινητικό!» ἔλεγε. Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παρατηρῇ τὴν ἀνθρωπότητα ποὺ ἐξευτελιζόταν εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνων τῶν δύο ὑπάρξεων, τὸν ἀπελπισμένον ἀγῶνα τῶν κωμικῶν καὶ τῆς πραγματικότητος, νὰ παρατηρῇ τοὺς δυὸ ἐκείνους παλιάτσους καὶ μέσα στὴν λάμψιν τῆς πολυτελοῦς αἰθούσης, μεταξὺ σαμπάνιας καὶ φρούτων στὸν πάγον, ξαναγινόταν ὁ πτωχὸς καὶ καταδιωκόμενος τρελλός, ὁ τραγικὸς κλόουν, μὲ τὸ θλιβερὸ τὸ στόμα του...

ΕΜΙΛ ΛΟΥΝΤΒΙΧ

Ἕνα τέχνασμα

— Εἶσαι προληπτικός;
— Διόλου!
— Φοβᾶσαι τὸν ἀριθμὸ 13;
— Μὰ τί λές;
— Ἔ, τότε δάνεισέ μου 13 δραχμές!

ΠΩΣ ΕΠΛΟΥΤΙΣΑΝ ΟΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ ΤΟΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΕΝΙΚΗΣΕΝ Ο ΡΟΤΣΙΛΔ!

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΙΣΡΑΗΛΙΤΗΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΕΞΕΜΕΤΑΛΛΕΥΘΗ

Ὁ κραταιὸς Μονάρχης τῆς μεγαλυτέρας αὐτοκρατορίας τοῦ κόσμου, καὶ τῆς ἱστορίας, Ἐδουάρδος ὁ 8ος παραιτηθεὶς τοῦ θρόνου ἐπροτίμησε, τίς οἶδε ἀπὸ πολλὰς ἄλλας μυρίας προτάσεις, τὴν φιλοξενίαν τοῦ βαρώνου Ρότσιλδ, εἰς τὸν πύργον Ἔνζεσφελντ πλησίον τῆς Βιέννης.

Καὶ αὐτὸ μένει ἀπαρατήρητον, ἀσχολίαστον ἀπὸ μιᾶς ἄλλης πλευρᾶς, τῆς σημαντικωτέρας ἴσως. Πράγματι πόσον εἶνε πικρὰ ἡ εἰρωνεία τῆς εἱμαρμένης.

Ἡ οἰκογένεια ποὺ προσφέρει σήμερον τὴν φιλόξενον στέγην διὰ νὰ θερμάνῃ τὸν ταραγμένον ἥρωα ὁλοκλήρου αὐτοκρατορίας, πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ σχεδὸν χρόνια δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ τρώγῃ, οὔτε νὰ κοιμᾶται ἔξω ἀπὸ τὰ καθωρισμένα ὅρια τοῦ Γκέττο!

Γκέττο ὠνομάζετο, εἰς τὴν βάρβαρον ἐποχήν, μέχρι πρὸ τινῶν ἐτῶν δυστυχῶς, ἡ εἰδικὴ περιφέρεια κάθε εὐρωπαϊκῆς πόλεως εἰς τὴν ὁποίαν

Νάθαν Ρότσιλδ

καὶ μόνον εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ζοῦν οἱ Ἰσραηλῖται.

Εἰς τὸ Γκέττο τῆς Φραγκφούρτης ἄσημοι καὶ πτωχοί, ἐγεννήθησαν οἱ Ρότσιλδ,—ἡ δυναστεία δηλαδὴ τῶν δισεκατομμυριούχων—ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπέπρωτο νὰ γίνουν τραπεζῖται καὶ οἱ ἔμμεσοι κυρίαρχοι ὅλων τῶν μεγάλων κρατῶν τῆς Εὐρώπης.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΙΔΡΥΤΗΣ

Εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν ὁ μικρὸς Μέγιερ Ἄμσελ Ρότσιλδ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του Μωϋσῆ, ἠναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ τὴν μεγάλην σχολὴν τῶν Ραββίνων ὅπου ἐφοίτα, καὶ νὰ ἀποδυθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς βιοπάλης. Ἄγουρα βάσανα, δάκρυα καὶ πικρὸς ἱδρώτας, ἀλλὰ τὸ θαυμάσιον πνεῦμα λαμποκοποῦσε ἀπὸ τὴν ἡλικίαν ἐκείνην. Τὰ δύο-τρία χρόνια ποὺ πρόφθασε νὰ σπουδάσῃ εἰς τὴν σχολὴν τῶν Ραββίνων, τὰ ὀλίγα ποὺ ἔμαθε περὶ τῆς ἀξίας τῶν διαφόρων ἀρχαιοτήτων, ἦσαν ἀρκετὸ προζύμι δι' αὐτόν, καὶ ὁ μικρὸς ἱδρυτὴς τῆς κατοπινῆς δυναστείας, σκυμμένος καὶ τρεχᾶτος ὅλην τὴν ἡμέρα ἀπὸ ἐμπορικὸ σὲ ἐμπορικό, μὲ τρύπια παπούτσια, ἀγοράζων καὶ μεταπωλῶν, ἀκούραστος, ἔξυπνος, γενναῖος καὶ οἰκονόμος κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γουλιέλμου τῆς Ἔσσης. Ὀλιγαρκής, γρήγορα ἐκέρδισε τὴν συμπάθειαν καὶ κατόπιν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ ἡγεμόνος. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀνέρχεται ὅλα τὰ σκαλιὰ μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ «Τραπεζίτου τῆς αὐλῆς».

Ἦτο ἡ μεγάλη ἐποχὴ τῶν Ναπολεοντίων πολέμων. Ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἔσσης ἐπωλοῦσε εἰς τὴν Ἀγγλίαν... στρατιώτας. Ἡ Ἀγγλία ἐπλήρωνε μὲ γραμμάτια, καὶ ὁ Ρότσιλδ ἐθησαύριζε μὲ τὴν προεξόφλησίν των. Ἡ περιουσία του ἀνῆλθεν εἰς ἑκατομμύρια, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἔκαμε νὰ ἀλλάξῃ τρόπον ζωῆς. Εἰς τὸ γραφεῖον καὶ τὰς ἀποθήκας τῆς Φραγκφούρτης ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐργάζωνται ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἡ γυναῖκα του, καὶ αἱ πρεσβύτεραι θυγατέρες. Ἐκεῖ κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς διακοπάς, ἐλάμβανον τὰ πρῶτα ἐμπορικὰ μαθήματα πέντε σπιθαμιαῖα πλάσματα, οἱ μικροί του υἱοί, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐξαπολυθοῦν ἀργότερον εἰς τὰς πέντε πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης διὰ νὰ διευθύνουν τὰς οἰκονομικὰς τύχας τοῦ κόσμου.

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΙ

Τὸ 1812, ὅταν ἀπέθανεν ὁ Μέγιερ Ἄμσελ Ρότσιλδ, ἄφησε περιουσίαν 800.000 φλωρίνια, πέντε θυγατέρας καὶ πέντε υἱούς. Κέντρον τῆς οἰκογενείας ἔγινε ἡ σοφὴ Γκουντοῦλα Ρότσιλδ,—ἡ χήρα τοῦ ἀποθανόντος. Αὐτὴ μὲ κανένα τρόπον δὲν δέχεται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πτωχὴν ἰσραηλιτικὴν συνοικίαν τῆς Γιούντενγκασε, δίδει τὰς συμβουλάς καὶ τὰς εὐλογίας της εἰς τοὺς νεαροὺς υἱοὺς καὶ τοὺς ἐξαποστέλλει νὰ ἱδρύσουν τοὺς πέντε κλάδους τῆς δυναστείας: τὸν Νάθαν εἰς τὸ Λονδῖνον, τὸν Ἰάκωβον εἰς τὸ Παρίσι, τὸν Σολομῶντα εἰς τὴν Βιέννην, τὸν Κάρολον εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ κρατεῖ εἰς τὴν Φραγκφούρτην τὸν Ἄνσελμ, τὸν πρεσβύτερον.

Εἶνε δύσκολον νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς ποῖος εἶνε ὁ διαπρεπέστερος ἐξ ὅλων. Ἐφάμιλλοι εἰς μεγαλοφυΐαν, συγκεντρώνοντες ἕκαστος ἰδιαίτερα, ἀλλὰ πολύτιμα χαρίσματα, κατορθώνουν χάρις εἰς τὸ προζύμι τῆς πατρικῆς κληρονομίας νὰ ἀνέλθουν, πολὺ ταχύτερον ἐκείνου, εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς οἰκονομικῆς δυνάμεως καὶ δόξης. Ἐν τούτοις ἂν τοὺς ἐξετάσωμεν ὡς πρὸς τὴν ὁρμητικότητα καὶ τὸ ριψοκίνδυνον, ἡρωϊκώτερος τύπος τρομεροῦ κερδοσκόπου εἶνε ὁ τριτότοκος, ὁ Νάθαν Ρότσιλδ, ὁ κυρίαρχος τοῦ Λονδίνου. Εἰς αὐτὸν ἀξίζει πράγματι νὰ ἀφιερώσωμεν τὸ μεγαλείτερον μέρος τῆς σημερινῆς μας μελέτης.

Ὅταν ὁ Νάθαν ἀπεβιβάσθη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀγγλίας, ἦτο μόλις 22 ἐτῶν. Πολὺ γρήγορα ἀντελήφθη τὴν βιομηχανικὴν ἀκμὴν τῆς Ἀγγλίας, διωργάνωσε μεγάλας παραγγελίας ὑφασμάτων εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Μάντσεστερ, ἐσυστηματοποίησε ὄχι μόνον τὴν ἐξαγωγήν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν τρόπον τῆς οἰκονομικωτέρας κατασκευῆς των, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν ἀνεγνωρίσθη εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ Λονδίνου ὡς πρόσωπον μεγαλοφυὲς καὶ ἀξιοσέβαστον. Ἀλλεπάλληλοι ἐπιτυχεῖς συνδυασμοὶ εἰς τραπεζιτικὰς πράξεις συνετέλεσαν ὥστε νὰ γίνῃ πασίγνωστος καὶ νὰ φθάσῃ ἡ φήμη του ἕως τὰ ἀνάκτορα.

Ἡ Ἀγγλία διεξῆγε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸν ἔσχατον ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Ναπολέοντος. Αἱ οἰκονομικαί της δυσκολίαι ἐγίνοντο ὁλοὲν σοβαρώτεραι, καὶ ὁ Νάθαν Ρότσιλδ ὡς ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς ἤρχετο πάντοτε ἀρωγός. Ἠγόραζε, ἔναντι εὐτελοῦς ἐννοεῖται τιμῆς, τὰ γραμμάτια τοῦ ἀγγλικοῦ θησαυροφυλακίου καὶ τοιουτοτρόπως ἐκέρδιζε μεγάλα ποσά. Δὲν ἦτο ὅμως τυφλὸς εἰς τὴν κερδοσκοπίαν του. Προικισμένος μὲ ἄλλα ἀκόμη χαρίσματα πρῶτος ἀντελήφθη ὅτι εἰς τὴν ταραγμένην ἐκείνην Εὐρώπην εἶχε πολλὰ νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκεῖνος ὁ ἐπιχειρηματίας, ποὺ θὰ κατώρθωνε νὰ ἔχῃ τὰς ἀκριβεστέρας καὶ ταχυτέρας πληροφορίας περὶ τῶν πολιτικῶν γεγονότων. Ἡ μύτη του ἔφθανεν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Εὐρώπης, ἦτο πανταχοῦ παρὼν χάρις εἰς ἑκατοντάδας πρακτόρων, τοὺς ὁποίους ἐπλήρωνε ἁδρότατα. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὔτε τηλέγραφος, οὔτε κἂν σιδηρόδρομος καὶ διὰ νὰ ἔχῃ τὰς εἰδήσεις ταχύτερον παντὸς ἄλλου, διωργάνωσεν ὁ δαιμόνιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ὁλόκληρον δίκτυον πληροφοριῶν μὲ ταχυδρομικὰς περιστεράς.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΤΕΡΛΩ

Καὶ τὸ σύστημα τῶν «ταχυτέρων πληροφοριῶν» τὸ ἐφήρμοσε μὲ τέτοιαν μαεστρίαν ὥστε νὰ ἀποδείξῃ κατὰ τρόπον ἀδιάψευστον μέχρι σήμερον, ὅτι χάρις εἰς τὸ σύστημα αὐτό, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ δημιουργήσῃ γιγαντιαίαν πράγματι περιουσίαν. Ἰδοὺ τί ἔκαμε ὁ μεγαλείτερος τῶν κερδοσκόπων.

Παρακολουθεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων. Βλέπει ὅτι ἡ στρατιωτικὴ κατάστασις τοῦ Βελγίου καθίσταται προβληματική. Τὰ συμφέροντά του κινδυνεύουν διότι ὁ Ναπολέων ἐπιτυγχάνει, ἐνῷ αὐτὸς ἐτοποθέτησε ὅλα του τὰ κεφάλαια εἰς τὴν παράταξιν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν συμμάχων της. Καὶ ὡσὰν ὁ Οὐέλλιγκτων ὁ ἀρχιστράτηγος τῆς Ἀγγλίας, νὰ ἦτο ὑπάλληλός του, ὁ Νάθαν Ρότσιλδ ἐκνευρισμένος ἀποβιβάζεται εἰς τὸ Βέλγιον καὶ ἔρχεται νὰ παρακολουθήσῃ τὴν μάχην τοῦ Βατερλῶ εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ Οὐέλλιγκτων. Ἡ μάχη ἔληξεν, ὁ Ναπολέων κατεστράφη ἀλλὰ πότε ἄραγε θὰ τὸ μάθουν εἰς τὸ Λονδῖνον; Ὁ Νάθαν Ρότσιλδ, ἀφίνει τοὺς καπνοὺς τῆς μάχης, ἁρπάζει τὸ γρηγορώτερο ἁμάξι, φθάνει σὰν ἀστραπὴ εἰς τὴν Ἀμβέρσαν, ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Ὀστάνδην, ἀγοράζει τὸ ταχύτερον πλοῖον ποὺ εὑρῆκε καὶ ἀψηφῶν τὴν καταιγίδα καὶ τὴν τρικυμίαν φθάνει πρῶτος εἰς τὸ Λονδῖνον,—δυὸ ἡμέρας ἐνωρίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐπίσημον ἢ ἀνεπίσημον ἀγγελιαφόρον.

Ὁ νεώτερος ὅμως αὐτὸς μαραθωνοδρόμος δὲν ἔσπευσε οὔτε διὰ νὰ ξεψυχήσῃ, οὔτε κἂν διὰ νὰ φωνάξῃ τὸ «νενικήκαμεν». Ὅλοι ξέρουν ὅτι ἔρχεται ἀπὸ τὸ Βατερλῶ, ὅλοι ξέρουν ὅτι εἶδε μὲ τὰ μάτια του νὰ παίζεται ἡ τύχη τῆς Ἀγγλίας εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ ὅλοι τὸν ἐρωτοῦν... Ἀλλὰ ἡ σφίγξ αὐτὴ δὲν λέγει οὔτε λέξιν περὶ τῆς ἀγγλικῆς νίκης, βουβὸς ὑψώνει τοὺς ὤμους καὶ ἡ γριφώδης φυσιογνωμία του γεννᾷ τὰς πλέον θλιβερὰς ἀμφιβολίας. Ὅλοι ὑποπτεύονται ὅτι ὁ Ναπολέων ἐνίκησε, ὅτι ἡ Ἀγγλία κατεστράφη καὶ τὸ Χρηματιστήριον καταρρέει. Αἱ μετοχαὶ λυώνουν σὰν τὸ κερὶ καὶ ὁ Νάθαν μὲ τοὺς ἐμπίστους μεσίτας του, ἀφανὴς καὶ ἀχόρταγος ἀγοράζει, ἀγοράζει, ἀγοράζει...

Τὴν ἐπομένην ἔφθασαν οἱ ἐπίσημοι ἀγγελιαφόροι, ἡ Ἀγγλία ὀργιάζει στὴν χαρὰν τῆς νίκης, καὶ αἱ μετοχαὶ ἔφθασαν εἰς τὸ ζενὶθ τοῦ ὑψωμοῦ.

Λέγουν ὅτι τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν ἐχόρευεν εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, ἕνα μόνο γραφεῖο ἔμενε μὲ τὰ φῶτα ἀναμμένα — σκυμμένοι πάνω στὰ βιβλία τους, κάθιδροι, καὶ ζαλισμένοι εἰργάζοντο ἀκόμη, μεσάνυχτα περασμένα, οἱ λογισταί· ὁ Νάθαν Ρότσιλδ θριαμβευτής, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες ἐπερίμενε νὰ τοῦ φέρουν οἱ λογισταὶ τὸ ἄθροισμα τῶν κερδῶν ἀπὸ τὰς μυριάδας μετοχὰς ποὺ ἀγόρασε τὴν προτεραίαν... Καὶ ἦτο ἕνα ἄθροισμα πρωτάκουστον εἰς τὴν ἱστορίαν μας... Ἐκέρδισε ΕΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ ἀγγλικὰς λίρας ἐντὸς μιᾶς καὶ μόνης ἡμέρας.

Τὸ σύμβολον τῆς παντοδυναμίας τοῦ Ναπολέοντος κατέπεσε θρύμματα. Εἰς τὸ Βατερλῶ ἐνίκησεν ἡ Ἀγγλία καὶ ὁ Ρότσιλ — ἐκδικητὴς τοῦ Γκέττο.

ΡΙΧ. ΛΕΒΙΝΣΟΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ. — Πῶς ἐπλούτισεν ὁ Κρούπ, ὁ Γερμανὸς «Μεσσίας τοῦ Πολέμου».

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΑΕΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ

Κατωτέρω παραθέτομεν συνέχειαν τῆς περιλήψεως τὴν ὁποίαν κάμνομεν τοῦ πολυκρότου βιβλίου τοῦ Ἄγγλου χημικοῦ σὲρ Τζαίημς Ὄλιβερ τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Ὁ Πόλεμος τῶν Χημικῶν», καὶ εἰς τὰς σελίδας τοῦ ὁποίου μὲ τόσην ἐνέργειαν ἀλλὰ καὶ ἐπιστημονικὴν ἐνημερότητα διαγράφεται ἡ μορφὴ τὴν ὁποίαν θὰ προσλάβῃ ὁ μελλοντικὸν πόλεμος.

«Τί εἶνε τὰ δακρυογόνα καὶ τὰ ἀσφυξιογόνα ἀέρια, συνεχίζει ὁ διαπρεπὴς Ἄγγλος ἐπιστήμων, γνωρίζομεν ὅλοι ὅσοι εἴχαμε τὴν φοβερὰν τύχην νὰ γνωρίσωμε τὴν φρίκην τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου. Τὰ δακρυογόνα ἀέρια προσβάλλουν τὰ μάτια. Κατέχουν ἰδιότητας ποὺ παραλύουν καὶ ἐρεθίζουν τὶς μεμβράνες τῶν ἐξωτερικῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, καθὼς καὶ τοὺς πνεύμονας καὶ τὸ στόμαχο. Ἀπὸ τὰ ἀέρια αὐτὰ τὰ πιὸ δηλητηριώδη εἶνε ἡ βρωμοβενζυλκυανίδη καὶ ἡ χλωριοακετοφαινόνη καὶ ἀρκοῦν τρία δεκάκις χιλιοστὰ τοῦ χιλιογράμμου σ' ἕνα μέτρο ἀέρα, γιὰ ν' ἀναγκάσουν τὸν ἐχθρὸ νὰ προσφύγῃ στὶς προφυλακτικὲς μάσκες.

»Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀσφυξιογόνα αὐτὰ περιλαμβάνουν τὸ χλώριον, τὸ φωσγένιον, τὸν παλίτη, τὸ γερμανικὸ ἀέριο καὶ τὸ νιτροχλωροφόρμιον. Ἀρχίζομε ἀπὸ τὸ φωσγένιον, τοῦ ὁποίου ἡ δηλητηριώδης δύναμις ξεπερνᾷ τοὐλάχιστον κατὰ 8 φορὲς τὴ δύναμι τοῦ χλωρίου. Λοιπόν, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἀέριο αὐτὸ εἶνε ἀνακατεμμένο μὲ τὸν ἀέρα σὲ τόσο ἐλαχίστη ποσότητα, ποὺ νὰ μὴ μπορῇ γίνῃ ἀντιληπτό, ἀκόμη καὶ τότε προκαλεῖ θανατηφόρες δηλητηριάσεις. Πολὺ συχνὰ ὁ θάνατος ἐπέρχεται ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἑβδομάδες, μὰ σχεδὸν πάντα, συνοδεύεται ἀπὸ τὰ πιὸ φρικτὰ συμπτώματα. Κυρίως ἀπὸ δύσπνοια ποὺ ἀδιάκοπα δυναμώνει. Ἡ ἀναπνοὴ ἐπιταχύνεται. Πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος ὅμως γίνεται πιὸ ἀργή, θορυβώδης καὶ σπασμωδική. Ἀφρὸς τρέχει ἀπὸ τὸ στόμα, τὸ πρόσωπο μελανιάζει καὶ οἱ κόρες τῶν ματιῶν διαστέλλονται.

»Τὰ ἴδια θανατηφόρα ἀποτελέσματα ἐπιφέρει καὶ τὸ γερμανικὸ ἀέριο, καθὼς καὶ τὸ νιτροχλωροφόρμιον ποὺ, ἐπιπροσθέτως, προκαλεῖ τύφλωσι.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΝΕΥΡΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

»Στὴν τρίτη καὶ τετάρτη κατηγορία τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων, ἐξακολουθεῖ ὁ Ἄγγλος χημικός, δηλαδὴ στὴν ὁμάδα τῶν ὑδροκυανικῶν καὶ στὴν ὁμάδα τῶν καυστικῶν (ὑπερίτην), θὰ σταματήσουμε ἐντελῶς ἰδιαιτέρως.

»Ποῖος χημικὸς αἴφνης, δὲν γνωρίζει τὸ ὑδροκυανικὸν ὀξὺ τὸ ὁποῖον σὲ μιὰ ὡρισμένη ποσότητα προκαλεῖ τὸ θάνατο, ἔπειτα ἀπὸ γενικὴ παράλυσι τοῦ νευρικοῦ συστήματος καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων; Στὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Ἰαπωνίας καθὼς καὶ ὅλων τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν κρατῶν κατασκευάζονται τεράστιαι ποσότητες χειροβομβίδων μὲ ὑδροκυανικὸν ὀξύ, ὅπως ἐπίσης—καὶ τὸ ἀπέδειξεν αὐτὸ ὁ τελευταῖος Ἰταλοαβησσυνιακὸς πόλεμος—φοβερὰ χρῆσις θὰ γίνῃ εἰς μίαν μέλλουσαν σύρραξιν καὶ ἑνὸς ἄλλου τρομεροῦ δηλητηρίου ἀνήκοντος στὴν ὁμάδα τῶν καυστικῶν, τοῦ ὑπερίτου. Τί εἶνε ὁ ὑπερίτης; Τὸ προδοτικώτερο καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ φονικώτερα δηλητηριώδη ἀέρια. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε ξηρός, οἱ τολύπες αὐτοῦ τοῦ ἀφροῦ δὲν διακρίνονται στὸν ἀέρα. Ὅταν εἶνε ὑγρὸς τὶς διακρίνει κανεὶς πολὺ δύσκολα.

»Ἡ ὄσφρησις καὶ ἡ γεῦσις δὲν τὶς αἰσθάνονται σχεδόν. Μικρὰ μέρη ἀπὸ τὸ προδοτικὸ αὐτὸ δηλητήριο μένουν κολλημμένα γιὰ πολλὲς μέρες σὲ χόρτα, σὲ ὄγκους ἀπὸ χώματα καὶ ὅπου ἀλλοῦ, καὶ σχηματίζουν, ἐκεῖ ποὺ παρασύρονται, νέες ἑστίες ἀερίου.

»Ἕνας Γερμανὸς συγγραφεὺς διηγεῖται πῶς ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἐπιτελείου τοῦ 77ου ἀγγλικοῦ συντάγματος, ἐδηλητηριάσθησαν ἀπὸ ὑπερίτη, διότι ἐκοιμήθησαν σὲ σεντόνια, ποὺ τὰ εἶχαν πάρει ἀπὸ ἕνα χωριό, τὸ ὁποῖον 24 ὧρες πρὶν εἶχε βομβαρδισθῆ ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς μὲ ὀβίδες ὑπερίτου.

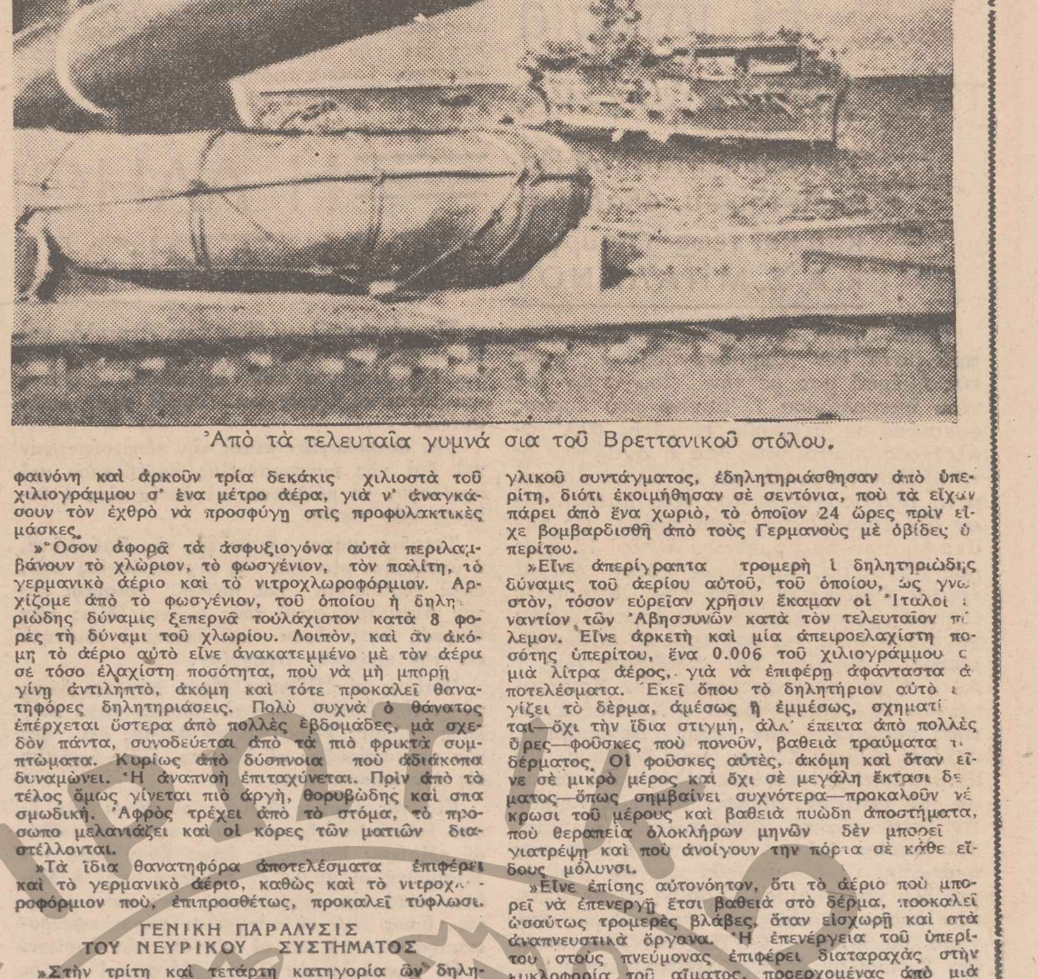
Ἀπὸ τὰ τελευταῖα γυμνάσια τοῦ Βρεττανικοῦ στόλου.

»Εἶνε ἀπερίγραπτα τρομερὴ ἡ δηλητηριώδης δύναμις τοῦ ἀερίου αὐτοῦ, τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστόν, τόσον εὐρεῖαν χρῆσιν ἔκαμαν οἱ Ἰταλοὶ ἐναντίον τῶν Ἀβησσυνῶν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον. Εἶνε ἀρκετὴ καὶ μία ἀπειροελαχίστη ποσότης ὑπερίτου, ἕνα 0.006 τοῦ χιλιογράμμου σὲ μιὰ λίτρα ἀέρος, γιὰ νὰ ἐπιφέρῃ ἀφάνταστα ἀποτελέσματα. Ἐκεῖ ὅπου τὸ δηλητήριον αὐτὸ ἀγγίζει τὸ δέρμα, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, σχηματίζονται—ὄχι τὴν ἴδια στιγμή, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ὧρες—φοῦσκες ποὺ πονοῦν, βαθειὰ τραύματα τοῦ δέρματος. Οἱ φοῦσκες αὐτές, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε σὲ μικρὸ μέρος καὶ ὄχι σὲ μεγάλη ἔκτασι δέρματος—ὅπως συμβαίνει συχνότερα—προκαλοῦν νέκρωσι τοῦ μέρους καὶ βαθειὰ πυώδη ἀποστήματα, ποὺ θεραπεία ὁλοκλήρων μηνῶν δὲν μπορεῖ γιατρέψῃ καὶ ποὺ ἀνοίγουν τὴν πόρτα σὲ κάθε εἴδους μόλυνσι.

»Εἶνε ἐπίσης αὐτονόητον, ὅτι τὸ ἀέριο ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπενεργῇ ἔτσι βαθειὰ στὸ δέρμα, προκαλεῖ ὡσαύτως τρομερὲς βλάβες, ὅταν εἰσχωρῇ καὶ στὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα. Ἡ ἐπενέργεια τοῦ ὑπερίτου στοὺς πνεύμονας ἐπιφέρει διαταραχὰς στὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος, προερχομένας ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἐλάττωσι τῆς ἀρτηριακῆς πιέσεως, καὶ προκαλεῖ, τὶς πιὸ πολλὲς φορές, τὸ θάνατο.

ΕΚΡΗΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΜΠΡΗΣΤΙΚΑ ΑΕΡΙΑ

»Στὴν ὁμάδα τῶν ἀρσενικούχων—πέμπτη κατὰ ἐπιστημονικὴ σειρά—διακρίνομεν τὰ ἀρωματικὰ καὶ τὰ λιπαρά. Τὰ ἀρωματικὰ περιέχουν ὅλες ποὺ προκαλοῦν ἐρεθιστικὸ καινό, ἱκανὸ νὰ διαπεράσῃ τὶς συνηθισμένες μάσκες ἐναντίον τῶν ἀσφυξιογόνων. Τὰ ἀέρια αὐτὰ ἐρεθίζουν φοβερὰ τὴ μύτη, τὸ λάρυγγα καὶ τοὺς πνεύμονας. Οἱ πιὸ μικρὲς ποσότητες ἀρκοῦν γιὰ νὰ βάλουν ἕναν ἄνθρωπο ἐκτὸς μάχης. Μποροῦν τὰ ἀέρια αὐτὰ νὰ ἐπιφέρουν θάνατο; Κατὰ τοὺς Γερμανοὺς ἐπιστήμονας ὄχι, κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ναί. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ φοβερὸς ρόλος τῶν δηλητηρίων αὐτῶν εἶνε ὁ ἑξῆς: Νὰ ἐξαναγκάσουν τὸν πολεμιστὴ ἢ τὸν ἄμαχο πολίτη νὰ βγάλῃ τὴν προστατευτικὴ του μάσκα, ἐπειδὴ κατορθώνουν καὶ τὴν διαπερνοῦν. Ὅταν ἐπιτύχουν δὲ αὐτὸ οἱ ἐπιτιθέμενοι ἐνσπείρουν τὸ θάνατο μὲ ἄλλα δραστικώτερα δηλητήρια.

σὲρ ΤΖΑΙΗΜΣ ΟΛΙΒΕΡ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Αἱ νέαι μηχαναὶ τοῦ θανάτου.—Ὁ πόλεμος στὰ μέτωπα κλπ.

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΓΑΛΑΝΗ
θὰ εὕρετε τὰ πιὸ κομψὰ καὶ εὐθηνὰ κοσμήματα — ὡρολόγια καὶ σερβίτσα λικέρ.
ΑΧΑΡΝΩΝ 91
Ἐπαργυρώματα — Χρυσώματα

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον...

Ἡ ἱστορία τῆς χρονολογίας

Τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀκαδημαϊκοῦ καὶ τέως Ὑπουργοῦ κ. Δ. Σ. ΜΠΑΛΑΝΟΥ

Πόσα ζητήματα, πόσαι ἔριδες, πόσα πράγματα δὲν ἐδημιουργήθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας μας μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου! Ἐκεῖνο ποὺ κυρίως ἐσκανδάλισε μερικοὺς εὐσεβεῖς ἀλλ' ἁπλοϊκοὺς Χριστιανοὺς ἦτο ἡ ἀντίληψις ὅτι τὰ Χριστούγεννα καὶ αἱ ἄλλαι ἑορταὶ μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου δὲν ἑορτάζονται τάχα πλέον εἰς τὴν ἀκριβῆ των ἡμερομηνίαν, ἀλλὰ 13 ἡμέρας ἀργότερα. Καὶ ὅμως πόσον ὀλίγαι ἑορταὶ ὡρίσθησαν κατὰ τὴν ἱστορικῶς ἐξηκριβωμένην ἡμέραν τοῦ ἑορταζομένου γεγονότος! Αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν ὡρίσθησαν τυχαίως καὶ συμβιβαστικῶς! Αὐτὴ ἡ μεγαλυτέρα ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων δὲν ὡρίσθη διότι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη πράγματι τὴν 25ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' ἐξ ἄλλων λόγων, τοὺς ὁποίους θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον, καὶ μόλις κατὰ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀντίθετον εἰς τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα, τοῦ ὁποίου κύριον χαρακτηριστικὸν εἶνε ἡ ἀγάπη, νὰ διαιρώμεθα καὶ νὰ ἐρίζωμεν διὰ χρονολογίας ἑορτῶν, αἱ πλεῖσται τῶν ὁποίων ὡρίσθησαν συμβατικῶς καὶ κατὰ συνθήκην; Οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ δὲν ἐγνώριζον ἑορτὴν Χριστουγέννων. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν τριῶν πρώτων αἰώνων, οἱ Χριστιανοί, ποὺ ὑπέφεραν τόσα πολλὰ βάσανα εἰς τὴν γῆν ἀπὸ τοὺς διώκτας των, δὲν εἶχαν κανένα λόγον νὰ ἑορτάζουν τὴν γέννησιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἂν καὶ ἔζουσαν εἰς τὴν γῆν, ἐθεώρουν τοὺς ἑαυτούς των παρεπιδήμους, καὶ ἔστρεφαν τὸν νοῦν τους μὲ λαχτάραν πρὸς τὴν μέλλουσαν ζωήν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέβαιναν διὰ τοῦ θανάτου. Δι' αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ ἑώρταζαν τὴν ἐπέτειον τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου, τὸν ὁποῖον ἐλογάριαζαν ὡσὰν τὸ γενέθλιον τῆς νέας ζωῆς. Ὁ Ὠριγένης μάλιστα, ἐκκλησιαστικὸς συγγραφεὺς τοῦ τρίτου αἰῶνος, λέγει ὅτι ἡ Ἁγία Γραφὴ μόνον ἀσεβεῖς ἀναφέρει νὰ ἑορτάζουν γενέθλια, καὶ ὡρισμένως ἕνα Φαραὼ καὶ τὸν Ἡρώδη τὸν τετράρχην. Κατ' ἐξαίρεσιν αὐτοῦ τοῦ κανόνος πολὺ ἀργότερα, ἀφοῦ ἐπέρασαν οἱ διωγμοί, καθιερώθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τρεῖς ἑορταὶ γεννήσεως, δηλαδὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, ἡ ἑορτὴ τοῦ γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, εἰς τὰς 8 Σεπτεμβρίου καὶ τοῦ Προδρόμου εἰς τὰς 24 Ἰουνίου.

Ἂν ὅμως δὲν ἑωρτάζετο ἑορτὴ Χριστουγέννων εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν, διάφοροι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς, ὅλως θεωρητικῶς καὶ ὑποκειμενικῶς, ὑπελόγιζαν τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ. Τοιουτοτρόπως ὁ Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, κατὰ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ὑπελόγιζεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη τὸν Νοέμβριον, ἐνῷ ὁ Ἐπιφάνιος τὸν Ἰανουάριον, καὶ ἄλλοι τὸν Μάρτιον, ἢ Ἀπρίλιον ἢ Μάϊον, χωρὶς νὰ προσκομίζουν καμμίαν ἀκλόνητον ἢ καὶ ἰσχυρὰν ἔστω δικαιολογίαν τῆς ὑποθέσεώς των.

Πρῶτος ὁ Σῖξτος Ἰούλιος ὁ Ἀφρικανός, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὁ πρῶτος Χριστιανὸς χρονογράφος καὶ χρονολόγος, περὶ τὸ 220, ἀποδέχεται τὴν 25ην Δεκεμβρίου ὡς ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ κἂν δι' ἑορτασμὸν αὐτῆς, καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Ἱππόλυτος. Καὶ τοῦτο ὄχι βέβαια διότι ἀνεκάλυψαν ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἐγεννήθη πράγματι ὁ Ἰησοῦς, ἀλλὰ μὲ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ 25η Μαρτίου, ἡμέρα τῆς ἐαρινῆς ἰσημερίας, κατὰ τὴν παλαιὰν ἐκδοχήν, εἶνε συγχρόνως καὶ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς δημιουργίας καὶ ἡ ἡμέρα τῆς διὰ τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐπιτευχθείσης πνευματικῆς ἀναδημιουργίας τοῦ κόσμου· ὡρίζετο δηλαδὴ ἡ 25η Δεκεμβρίου ὡς ἡμέρα Χριστουγέννων διότι ἦτο 9 μῆνας μετὰ τὴν 25ην Μαρτίου, ἥτις ἀρχαιόθεν ἐθεωρεῖτο ἡ ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.

Δ. ΜΠΑΛΑΝΟΣ
(τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν)

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΑΓΩΝ

Εἰς τὰ παμπάλαια ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίως εἰς τοὺς Μήδους καὶ τοὺς Πέρσας, Μάγοι ἐλέγοντο μία ἀπὸ τὰς καλυτέρας φυλὰς καὶ ἰδίως οἱ ἱερεῖς καὶ σοφοὶ τῶν λαῶν αὐτῶν.

Τὴν ἀστρολογίαν αὐτοὶ τὴν ἐδημιούργησαν καὶ διὰ τῆς ἀστρομαντείας προέβλεπον καὶ προέλεγον τὰ μέλλοντα, τὰ ὁποῖα εἶνε ἡ θέλησις τῶν Θεῶν.

Τοιοῦτοι μάγοι ἦσαν εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ἡ ὁποία ἦτο μία ἀπὸ τὰς κυρίας ἑστίας των, ἀλλὰ εὑρίσκοντο καὶ πολλοὶ τοιοῦτοι εἰς τὴν Αἴγυπτον, κατὰ τοὺς αἰῶνας ἰδίως τῶν Φαραώ, ὅπου εἶχον καὶ ἐπίσημον ἰδιότητα εἰς τὴν κρατικὴν ἱεραρχίαν.

Ἐπίσης οἱ Ἑβραῖοι εἶχον μάγους, ὅπως π. χ. τὸν Δανιήλ, διὰ τὸν ὁποῖον κατὰ πολλοὺς τρόπους ἐξηγεῖται τὸ θαῦμα, ὅτι δὲν τὸν κατεσπάραξαν οἱ λέοντες, ὅταν ἐρρίφθη εἰς τὸν λάκκον των.

Εἰς τὰς ἐποχὰς ἐκείνας οἱ μάγοι δὲν ἦσαν θιασῶται τῆς συνήθως τόσον κακοποιοῦ «Μαύρης Μαγείας», ὅπως ἦσαν κατὰ τὸν Μεσαιῶνα οἱ μάγοι ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἡ Μήδεια κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, οὔτε καὶ ἀγύρται, ὅπως εἶνε οἱ σύγχρονοι μάγοι «ψευδοφακῖραι κ.τ.τ.) καὶ οἱ «μάγοι» τῶν ἀγρίων.

Οἱ σοφοὶ λοιπὸν Τρεῖς Μάγοι, οἱ ὁποῖοι ἦλθον «ἀπὸ Ἀνατολῶν», ἀπὸ τὰ Ἀνατολικώτερα δηλαδὴ μέρη εἰς τὴν Παλαιστίνην, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Βηθλεὲμ τὴν νύκτα τῶν Χριστουγέννων, καθ' ὅλα τὰ ἱστορικὰ στοιχεῖα καὶ τοὺς θρύλους τῶν θρησκευτικῶν μας παραδόσεων, ἦσαν δεινοὶ ἀστρολόγοι.

Κατὰ τὴν καλῆς πίστεως ἀστρολογίαν, ἡ γέννησις ἐξαιρετικοῦ ὄντος εἰς τὴν γῆν εἶνε συνδυασμένη μὲ σύγχρονον ὕψωσιν ἀστέρος εἰς τὸ στερέωμα. Ἀναλόγως δὲ τῆς τροχιᾶς τοῦ ἀστέρος μέλλει νὰ ἐξελιχθῇ καὶ ἡ σταδιοδρομία τοῦ νεογεννήτου.

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τῶν Τριῶν Μάγων, δὲν πρόκειται περὶ ἀστρολογικῆς μαντείας κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ ἀστὴρ τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ἡ παράδοσις ἐφάνη ΠΡΟ τῆς Γεννήσεώς Του.

Ἄλλως, ἂν δηλαδὴ οὗτος ἐφαίνετο κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἦτο ἀδύνατον οἱ ἰδόντες αὐτὸν Μάγοι, νὰ προλάβουν καὶ ἐντὸς μιᾶς μόνον νυκτὸς διὰ τῶν καμήλων των νὰ διέλθουν τὰς τρεῖς φορὰς πλατυτέρας τῆς Ἑλλάδος χώρας, αἵτινες χωρίζουν τὴν πέραν τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου πατρίδα των, ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ τῆς Παλαιστίνης.

Καὶ ὅμως κατὰ τὰς ἐπικρατεστέρας παραδόσεις προσεκύνησαν τὸν Χριστὸν παρὰ «τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων», ἤτοι κατ' αὐτὴν τὴν Νύκτα τῆς Γεννήσεώς Του.

Ἀφοῦ δὲ ἡ Ἱερὰ Παράδοσις δὲν ἀναφέρει ὅτι διὰ θαύματος μετήχθησαν οἱ Μάγοι ἀπὸ τὴν Περσίαν εἰς τὴν Βηθλεὲμ ἀμέσως, μόνη ἐξήγησις ἐπιτρέπεται ἡ ἠθικὴ λογικὴ λύσις ἡ ὁποία συμφωνεῖ μὲ τὴν Παράδοσιν.

Καὶ τὴν λύσιν αὐτὴν εὑρίσκομεν εἰς τὰ κατωτέρω.

Ἐφ' ὅσον δὲν ἠθέλησεν ἡ θεία δύναμις νὰ κάμῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου κανὲν θαῦμα, ἐνήργησαν ἀδέσμευτοι οἱ φυσικοὶ νόμοι.

Ἀφοῦ λοιπὸν εὑρέθησαν οἱ Μάγοι ἐν Βηθλεὲμ κατὰ τὴν Γέννησιν, ἕπεται ὅτι εἶδον τὸν ἀστέρα εἰς τὴν Περσίαν πρὸ τῆς Γεννήσεως.

Ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ ἀστρολογικῆς μαντείας κατὰ τὴν Γέννησιν, ἀλλὰ περὶ τοιαύτης πρὸ τῆς Γεννήσεως.

Ἀστρολογικῶς ἐξηγεῖται ὅτι τὰ κοσμοϊστορικὰ γεγονότα, ὅπως π. χ. ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ, προβλέπονται ὄχι μόνον ἀπὸ τ' ἀστρολογικὰ σημεῖα ποὺ συνοδεύουν τὰς φανερὰς ἀρχὰς τῶν γεγονότων αὐτῶν, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὰ «σημεῖα» ποὺ συνοδεύουν τὴν ἀπόκρυφον βασικὴν αἰτίαν τούτων.

Δηλαδὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν Τριῶν Μάγων, αὐτοὶ εἶδον τὸν ἀστέρα, κατὰ τὴν ἀφανῆ αἰτίαν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν θεουργὸν στιγμὴν τῆς «ἀσπόρου συλλήψεώς» Του (Εὐαγγελισμός). Καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀστρολογικὴν παρατήρησιν τῆς ἀποκρύφου αἰτίας προέβλεψαν ἐγκαίρως τὴν Γέννησίν Του.

Ἐννέα ὅλοι μῆνες, ἀπὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ μέχρι τῶν Χριστουγέννων, ἤρκεσαν εἰς αὐτοὺς ὅπως ἀνέτως μελετήσουν τὸ ὅλως ἔκτακτον οὐράνιον φαινόμενον, ὅπως συζητήσουν καὶ συμφωνήσουν περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, ὅπως ἀποφασίσωσι νὰ παρακολουθήσουν ταξειδεύοντες ἐπὶ τῆς γῆς τὴν τροχιάν του, ὅπως κάμωσι τὰς ἑτοιμασίας των διὰ τὸ μακρὺ ταξείδιον καὶ τέλος ὅπως «διδασκόμενοι» (=ὁδηγούμενοι) ὑπὸ τοῦ ἀστέρος εὑρεθῶσιν ἐγκαίρως ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστὸς ἐγεννᾶτο.

Πολλοὶ πιστεύουν ὅτι οἱ Μάγοι ἠκολούθουν τὸν ἀστέρα ὡσεὶ ὑπνωτισμένοι.

Αὐτὸ οὔτε θεολογικῶς οὔτε λογικῶς εἶνε ὀρθόν.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι οἱ Ἑβραῖοι πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τῆς Γεννήσεως ἤχθησαν εἰς «αἰχμαλωσίαν» ὑπὸ τῶν λαῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατήγοντο οἱ Μάγοι. Ἐπίσης δὲ ὅτι οἱ Μάγοι ἦσαν σοφοί, ὅπως εἴπαμεν, καὶ ἐνδιεφέροντο εἰδικῶς διὰ τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα.

Λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς «αἰχμαλωσίας» καὶ ἀπὸ τὴν φιλομάθειάν των οἱ Μάγοι ἐγνώριζον ὅτι οἱ προφῆται τῶν Ἑβραίων εἶχον προμαντεύσει τὴν ἔλευσιν τοῦ «Μεσσίου».

Ἡ Γέννησις δὲ τοῦ Μεσσίου ἀστρολογικῶς ἔπρεπε νὰ καταδειχθῇ διὰ σημείου ἀσυγκρίτως ἀνωτέρου (=ἄστρου πολὺ φωτεινοτέρου) ἀπὸ τὴν γέννησιν βασιλέων κ.λπ.. μεγάλων ἀνδρῶν.

Ὅταν λοιπὸν οἱ Μάγοι εἶδον εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ φωσφορίζῃ ὁ ἀστὴρ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς δυσμάς, πρὸς τὴν δυτικὴ διὰ τὸν τόπον των κειμένην Παλαιστίνην, εἶπον καθ' ἑαυτοὺς «Ἰδοὺ ὁ Μεσσίας ἔρχεται».

Καὶ ὁ ἔκλαμπρος ἀστήρ, μὲ τὸ ὅτι δὲν ἦτο διάττων, τοὺς ἔπεισεν ὁλοτελῶς ἐπὶ τοῦ ὅτι ὁ Γεννηθεὶς δὲν ἦτο θνητός. Ἦτο λοιπὸν ὁ Μεσσίας, ἀφοῦ ὄχι ἁπλῶς δι' αὐτὸν ὑψώθη γνωστὸν ἄστρον καὶ ἀφοῦ πρόκειται νὰ περάσῃ ὡς διάττων ἀπὸ τὴν ζωήν.

Καὶ ὁ ἀστὴρ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐγένετο κατόπιν ὁ πολικὸς ἀστὴρ τοῦ διὰ τῶν ἐρήμων ταξειδίου των. μέχρις ὅτου ἐγένετο ἀστὴρ τῆς Γεννήσεως ἄνωθεν τῆς Βηθλεέμ.

Κατὰ θείαν οἰκονομίαν δὲ καὶ κατὰ σύμπτωσιν κατὰ τοὺς ἀπίστους, ἔτυχε νὰ φθάσουν οἱ Μάγοι εἰς Βηθλεέμ, μόλις ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Ἡ θεία αὐτὴ οἰκονομία ἔγινε, διὰ νὰ «δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ», μὲ τὸ ὅτι εὐθὺς κατὰ τὴν Γέννησίν Του πρῶτοι τὸν προσεκύνησαν οἱ σοφοὶ Μάγοι, συμβολίζοντες τὴν Ἐπιστήμην, τὴν Φιλοσοφίαν καὶ τὴν Ἀποκρυφολογίαν, τῶν ὁποίων ἦσαν μύσται.

Τὰ ἀνωτέρω εἶνε ἡ πλέον ὀρθὴ ἐκδοχὴ τῶν γεγονότων. Πολλοὶ ὅμως «ἐξηγηταὶ» παραδέχονται ὅτι οἱ Μάγοι δὲν ἔφθασαν κατὰ τὴν Γέννησιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν Ὑπαπαντὴν τοῦ Σωτῆρος Ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ οὔτε λογικῶς λύει τὸ πῶς ἔστω καὶ κατὰ τὴν Ὑπαπαντὴν κατώρθωσαν νὰ φθάσουν οἱ Μάγοι, οὔτε περιέχει τὴν ὡραιότητα καὶ τὸν συμβολισμόν, τὰ ὁποῖα δικαιοῦται νὰ ἔχῃ ὡς τὴν ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω, ἡ Γέννησις τοῦ Μεσσίου καὶ ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων.

Ἀργότερον οἱ Μάγοι ἐθεωρήθησαν ὅτι ἦσαν βασιλεῖς, ἴσως ἐκ τοῦ ὅτι οἱ Μῆδοι Μάγοι ἔφερον συνήθως στέμμα. Ἴσως ἐπίσης διότι τότε οἱ Μάγοι ἦσαν οἱ κατ' οὐσίαν βασιλεῖς εἰς τὰ χώρας τῆς Ἀνατολῆς γενικῶς σχεδόν.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν Μάγων «ἐπαξαρεύθη», ἐνῷ ὁ ἀριθμὸς τῶν τριῶν εἶνε ὁ ἐπικρατέστερος καὶ ὁ συμβολικώτερος, ὡς ἐκτίθεται ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλους ἀποκρυφιστικοὺς λόγους.

Ἀπὸ χειρόγραφον τοῦ Ζ' αἰῶνος, πληροφορούμεθα ὅτι οἱ Τρεῖς Μάγοι ἐλέγοντο: Βιθισαρεὰ (κοινῶς Βαλτάσαρ), Μελχιὼρ καὶ Γαθασπὰ (κ. Γάσπαρ). Διηγοῦνται δὲ ὅτι ὁ Μελχιὼρ ἐπέζησε καὶ παρέστη κατὰ τὴν Σταύρωσιν. Τῆς διηγήσεως αὐτῆς κάμνει χρῆσιν καὶ ἡ Μαρία Κορέλλι εἰς τὸ μνημειῶδες ἔργον της «Βαρραβᾶς».

Τὰ δῶρα τῶν Μάγων ἦσαν τρία, χρυσός, σμύρνα καὶ λίβανος. Τὸ πρῶτον ἐσυμβόλιζε τὴν βασιλικὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐξουσίαν τοῦ Χριστοῦ, τὸ δεύτερον τὴν ἐξιλαστήριον θυσίαν του ὑπὲρ τοῦ κόσμου, τὸ δὲ τρίτον τὴν θείαν αὐτοῦ ἰδιότητα.

Ὑπάρχει παράδοσις ὅτι ἡ Ἁγία Ἑλένη ἐπέτυχε νὰ εὕρῃ τὰ λείψανα τῶν Μάγων καὶ ὅτι ταῦτα, κατόπιν πλείστων περιπετειῶν, μετήχθησαν εἰς Κολωνίαν, τῆς ὁποίας ἡ περίφημος Μητρόπολις εἶνε ἀφιερωμένη καὶ εἰς τὴν μνήμην των. Ἀλλ' ἡ παράδοσις αὕτη εἶνε ἀνακριβής.

Τέλος ἡ ἑορτὴ τῆς προσκυνήσεως (ὑπὸ) τῶν Μάγων, ἄλλοτε ἑωρτάζετο τὴν 6ην Ἰανουαρίου, ὁμοῦ μὲ τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων.

Γενικῶς ὅμως δὲν ἀπεδόθη ὅση σημασία ἔπρεπε εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο.

Σκεφθῆτε, ὅτι εἰς αἰῶνας πνευματικοῦ σκότους, ἐκεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς, εὑρέθησαν ἄνθρωποι καὶ μάλιστα φανατικοὶ εἰς τὴν θρησκείαν των, κληρικοὶ (Μάγοι-ἱερεῖς-σοφοί), νὰ ὁδηγηθῶσιν ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς λογικῆς (ἀστὴρ) καὶ ἐξομόται τῶν πάντων, νὰ ἔλθωσι πρῶτοι προσκυνηταὶ εἰς τὸ Νέον Πνεῦμα (Χριστός).

Τοιοῦτοι πνευματικοὶ ἡρωϊσμοὶ δὲν εὑρίσκονται οὔτε σπανίως εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ἐὰν τὰ πράγματα εἰς τὸν κόσμον ἐξετιμῶντο ὀρθῶς, ἡ Προσκύνησις τῶν Μάγων ἔπρεπε νὰ ἑορτάζεται εἰς ὅλα τὰ Χριστιανικὰ Ἔθνη ὡς Ἑορτὴ τῆς Πνευματικῆς Ἀπελευθερώσεως καὶ τοῦ φωτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ τῆς Ἀληθείας.

Δυστυχῶς ὅμως οἱ Μάγοι ἔμειναν μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ θρύλλου...

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΙΒΑΔΑΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Οἱ Ἄγγελοι ψάλλουν στοὺς οὐράνιους τόπους,
σὲ μυστικὴ γιορτή:
—«Δόξα στὸ Θεὸ καὶ εἰρήνη στοὺς ἀνθρώπους,
σὲ ὅλη τὴ γῆ!»

Ἡ Πλάση καρτερεῖ κι' ἀναγαλιάζει
στὴ νυχτοσιγαλιά...
Σὰν ἀπόκοσμο μήνυμα ταράζει
τὴν ἐρημιά.

Κ' ἡ Πίστη στὶς ψυχὲς σὰν ἄστρο λάμπει
στὴ νύχτα τῆς ζωῆς...
καὶ φύσημα ζεστὸ νοιώθουν οἱ κάμποι
θεϊκῆς πνοῆς.

Τὸ βώδι σκυφτοκέφαλο μουγγρίζει,
κλεισμένο στὸ παχνί,
σὰν νὰ λέῃ: — «Τώρα ποιὸς σὲ χουχουλίζει
φτωχὸ παιδί;»—

Τέτοιαν ὥρα ποὺ ὁ Λυτρωτὴς γεννιέται
κι' ἀνοίγουν οἱ οὐρανοὶ
ὁ βοσκὸς στὸ μαντρί του συλλογιέται
μὲ ἀθῶα ψυχή:

—«Χριστέ, θεῖο βρέφος, πρέπει νάρθῃς πάλι,
τώρα, σὰν μιὰ φορά
νὰ φέρῃς μιὰν ἀγάπη πλιὸ μεγάλη,
μιὰ νέα χαρά!»—

(1936)

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΑΙ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑΙ ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Χριστούγεννα. Ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρη ἑορτάζει τὴ θαυματουργὴ γέννησι τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν προσεύχονται ἢ ἀκόμη καὶ δὲν πιστεύουν κατέχονται τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀπὸ τὴν σκέψιν αὐτὴν τῆς θαυματουργοῦ γεννήσεως.

Εἶνε ἡ μόνη ἀπὸ ἕνα πλῆθος θαυμαστῶν γεννήσεων, τὴν ὁποίαν ἑορτάζουμε.

Κι' ὅμως οἱ θρησκεῖες ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἰδιαιτέρως, ἔχουν πλῆθος ὑπερφυσικῶν γεννήσεων, ποὺ μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτήν, θὰ τὶς θυμηθοῦμε.

Ἰδοὺ κατὰ σειρὰν μερικαὶ ἀπὸ τὰς ὑπερφυσικὰς αὐτὰς γεννήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἐπίστευαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐπὶ γενεὰς γενεῶν.

Μέσα στὸν καταπράσινο καὶ ἀνθισμένο κῆπο τῆς Ἐδὲμ ἦταν ξαπλωμένος καὶ κοιμόταν ὁ Ἀδάμ. Ἡ Εὔα ξεπετάχθηκε ἀπὸ τὸ πλευρό του ὡραία καὶ ἕτοιμη ἤδη γιὰ τὴν ἁμαρτία, περίεργη γιὰ τὴ ζωή.

Ἔτσι ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότης κατὰ τὴ βιβλικὴ παράδοσι ἔχει σὰν ἀρχὴ μιὰ θαυματουργὸν γέννησι τῆς πρώτης γυναίκας τοῦ κόσμου, ποὺ μόλον τοῦτο ἔσπευσε νὰ ἁμαρτήσῃ καὶ νὰ παρασύρῃ ὅλους τοὺς ἀπογόνους της στὴν καταστροφή.

⁂

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης, μετὰ τὸν τρομερὸ κατακλυσμό, ποὺ ἔπνιξε ὅλον τὸν κόσμο συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις ὅλων τῶν ἐθνῶν ἐγεννήθη θαυματουργικῶς.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, μετὰ τὸν κατακλυσμόν, οἱ μόνοι ζήσαντες ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα, περπατοῦσαν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλο καὶ πετοῦσαν πέτρες, ποὺ μόλις ἔπεφταν στὴ γῆ μετεβάλλοντο εἰς ἀνθρώπους.

⁂

Πάνω στὸν πάντοτε ἡλιόλουστο Ὄλυμπο ψηλότερα ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἐκεῖ ποὺ ἀνθρώπινο μάτι δὲν μποροῦσε νὰ φθάσῃ ὁ Ζεὺς ξαπλωμένος μακάρια αἰσθάνθηκε μίαν ἡμέρα ἕνα τρομερὸ πόνο στὸ κεφάλι του. Φώναξε τὸν Ἥφαιστο τὸν σιδηρουργὸ τῶν Θεῶν καὶ τὸν διέταξε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ μὲ τὸ σφυρὶ τὸ κεφάλι νὰ ἰδῇ τί εἶνε μέσα.

Ὁ Ἥφαιστος, ὁ Θεῖος σιδηρουργός, πρόχειρος μάμμος, φεύγει ἀπὸ τὸ ἀμόνι του μόλις φθάνει ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ. Ὁ Ζεὺς τοῦ λέγει περίπου τὰ ἑξῆς:

—Τρομερὸς πόνος μὲ βασανίζει. Κτύπα γιὰ νὰ μὲ ἀνακουφίσῃς, κτύπα δυνατὰ μὲ τὸ βαρὺ σφυρί σου.

Τὸ σφυρὶ πέφτει βαρὺ καὶ ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ μέτωπο βγαίνει πεταχτή, μὲ τὴν ὁλόχρυση περικεφαλαία της, ντυμένη μὲ θώρακα, ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ ὡραιοτέρα τῶν Παρθένων, ἡ σοφὴ Ἀθηνᾶ μὲ τὸ γαλανὸ βλέμμα.

⁂

Ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς γεννήσεως τῆς σοφῆς κόρης του, ὁ Ζεύς, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρο μεταμορφώνεται σὲ χρυσῆ βροχή. Σὰν ἁπαλὴ δροσιὰ περνᾷ τὴ γῆ, τρυπᾷ τοὺς σιδερένιους τοίχους τῆς φυλακῆς ὅπου ἡ Δανάη πιστεύοντας ἀκράδαντα στὸ Θεϊκὸ χρησμό, ποὺ τῆς προεῖπε ἕνα παιδί, περιμένει τὸν μνηστῆρα.

Βρέχει. Ἡ παρθένος συνέλαβε.

Σὲ λίγο ὁ Ζεὺς μεταμορφώνεται πάλι σὲ χιονόλευκο κύκνο γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Λήδα.

Ἐννηὰ μῆνες κατόπιν ἀπὸ τὴ θαυματουργὴ αὐτὴ νύκτα ἔβγαιναν ἀπὸ ἕνα αὐγὸ οἱ δίδυμοι Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης καὶ ἀπὸ ἕνα ἄλλο ἡ Κλυταιμνήστρα καὶ ἡ ὡραία Ἑλένη.

⁂

Ἐξωργισμένη ἡ Ἥρα ἀπὸ τὶς ἀπιστίες αὐτὲς τοῦ Θείου συζύγου της ἀποφασίζει νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Καὶ μιὰ νύκτα ποὺ ὁ σύζυγός της Ζεὺς κοιμόταν πλησιάζει σιγὰ - σιγὰ καὶ μ' ἕνα μαχαῖρι τὸν πληγώνει... Ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔπεσε κοντὰ στὴν Κύπρο, κι' ἀπὸ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας ἀνεπήδησε κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὰ πλούσια ξανθὰ μαλλιά της καὶ μὲ τὸ ἄλλο καλύπτοντας τοὺς γλυκεῖς καρποὺς τοῦ στήθους της, ἡ πανώρηα θεὰ τοῦ Ἔρωτος, ἡ ἡδονικὴ Ἀφροδίτη.

⁂

Μιὰν ἡμέρα ὅμως οἱ ἀγέρωχοι αὐτοὶ Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἔνοιωσαν τρόμο. Κάτω ἐκεῖ στὴν Παλαιστίνη ἕνας νέος Θεὸς γεννιόταν ἐκ θαύματος καὶ ἡ Πυθία στοὺς Δελφοὺς ἔδινε τὸν τελευταῖο της χρησμό:

—Χαμαὶ πέσε δαίδαλος αὐλά. Οὐκέτι Φοῖβος ἔχει καλύβην οὐ μάντιδα δάφνην, οὐδὲ παγάν, λαλέουσαν. Ἀπέσβετο καὶ λάλον ὕδωρ.

Γρήγορα ἔτρεξαν νὰ ἐξαφανισθοῦν γιὰ νὰ λησμονηθοῦν σὲ λίγο. Καὶ ἀπὸ ὅλες τὶς ὑπερφυσικὲς γεννήσεις, μόνον ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ στὴ φάτνη τῆς Βηθλεὲμ ἔμεινε γιὰ νὰ γιορτάζεται εἰς τοὺς αἰῶνας...

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

Οἱ λαοὶ Τὸν ἀνέμενον

Τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΟΥ

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διέθεε καὶ ἠλέκτριζε τὴν οἰκουμένην ἡ προσδοκία κραταιοῦ Λυτρωτοῦ, ὅστις ἔμελλε νὰ καταπαύσῃ τὰ μαστίζοντα τὴν ἀνθρωπότητα δεινὰ καὶ ν' ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀπ' αἰώνων φυγαδευθεῖσαν ἀπ' αὐτῆς παραδείσιον εἰρήνην καὶ μακαριότητα. Δὲν συνεκλονίζετο δίκην ἡφαιστείου μόνον ἡ Παλαιστίνη ὑπὸ τῆς φλογερᾶς προσδοκίας τοῦ Δαυειδίδου βασιλέως καὶ λυτρωτοῦ, ἥτις εὕρισκε ζωηροτάτην ἀπήχησιν καὶ παρὰ τῷ Ἰουδαϊσμῷ τῆς Διασπορᾶς, κατὰ τὰς μαρτυρίας τῆς Κ. Διαθήκης ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἀποκρύφων τῆς Π. Δ. καὶ τοῦ Ἰωσήπου γ' τοῦ Φίλωνος ἀφ' ἑτέρου. Ἀνάλογος προσδοκία συνεκίνει τότε καὶ τοὺς ἄλλους λαούς, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν πρακτικῶν Ρωμαίων, ὅπερ ἐκ πολλῶν διαπιστοῦται τεκμηρίων. Ἀπόδειξις τούτου, πρὸς τοῖς ἄλλοις, μάλιστα ἡ περίφημος Δ' ἐκλογὴ τοῦ μεγάλου Λατίνου ποιητοῦ Βιργιλίου, ἔνθα περὶ τὸ 40 π. Χ. προλέγεται ἡ ἐπικειμένη γέννησις θείου παιδίου βασιλέως μέλλοντος «νὰ κομίσῃ τὸ τέρμα τοῦ σιδηροῦ καὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος» καὶ σὺν αὐτῷ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ σύμπαντος. Ἄξιον δὲ ἰδιαιτέρας προσοχῆς τυγχάνει τὸ γεγονός, ὅτι τόσον ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὅσον καὶ ἐν τῇ Δύσει ἡ σωτηρία ἀνεμένετο κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην, ὅπως συμπεραίνομεν ἀπὸ τὴν εὐαγγελικὴν διήγησιν περὶ τῆς ἐπισκέψεως τῶν μάγων (Ματθ. β'), ὁπόθεν δήποτε καὶ ἂν προήρχοντο οὗτοι καὶ ὅπως μανθάνομεν καὶ ἀπὸ δύο Ρωμαίους ἱστοριογράφους, τὸν Σουετώνιον (ἐν τῷ βίῳ Οὐεσπασιανοῦ) καὶ τὸν Τάκιτον (ἐν τοῖς Χρονικοῖς), καθ' οὓς κοινὴ ἐπεκράτει πεποίθησις ὅτι συμφώνως πρὸς παλαιὸν καὶ σταθερὸν χρησμόν, Ἰουδαῖοι ἄνδρες θὰ ἐκυριάρχουν τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ὁ καιρὸς τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ χρησμοῦ τούτου εἶχεν ἤδη ἀρχίσει. Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἦτο γνωστή, ὡς φαίνεται, καὶ εἰς τὸν Κικέρωνα. Ἤδη ἐ-

ΝΥΧΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ἡ καμπάνα Χριστούγεννα χτυπάει
καὶ μοῦ φτερώνει τὴν ψυχὴ
κι' ἀνοίγεται ἡ καρδιά μου καὶ σκορπάει
θυμίαμα τὴν προσευχή.

Τοῦ κάκου δὲν μ' ἐπήγαινε ὁ πατέρας
τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησιά,
τῆς γνώσης δὲν τὴ ρούφηξε τὸ τέρας
τῆς νειότης μου κάθε δροσιά.

Τοῦ κάκου δὲν μὲ κοίμιζε ἡ μητέρα
μὲ τ' ὄνομα τῆς Παναγιᾶς,
τῆς Πίστης ὅλα τ' ἄνθη πέρα ὡς πέρα
δὲν μοῦ τὰ μάρανε ὁ βοριᾶς,
τῆς ἀπιστίας ὁ βοριᾶς! Ἄ! Τοῦ κάκου
παιδὶ δὲν ἤμουν μιὰ φορά,
γλύτωσα κάποιο λείψανο ἀπ' τοῦ Δράκου
τὰ δόντια, τὰ φαρμακερά.

Φτάνει ἡ εὐωδιὰ ποὺ βγαίνει ἀπὸ λουλούδι
νὰ μοῦ χαρίσῃ εὐθὺς φτερὰ
γιὰ νὰ πετάξω ἀνάερα, ἀγγελούδι,
στὸν ἔρωτα καὶ στὴ χαρά.
Καὶ φτάνουν μιᾶς καμπάνας γοργοὶ χτύποι
μέσ' σὲ σκοτάδι σιγανὸ
γιὰ νὰ μοῦ δώσουν πάλι ὅ,τι μοῦ λείπει
καὶ νὰ μὲ κάνουν Χριστιανό!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ„

ΓΙΑΤΙ ΜΥΜΙΖΟΥΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἂν πάρωμε τὸ φύλλο ἑνὸς ἄνθους καὶ τὸ τοποθετήσωμε κάτω ἀπὸ τὸ μικροσκόπιο, θὰ παρατηρήσωμε ὅτι ὅλα τὰ κύτταρά του εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ ἕνα χρωματιστὸ χυμό, μέσα στὸν ὁποῖον κολυμπᾶν πλῆθος μικροσκοπικῶν κρυστάλλων καὶ σταγονιδίων. Εἶνε μικροσκοπικὰ σωματίδια ἀπὸ ἔγχρωμο οὐσία, τὰ ὁποῖα καθορίζουν τὸ ἐξωτερικὸ χρῶμα τοῦ ἄνθους συχνὰ δὲ φαίνονται καὶ μὲ γυμνὸ μάτι.

Ἐκτὸς αὐτῶν ὅμως ὑπάρχουν καὶ ἀπειράριθμοι μικροσκοπικοὶ γυαλιστεροὶ κῶνοι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ διάφορα αἰθέρια ἔλαια, ἐξατμιζόμενα εὔκολα διὰ μέσου τῶν πόρων τοῦ ἄνθους. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἐξάτμισις εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία προσβάλλει τὸ αἰσθητήριο νεῦρο τῆς ὀσφρήσεως καὶ δίδει τὴν αἴσθησι τοῦ ἀρώματος ἑνὸς ἄνθους.

ΓΙΑΤΙ Η ΓΑΙΑ «ΠΛΕΝΕΤΑΙ» ΟΤΑΝ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΒΡΕΞΗ;

Ἔχετε προσέξει πολλὲς φορὲς τὴ γάτα τοῦ σπιτιοῦ σας σὲ παραμονὲς βροχῆς, πῶς σηκώνει τὰ δυὸ μπροστινὰ ποδαράκια της κι' ἀρχίζει ἕνα περίεργο κι' ἐπιμελῆ καλλωπισμὸ τοῦ προσώπου της. Λένε τότε ὅτι ἡ γάτα προαισθάνθηκε τὴ βροχὴ κι' ἄρχισε νὰ πλένεται. Ὅσο κι' ἂν ἡ διαίσθησις αὐτοῦ τοῦ κατοικιδίου ζώου εἶνε ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη — καθὼς τὸ ξέρουμε ἀπὸ πολλὲς περιπτώσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς — ἐν τούτοις ἐδῶ ἡ ἐξήγησις τοῦ φαινομένου εἶνε καθαρά... ἐπιστημονική. Εἶνε γνωστὸ πῶς οἱ τρίχες εἶνε κατὰ κανόνα πολὺ εὐαίσθητες στὴν ἀπορρόφησι τῶν ἀτμοσφαιρικῶν ὑδρατμῶν, τῆς ὑγρασίας δηλαδὴ τῆς ἀτμοσφαίρας. Ξέρουμε ἀκόμα πῶς ἡ ἀτμοσφαῖρα συγκεντρώνει περισσότερους ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ὑδρατμούς, ὅταν πρόκειται νὰ βρέξῃ. Οἱ τρίχες λοιπὸν τῆς γάτας, μὲ τὸ ν' ἀπορροφοῦν στὴν προκειμένη περίπτωσι πολλοὺς ὑδρατμούς, ὑφίστανται ἕνα γενικὸ κλονισμὸ στὶς ῥίζες τους ἀκριβῶς, πρᾶγμα ποὺ προκαλεῖ στὸ ζῶο μιὰ γενικὴ «φαγούρα», τὴν ὁποία τὸ καϋμένο προσπαθεῖ νὰ τὴν μετριάσῃ ξυνόμενο...

⁂

ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΟΚΚΙΝΙΖΟΥΝ ΟΤΑΝ ΕΚΤΕΘΟΥΝ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ•

Διότι ἡ βαφὴ τῶν καπέλλων περιέχει σίδηρον καὶ ὁ ἀέρας τῆς θαλάσσης χλώριον. Ἡ ἕνωσις σιδήρου καὶ χλωρίου μᾶς δίδει τὴ χημικὴ ἕνωσι τοῦ χλωριούχου σιδήρου, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ἀρχίζει ν' ἀποσυντίθεται καὶ σχηματίζει στὸ τέλος τὸ ἔνυδρον ὀξείδιον τοῦ σιδήρου, τοῦ ὁποίου τὸ χρῶμα εἶνε κόκκινο βαθύ.

⁂

ΓΙΑΤΙ Ο ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΕΙΝΕ ΛΙΓΩΤΕΡΟ ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΥΤΙΚΟ;

Διότι οἱ ἀνατολικοὶ ἄνεμοι περνοῦν ἀπὸ τὴν ἤπειρον καὶ γι' αὐτὸ φθάνουν ἐδῶ ξηροί, ἐνῷ οἱ δυτικοὶ ἄνεμοι, πρὶν φθάσουν ὡς ἐμᾶς, ἔχουν περάσει ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, γι' αὐτὸ καὶ τοὺς αἰσθανόμεθα πιὸ δροσεροὺς καί, φυσικά, πιὸ εὐχάριστους ἀπὸ τοὺς πρώτους.

⁂

ΓΙΑΤΙ Η ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΔΡΟΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΥΓΙΕΙΝΗ;

Διότι ὁ πλήρης ὑδρατμῶν ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας περιέχει διαλελυμμένες μερικὲς οὐσίες ποὺ μεταδίδουν στὴν ἀτμόσφαιρα νοσηρὲς ἰδιότητες. Μέρος τῶν οὐσιῶν αὐτῶν κατακάθεται ἐπάνω στὸ δέρμα τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ἑσπερινὴ δροσιὰ καὶ τοῦ μεταδίδει συχνὰ διάφορες ἀρρώστειες.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

πὶ τοῦ Σύλλα Ἐτροῦσκοι μάντεις εἶχον προαναγγείλει τὴν ἐπικειμένην ἀνατολὴν νέου αἰῶνος νέαν πραγμάτων κατάστασιν συνεπαγομένου.

Ἡ κοινὴ αὐτὴ προσδοκία περὶ τῆς ἐπικειμένης ἐλεύσεως τῆς σωτηρίας, καὶ ἡ ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, ἥτις ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ τελευταίου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος, δὲν δύναται ἐξ ὁλοκλήρου νὰ ἐξηγηθῇ μόνον ἐξ ἐπιδράσεως τῶν ἁπανταχοῦ τότε διεσπαρμένων Ἰουδαίων ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς κρατούσης τότε πολλαπλῆς ἀπὸ τῶν ἀτελευτήτων πολέμων δυστυχίας, οὐδὲ ἦτο κἂν δημιούργημα τῶν χρόνων ἐκείνων, ἀλλ' εἷλκε τὴν καταγωγὴν ἀπὸ παλαιοτέρων προσδοκιῶν αἵτινες ὑπὸ γενικωτέραν μορφὴν ἦσαν πανάρχαιον κτῆμα σύμπαντος τοῦ παλαιοῦ κόσμου, καθ' ἁπάσας τὰς περιόδους τῆς ἱστορίας αὐτοῦ. Ἡ καθολικὴ δ' αὐτὴ προσδοκία θείου λυτρωτοῦ ἀναγνωρίζεται εὐλόγως ὡς μία τῶν σπουδαιοτάτων καὶ μάλιστα ἐνδιαφερουσῶν ἰδεῶν, ἃς συναντῶμεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ἐν γένει.

Εἶνε λοιπὸν γεγονὸς πιστοποιούμενον ὑπὸ τῆς συγκριτικῆς θρησκειολογίας, ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι λαοί, ὅπως ἐπίστευον εἴς τε τὴν ἀρχέγονον παραδείσιον εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸ τοῦτον ἀποστερῆσαν αὐτῆς προπατορικὸν ἁμάρτημα, οὕτω καὶ ἤλπιζον πάντες εἰς τὴν ἔλευσιν Σωτῆρος μέλλοντος νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν παραδείσιον ἐκείνην εὐδαιμονίαν ἢ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, ὅσον συγκεχυμέναι καὶ δὴ καὶ μετὰ μυθολογικῶν καὶ εἰδωλολατρικῶν στοιχείων συμπεφυρμέναι καὶ ἂν παρουσιάζωνται αἱ ἰδέαι αὗται παρὰ τοῖς ἄλλοις λαοῖς ἐκτὸς τοῦ Ἰουδαϊκοῦ.

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ;

Ὑπάρχει ζωὴ στ' ἀστέρια; Ζοῦνε κι' ἐκεῖ ἄνθρωποι σὰν κι' ἐμᾶς, ἢ ἔστω ἄλλα ὄντα καὶ ποιά;

Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα βασανίζει τοὺς ἀνθρώπους γενικὰ καὶ τὴν ἐπιστήμην εἰδικώτερα, ἀπὸ τὴν παληὰ ἐποχὴ ἀκόμη.

Πέρασε πιὰ ὁ καιρὸς ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευε πὼς ἡ γῆ εἶνε τὸ κέντρον τοῦ σύμπαντος καὶ πὼς ὅλα τ' ἄλλα ἀστέρια δὲν εἶχαν γίνει παρὰ μόνον γιά... νὰ μᾶς φωτίζουν τὶς νύχτες!

Οἱ ἀστρονόμοι ἐξετάζουν μὲ τὰ τελευταῖα μηχανήματα των τ' ἄλλα ἄστρα καί, ἀναλόγως μὲ τὶς παρατηρήσεις των, ἐκφέρουν τὴ γνώμη ποὺ μπορεῖ ἢ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ζωὴ καὶ σ' αὐτά.

Τὶς περισσότερες πιθανότητες τὶς συγκεντρώνει ὁ Ἄρης, γιατὶ ἡ ἀτμόσφαιρά του μοιάζει μὲ τὴ δική μας.

Ὑπάρχει ὄχι ἁπλῆ πιθανότης, ἀλλὰ σχεδὸν βεβαιότης ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως μᾶς ἔχουν ἀνακαλύψει καὶ προσπαθοῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζῆ μας. Οἱ ἀστρονόμοι συχνὰ βλέπουν, μὲ τὰ ἰσχυρότατα τηλεσκόπια των φωτεινὰ σήματα ἐκπεμπόμενα ἀπὸ τὸν Ἄρην. Τί σημαίνουν τὰ σήματα αὐτά; Κανεὶς ὡς τώρα δὲν μπόρεσε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ. Μαντεύομεν μόνον ὅτι οἱ Ἄρειοι προσπαθοῦν, μὲ αὐτὸν τὸν «φωτεινὸν τρόπον» νὰ ἐπικοινωνήσουν μαζῆ μας. Θὰ τὸ κατορθώσουν ποτέ: Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς...

Συχνὰ ἐπίσης οἱ δέκται τῶν ἀσυρμάτων μας ἔλαβαν μηνύματα ὑπερκόσμια, τὰ ὁποῖα εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ τὰ ἐξηγήσουμε.

Ἴσως οἱ φίλοι μας, οἱ Ἄρειοι νὰ προσπαθοῦν καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ μᾶς στείλουν εἰδήσεις των.

Πῶς ὅμως νὰ ἐξηγήσουμε τὰ μηνύματα των, ἀφοῦ δὲν ξέρουμε τὴ γλῶσσα των κι' ἀφοῦ — τὸ σπουδαιότερον — οἱ ἀσύρματοί μας, γιὰ τοὺς ὁποίους τόσον ὑπερηφανευόμεθα, εἶνε ἴσως - ἴσως παιχνιδάκια μπροστὰ στὰ τελειότατα μηχανήματα ποὺ διαθέτουν οἱ Ἄρειοι;

Πῶς εἶνε οἱ «ἀστρικοὶ» κάτοικοι;

Ἡ ἐπιστήμη τὸ ἀγνοεῖ καὶ προσπαθεῖ μόνον, ἀπ' ὅσα δεδόμενα ἔχει, νὰ τοὺς ἀναπλάσῃ μὲ τὴ φαντασία.

Ἄλλοι λένε πὼς εἶνε σὰν ἐμᾶς, ἀλλὰ μὲ τεραστίως δυσανάλογα κεφάλια, ἄλλοι πὼς εἶνε σάν... φυτά, κι' ἄλλοι τοὺς φαντάζονται διαφορετικούς.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ὁ Ἄρης ποὺ κατοικεῖται.

Ἴσως καὶ ἡ Σελήνη νὰ ἔχῃ τοὺς δικούς της κατοίκους — μολονότι ἡ ἀτμόσφαιρά της εἶνε πολὺ ἀραιὰ — ἴσως κι' ἡ Ἀφροδίτη κι' ὁ Ἑρμῆς, κι' ἄλλα ἄστρα νὰ κατακλύζονται ἀπὸ αὐτὰ τὰ παράδοξα.

Τὸ ξαναλέμε ὅμως: Δὲν θὰ μάθουμε τὴν ἀλήθεια παρὰ μόνον ὅταν ταξειδεύσουμε ὡς ἐκεῖ.

Ὑπομονή, λοιπὸν ὡς τότε...

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

ΤΑΠΗΤΕΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τῆς παγκοσμίου φήμης ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

ΔΗ ΟΡΙΕΝΤΑΛ ΚΑΡΠΕΤ ΜΑΝΙΟΥΦΑΚΤΣΟΥΡΕΡΣ Λεδ

Μέγαρον Ξενοδ. «ΝΕΟΝ ΑΓΓΛΙΑΣ»
ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
Τηλέφ. 21-913

Ἡ πραγματικῶς μεγαλειτέρα παρακαταθήκη ταπήτων ἐν Ἑλλάδι πλουτιζομένη διαρκῶς διὰ νέας παραγωγῆς. Ὅλα τὰ σχέδια, ὅλαι αἱ διαστάσεις καὶ ὅλοι οἱ χρωματισμοί.

Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι καὶ ὡρισμέναι
Ὑλικὰ ἀρίστης ποιότητος
Ἰδιαίτερον τμῆμα ἐπιδιορθώσεων, καθαρίσματος καὶ φυλάξεως ταπήτων

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ΚΕΡΔΗ 4.914.000 ΔΡΑΧΜΑΙ
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 14 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ 1.50 ΑΡΙΘΜΟΙ

Ὁ 1ος ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΜΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ ΑΞΙΑΣ ΔΡ. 700.000
Ὁ 2ος » » » » » » 400.000
Ο 3ος, 4ος, 5ος, 6ος Ἀριθ. ΑΝΑ ΜΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ ΑΞΙΑΣ » 250.000
Ὁ 7ος ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΜΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ ΑΞΙΑΣ ΔΡ. 210.000
Ὁ 8ος, 9ος, 10ος, 11ος, 12ος, 13ος, καὶ 14ος ΑΡΙΘ.
ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΑΝΑ ΜΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ ΑΞΙΑΣ ΔΡ. 200.000
Ὁ 15ος ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΕΡΔΙΖΕΙ ΜΙΑΝ ΟΙΚΙΑΝ ΑΞΙΑΣ ΔΡ. 225.000
Ὁ 16ος » » » » » » 220.000
384 ΑΡΙΘ. ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΕΙΣ ΕΙΔΗ ΔΡΧ. 1.000
750 » » » » » 500

50 ΔΡ. Ο ΛΑΧΝΟΣ ΔΡ. 50

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων «ΣΠΥΡΟΣ ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ».

Η «ΕΝΩΣΙΣ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ» ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ - ΩΡΟΣΚΟΠΙΑ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὑπεσχέθημεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν ἑρμηνείαν τῶν ὡροσκοπίων, διὰ τὰ ὁποῖα ἐγράψαμεν εἰς τὸ πρῶτον ἄρθρον μας.

ΟΣΟΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΑΣ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ—9 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ὅλοι αὐτοὶ ἀνήκουν εἰς τὸν πρῶτον ἀστερισμὸν τοῦ ἡλιακοῦ κύκλου. Ὁ ἀστερισμὸς οὗτος λέγεται Ἀστερισμὸς ἢ Ζώδιον τοῦ Κριοῦ.

Ἡ μυθολογία ἀναφέρει ὅτι ὁ ἀστερισμὸς αὐτὸς ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τὸν χρυσόμαλλον κριὸν ὁ ὁποῖος μετέφερε τὸν Φρίξον καὶ Ἕλλην ἐπάνω ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον. Πρέπει δὲ νὰ γνωρίζωμεν ὅτι αἱ ὀνομασίαι τῶν Ἀστέρων καὶ τῶν ἀστερισμῶν ἔχουν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μυθολογικὴν καὶ ποιητικὴν ἀφορμὴν καὶ κάποιον συμβολικὸν λόγον.

Ζωδιακῶς ἐξηγεῖται ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὅτι ὅσοι ἐγέννήθησαν ἀπὸ τὰς 10 Μαρτίου ἕως τὰς 9 Ἀπριλίου ἔχουν πολλὰ στοιχεῖα εἰς τὸν χαρακτῆρα των ἀνάλογα μὲ τοῦ κριοῦ.

Οἱ ἄνδρες εἶνε ἐγωϊσταί, ὁρμητικοί, δραστήριοι, φίλαρχοι, ἐπιμελεῖς, ἀλλὰ καὶ ὀξύθυμοι, ἄστατοι, φιλήδονοι, ἀνεπιτήδευτοι καὶ ἀδέξιοι.

Εἰς τὰ παίγνια καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις των εἶνε μᾶλλον ἄτυχοι, ἔχουν δὲ τὴν μεγαλυτέραν ἀναλογίαν εἰς τὸ σύνολον τῶν βιαίων θανάτων καὶ τῶν αὐτοκτονιῶν.

Ἐννοεῖται ὅτι εἰς κάθε ζώδιον ὑπάρχουν καὶ ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ δι' αὐτοὺς τοὺς «ἀρνητικοὺς» ἢ «ἡμιαρνητικοὺς» τύπους τῶν ζωδίων των θὰ ὁμιλήσωμεν εἰδικῶς εἰς τὸ μέλλον.

Αἱ γυναῖκες εἶνε ζωηραί, μᾶλλον ὡραῖαι περίεργοι, θυμώδεις, κακόλογοι καὶ «γκρινιάρες» ὅταν γηράσουν. Παρὰ ταῦτα μεταξὺ των δὲν εἶνε πολλαὶ γεροντοκόραι, ἐνῷ αἱ περισσότεραι εἶνε ἄπιστοι.

ΟΣΟΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΣΑΝ ΑΠΟ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ — 9 ΜΑΪΟΥ

Αὐτοὶ ἀνήκουν εἰς τὸν δεύτερον Ἀστερισμόν, τοῦ Ταύρου, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τοῦ ταύρου, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν Δία διὰ ν' ἀπαγάγῃ τὴν Εὐρώπην.

Δικαίως δὲ ὠνομάσθη οὕτω, διότι οἱ κατ' αὐτὸς γεννηθέντες ῥέπουν εἰς τὰς ἀπαγωγάς, τὴν παντὸς εἴδους ἁρπαγὴν κλπ.

Οἱ ἄνδρες εἶνε τολμηροὶ καὶ ἰσχυροί, ἀλλ' ὄχι πολὺ εὐφυεῖς, ἔχουσι δὲ πολλὴν ἐκδικητικότητα μέσα των. Ἀρέσκονται εἰς τὰ ταξείδια, εἶνε τυχηροὶ εἰς τὸν πλοῦτον καὶ μᾶλλον ἄτυχοι εἰς τὸν ἔρωτα.

Αἱ γυναῖκες εἶνε ἐνεργητικαί, τολμηραί, ἔχουν θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ἐπίσης δὲ καὶ «γλῶσσαν» καὶ πολλὴν φλυαρίαν. Παρατηρεῖται ὅτι εἶνε μακροβιότεραι τῶν ἀνδρῶν των.

Ἡ φαντασιοπληξία καὶ ἡ ὑπερβολικότης των φθάνει ἐνίοτε νὰ ὁδηγήσῃ καὶ αὐτὰς καὶ τοὺς γύρω ἀπὸ αὐτὰς εἰς μεγάλα δεινά.

ΟΣΟΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΣΑΝ ΑΠΟ 10 ΜΑΪΟΥ — 9 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ἀνήκουν εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Διδύμων ὅστις ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῶν διδύμων Κάστορος καὶ Πολυδεύκους οἱ ὁποῖοι ἀδελφικώτατα, ὡς νὰ ἦσαν εἷς μόνον ἄνθρωπος, ἐμοίρασαν μεταξύ των ὅλα τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ τῆς ζωῆς.

Ἐὰν ὑπολογίσετε τοὺς γνωστοὺς σας διδύμους θὰ εὕρετε ὅτι ἀναλογικῶς οἱ περισσότεροι «συνελήφθησαν» κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἔχει τὰς ζωηροτέρας ὁρμάς της καὶ εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα.

Οἱ ἄνδρες εἶνε μᾶλλον καλοὶ καὶ οἰκτίρμονες μέχρι σπατάλης, ἔξυπνοι, γενναιόψυχοι, ἀλλὰ κενόδοξοι καὶ καυχηματίαι. Ἔχουν μέσα των κάτι τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ «ἰσόβιος νεότης». Εἶνε φίλοι πιστοί, ἀλλ' ἄστατοι εἰς τὴν μέθην των καὶ ἐξαιρετικὰ φιλήδονοι, ῥέπουν δὲ μᾶλλον πρὸς τὰς κακὰς συναναστροφάς.

Αἱ γυναῖκες εἶνε ἀξιαγάπητοι, ἐρωτύλαι, μᾶλλον ὀκναὶ καὶ πολὺ καλότυχοι. Ἡ καλοτυχία των ἐπιδρᾷ καὶ εἰς ὅσους ἀγαποῦν. Μισοῦν ὅμως μὲ ὅλην τὴν καρδίαν των. Μία παράδοσις λέγει ὅτι ἡ Μήδεια ὑπὸ τὸ ζώδιον αὐτὸ ἐγεννήθη.

ΔρΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

(Τὰ ὑπόλοιπα ζώδια εἰς τὸ προσεχές)

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΒΑΓΟΝΙΟΝ.—Ὅρα σιδηρόδρομος.

ΒΑΔΙΣΜΑ.—Ἐὰν ἴδῃς ὅτι βαδίζῃς ἄνευ τέλους, τοῦτο σημαίνει κοπιώδη παράτασιν τῶν προσπαθειῶν σου. Ἐὰν ὅτι μετὰ βάδισμα σταματᾷς, κρίνε ἀναλόγως τῆς ἀργοπορίας τοῦ σταματήματος καὶ τοῦ κόπου τὸν ὁποῖον ὠνειρεύθης ὅτι ἠσθάνθης.

Διὰ περισσότερα ἴδε λ. Περιπατῶ, Περίπατος, Πορεία.

ΒΑΘΟΣ.—Ἐὰν ἴδῃς βάθος μὴ παραδοθῇς εἰς τὴν πρώτην ἐρωτικὴν εὐκαιρίαν, ποὺ θὰ σοῦ παρουσιασθῇ. Ἐὰν ἤδη εἶσαι ἐρωτευμένος, κάτι δυσάρεστον θὰ σοῦ συμβῇ, σχετικὸν μὲ τὸ αἴσθημά σου.

ΒΑΚΤΗΡΙΑ.—Ὅρα ῥάβδος.

ΒΑΛΤΟΣ.—Ἐὰν τὸν ἴδῃς προσπάθησε νὰ ἐνθυμηθῇς ἐὰν προσεπάθης νὰ ἐξέλθῃς ἐξ αὐτοῦ, ἐὰν τὸ κατώρθωσες ἢ ἐὰν τὸ ὄνειρόν σου ἐκόπη εἰς τὸ μέσον, δηλαδὴ ἐὰν ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν εἶνε μᾶλλον καλόν, εἰς τὴν δευτέραν, ἐὰν κατώρθωσες νὰ σωθῇς, μὴ χαίρου. Σωτηρίαι πολλάκις εἶνε ὀλεθριώτεραι καταστροφῶν. Ἐὰν τὸ ὄνειρόν σου ἔμεινεν ἀτελείωτον, ἔκπληξιν (εὐχάριστον ἢ δυσάρεστον) ἡ μοῖρα σοῦ ἐπιφυλάσσει.

ΒΑΛΛΑΝΤΙΟΝ.—Πᾶν ὅτι ἔχει σχέσιν μὲ χρήματα—ὅρα λέξιν—εἶνε κακὸν ὄνειρον εἰς τὰς περισσοτέρας περιπτώσεις.

ΒΑΠΤΙΣΙΣ.—Εἴθε νὰ μὴ εἶσαι σὺ ὁ βαπτιζόμενος. Παρὰ τὰ κοινῶς πιστευόμενα καὶ γραφόμενα, ἡ Βάπτισις νέαν ζωὴν (=ἄλλην ζωήν, θάνατον) σημαίνει.

ΒΑΡΑΘΡΟΝ.—Ὅρα Βάθος.

ΒΑΡΕΛΙΟΝ.—Ἐν ἡ περισσότερα κενὰ σημαίνει πτωχείαν, πλήρη ὄξους πικρίας, πλήρη οἴνου ὅλα τὰ καλὰ τῆς ζωῆς, ἀνάμικτα ἀναλόγως.

ΒΑΡΟΣ.—Ἐὰν ἴδῃς ὅτι σὲ πιέζει, σημαίνει στενοχωρίαν, ἐὰν ἡ πίεσις εἶνε εὐχάριστος ἔρωτα. Πάντως δείπνει ἐλαφρότερον καὶ μὴ κατακλίνεσαι εἰς στάσιν πρηνῆ ἢ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ πλευροῦ.

ΒΑΣΑΝΟΣ.—Εἴθε νὰ βλέπῃς ὅτι σὲ βασανίζουν, ἐὰν μάλιστα ἡ βάσανος δὲν σοῦ ἔφερεν ἀγωνίαν. Εἶνε ὁ καλύτερος οἰωνὸς—ἐν ὀνείρῳ. Ἐὰν βασανίζῃς φίλον εἶνε καλὸν δι' αὐτόν, ἐὰν ἐχθρὸν κακὸν δι' ἐσέ.

ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ.—Ἐὰν δὲν εἶνε ἐγγὺς (πρὸ ἢ μετὰ) τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, ὁπότε οὐδὲν σημαίνει, εἶνε κακὸν διὰ τὰς ὑποθέσεις σου, ἰδίως ἐὰν σοῦ ἔτυχε τὸ νόμισμα. Μόνον ἐὰν τὴν βλέπῃ ἐρωτευμένη ἢ μνηστευμένη νεᾶνις εἶνε καλὸν διὰ τὴν τύχην τοῦ προσεχοῦς γάμου της.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Ἐὰν ἴδῃς ὅτι εἶσαι, σημαίνει ἐπιτυχίαν, ἐὰν σοὶ ὁμιλῇ φιλικῶς βασιλεὺς εὔνοιαν, ἐὰν δυσμενῶς ἀποτυχίαν, ἐὰν ἁπλῶς βλέπῃς βασιλέα, εἴθε νὰ μὴ ἔχῃ γενειάδα. Εἶνε ὅτι δὲν τολμῶμεν χωρὶς νὰ κάμνωμεν τὸν σταυρόν μας νὰ σκεφθῶμεν.

ΒΑΤΟΣ.—Ἐὰν σὲ ἐξέσχισε, κακοὶ συγγενεῖς, γείτονες, συνάδελφοι, ἐρωμέναι, ἐὰν ὄχι συνήθεις στενοχωρίαι καὶ δυσχέρειαι τῆς ζωῆς σὲ ἀναμένουν.

ΒΔΕΛΛΑΙ.—Ἐὰν σὲ ῥοφοῦν ὑγείαν, ἀνάρρωσιν, καλλιτέρευσιν γενικῶς σημαίνει, ἐὰν ἄλλον κρίνε ἀναλόγως τῶν πρὸς σὲ αἰσθημάτων του.

ΒΙΒΛΙΑ.—Ἐὰν σοῦ ἀναγιγνώσκουν, πρόσεχε πολὺ τὴν ὑγείαν σου, ἐὰν κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν εἶνε παροῦσα εἰς τὸ ὄνειρόν σου καὶ γυνὴ γάμον, ἐὰν σὺ τ' ἀναγινώσκῃς πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇς περισσότερον τὰς ἐργασίας σου, ἐὰν ἁπλῶς τὰ βλέπῃς, σχίσε μόλις ἐξυπνήσῃς τὸ πρῶτον ἔντυπον ποὺ θα πιάσῃς καὶ οὕτω θὰ προφυλαχθῇς ἀπὸ τ' ἀπειλοῦντα σε κακά.

ΒΟΜΒΑΝ.—Ἐὰν ἴδῃς νὰ ἐκρύγνηται ἐξαφνικὸν (καλὸν ἢ κακὸν) γεγονὸς σημαίνει.

ΒΟΥΝΟΝ.—Ἐὰν ἀνέρχεσαι δυσκολίας, ἐὰν κατέρχεσαι ζημίας, ἐὰν ἵστασαι εἰς τὴν κορυφὴν του εὐτυχίαν, ἐπιτέλεσιν ἐπιθυμιῶν σου, ἐὰν ἁπλῶς τὸ βλέπῃς πολὺ ἀκόμη ἔχεις νὰ ζήσῃς.

ΒΡΑΧΙΟΛΙΑ.—Δι' ἄνδρας χειροπέδας σημαίνει, δουλείαν καὶ τὰ τοιαῦτα, διὰ γυναῖκας «δέσιμον» των εἴς τι πρόσωπον, διὰ παιδία στέρησιν τῶν ἀπολαύσεών των. Καλὸν εἶνε νὰ «μαλαμοκαπνίσετε» ἓν βραχιόλιον, ἐὰν ἔχετε, ἢ καλύτερον νὰ τὸ σπάσετε, ἐὰν δὲν εἶνε ἀξίας.

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΜΑΣΣΕΝΕ

Ὁ Μασσενὲ ἐγεννήθη τὴν 12 Μαΐου 1842 ὑπὸ τὸ σημεῖον τοῦ Ταύρου (δύναμις καὶ θέλησις) καὶ δεσποζόμενος ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν. (τέχναι καὶ πονηρία). Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε ἕνας ἐπιτυχὴς συνδυασμὸς ὁ ὁποῖος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δημιουργεῖ πεπρωμένα ἑνὸς λαμπροῦ ὀνόματος, μιᾶς ἀκτινοβόλου ἐπιδράσεως.

Τὸ ὡροσκόπιον σημειώνει διανοητικὰ προτερήματα ἀποκλίνοντα εἰς σοβαρὰς μελέτας εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, εἰς τὰ μαθηματικά.

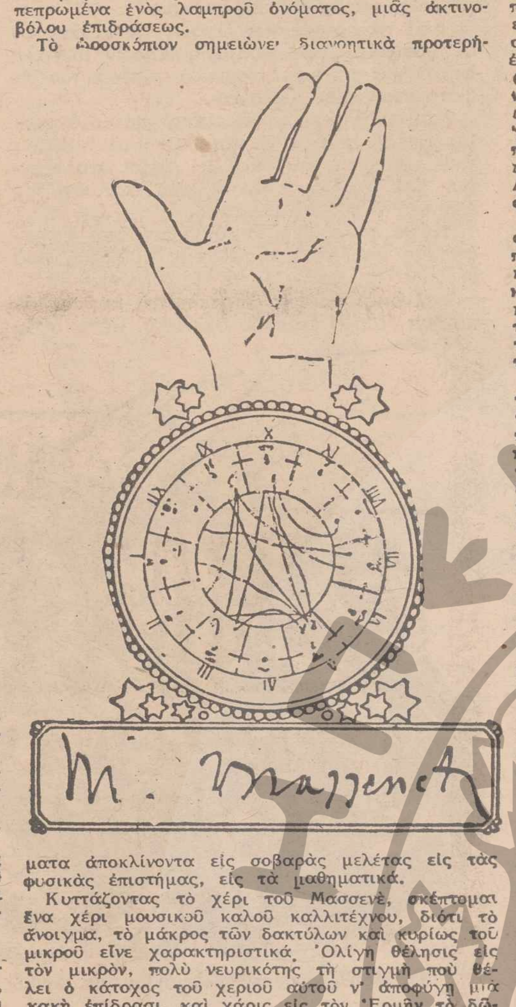

Κυττάζοντας τὸ χέρι τοῦ Μασσενέ, σκέπτομαι ἕνα χέρι μουσικοῦ καλοῦ καλλιτέχνου, διότι τὸ ἄνοιγμα, τὸ μάκρος τῶν δακτύλων καὶ κυρίως τοῦ μικροῦ εἶνε χαρακτηριστικά. Ὀλίγη θέλησις εἰς τὸν μικρόν, πολὺ νευρικότης τὴ στιγμὴ ποὺ θέλει ὁ κάτοχος τοῦ χεριοῦ αὐτοῦ ν' ἀποφύγῃ μιὰ κακὴ ἐπίδρασι, καὶ χάρις εἰς τὸν Ἑρμῆν τὸ δῶρον νὰ παρασκευάζῃ φάρσες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν σκεπτικὸν καὶ κλεισμένον χαρακτῆρα.

Πολλὲς διαφορετικὲς ἐμπνεύσεις εἰς αὐτὴν τὴν ὕπαρξι καὶ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς, ἡ ζωηρὰ φροντὶς νὰ μὴν διακρίνεται παρά, ἴσως, κατὰ ἕναν τρόπο.

Αὐτὸ τὸ χέρι τοῦ καλλιτέχνου, πρᾶγμα περίεργον καθ' ἑαυτό, εἶνε χέρι διασήμου καὶ θεληματικοῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπου ὅμως μιᾶς θελήσεως ἐντελῶς νευρώδους. Ἡ συνέπεια δὲν ἐπέρχεται παρὰ μετὰ τὴν πρᾶξιν. Παρατηρῶ εἰς αὐτὸ τὸ χέρι, ὅσο ἡ φωτογραφία μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κρίνω.

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΑΚΑΚΙΑ.— Λευκὴ — ἄνθος = Ἔρως πλατωνικός. Λευκὴ — κλῶνος = Πρώτη ἀγάπη. Κιτρίνη — ἄνθος = Εἰλικρίνεια. Κιτρίνη — κλῶνος = Ὑπερβολικὴ ἀγάπη μ' ἐλπίδα.

ΑΚΑΝΘΑ.— Στελλομένη = Μὲ τυραννεῖς. Εἰς ἀπάντησιν = Εἶσαι θρασύς.

ΑΛΟΗ.— Ἄνθος = Κάμε ὑπομονήν, καὶ σοῦ εἶμαι πιστός. Καρπὸς = Περίμενε.

ΑΜΙΑΝΤΟΝ (πολυτρίχι)=Κράτει τὸ μυστικόν.

ΑΡΜΠΑΡΟΡΙΖΑ = Φιλία παντοτεινή.

ΑΜΠΕΛΟΚΛΗΜΑ. — Κλῶνος μὲ φύλλα = μεθῶ ἀπὸ τὸν ἔρωτά σου. Φύλλον = μελαγχολῶ. Εἰς ἀπάντησιν = ἀρνοῦμαι, δὲν σ' ἀγαπῶ.

ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ.— Ἄνθος = σὲ ζητῶ εἰς γάμον. Κλάδος = τρελλαίνομαι δι' ἐσέ. Καρπὸς = πολλὰ ζητεῖς.

ΑΝΕΜΩΝΗ.—Ἐγκατάλειψις προδοσία.

ΑΝΗΘΟΣ.—Εἶμαι ἢ εἶσαι θυμωμένος.

ΑΣΦΑΚΙ.— Ἐννόησες, ἀντελήφθης

ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ.—Θὰ ἔχῃς τύψεις δι' ἐμέ

ΑΦΙΟΝΙ.— Ἔχασα τὸν ὕπνον μου.

ΑΧΛΑΔΙΑ.— Ἄνθος = ἐλπίζω νὰ σὲ κάνω δική μου. Κλῶνος = μὲ δυσαρεστεῖς.

ΑΧΥΡΟΝ. Ὁλόκληρον = Ἐλπὶς γάμου. Θραυσμένον = Χωρισμός.

ΑΨΙΝΘΟΣ.— Κλάδος φρέσκος = Λυώνω δι' ἐσέ Κλάδος ξηρὸς = Πόνοι δι' ἀπουσίαν σου ἢ τὴν 10ην μ.μ. (ὁρισμὸς ραντεβοῦ).

ΒΑΜΒΑΚΙ. (φυτόν).—Πάσχεις δι' ἐμέ;

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ.—Ἐχθρότης. Πλατόφυλλος: Δέχομαι τὸν ἔρωτά σου. Διδόμενος: Δὲν σὲ πιστεύω. Μικρόφυλλος: Θέλω νὰ σὲ βλέπω. Ἀνεστραμμένος: Εἶσαι ψεύτης.

ΒΑΤΟΣ.—Μὲ περιέπλεξες καὶ βασανίζομαι ἄνευ ἐλπίδος.

ΒΕΛΑΝΙΔΙΑ.—Σὲ ἀγαπῶ εἰλικρινῶς.

ΒΕΡΥΚΚΟΚΕΑ.—Ἄνθος· εἶσαι ἄσχημος· κλάδος: ἔχεις ὀλίγην προῖκα.

ΒΙΟΛΑ.—Ἐρυθρά· μεγαλεῖον ἔχεις κιτρίνη: σὲ μισῶ· διπλῆ μοιράζεις τὴν ἀγάπην σου.

ΒΥΣΙΝΕΑ.—Ἄνθος· εἶσαι ὑπερήφανος· κλάδος ζηλεύω.

ΓΑΖΙΑ.—Ἄνθος· εἶσαι γοητευτική· κλάδος· πονῶ ἀπὸ ἀγάπην δι' ἐσέ.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΝ.—Ἐρυθρόν· φλογερὸς ἔρως λευκόν· ἐλπίς· κίτρινον· σὰ μισῶ διότι εἶναι ἀπαθὴς ποικιλόχρουν θέλεις ν' ἀγαπηθῶμεν;

ΓΕΡΑΝΙΟΝ —Ἀμφιβάλλω· πορφυροῦν· εἶσαι ἀνόητος.

ΓΕΩΜΗΛΟΝ (πατάτα).—Εἶσαι σκληρά. Ἄνθος· ἔχεις καλὴν ψυχήν.

ΔΑΛΙΑ.—Ὅρα Ντάλια.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΕΑ.—Ἄνθος εἶσαι ἐπίορκος· κλάδος ταπεινώσω ἐμπρός μου διὰ νὰ σὲ ἀγαπήσω· ἀγρία· εἶμαι καὶ θέλω νὰ μείνω ἐλευθέρα.

ΔΑΦΝΗ.—Δόξα· εἰς ἀπάντησιν=ναί· πικρά; τὴν ἑνδεκάτην μ.μ.

ΔΑΥΚΙΟΝ (κουκί).—Μελαγχολία.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΑ

Κον Νῖκον Κουβαρᾶν Θεσ)νίκην.—Μὴ πιστεύετε ὅτι αἱ ὑπογραφαὶ ἔχουν ἀξίαν διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν Γραφολογίαν. Καθὼς ἐτόνισα εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μου μόνον ὁ ἀνεπιτήδευτος γραφικὸς χαρακτὴρ δύναται νὰ γίνῃ ἀντικείμενον σοβαρᾶς γραφολογικῆς ἐξετάσεως. Ὥστε ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ἀλήθεια καὶ προσποίησις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συμβαδίζουν. Ἐκ τῶν ὑπογραφῶν ἄλλα συμπεραίνονται γραφολογικῶς, τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελέσουν τὸ θέμα εἰδικοῦ ἄρθρου μας εἰς τὸ μέλλον. Διὰ τοὺς φύσει ἐπιτηδευομένους οἱ ὁποῖοι ἔχουν συνεπῶς εἰς ὅλα τὰ κείμενά των ἐπιτηδευμένον γραφικὸν χαρακτῆρα, ἡ μονιμότης (=φυσικὴ σταθερότης εἰς τὴν ἐπιτήδευσιν) φαίνεται ἀπὸ τὴν ἔκτοκτον (ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως) ἐπιτήδευσιν εἰς τὴν «φυσιογνωμίαν τοῦ γραψίματος», διὰ τὴν ὁποίαν ὡμίλησα εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον μου. Ὥστε μὴ ἀπασχολεῖσθε, ἀπὸ τῶρα τοὐλάχιστον, μὲ τὰς ὑπογραφάς. Αὐταὶ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον δύσκολα γραφολογικὰ ζητήματα.

«ΓΝΩΣΤΟΝ ΗΘΟΠΟΙΟΝ».—Τὰ περὶ «ἀσυστηματοποιήτου γραφικοῦ χαρακτῆρος» τὰ ὁποῖα ἀντελήφθητε εἰς τὰ χειρόγραφα τοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως τὸν ὁποῖον ἀναφέρετε ἀποδεικνύουν ἀκριβῶς τὸν ἀσυστηματοποίητον χαρακτῆρα του καὶ τὸ εὐμετάβλητον τῶν διαθέσεών του, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν σφραγῖδα τῶν θεατρικῶν του ἔργων καὶ τῆς ὅλης δημοσίας ζωῆς του.

«Καν ΕΛΠΙΝΙΚΗΝ».—Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ τοῦ μνηστῆρος (τῆς «θυγατρός» σας) εἶνε ἀνθρώπου ἐπιμόνου ἀλλὰ καλοῦ κατὰ βάθος. Τὸ ἀπόκομμα ποὺ μοῦ ἐστείλατε εἶνε δύο γραμμῶν ἀπόσπασμα ἐξ αἰσθηματικῆς ἐπιστολῆς του. Αὐτὸ πλέον εἶνε τόσον ἐλλειπές, ὥστε δὲν πρέπει νὰ ζητῆτε περισσότερα συμπεράσματα. Προμηθευθῆτε, εἰ δυνατόν, χειρόγραφόν του, τὸ ὁποῖον νὰ ἔγραψε ἐν ψυχικῇ ἠρεμίᾳ, (=φυσικῇ καταστάσει) καὶ ὄχι ἐν αἰσθηματικῇ ἐξάψει. Ἡ εἰκών του τότε γραφολογικῶς θὰ παρουσιασθῇ εὐκρινεστέρα.

«ΝΙΚΗΝ». Ἐνταῦθα.—Τί συμβαίνει; Διατί τόση ταραχὴ καὶ ἀπελπισία; Παρὰ τὴν ταραχήν σας ὁ «στρωτὸς» καὶ μὲ στρογγύλα μᾶλλον παχέα στοιχεῖα γραφικός σας χαρακτήρ, ὁ ὁποῖος γραφολογικῶς εἶνε τὸ καλύτερον συστατικὸν δι' ὅποιον γράφει οὕτως, δεικνύει ὅτι ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ἀπελπισία αὐτὴ δὲν εἶνε τοῦ χαρακτῆρος σας, ἀλλὰ ὅτι ὅσον τρομερὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ αἴτιον ποὺ τὴν ἐπροκάλεσε δὲν θὰ σᾶς κλονίσῃ καθόλου τὰ ἰσχυρότατα ψυχικά σας θεμέλια. Ἡ ταραχὴ καὶ ἀπελπισία αὐτὴ πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἔλλειψιν πείρας καὶ εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς ποὺ ἔχει καθεὶς μετὰ τὸ πρῶτον ψυχικὸν «τράκο» του. Θὰ ἰδῆτε ὅτι γρήγορα ἡ «ἐντὸς σας τρικυμία» θὰ κοπάσῃ καὶ τότε ὅλα θὰ ξαναρχίσουν..

«ΚΟΡΙΝΝΑΝ». Νέαν Φιλαδέλφειαν. — Κατ' ἀρχὴν μὴ πιστεύετε ὅσους πληρώνονται διὰ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν «μαντικῶς» κ.τ.τ. Εἶνε ἀγύρται καὶ πέρνουν εἰς τὸν λαιμόν των «κόσμον καὶ κοσμάκην». Ὥστε τί σᾶς εἶπεν ἡ «σπουδαία» αὐτὴ «χαρτορίχτρα» νὰ τὸ ἀναφέρετε ὄχι εἰς ἐμὲ ἀλλὰ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐὰν μοῦ ἐπιτρέπετε, διέκρινε ἔλλειψιν ἰσχυρᾶς θελήσεως εἰς τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα σας. Αὐτογυμνάσατε τὴν θέλησίν σας. «Θέλειν ἐστὶ ζῆν». Καὶ μὴν ἀκοῦτε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον. Νὰ εἶσθε σεῖς ἡ ἰδία καὶ ὄχι εὐκολοχειραγώγητον ὂν ἀπὸ τρίτους. Θὰ ἰδῆτε τότε πῶς ὅλα θὰ εἶνε πολὺ πιὸ εὔκολα καὶ εὐχάριστα.

«Peter Staugerson».—Παρὰ τὸ ξενικὸν ψευδώνυμόν σας καὶ τὴν σοβαροφάνειάν σας, σᾶς συνιστῶ νὰ περιορίσετε τὸν ἑαυτόν σας εἰς τὰ μαθήματα τοῦ Γυμνασίου, εἰς ὃ θὰ φοιτᾶτε. Ἀργότερα θὰ καταλάβετε ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ ὀρθόν. Τὸ χειρόγραφόν σας δεικνύει ἡλικίαν 15—16 ἐτῶν καὶ πολὺ ἀτακτοποίητον ἀκόμη ὕπαρξιν.

«ΜΑΡΙΑΝ».—Ὄχι.

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

Τὰ παλαιὰ βιβλία τοῦ «Ἀνεξαρτήτου»

Ὅλαι αἱ παλαιαὶ ἐκδόσεις τῆς ἐφημερίδος «Ἀνεξάρτητος» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Παρνασσοῦ». Λεωφόρ. Πανεπιστημίου 36.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΙΝΔΩΝ

Ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ποὺ περιηγήθηκε ἐπὶ χρόνια τὶς Ἰνδίες κι' ἐμελέτησε τὴ ζωή, τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Ἰνδιῶν, καὶ ἰδίως τῶν θαυματοποιῶν καὶ τῶν Φακιρῶν, ἐδημοσίευσε στοὺς «Τάϊμς» τῆς Ν. Ὑόρκης τὰς ἑξῆς ἐντυπώσεις του:

«Οἱ Ἰνδίες ἔχουν πληθυσμὸ 300 ἑκατομμυρίων κατοίκων καὶ μολονότι εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες καὶ εὐφορώτερες χῶρες τοῦ κόσμου, οἱ κάτοικοί της πένονται. Ὁ λιμὸς ἐνσκήπτει συχνὰ σ' αὐτὴ τὴ χώρα καὶ δεκάδες χιλιάδων Ἰνδῶν βρίσκουν κάθε τόσο τὸ θάνατο ἀπ' αὐτόν.

»Μόνο μιὰ τάξις Ἰνδῶν δὲν κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας: Ἡ τάξις τῶν Φακιρῶν, τῶν ἀνθρώπων δηλαδὴ ποὺ ζοῦνε ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ ποὺ γι' αὐτὸ θεωροῦνται ἅγιοι ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες των.

»Ὁ χαρακτὴρ τοῦ Ἰνδοῦ εἶνε εὔπιστος. Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἔχει παιδικὸ πνεῦμα. Λατρεύει τὶς ἀγελάδες, τοὺς πιθήκους, καὶ κάθε εἴδους θεότητες, καὶ πιστεύει ἀπόλυτα στοὺς ἱερεῖς του, ποὺ προστάζουν νὰ μὴν ἀρνεῖται ποτὲ τὴν βοήθειά του στοὺς ζητιάνους, γιατὶ εἶνε πιθανὸν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶνε ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς!

»Γι' αὐτὸ οἱ κουρελοντυμένοι καὶ βρωμεροὶ φακῖρες ποὺ ζητιανεύουν σὲ κάθε γωνιὰ τῶν Ἰνδιῶν, εἶνε βέβαιοι πὼς ποτὲ δὲν θὰ πεινάσουν, ἀκόμα κι' ὅταν τὴ χώρα τὴ μαστίζει ὁ φοβερώτερος λιμός.

»Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ παρατηρεῖται τέτοια πληθώρα ζητιάνων στὶς Ἰνδίες.

»Σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα, κυρίως ὅμως στὴν ἱερὴ πόλι Μπεναρές, συναντᾶ κανεὶς φακῖρες ποὺ, γιὰ νὰ κερδίσουν περισσότερα, ὑποβάλλονται στὰ φρικωδέστερα καὶ τὰ πιὸ ἀφάνταστα μαρτύρια.

◆

»Μιὰ μέρα, καθὼς ἔκανα τὸν περίπατό μου μαζὶ μ' ἕναν Ἰνδὸ τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, στοὺς δρόμους τῆς Μπεναρές, εἶδα ἕνα φακίρη, ποὺ κρατοῦσε, κρεμασμένο μὲ σύρματα ἀπὸ τὰ βλέφαρά του ἕνα παιδάκι!

»Τὸ θέαμα αὐτὸ μοῦ προξένησε φρίκη συγχρόνως καὶ κατάπληξι καὶ ρώτησα τὸν σύντροφό μου πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ αὐτὸ ποὺ ἔβλεπα καὶ πῶς δὲν ἐσχίζονταν τὰ βλέφαρα τοῦ φακίρη.

—Δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο, ὅσο φαντάζεσθε, οὔτε καὶ τόσο ὀδυνηρό, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁ φακίρης ποὺ βλέπετε ἔχει ἀνεπτυγμένη σὲ ἀφάνταστο βαθμὸ τὴν εὐκινησία καὶ τὴν ἐλαστικότητα τοῦ σώματός του καὶ βαστάει μὲ τὰ πόδια του τόσο τεχνικά, τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ, ὥστε δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεσθε. Ἄλλωστε μὴν ξεχνᾶτε πὼς οἱ φακῖρες ὑποβάλλονται ἀπὸ νεαρωτάτην ἡλικίαν σὲ διάφορα βασανιστήρια κι' ἔτσι συνηθίζουν στοὺς πόνους, ποὺ δὲν τοὺς κάνουν καμμιὰ ἐντύπωσι. Δὲν εἶνε εὔκολο γιὰ τοὺς ἰθαγενεῖς μας νὰ βροῦν ἕνα βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάζονται νὰ ὑποβάλλωνται σὲ βασανιστήρια καὶ νὰ λύνουν ἔτσι τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς των!

»Ἔτσι, ὅπως μοῦ ἐξήγησε ὁ σύντροφός μου, κι' ὅπως ἄλλωστε παραδέχεται καὶ ἡ ἐπιστήμη, οἱ φακῖρες ποὺ ξαπλώνουν ὁλόγυμνοι πάνω σὲ σανίδες μὲ μυτερὰ καρφιά, συνηθίζουνε σιγὰ-σιγὰ στὸν πόνο, καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπη, πράγματι, δύναμι θελήσεως.

»Ὡς γνωστόν, ὁ πόνος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος μεταδίδεται ἀπὸ τὰ ἐπιφανειακὰ νεῦρα στὸ νευρικὸ κέντρο τοῦ ἐγκεφάλου, διὰ τοῦ ἀγωγοῦ νεύρου. Ἀλλὰ σιγὰ-σιγά, μὲ τὴ συνήθεια, ὁ πόνος παύει νὰ μεταδίδεται, κι' ἔτσι ἐκμηδενίζεται ἐντελῶς.

»Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐπίδειξις αὐτὴ δὲν προξενεῖ καὶ κανένα ἐνδιαφέρον, γιατὶ ἔγινε κοινότατη, μερικοὶ φακῖρες, ἰδίως ἐκεῖνοι ποὺ ἀνήκουν στὴν αἵρεσι Σαντχοῦ, ἀνάβουν, γύρω ἀπὸ τὶς σανίδες μὲ τὰ καρφιά, φωτιά, ὑποβαλλόμενοι ἔτσι σὲ διπλὸ μαρτύριο!»

ΤΖΩΝ ΠΙΤΕΡΣ

Γλωσσολογία

—Γιατρέ, σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ ἄρρωστη, ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως· κυττάξετε τὴν γλῶσσάν μου.

—Περιττόν, κυρία, εἶμαι βέβαιος, ὅτι καὶ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

ΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΑΙ

ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ **ΖΩΡΖ ΠΟΤΙΕ**

Οἱ κουρσάροι, οἱ μυθιστορηματικοὶ αὐτοὶ κυρίαρχοι τῶν θαλασσῶν, δὲν ἦσαν λησταί, ὅπως τοὺς φανταζόμαστε σήμερα, οὔτε κἂν «ἐκτὸς νόμου», ἀφοῦ ἀναγνωρίζονταν ἀπὸ τὰ κράτη ποὺ ἐπιζητοῦσαν τὴ φιλία τους.

Τὰ κράτη αὐτὰ ἦσαν κυρίως ἐκεῖνα ποὺ δὲν εἶχαν ἰσχυροὺς στόλους γιὰ νὰ ἀντιπαραταχθοῦν μὲ τὰ ἄλλα ποὺ κυριαρχοῦσαν τῶν θαλασσῶν.

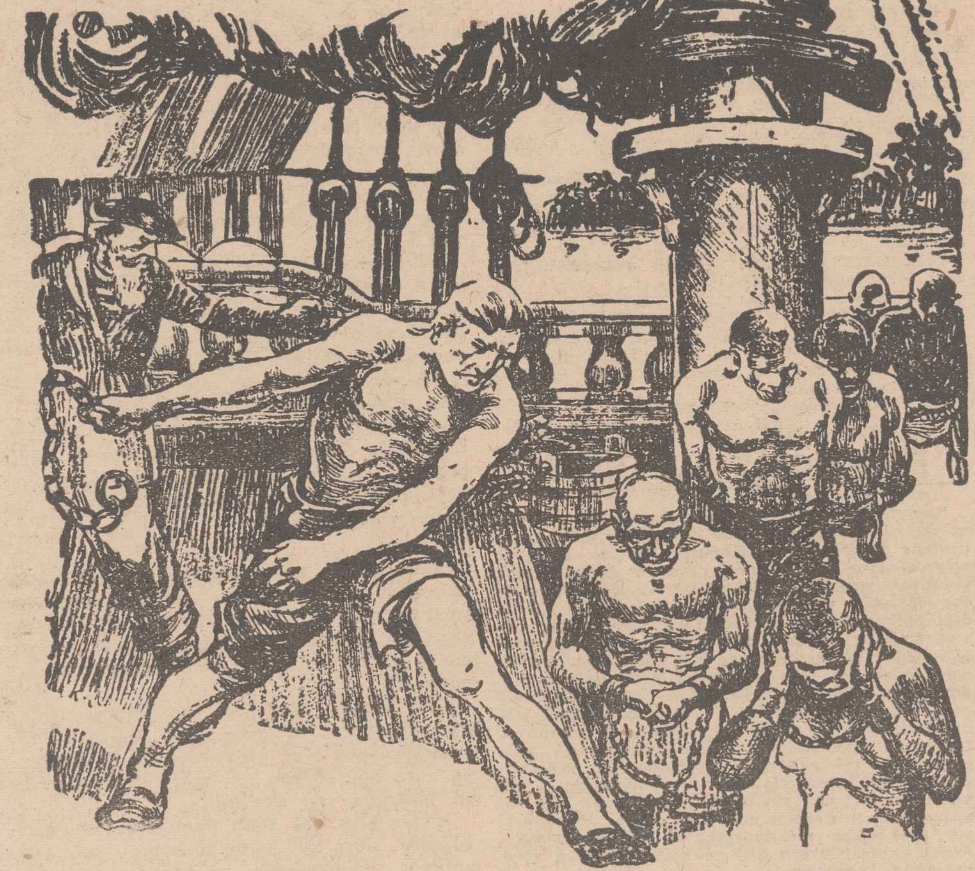

Οἱ αἰχμάλωτοι κουρσαροι κατεδικάζοντο στὰ «σίδερα»

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — ἐδῶ καὶ τέσσερες—πέντε ἑκατονταετηρίδες — μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς, οἱ στόλοι ἀποτελοῦσαν πηγὴ ἀμύθητου πλούτου.

Μὰ καὶ τὰ κράτη ποὺ εἶχαν ἰσχυρὸ στόλο δὲν ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σὲ θέσι νὰ κάνουν ναυμαχίες καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι ἐπεδίωκαν τὴ φιλία τῶν κουρσάρων.

Οἱ κουρσάροι, ρωμαλέοι καὶ ἀδάμαστοι ναυτικοί, τριγυρνοῦσαν στὶς θάλασσες κι' ἐκεῖ ἐπετίθεντο κι' ἐβύθιζαν κάθε πλοῖο ἐχθρικοῦ κράτους, ἀφοῦ πρῶτα διήρπαζαν τὸ φορτίον του, ποὺ συχνὰ ἀπετελεῖτο ἀπὸ χρυσάφι καὶ πολύτιμες πέτρες.

Ἂν τοὺς ἐνικοῦσαν οἱ ἀντίπαλοι, δὲν καταδικάζονταν στὴν ἀγχόνη, γιατὶ ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ ναυτιλιακὰ ἔγγραφα καὶ δὲν ἐθεωροῦντο πειραταί.

Καταδικάζονταν ὅμως «στὰ σίδερα» κι' ἐπερνοῦσαν φριχτὴ ζωὴ πάνω στὰ ἐχθρικὰ πλοῖα.

Οἱ περιφημότεροι κουρσάροι, ποὺ τὰ ἡρωϊκά τους κατορθώματα—ὅπως π.χ. τοῦ Συρκοὺφ —τοὺς κατέστησαν ἀθάνατους, κατάγονταν ἀπὸ τὸ Σαὶν — Μαλὸ καὶ τὴ Νάντη τῆς Γαλλίας, ποὺ ἦσαν οἱ πλουσιώτερες πόλεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης χάρις στοὺς ἡρωϊκοὺς πολῖτες των.

Ὑπῆρχαν ἐφοπλισταὶ ποὺ ἀναλάμβαναν τὴν κατασκευὴ ἰσχυρῶν πλοίων, ἀληθινῶν κολοσσῶν, τὴν ἀρχηγία τῶν ὁποίων ἀνέθεταν σὲ διάσημους κουρσάρους, ποὺ ἐθησαύριζαν.

◆

Ὅταν ὁ ἀρχικουρσάρος ἐπρόκειτο νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ μακρυνό του ταξεῖδι, τριγυρνοῦσε στὶς συνοικίες τῆς πατρίδας του, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν κήρυκα, ποὺ φώναζε κάθε τόσο μὲ δυνατὴ φωνή:

— Σύντροφοι, ποιὸς θέλει νἄρθῃ μαζί μου; Θἄχετε καλὴ μερίδα!

Πολλοὶ θαλασσόλυκοι τότε ἔσπευδαν νὰ καταταχθοῦν, ἀποφασισμένοι νὰ παίξουν τὴ ζωή τους «κορῶνα ἢ γράμματα» γαλβανισμένοι ἀπὸ τὰ κέρδη ποὺ τὰ ἐφαντάζονταν ἀμύθητα.

Τὰ κουρσάρικα καράβια ἀνοίγονταν στὸ πέλαγος πλέοντας στὴν τύχη, κι' ἀλλοίμονο στὸ πλοῖο ποὺ θἄπεφτε μπροστά τους.

Ὅταν ὁ σκοπιωρὸς ἐφώναζε: «Προσοχή! ἕνα καράβι!», ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα βρισκότανε σὲ θέσι μάχης.

Ὡπλισμένο μὲ ξίφη, τσεκούρια, ἁρπάγες καὶ τρομπόνια, οἱ κουρσάροι περίμεναν τὸ σύνθημα.

Μιὰ βολὴ κανονιοῦ ἦταν σημεῖο πρὸς τὸ ἄλλο πλοῖο νὰ σταματήσῃ.

Ἂν δὲν ὑπήκουε, τὸ κουρσάρικο καράβι τὸ κυνηγοῦσε, τὸ ἐπλεύριζε, οἱ πειρατὲς ἔρριχναν τὶς σιδερένιες ἁρπάγες των κι' ἔπειτα πηδοῦσαν στὸ κατάστρωμά του, ἴδιοι δαίμονες τῆς κολάσεως.

Ἔσφαζαν, ἐτσάκιζαν, ἐθρυμμάτιζαν συνέτριβαν τοὺς ἀντιπάλους, κι' ἀφοῦ σκόρπιζαν πτώματα στὸ διάβα τους, γινόντουσαν κύριοι τοῦ πλοίου.

Οἱ νεκροὶ ρίχνονταν στὴ θάλασσα κ' οἱ αἰχμάλωτοι ἐδένοντο μὲ ἁλυσσίδες κι' ἐχρησίμευαν γιὰ κωπηλάτες τοῦ κουρσάρικου καραβιοῦ.

Ὁ γραμματέας (ποὺ ἦταν ἀντιπρόσωπος τοῦ «ἐφοπλιστοῦ») κατέγραφε τότε τὴ λεία, κι' ὅταν τὸ κουρσάρικο καράβι γυρνοῦσε στὸ λιμάνι τῆς πατρίδας του, γινόταν ἡ διανομή της.

Ἂν ἡ λεία δὲν ἦταν χρυσάφι, πουλιόταν καὶ τὸ ἀντίτιμο μοιραζόταν στοὺς πειρατάς.

Οἱ κουρσάροι τότε τραβοῦσαν γιὰ τὶς ταβέρνες κι' ἐκεῖ μέσα σὲ ὄργια ποὺ βαστοῦσαν ὁλόκληρα ἡμερόνυχτα, ξόδευαν καὶ τὴν τελευταία τους πεντάρα, κι' ἔπειτα μπαρκάριζαν πάλι γιὰ καινούργιες περιπέτειες.

◆

Μὰ κ' οἱ πειραταὶ (αὐτοὶ δηλαδὴ ποὺ δούλευαν γιὰ λογαριασμό τους) ἦσαν πολυάριθμοι καὶ ἐπικίνδυνοι.

Καθὼς ἦσαν «ἐκτὸς νόμου» δὲν ἐλογάριαζαν τὸν κίνδυνο, γιατὶ ἤξεραν πὼς ἂν ἔπεφταν αἰχμάλωτοι στὰ χέρια τῶν ἀντιπάλων τους, ἡ ποινὴ ποὺ θὰ τοὺς ἐπέβαλλαν θὰ ἦταν ἡ ἀγχόνη.

Ἐσχημάτιζαν «ἀδελφότητες», ἅρπαζαν ἕνα καράβι καὶ μ' αὐτὸ ξεκινοῦσαν στὸ πέλαγος.

Συνήθως παραφύλαγαν πίσω ἀπὸ τ' ἀκρωτήρια καὶ μόλις φανερώνονταν ἕνα πλοῖο, ρίχνονταν ἀπάνω του καὶ τὸ κουρσεύανε.

Δὲν ἐλυπόντουσαν κανένα, κι' ὅσοι ἔπεφταν στὰ χέρια τους, ἐσφάζονταν ἀγρίως.

Ἂν ἐτύχαιναν γυναῖκες, τὶς μοιράζονταν μεταξύ τους, κι' ἀφοῦ ἱκανοποιοῦσαν τὶς κτηνώδεις ὀρέξεις των, τὶς ἐσκότωναν ἢ τὶς πουλοῦσαν σκλάβες.

Τὰ λάφυρά τους τὰ κρύβανε μέσα σὲ σπηλιὲς ἢ σὲ ἐρημονήσια τῶν ὠκεανῶν.

Κάθε πειρατὴς εἶχε δική του μυστικὴ κρύπτη, ὅπου ἔθαβε τοὺς θησαυρούς του ποὺ ἀποτελοῦντο ἀπὸ χρυσάφι, ἀσήμι, νομίσματα, πολύτιμες πέτρες καὶ κοσμήματα.

Ὅταν θὰ κόντευε νὰ πεθάνῃ, ἐμπιστευότανε τὸ μυστικό του στοὺς δικούς του ἢ σὲ κανένα πιστό του σύντροφο.

Ἐπειδὴ ὅμως συχνὰ οἱ πειραταὶ εὕρισκαν τὸ θάνατο πάνω στὴ μάχη, πολλὲς κρύπτες θησαυρῶν ἔμειναν ἄγνωστες ὡς τώρα καὶ μερικὲς μόνο κι' αὐτὲς ἀνακαλύφθηκαν τυχαίως.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ ἀπετέλεσε γι' αὐτοὺς τὸ τελειωτικὸ χτύπημα, ἦταν ἡ ψήφισις τῶν νόμων περὶ καταργήσεως τῆς δουλείας.

Οἱ ἱστορικοὶ αὐτοὶ νόμοι ψηφίστηκαν ὕστερα ἀπὸ θυελλώδεις συζητήσεις στὴ Βουλὴ τῶν Κοινοτήτων, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1834.

Ἔκτοτε ἡ πειρατεία ἐξεφυλλίσθη ὅπου ἔσβυσε σιγὰ—σιγά.

ΖΩΡΖ ΠΟΤΙΕ

ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΣΕ ΞΕΝΕΣ ΧΩΡΕΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ ΕΡΥΘΡΟΔΕΡΜΟΥΣ

ΤΟΥ ΝΟΡΒΗΓΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΤΟΥ **ΓΙΟΧΑΝ ΠΕΤΕΡΣΟΝ**

Ποιὸς δὲν ξέρει, ποιὸς δὲν ἔχει ἀκούστά τοὺς ἀγρίους ἐρυθροδέρμους τῆς Ἀμερικῆς, ποὺ διατηροῦν ἀκόμα τὰ ὑπερήφανα καὶ ἱπποτικά τους ἔθιμα.

Πρὶν ἀπὸ χρόνια, ποὺ ὑπῆρχαν ἀκόμη στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες πολλὲς φυλὲς νομάδων ἐρυθροδέρμων εἶχα ἡγηθῆ μιᾶς μεγάλης περιηγητικῆς ἀποστολῆς, ποὺ εἶχε σκοπὸ νὰ μελετήσῃ τὸν πρωτόγονο αὐτὸν λαό, ποὺ εἶχε πολεμήσει μὲ τόσην ἀγριότητα ὑπερασπιζόμενος τὶς ἐλευθερίες του.

Δίνω ἐδῶ μερικὲς σημειώσεις μου γιὰ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἐρυθροδέρμων.

Ὑπάρχει μιὰ παλιὰ παροιμία ποὺ λέει πὼς ὅποιος εἶδε μιὰ φυλὴ Ἰνδῶν ἐγνώρισε ὅλες τὶς φυλές. Ἡ γνώμη αὐτὴ δὲν εἶνε σωστή. Πραγματικὰ οἱ διαφορὲς ἀνάμεσα τὶς διάφορες φυλὲς εἶνε τέτοιες, ὥστε καταντᾷ δύσκολο νὰ πῇ κανεὶς ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ γιὰ ὅλες.

Τὸ χρῶμα τους ἔχει ὅλες τὶς ἀποχρώσεις ἀπὸ τὸ ὠχρὸ ὥς τὸ χάλκινο. Κοινὸ γνώρισμα ὅλες οἱ φυλὲς ἔχουνε μόνο τὸ μαῦρο, ἄφθονο καὶ τραχὺ τρίχωμα τοῦ κεφαλιοῦ.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο ἀπὸ κυνῆγι καὶ πόλεμο. Οἱ Ἰνδὲς ὅμως, πάντοτε, καὶ τότε καὶ τώρα δούλευαν καὶ δουλεύουν σκληρά.

Στὴν καλύβα του, ποὺ τὴ λένε «μπίγυμπαμ»—ὁ Ἰνδὸς εἶνε ὁ αὐθέντης. Οἱ γυναῖκες φροντίζουν νὰ τρέφουν τοὺς ἄντρες, γιατὶ οἱ τροφὲς εἶνε δυσεύρετες στὶς ἄγονες ἐκτάσεις ὅπου ζοῦσαν.

Οἱ Ἰνδὲς φτιάνουν καὶ διάφορα ποτὰ ἀπὸ φυτά, ποὺ δὲν ἔχουν ἀλκοὸλ μέσα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πιοτὸ «πούλκα» ποὺ τὸ φτιάνουν στὸ Μεξικὸ ἀπὸ τὸ φυτὸ «μάγεϊ» καὶ ποὺ εἶνε ἀρκετὰ μεθυστικό.

Οἱ λευκοὶ τοὺς ἔμαθαν τὸ ἀλκοόλ, καὶ μ' αὐτὸ τοὺς ἀπεδεκάτισαν.

Καὶ τὰ ροῦχα τῶν Ἰνδῶν τὰ φτιάχνουν οἱ γυναῖκες των ποὺ ἀπέκτησαν μεγάλη φήμη γιὰ τὰ καλλιτεχνικὰ σχέδια τῶν ὑφασμάτων ποὺ ὕφαιναν.

Μάζευαν ἀγριολούλουδα, ποικιλόχρωμα φτερὰ πουλιῶν, κοχύλια καὶ λιθάρια ἀπὸ τοὺς γιαλοὺς καὶ μ' αὐτὰ στολίζονταν καὶ στόλιζαν τὶς σκηνές των καὶ τὶς κούνιες τῶν παιδιῶν τους.

Κάθε φυλὴ ἔχει δικό της τρόπο κατασκευῆς καὶ στολισμοῦ τῆς κούνιας, ποὺ δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὶς εὐρωπαϊκές.

Ἡ ἰνδικὴ κούνια ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἕνα ξύλινο ἐπίπεδο σκελετό, μέσα στὸν ὁποῖον περιδένεται τὸ «παποὺχ», τὸ μωρὸ ὅπως τὸ λὲν ἰνδιάνικα.

Τὴν κούνια τὴν κουβαλάει ἡ μητέρα ἄλλοτε πάνω στὴ ράχη της, ἄλλοτε μπροστά, ἄλλοτε στὰ πλάγια κι' ἄλλοτε στὸ κεφάλι της.

Τὰ μωρὰ κουνιοῦνται μὲ τὸ βάδισμα τῆς μητέρας των.

Τὰ κορίτσια ἀρραβωνιάζονται ἀπὸ πολὺ μικρά, κι' ὅταν γίνονται 12—13 χρονῶν, ὁ ἀρραβωνιαστικός της ἔρχεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της σκηνῆς τους καὶ τὰ ζητάει γιὰ νὰ τὰ πάρῃ μαζί του.

Οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν κι' αὐτοὶ τὸ «τοτὲμ» τὸ ἱερὸ δηλαδὴ σύμβολο κάθε οἰκογενείας. Κανένας Ἰνδὸς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀρραβωνιαστῇ μὲ κορίτσι ποὺ ἡ οἰκογένειά του ἔχει τὸ ἴδιο μ' αὐτὸν «τοτέμ».

Ὁ Ἰνδὸς παντρεύεται ἀπὸ ἔρωτα, ὡστόσο ὅμως ὀφείλει νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν κόρη ποὺ ἀγαπάει καὶ γύρω ἀπ' αὐτὸ γίνονται μεγάλα παζορέματα μὲ τὸν πεθερό.

Οἱ Ἰνδὲς ὑπερηφανεύονται νὰ μὴν ἀφίνουν τοὺς ἄντρες των νὰ δουλεύουν. Αὐτὲς ἑτοιμάζουν τὰ φαγητά τους, τὰ ροῦχα τους, κατεργάζονται τὰ δέρματα, παστώνουν τὰ κρέατα, περιποιοῦνται καὶ σελλώνουν τὰ ἄλογά τους.

Στὶς καλύβες ὅπου γίνονται τὰ πολεμικὰ συμβούλια τῶν Ἰνδῶν ποτὲ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάσῃ γυναῖκα.

Οἱ Ἰνδοὶ τὸ θεωροῦν ἀποεπὲς νὰ περιποιοῦνται τὴ γυναίκα τους μπροστὰ στοὺς ἄλλους.

Ὡστόσο γνώρισα ἕνα φύλαρχο τῶν Ἀρραπαχόες, ποὺ λεγότανε «πρόσωπο τῆς μπαρούτης» καὶ ποὺ φιλοῦσε καὶ χάϊδευε τὴ γυναίκα του ὧρες ὁλόκληρες, τὴν ἐχτένιζε, ἔβαφε τὸ πρόσωπό της, κι' ἔκανε πράγματα ποὺ γιὰ ἕναν ἄλλον, λιγότερο ἀπ' αὐτὸν πολεμιστή, θὰ ἐθεωροῦντο ἀναΐδεια.

Ἡ συζυγικὴ πίστις στοὺς Ἰνδοὺς ἐκτιμᾶται διαφορετικὰ σὲ κάθε φυλή.

Οἱ Ἀρραπαχόες καὶ μερικὲς φυλὲς τοῦ Σιοὺξ δὲν δίνουν μεγάλη σημασία σ' αὐτήν.

Οἱ Χεγέϋνες ὅμως, ἅμα ἀνακαλύψουν πὼς ἡ γυναίκα τους τοὺς ἀπάτησε τὴν σκοτώνουν. Γι' αὐτὸ κ' οἱ γυναῖκες τῶν Χεγέϋνες εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικές.

Ποτὲ δὲν τὶς βλέπει κανεὶς μονάχες. Ὅταν δυὸ-τρεῖς Ἰνδὲς τῆς φυλῆς αὐτῆς κάθονται μπροστὰ στὴν πόρτα τῆ καλύβας των καὶ περνάει ἄντρας ποὺ δὲν ἀνήκει στὴν οἰκογένειά τους σηκώνονται ἀμέσως καὶ μπαίνουν μέσα νὰ κρυφτοῦν.

Οἱ Κομάντσοι κόβουν τὶς μύτες τῶν ἀπίστων γυναικῶν τους.

Στὶς περισσότερες Ἰνδικὲς φυλὲς ἐπιτρέπεται ἡ πολυγαμία.

Ἀλλ' ὁ λιγοστὸς ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν κ' οἱ δυσκολίες τῆς διατροφῆς κατέστησαν ἀνέκαθεν τὴν πολυγαμία προνόμιο τῶν ἀρχηγῶν.

Σὲ μερικὲς Ἰνδικὲς φυλὲς ἔχουν συνήθεια ν' ἀφαιροῦν οἱ ἱερεῖς τὴν παρθενία τῶν κοριτσιῶν. Σ' ἄλλες πάλι αὐτὸ τὸ προνόμιο ἔχουν οἱ πεθεροί.

Στὸν Καναδᾶ ὅμως ἐκτιμᾶται πολὺ ἡ ἁγνότης.

Μόνο στὰ παράλια τῆς Χιλῆς καὶ ἰδίως στὶς χαμηλὲς πεδιάδες τῆς Νοτίας Ἀμερικῆς βρίσκονται ὄμορφες νέες, στὴ φυλὴ τε τοῦ Γκοναράνος πραγματικὲς καλλονές.

Στὶς ἄλλες φυλὲς τῶν ἐρυθροδέρμων οἱ γυναῖκες εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄσχημες.

Οἱ Ἰνδὲς συνηθίζουν νὰ γεννᾶνε τὰ παιδιά τους μπροστὰ σ' ὁλόκληρη τὴ φυλή!

Σ' ἄλλο φύλλο θὰ σᾶς διηγηθῶ ἄλλα περίεργα ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἐρυθροδέρμων.

ΓΙΟΧΑΝ ΠΕΤΕΡΣΟΝ

Οἱ ἐρυθρόδερμοι ἐπολέμησαν μὲ ἀγριότητα ὑπερασπίζοντες τὴν ἐλευθερία τους

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΙΚ ΧΑΤΣΕΤ —

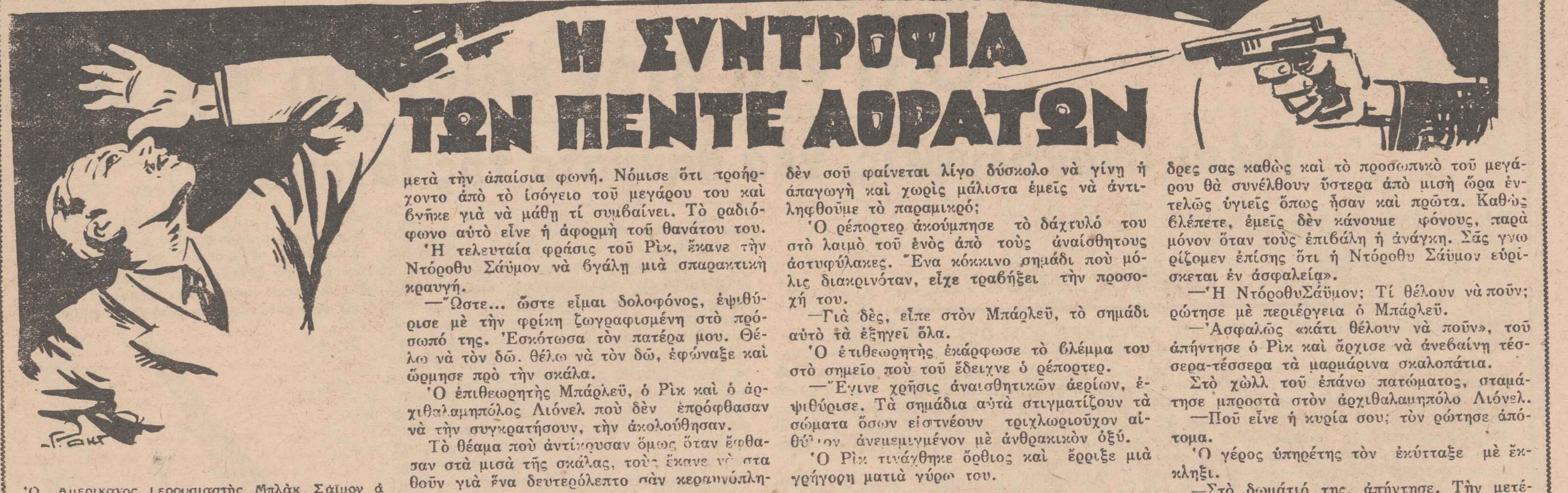

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΟΡΑΤΩΝ

Ὁ Ἀμερικανὸς Γερουσιαστὴς Μπλὰκ Σάϊμον ἀκούγοντας ἕναν πυροβολισμὸ καὶ μία ἀπαισία κραυγὴ τινάζεται ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. παίρνει τὸ περίστροφό του καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο του γιὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Κατεβαίνοντας τὴν μαρμάρινη σκάλα ποὺ ὁδηγεῖ στὸ ἰσόγειο τοῦ πολυτελοῦς μεγάρου του δέχεται ἕναν πυροβολισμὸ ἀπὸ τὴν κόρη του, ἡ ὁποία τὸν πυροβολεῖ νομίζοντας ὅτι πρόκειται περὶ κλέπτου καὶ πέφτει νεκρός.

Ἀπὸ τὸ θόρυβο ξυπνᾷ τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου καὶ χωρὶς νὰ φροντίσουν νὰ μάθουν τὴν ταυτότητα τοῦ θύματος ποὺ εἶνε μπρουμουτισμένο στὴ σκάλα εἰδοποιοῦν τὴν ἀστυνομία.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα καταφθάνει ὁ ἐπιθεωρητὴς Μισάρλεϋ, ὁ ὁποῖος ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι τὸ πτῶμα ἀνήκει στὸν γερουσιαστὴ Μπλὰκ Σάϊμον.

Γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ ὡστόσο τὴν αἰτία τοῦ φόνου δὲν λέει τίποτε στὴν κόρη τοῦ θύματος Ντόροθυ καὶ διατάζει νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὸν κοιτῶνα τοῦ λόρδου.

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει καὶ ὁ ρεπόρτερ Ρὶκ Ντέμον φίλος τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μισάρλεϋ καὶ ὅλοι μαζὺ μπαίνουν στὸ δωμάτιο τοῦ γερουσιαστοῦ, ὅπου κατάπληκτη ἡ Ντόροθυ Σάϊμον ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ πατέρας της δὲν εἶνε στὸ κρεββάτι του. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μισάρλεϋ ἀρχίζει πάλι τὶς ἐρωτήσεις του.

—Ὅταν ἐβγήκατε ἀπὸ τὸ δωμάτιο σας καὶ εἴδατε τὸν λωποδύτη στὴ σκάλα δὲν φοβηθήκατε ὅτι ἴσως νὰ ἦταν ὁ πατέρας σας ;

—Ὁ πατέρας μου ; ἀπαντᾷ ἡ Ντόροθυ ξαφνιασμένη. Μὰ ἦταν ἀπίθανο ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. δουλειὰ εἶχε ὁ πατέρας μου τέτοια ὥρα νὰ περιπατῇ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό του; »

— Κι' ὅμως, ψιθύρισε ὁ ἐπιθεωρητὴς κατεβάζοντας τὸ κεφάλι του.

— Τί; ἐφώναξε ἡ νέα. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπυροβόλησα ἦταν ὁ πατέρας μου; Μὰ εἶνε ἀδύνατο. Ἂν ἄκουσε κάτι καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει, θὰ τὸ ἄκουγα ἐγὼ πρὶν ἀπ' αὐτὸν ποὺ ἤμουν ξύπνια.

Ξαφνικὰ ὅλων τὰ πρόσωπα ἐστράφησαν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου ὅπου βρισκόταν ἕνα μικρὸ ραδιόφωνο.

Ἀπὸ τὸν πομπὸ τοῦ μηχανήματος εἶχε ἀκουστῆ ἕνας πυροβολισμὸς κι' ἀμέσως ἡ σπαρακτικὴ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ὁ Μπάρλεϋ καὶ ὁ Ρὶκ ὥρμησαν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ θόρυβος σταμάτησε καὶ μιὰ ἀπαισία φωνὴ ἀκούστηκε νὰ λέῃ:

—ἘπιθεωρητὰΜπάρλεϋ, ἀδίκως χάνετε τὴν ὥρα σας, κάνοντας ἐρωτήσεις ποὺ δὲν ἔχουν κανένα σκοπό. Ὁ γερουσιαστὴς Μπλὰκ Σάϋμον ἐφονεύθη γιατὶ τὸ ἀπαίτησε ἡ «Συντροφιὰ τῶν Πέντε Ἀοράτων». Καὶ... σύντομα θὰ τὸν ἀκολουθήσετε κι' ἐσεῖς ἂν ἀνακατευθῆτε στὴν ὑπόθεσι αὐτή.

Ἕνας ἀπαίσιος βρυχηθμὸς ἔκοψε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ ἀγνώστου καὶ ὁ πομπὸς τοῦ ραδιοφώνου ἐσίγησε.

Μιὰ φοβερὴ βλαστήμια ἐξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ Μπάρλεϋ, ἐνῷ ὁρμοῦσε πρὸς τὸ μικρὸ μηχάνημα.

Ὁ ρέπορτερ Ρὶκ Ντάμον τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

—Ντέρικ, ἐφώναξε, ἂς μὴ χάνωμε καιρό. Τώρα ποὺ ξέρουμε τὴν ἀφορμὴ ποὺ ἀνάγκασε τὸν γερουσιαστὴ νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ σκοτωθῇ, πρέπει νὰ σπεύσωμε.

Ὁ Μπάρλεϋ τοῦ ἔρριξε ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα.

—Δὲν ξέρομε τίποτα, Ρίκ, τὸν ἀποστόμωσε. Πρέπει νὰ...

Ὁ ρεπόρτερ ἐπέμεινε.

—Ξέρομε πολλὰ πράγματα, εἶπε. Ἀσφαλῶς ὁ γερουσιαστὴς θἄκουσε ὅτι καὶ ἐμεῖς πρὸ ὀλίγου. Δηλαδὴ τὸν πυροβολισμὸ καὶ μετὰ τὴν ἀπαίσια φωνή. Νόμισε ὅτι προήρχοντο ἀπὸ τὸ ἰσόγειο τοῦ μεγάρου του καὶ βγῆκε γιὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. Τὸ ραδιόφωνο αὐτὸ εἶνε ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου του.

Ἡ τελευταία φράσις τοῦ Ρὶκ, ἔκανε τὴν Ντόροθυ Σάϋμον νὰ βγάλῃ μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή.

—Ὥστε... ὥστε εἶμαι δολοφόνος, ἐψιθύρισε μὲ τὴν φρίκη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της. Ἐσκότωσα τὸν πατέρα μου. Θέλω νὰ τὸν δῶ. θέλω νὰ τὸν δῶ, ἐφώναξε καὶ ὥρμησε πρὸ τὴν σκάλα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ, ὁ Ρὶκ καὶ ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος Λιόνελ ποὺ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ τὴν συγκρατήσουν, τὴν ἀκολούθησαν.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυσαν ὅμως ὅταν ἔφθασαν στὰ μισὰ τῆς σκάλας, τοὺς ἔκανε νὰ σταθοῦν γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο σὰν κεραυνόπληκτοι.

Στὸ μέρος ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόταν τὸ πτῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ Μπλὰκ Σάϋμον, ἦσαν τώρα σωριασμένα τὰ σώματα τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ εἶχαν ἀναλάβει τὴν φύλαξί του

Ὁ Ρὶκ ποὺ συνῆλθε πρῶτος, ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὴνΝτόροθυ. Ἡ νέα μπροστὰ στὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρυζε δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ συγκρατήσῃ τὰς αἰσθήσεις της.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάρλεϋ ἐγονάτισε δίπλα στοὺς ἀναίσθητους ἀστυνομικούς.

—Εὐτυχῶς ζοῦνε ἀκόμη, ἐψιθύρισε. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε μυστήριο, μουρμούρισε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του.

Ὁ Ρὶκ ποὺ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀφήσει τὴν ἀναίσθητη Ντόροθυ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου Λιόνελ, ἐγονάτισε δίπλα στὸν ἐπιθεωρητὴ Μπάρλεϋ.

—Πολὺ περίεργα πράγματα συμβαίνουν ἐδῶ μέσα, εἶπε, ρίχνοντας ἐρευνητικὰ βλέμματα στοὺς δυὸ ἀναίσθητους ἀστυφύλακες.

—Τὸ σπουδαιότερο εἶνε, τοῦ ἀπήντησε ὁ Μπάρλεϋ, ὅτι ἐξηφανίσθη καὶ τὸ σῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ.

Ὁ Ρὶκ τὸν ἐκύτταξε, ἐνῷ ἕνα μειδίαμα ἄνθισε στὰ χείλη του.

—Μὰ ὁ λόγος ποὺ ἀναισθήτησαν τοὺς ἀστυφύλακες ἦταν αὐτὸς μοῦ φαίνεται. Δηλαδὴ νὰ ἀπαγάγουν τὸ πτῶμα τοῦ γερουσιαστοῦ.

—Ἔχεις δίκηο, ἐσυμφώνησε καὶ ὁ Μπάρλεϋ. Ἀλλὰ πῶς ἔγινε αὐτό; Ἐμεῖς δὲν λείψαμε ἀπὸ ἐδῶ περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά. Μέσα σὲ ἕνα τόσο μικρὸ χρονικὸ διάστημα, δὲν σοῦ φαίνεται λίγο δύσκολο νὰ γίνῃ ἡ ἀπαγωγὴ καὶ χωρὶς μάλιστα ἐμεῖς νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ παραμικρό;

Ὁ ρέπορτερ ἀκούμπησε τὸ δάχτυλό του στὸ λαιμὸ τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀναίσθητους ἀστυφύλακες. Ἕνα κόκκινο σημάδι ποὺ μόλις διακρινόταν, εἶχε τραβήξει τὴν προσοχή του.

—Γιὰ δές, εἶπε στὸν Μπάρλεϋ, τὸ σημάδι αὐτὸ τὰ ἐξηγεῖ ὅλα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ σημεῖο ποὺ τοῦ ἔδειχνε ὁ ρέπορτερ.

—Ἔγινε χρῆσις ἀναισθητικῶν ἀερίων, ἐψιθύρισε. Τὰ σημάδια αὐτὰ στιγματίζουν τὰ σώματα ὅσων εἰσπνέουν τριχλωριοῦχον αἰθύλιον ἀνεμεμιγμένον μὲ ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Ὁ Ρὶκ τινάχθηκε ὄρθιος καὶ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, εἶπε, ὅτι ἔγινε χρῆσις ἀναισθητικῶν ἀερίων. Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ ἐκτοξεύθηκαν;

Ὁ Μπάρλεϋ ποὺ εἶχε σηκωθῆ κι' αὐτὸς ὄρθιος, ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη φωνή, δείχνοντας πρὸς τὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας.

—Κύττα, Ρίκ, ἐφώναξε.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ συνεχίσῃ, γιατὶ ὁ ρέπορτερ βρισκόταν κι' ὅλας στὸ σημεῖον ποὺ τοῦ ἔδειχνε.

Σωριασμένα στὸ δάπεδο βρίσκονταν τὰ σώματα τῶν δύο ὑπηρετῶν τοῦ Μπλὰκ Σάϋμον. Τὸ χέρι τοῦ Σάμουελ ἔσφιγγε ἕνα ἄσπρο χαρτί.

Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή, ὁ Ρίκ, ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του, μὲ μεγάλο κόπο, τοῦ ἄνοιξε τὴ φούχτα καὶ τράβηξε τὸ χαρτί.

—Τί λέει; ρώτησε μὲ τὴν ἔκπληξι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του ὁ Μπάρλεϋ.

Ὁ Ρὶκ Ντάμον ξετσαλάκωσε τὸ χαρτὶ μὲ νευρικότητα καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ:

«Ἐπιθεωρητά, Μπάρλεϋ,

»Ἡ «Συντροφιὰ τῶν Πέντε Ἀοράτων» ἀπεφάσισε νὰ κρατήσῃ γιὰ λογαριασμό της τὸ πτῶμα τοῦ λόρδου Μπλὰκ Σάϋμον. Οἱ ἄνδρες σας καθὼς καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ μεγάρου θὰ συνέλθουν ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἐντελῶς ὑγιεῖς ὅπως ἦσαν καὶ πρῶτα. Καθὼς βλέπετε, ἐμεῖς δὲν κάνουμε φόνους, παρὰ μόνον ὅταν τοὺς ἐπιβάλῃ ἡ ἀνάγκη. Σᾶς γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ἡ Ντόροθυ Σάϋμον εὑρίσκεται ἐν ἀσφαλείᾳ».

—Ἡ ΝτόροθυΣάϋμον; Τί θέλουν νὰ ποῦν; ρώτησε μὲ περιέργεια ὁ Μπάρλεϋ.

—Ἀσφαλῶς «κάτι θέλουν νὰ ποῦν», τοῦ ἀπήντησε ὁ Ρὶκ καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ τέσσερα-τέσσερα τὰ μαρμάρινα σκαλοπάτια.

Στὸ χὼλλ τοῦ ἐπάνω πατώματος, σταμάτησε μπροστὰ στὸν ἀρχιθαλαμηπόλο Λιόνελ.

—Ποῦ εἶνε ἡ κυρία σου; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

Ὁ γέρος ὑπηρέτης τὸν ἐκύτταξε μὲ ἔκπληξι.

—Στὸ δωμάτιό της, ἀπήντησε. Τὴν μετέφερα στὸ κρεββάτι της καὶ τρέχω νὰ τηλεφωνήσω τοῦ δόκτορος Χάλεϋ, γιατί, παρὰ τὶς προσπάθειες ποὺ κατέβαλλα, δὲν μπόρεσα νὰ τὴν συνεφέρω.

—Πήγαινε γρήγορα, τὸν διέταξε ὁ Μπάρλεϋ, ποὺ εἶχε πλησιάσει κι' αὐτὸς ἐν τῷ μεταξύ.

Ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ γρήγορα τὶς σκάλες, ἐνῷ ὁ Ρὶκ καὶ ὁ Μπάρλεϋ ὁρμοῦσαν στὸ δωμάτιο τῆςΝτόροθυ.

—Μὰ Ρίκ, τί ἔπαθες καὶ κάνεις ἔτσι ; ρώτησε ὁ Ντέρικ, μόλις ἔφθασε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κοιτῶνος τῆς νέας.

Δὲν πρόφθασε ὡστόσο νὰ πάρῃ ἀπάντησι, γιατὶ ὁ ρέπορτερ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ἔστριβε τὴν πετούγια τῆς πόρτας καὶ πηδοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο.

Οἱ κάννες πέντε περιστρόφων ἐσημάδευαν τὸ κεφάλι του, ἐνῷ μιὰ χοντρὴ φωνὴ τὸν διέτασσε:

—Μὴν κινηθῇς, γιατὶ τὸ κεφάλι σου θὰ γίνῃ κόσκινο.

Ὁ Ρὶκ ὀπισθοχώρησε ἕνα βῆμα καὶ στάθηκε δίπλα στὸν Μπάρλεϋ, ποὺ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή.

Μέσα στὸ δωμάτιο καὶ γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἐστέκονταν πέντε ἄνδρες ἐξακολουθῶντας νὰ ἔχουν ἐστραμμένα τὰ περίστροφά τους ἐναντίον του.

—Ρὶκ Ντάμον καὶ ἐπιθεωρητὰ Μπάρλεϋ, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε ἀγνώστους, μὴ θελήσετε νὰ φέρετε τὴν παραμικρὴ ἀντίστασι γιατὶ οἱ ἐντολὲς ποὺ ἔχομε εἶνε νὰ καθαρίζωμε τὸ δρόμο ἀπὸ κάθε ἐμπόδιο ! Ἔχομε ἐντολὴ νὰ ὁδηγήσωμε τὴν μὶς Ντόροθυ Σάϋμον σὲ ἕνα ὡρισμένο μέρος, ὅπου τὴν περιμένει ὁ ἀρχηγός μας. Καὶ θὰ τὸ κάνωμε, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ πιέσωμε τὶς σκανδάλες τῶν περιστρόφων μας, ποὺ ὅπως βλέπετε, εἶνε ἐστραμμένες ἐναντίον σας.

Ξαφνικὰ ἡ Ντόροθυ Σάϋμον, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της ἀναίσθητη, ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τινάχθηκε ἐπάνω. Ἀντικρύζοντας ὅμως τοὺς πέντε ἀγνώστους μὲ τὰ περίστροφα στὸ χέρι, ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε στὸ δάπεδο.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους προχώρησε μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι καὶ ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της.

Ἡ στιγμὴ ἦταν κατάλληλ γιὰ τὸν Ρὶκ καὶ τὸν Μπάρλεϋ. Σὰν νὰ εἶχαν συνεννοηθῆ προηγουμένως, ἔσκυψαν καὶ οἱ δυὸ ἀπότομα, βγάζοντας συγχρόνως τὰ περίστροφά τους ἀπὸ τὶς τσέπες του.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν καὶ πλῆθος πυρακτωμένων βλημάτων ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν δύο ἀνδρῶν.

—Ντέρικ, δεξιά, ἐφώναξε ὁ Ρὶκ καὶ ἅρπαξε τὸν ἐπιθεωρητὴ Μπάρλεϋ ἀπὸ τὸ μπράτσο, τραβῶντας τον πρὸς τὸ κρεββάτι τῆς Ντόροθυ Σάϋμον.

Δὲν ἐπρόφθασαν ὡστόσο νὰ προχωρήσουν οὔτε ἕνα βῆμα, γιατὶ δεύτερη ὁμοβροντία ἀκούστηκε.

Οἱ δυὸ ἄνδρες, ποὺ εἶχαν πλησιάσει ἀρκετὰ τὰ κρεββάτι, τινάχτηκαν σὰν ἐλατήρια καὶ χώθηκαν ἀπὸ κάτω.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ : ἡ συνέχεια.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους μὲ περίστροφο στὸ χέρι ἔσκυψε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀναίσθητη Ντόροθυ Σάϊμον.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΡΕΚΟΡ ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν ἐφευρέσεων. Κάθε χρόνο τὸ ὑπουργεῖο Ἐμπορίου καὶ Βιομηχανίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐκδίδει δεκάδες χιλιάδων διπλώματα εὑρεσιτεχνίας.

Τελευταίως κάποιος Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ ποιοὶ εἶνε πιὸ γόνιμοι ἐφευρέται τοῦ κόσμου. Ὕστερα ἀπὸ ἐρεύνας πολλῶν ἑβδομάδων, κατώρθωσε νὰ καταρτίσῃ ἕνα πίνακα τῶν μεγαλυτέρων ρεκὸρ ἐφευρέσεων ποὺ περιλαμβάνει ἕξ ὀνόματα. Χαρακτηριστικὸν εἶνε ὅτι καὶ τὰ ἕξ ἀνήκουν σὲ Ἀμερικανούς. Ἰδοὺ καὶ ὁ πίναξ:

1) Τζὼν Ο' Κόνορ 940 διπλ. εὑρεσιτεχνίας.
2) Ἔλισον Τόμσον 696 » »
3) Κάρλετον Ἔλλις 648 » »
4) Χένρυ Οὐάϊζ Γοῦντ 434 » »
5) Τζὼν Χέϋς Χάμμοντ 360 » »
6) Ἤδαν Ντοὺτς 321 » »

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΗ ΛΕΤΕ...

Μὴ λέτε πὼς φαιδρὸ ἡ ζωὴ γλέντι· χυδαῖον ταιριάζει
μιὰ τέτοια σκέψι σ' ἄμυαλον ἢ σὲ εἶνε αἰώνιο δάκρυ
καὶ πρὸ παντὸς μὴ λέτε, μή, πὼς γορα κουράζει.
αὐτὸ 'ναι θάρρος ἄσκημο ποὺ γρή
τὰ κλώνια μόνο

Γελᾶτε ὅπως τὴν ἄνοιξη σειοῦνται ἀκρογιάλια τριγύρου
κλάψτε σὰν κῦμα, σὰ βορριᾶς στ' κάθε πόνο
χαρῆτε κάθε μιὰ ἡδονή, νοιῶστε εἶνε σκιὰ ὀνείρου !
καὶ πῆτε: Εἶνε πολὺ ἂν κι' αὐτό, 'ναι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη

ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

(Ἀπὸ τὴν «Γαλλικὴν Ἀνθολογίαν» τοῦ κ. Γ. Σημηριώτη)

ΠΟΙΟΙ ΣΥΝΕΓΡΑΨΑΝ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ ΥΜΝΟΥΣ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

Τῆς Ἀγγλίας: ὁ Ἔνρυ Κάρεϋ, τῆς Ἀμερικῆς: τοὺς στίχους ὁ Φράνσις Σκὸτ Κέϋ καὶ τὴν μουσικὴ ὁ Τζὼν Στάφφορντ Σμὶθ, τῆς Ὀλλανδίας: τοὺς στίχους ὁ Χέντρικ Τόλλενς καὶ τὴν μουσικὴ ὁ Τζων Βλίμς, τῆς Γαλλίας: ὁ ὑπολοχαγὸς Ρουζὲ ντὲ Λίλ, τῆς Αὐστρίας ὁ ποιητὴς Κέρνστοκ ἐπάνω σὲ μιὰ μελῳδία τοῦ Χάϋδν, τῆς Νορβηγίας καὶ τῆς Δανίας: στίχους ὁ Χένρικ Μγέρεγκαντ καὶ μουσικὴ ὁ Χρίστιαν Μπλὸμ, τῆς Σουηδίας: στίχοι τοῦ Χά-ντιστὰμ μουσικὴ Γουλιέλμου Στένχαμερφ, Ἑλβετίας: στίχους ὁ Λ. Βίντμερ, μουσικὴ ὁ Πάτερ Ἰγνάτιος, τῆς Αἰθιοπίας: ὁ μουσικοδιδάσκαλος Κεβὸρκ Ναλμπαντιάν, τῆς Ἰαπωνίας ὁ Χαγιάσι Χιρονσκάμι, τῆς Ἰσπανίας: ὁ Φρειδερῖκος ὁ Μέγας.

Ἡ σελὶς τοῦ Δόκτορος Ο. Κ.

Ὅ,τι νέο στὴν ἐπιστήμη τῆς ζωῆς

Νέαι ἀνακαλύψεις, νέα θαύματα τῆς Ἰατρικῆς

Ἡ ἀρρώστεια τῆς μόδας

Ἀδένες, ἀδένες, ἀδένες...

Γιατὶ αἱ γυναῖκες γίνονται γυναῖκες καὶ ὄχι... ἄνδρες!...

Ἐγράφαμε στὸ προηγούμενο φύλλο γιὰ τὸν τρόμο ποὺ εἶχε καταλάβει τὴν ἀνθρωπότητα, ὅταν ἀνεκαλύφθησαν τὰ μικρόβια. Ὅλοι ἐφαντάζοντο τὰ μικροσκοπικὰ ἐκεῖνο ὄντα (ποὺ ἐσφαλμένως ὠνομάσθησαν «μικρόβια», ἐνῷ θἄπρεπε νὰ λέγωνται «μικρόζωα») ὡς φανταστικὰ τέρατα ποὺ τοὺς κυνηγοῦσαν παντοῦ. Καί, ἀραδιάζοντας τὶς διάφορες ἀρρώστειες καὶ ἰατρικὲς θεωρίες, ποὺ ὑπῆρξαν κατὰ καιροὺς τῆς μόδας, ἐφθάσαμε στὴν τελευταία λέξι τοῦ ἰατρικοῦ συρμοῦ, στὴν ἐνδοκρινολογία.

Ἂν τὰ μικρόβια, ὅσα ἀνεκαλύφθησαν, ἦσαν σώματα ὁρατὰ μὲ τὸ μικροσκόπιο καὶ μπορέσαμε νὰ μελετήσωμε πολλὰ ζητήματα, ποὺ ἀναφέρονται στὴ ζωή, τὸν τρόπο τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τους, ὡς καὶ — αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει κυρίως — τὴν καταστρεπτικὴ γιὰ τὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμὸ δρᾶσι τους, τὸ ἔκκριμα τῶν ἀδένων τῆς λεγομένης «ἔσω ἐκκρίσεως» εἶνε κάτι, ποὺ δὲν ἔχομε ἀκόμη σαφῆ γνῶσιν τῆς συστάσεως καὶ τῆς μυστηριώδους δράσεώς του. Αἱ γνώσεις μας στηρίζονται κυρίως στὴ μελέτη τῶν παθολογικῶν φαινομένων, ποὺ ἀκολουθοῦν τὶς λειτουργικὲς διαταραχὲς ἢ τὶς ἀνατομικὲς ἀλλοιώσεις τῶν ἐσωκρινῶν ἀδένων. Ὁ κλάδος δὲ τῆς ἰατρικῆς, ποὺ κυρίως ἔκαμε πρακτικὲς ἐφαρμογὲς αὐτῶν τῶν γνώσεων σὲ ἀρκετὰ μεγάλη κλίμακα, εἶνε ἡ Γυναικολογία.

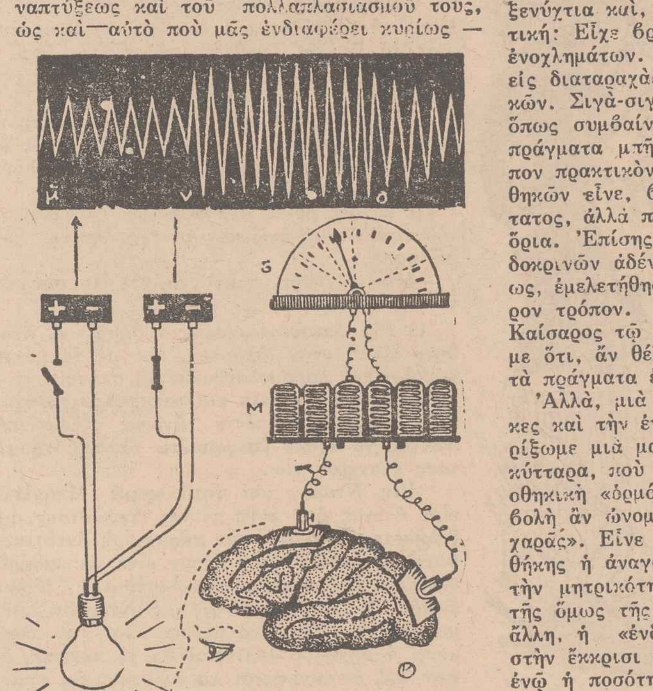

Παραστατικὴ λειτουργία τοῦ ἐγκεφάλου

Ἀπὸ τοὺς σπουδαιοτέρους ἐνδοκρινικοὺς ἀδένας τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς γυναικὸς εἶνε αἱ ὠοθῆκαι. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρῶτο ὄν, ποὺ ἀπησχόλησε τὸν πρῶτο προϊστορικὸ μύστη τῆς πρωτογόνου ἰατρικῆς, ἦταν ἀσφαλῶς γυναῖκα καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τότε οἱ γυναῖκες, χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε... ἔχουν πάντα κάτι ποὺ τὶς ἐνοχλεῖ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ ζητηθῇ στὴ μυστηριώδη ἐνδοκρινικὴ λειτουργία τῶν ὠοθηκῶν ἡ αἰτία αὐτὴ τοῦ αἰωνίου «κάτι», Κουμάρες, ζάλες, πονοκέφαλοι, πόνοι διάφοροι ἄλλοτε ἁπλῶς ἐνοχλητικοί, ἄλλοτε ἔντονοι, νευρικότης, ἀϋπνία, ἡ περίφημη «ἀνησυχία» τῆς γυναικείας ψυχῆς, ἐκεῖνο τὸ «δὲν ξέρω τί ἔχω, μὰ δὲν αἰσθάνομαι καλά», ποὺ ἀποτελεῖ τὸ παράπονο τῶν 90% τῶν νέων γυναικῶν, ὅλ' αὐτὰ εἶνε φαινόμενα ποὺ ἔπρεπε κάπου νὰ ἀποδοθοῦν. Οἱ παλαιότεροι γιατροὶ εἶχαν βρῆ μιὰ εὔκολη ἑρμηνεία: Τὰ νεῦρα. Ὅλες οἱ παραπάνω μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητες διαταραχὲς ἐθεωροῦντο «νευρικά».

—Γιατρέ μου, αἰσθάνομαι αὐτὸ, πονῶ, ἐκεῖ, ὑποφέρω ἀπὸ τὸ τάδε...

—Μὴν ἀνησυχῆτε, κυρία μου. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε νευρικά. Θὰ σᾶς δώσω κάτι σταγόνες καὶ...

Ἡ συνέχεια στερεότυπη : Ὕστερα ἀπὸ καιρὸ ἡ κυρία ἐπεσκέπτετο ἄλλον γιατρό, ποὺ τῆς ἔδινε σκονάκια, ὕστερα ἄλλον, ποὺ τῆς ἔκανε ἐνέσεις γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ νεῦρα», καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, μέχρις ὅτου... ἐπῆλθε ὁ κόρος. Τὴν στερεότυπη δικαιολογία τῶν νεύρων δὲν τὴν ἠνείχοντο πιὰ οὔτε οἱ κυρίες, οὔτε οἱ γιατροί. Τὰ «νευρικὰ» ἦσαν πιὰ ἐντελῶς «ντεμοντέ». Καμμία ὅπως πρέπει κυρία δὲν ἐδέχετο νὰ ἔχη «νευρικὰ» καὶ νὰ παίρνη ἐκείνη τὴν ἐλεεινὴ καὶ δύσοσμη βαλεριάνα...

Ἀλλὰ τότε ; Τί ἔπρεπε νὰ γίνη ; Ἔτσι ἀδόξως θὰ «πήγαινε περίπατο» ἡ διαγνωστική μας ἀξιοπρέπεια ; Ἀμηχανία, κατήφεια, μασημένα λόγια, ἀπόπειρες δειλὲς ἢ παράτολμες δημιουργίας νέων θεωριῶν, ὅτε, ξαφνικά, πίπτουν ἐξ οὐρανοῦ, ὡς θεῖον μάνα, δύο μαγικαὶ λέξεις : Ἔσω ἐκκρίσεις!

Νά τί ζητούσαμε! Αὐτὸ ἦταν! Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ: ἐργαστηριακὲς ἔρευνες, παρατηρήσεις, κλινικὲς μελέτες, κόποι, ἀγῶνες, ξενύχτια καί, στὸ τέλος, ἐπιτυχία θριαμβευτική: Εἶχε βρεθῆ ἡ ἀφορμὴ τῶν γυναικείων ἐνοχλημάτων. Ὀφείλονται ὅλα ἢ σχεδὸν ὅλα εἰς διαταραχὰς τῆς λειτουργίας τῶν ὠοθηκῶν. Σιγὰ-σιγά, ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμὸς — ὅπως συμβαίνει πάντα — ἐκόπασε. Καὶ τὰ πράγματα μπῆκαν στὴ θέσι τους κατὰ τρόπον πρακτικὸν καὶ σαφῆ. Ὁ ρόλος τῶν ὠοθηκῶν εἶνε, βέβαια, σπουδαῖος, σπουδαιότατος, ἀλλὰ περιωρίσθη στὰ πραγματικά του ὅρια. Ἐπίσης καὶ οἱ ρόλοι τῶν ἄλλων ἐνδοκρινῶν ἀδένων καὶ μάλιστα τῆς ὑποφύσεως, ἐμελετήθησαν κατὰ τὸν δυνατὸν καλλίτερον τρόπον. Πάντως ἀπεδόθησαν τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι, ἂν θέλωμε, εἶνε δυνατὸν νὰ δοῦμε τὰ πράγματα ἐντελῶς ἀντικειμενικά...

Ἀλλά, μιὰ ποὺ μιλήσαμε γιὰ τὶς ὠοθῆκες καὶ τὴν ἐνδοκρινικὴ λειτουργία τους, ἂς ρίξωμε μιὰ ματιὰ σ' αὐτὰ τὰ μυστηριώδη κύτταρα, ποὺ παράγουν τὴν παντοδύναμη ὠοθηκικὴ «ὁρμόνη», ἡ ὁποία δὲν θἆταν ὑπερβολὴ ἂν ὠνομαζόταν «πηγὴ τῆς γυναικείας χαρᾶς». Εἶνε γνωστὴ ἡ λειτουργία τῆς ὠοθήκης ἡ ἀναγομένη στὴ γεννετήσια ζωὴ καὶ τὴν μητρικότητα τῆς γυναικός. Ἐκτὸς αὐτῆς ὅμως τῆς λειτουργίας, ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη, ἡ «ἐνδοκρινική». Αὐτὴ συνίσταται στὴν ἔκκρισι ἑνὸς μυστηριώδους ὑγροῦ, ποὺ ἐνῷ ἡ ποσότης του εἶνε ἐλαχίστη, ἡ δύναμίς του εἶνε κολοσσιαία. Ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμε ὄχι χάρις σ' αὐτὸ τὸ ὑγρό, ποὺ κυκλοφορεῖ σὲ ἀπειροελάχιστη ποσότητα μέσα στὸ αἷμα, ἡ γυναῖκα ἀποκτᾶ τὰ γνωρίσματα καὶ τὶς ἰδιότητες τοῦ φύλου της. Ἂν ἕνεκα μιᾶς βλάβης ὁποιασδήποτε, ἡ ἐσωκρινικὴ λειτουργία τῆς ὠοθήκης διαταραχθῆ ἢ παύση, ἐνῷ τὸ ἄτομο βρίσκεται σὲ μικρὴ ἡλικία, ἡ ἐξέλιξί του σὲ γυναῖκα δυσκολεύεται πολὺ ἢ ἀναστέλλεται. Τὸ πρόσωπο ἀποκτᾶ τριχοφυΐα, ἡ φωνὴ δὲν παίρνει τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴ χάρι τῆς γυναικείας φωνῆς, ἀλλὰ μένει τραχεῖα καὶ δύσκαμπτη, τὸ στῆθος δὲν ἀναπτύσσεται, ἡ περιοδικὴ λειτουργία, ποὺ χαρακτηρίζει τὸ γυναικεῖο φῦλο, δὲν ἐμφανίζεται, μὲ δυὸ λόγια, τὸ ἄτομο, ποὺ στερεῖται τῆς ὠοθηκικῆς ὁρμόνης, δὲν ἐξελίσσεται σὲ τελεία γυναῖκα.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ βασικὴ διαταραχή, ἡ ἀνεπάρκεια, ἢ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐνδοκρινικῆς λειτουργίας τῆς ὠοθήκης προκαλεῖ καὶ ἄλλα ὀχληρὰ φαινόμενα : ὑπερλίπωσιν, ἰλίγγους, ἡμικρανίες, ἀϋπνίες, παλμοὺς καὶ διάφορες «ψυχώσεις», ποὺ καταντοῦν τὴ ζωὴ μαρτυρική. Νὰ γιατὶ ὠνομάσαμε «πηγὴ τῆς γυναικείας χαρᾶς» τὴν ἔσω ἔκκρισιν τῶς ὠοθήκης.

Ἐννοεῖται, πὼς τὰ παραπάνω τρομερὰ πράγματα συμβαίνουν, εὐτυχῶς, ἀρκετὰ σπάνια. Συνηθέστερα οἱ διαταραχὲς εἶνε ἐλαφρὲς καὶ τὰ νοσηρὰ φαινόμενα ἠπιώτερα. Ὁπωσδήποτε, ἡ δύναμις τῶν ὑπερμικροσκοπικῶν σωματίων ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ὠοθηκικὴ ὁρμόνη—καὶ κάθε ὁρμόνη—εἶνε ἀσυλλήπτως μεγάλη. Στὴν εἰκόνα, ποὺ παραθέτομε, τὸ πρᾶγμα φαίνεται παραστατικώτατα. Ἡ δύναμις τῶν ὁρμονῶν, ποὺ ἐνῷ εἶνε ἐλάχιστες, μποροῦν μὲ τὴν ἀπουσία τους νὰ προκαλέσουν τὴν καταστροφὴ ὁλοκλήρου τοῦ ὀργανισμοῦ, εἶνε δυνατὸν νὰ θεωρηθῆ ἀνάλογος μὲ τὴν ἀσύλληπτηδύναμι, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη ἕνα μυρμήγκι γιὰ νὰ μπορέση νὰ γκρεμίση τὸν πύργο τοῦ Ἄϊφελ...

Ἀλλά, προτοῦ προχωρήσωμε παρακάτω στὸ θέμα μας, νομίζουμε πὼς εἶνε καιρὸς νὰ ἐξηγήσωμε τί ἐννοοῦμε ὅταν λέμε «ἐνδοκρινεῖς ἀδένες», «ἔσω ἐκκρίσεις», «ὁρμόναι» κ.λ.π. Εὐτυχῶς τὸ πρᾶγμα εἶνε εὐκολώτατο, ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ βοηθήση πολὺ τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ καταλάβουν καλὰ ὅσα θὰ ποῦμε ἀκόμα γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖο σήμερα μιλεῖ ὅλος ὁ κόσμος.

«Ἀδένες» εἶνε μερικὰ ὄργανα μικρὰ ἢ μεγάλα, διαφόρου σχήματος, τῶν ὁποίων ἡ λειτουργία εἶνε νὰ παράγουν κάποιο ὑγρὸ χρήσιμο γιὰ τὴν ἄλφα ἢ βῆττα ἀνάγκη τοῦ ὀργανισμοῦ. Οἱ «σιαλογόνοι» ἀδένες π. χ. παράγουν τὸ σάλιο, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ μὴ ξηραίνεται τὸ στόμα καὶ νὰ γλυστροῦν οἱ τροφές, ἀφοῦ μασηθοῦν, στὸν οἰσοφάγο καὶ τὸ στομάχι. Οἱ ἀδένες τοῦ στομάχου παράγουν τὸ «γαστρικὸ» ὑγρό, ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο στὴν πέψι, τὸ ἧπαρ, ὁ μεγαλείτερος «ἀδὴν» τοῦ σώματος, παρασκευάζει τὴ χολή, τὸ πάγκρεας ἐκκρίνει ἄλλο ὑγρὸ ἐπίσης χρήσιμο στὴν πέψι, οἱ «ἱδρωτοποιοὶ» ἀδένες παράγουν τὸν ἱδρῶτα, οἱ «δακρυογόνοι» τὰ δάκρυα καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀδένες ἀποτελοῦν ὁ καθένας μιὰ κοιλότητα, μικρὴ ἢ μεγάλη μέσα στὴν ὁποία συναθροίζεται τὸ ἔκκριμά τους, ἔχουν δὲ ὅλοι ἕνα σωλῆνα (ἕνα «ἐκφορητικὸν πόρον» ὅπως λέγεται ἀνατομικῶς), ὁ ὁποῖος συνδέει τὴν κοιλότητα τοῦ ἀδένος μὲ τὸ σημεῖο, εἰς τὸ ὁποῖο χρειάζεται τὸ ἔκκριμά τους, ὅπου καὶ χύνεται. Ὥστε τὸ ὑγρὸ τῶν ἀδένων αὐτῶν, μὲ τὸν σωληνίσκο ποὺ διαθέτουν, χύνεται ἔξω ἀπὸ τὴν κοιλότητά τους καὶ κάποτε μάλιστα εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ ἀδένος. Διὰ τοῦτο καὶ λέγονται ἀδένες «ἐξωκρινεῖς» ἢ «ἔξω ἐκκρίσεως».

Ὑπάρχουν ὅμως στὸν ὀργανισμό μας καὶ ἀδένες, ποὺ δὲν ἔχουν σωληνίσκο γιὰ νὰ μεταφέρη μακρυὰ τὸ ἔκκριμά τους, ποὺ δὲν ἔχουν οὔτε κἂν κοιλότητα γιὰ νὰ συναθροίζεται μέσα τὸ ὑγρὸ ποὺ παρασκευάζουν, ἀλλὰ ἐκκρίνουν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ αἷμα μέσα ἀπὸ τὸ σῶμα τους, ἀπὸ τὰ κύτταρά τους. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἔνδον ἐκκρίνοντες ἀδένες, ὀνομάζονται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους, «ἐνδοκρινεῖς» ἢ «ἀδένες ἔσω ἐκκρίσεως». Τέτοιοι ἀδένες, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλήσαμε, εἶνε ἡ ὑπόφυσις, τὰ ἐπινεφρίδια, οἱ θυρεοειδεῖς, ὁ θύμος, οἱ γεννητικοὶ τοῦ ἀνδρὸς κλπ. Τὸ ἔκκριμα τῶν ἀδένων αὐτῶν ὀνομάζεται «ὁρμόνη».

Τώρα μποροῦμε νὰ προχωρήσωμε, βέβαιοι ὅτι δὲν ἀφήσαμε ἄλυτες ἀπορίες. Καὶ θὰ δοῦμε πῶς συμβαίνει μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ μένουν νάνοι καὶ ἄλλοι νὰ γίνωνται γιγαντόσωμοι, πῶς ἄλλοι γεννιοῦνται γέροι, πῶς ἄλλοι χάνουν ἢ δὲν εἶχαν ποτὲ τὶς ἱκανότητες τῆς ἀναπαραγωγῆς, πῶς ἄλλοι... ἀλλὰ ὁ χῶρος ἐξηντλήθη καί, κατ' ἀνάγκην, θὰ συνεχίσωμε:

Ἕνα μυρμήγκι νὰ γκρεμίση τὸν... Πύργο τοῦ Ἄϊφελ!...

Δρ Ο. Κ.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ: Καὶ πάλιν ...ἀδένες!

Πότε ὁ πίθηκος ἔγινεν ἄνθρωπος;

Τοῦ Δ)ρος Χὰνς Μπίννερ

«Ὁ ἄνθρωπος κατάγεται ἀπὸ τὸν πίθηκον». Τὸ ἀξίωμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐγένετο παγκοσμίως ἀποδεκτὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἐφαίνετο, ὅτι θ' ἀποτελοῦσε τὴν βάσιν, ἐπάνω στὴν ὁποίαν ὁ Δαρβῖνος θὰ ἐστήριζεν ὁλόκληρον ἐπιστημονικὸν οἰκοδόμημα.

Ἔμενε μόνον νὰ μάθωμεν, ἂν ὁ κατ' εὐθεῖαν πρόγονος τοῦ σκεπτομένου ἀνθρώπου ἦταν ὁ γορίλλας, ὁ οὐρακοτάγκος ἢ ὁ χιμπατζῆς.

Ἡ παροῦσα θέσις τοῦ ζητήματος αὐτοῦ δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὴν περιλάβωμεν εἰς ἕνα τύπον σκωπτικόν, διότι μία ὁμὰς σοφῶν τονίζει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐξετάζεται ὡς ἕνας σταθμὸς περισσότερον προοδευμένος εἰς τὴν ἀνέλιξιν τῶν εἰδῶν, ἀφοῦ μερικοὶ πίθηκοι παρουσιάζουν μεγαλειτέραν «διαφοροποίησιν», ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου μία ἄλλη σχολή, ἡ ὁποία κερδίζει σήμεραι ἔδαφος, πρεσβεύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρχε πάντοτε ὑπὸ μίαν μορφὴν ἰδιαιτέραν, ἡ ὁποία διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων, ἐξειλίχθη εἰς τὸν σημερινὸν ἄνθρωπον. Ἐν τούτοις μένουν ἀκόμη ἀρκετοὶ πιστοὶ εἰς τὴν θεωρίαν τῆς ἐκ τῶν ἀνθρωποειδῶν πιθήκων καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ γορίλλας, ὁ χιμπαντζῆς καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχουν μερικὰ κοινὰ χαρακτηριστικὰ κληρονομικά, μὴ συναντώμενα εἰς οὐδὲν ἄλλο εἶδος ζώου, θὰ παίξῃ, ἀναντιρρήτως, ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Ἐν τούτοις δυνάμεθα νὰ περιορίσωμεν περισσότερον τὸν κύκλον αὐτόν: Πράγματι ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ χιμπαντζῆς παρουσιάζουν θερικὰ ἰδιαίτερα κληρονομικὰ περιστατικά, τῶν ὁποίων στερεῖται ὁ γορίλλας. Τοιουτοτρόπως ὁ χιμπαντζῆς πρέπει νὰ θεωρῆται, καὶ ὁ πλησιέστερος συγγενής μας.

Ο ΧΙΜΠΑΝΤΖΗΣ, ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ!

Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καλλίτερα τὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἂς τὸν φαντασθῶμεν ἀπὸ μορφὴν ἑνὸς γενεαλογικοῦ δένδρου ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξεφύησαν διαδοχικῶς τέσσαρες κλάδοι: Οἱ λεμούριοι, τὰ πλατυρρίνια τῆς Ἀμερικῆς, οἱ κερκοπίθηκοι καὶ τὰ πελματοβάμονα, τῶν ὁποίων ἀντιπρόσωπος εἶνε ὁ γίββων, ἐν συνεχείᾳ δύο νέοι κλάδοι γεννῶνται, ὁ πρῶτος τοῦ σημερινοῦ οὐραγγοτάγγου καὶ ὁ δεύτερος τοῦ γορίλλα καὶ τοῦ χιμπαντζῆ. Ὁ κλάδος τοῦ γορίλλα ἀργότερα γίνεται ἀνεξάρτητος. Ὁ τοῦ χιμπαντζῆ ὑφίσταται ἐξέλιξιν ἀνάλογον καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς ἀπομονοῦται ὁ κλάδος τοῦ ἀνθρώπου. Πρέπει, λοιπόν, νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὁ χιμπαντζῆς εἶνε ὁ πρόγονός μας; Ὄχι, διότι τὰ ἀπολιθώματα, ἐξ ὧν συνάγομεν μίαν στενὴν συγγένειαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, μᾶς δείχνουν, ὅτι αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ πρόγονός του, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε πλάγιος συγγενής του.

Ἀλλ' ἀκόμη μιὰ φορὰ ἐρωτᾶται : Πότε ὁ πίθηκος μετεμορφώθη εἰς ἄνθρωπον;

Ἡ μεταμόρφωσις αὐτὴ ἔλαβε χώραν, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν παγετώνων, ὁπότε τὰ δάση κατεστράφησαν καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἐδημιουργήθησαν στέππαι ἔρημοι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀνατροπῶν αὐτῶν, τὰ εἴδη ἀντιδροῦν κατὰ δύο τρόπους: ἢ ἐξαφανιζόμενα ἢ προσαρμοζόμενα εἰς τοὺς νέους ὅρους τῆς ζωῆς, δημιουργοῦντα δηλαδὴ νέον εἶδος. ἡ ὀργανικὴ κατάστασις τοῦ ὁποίου ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸ νὰ ζήσῃ εἰς τὸ νέον του περιβάλλον. Τοιουτοτρόπως ἡ ἐποχὴ τῶν παγετώνων ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον. Πραγματικὰ ἀπολιθώματα ἀνακαλυφθέντα εἰς τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν κοιλάδα τοῦ Δουνάβεως, φέρουν εἰς φῶς ἕνα ἀνθρωποειδῆ χιμπαντζοειδῆν, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ τέλος τῆς τριτογενοῦς ἐποχῆς δὲν δύναται νὰ θεωρῆται ὡς εἷς τετράχειρ.

Ὑπὸ τὸ φῶς αὐτῆς τῆς νέας θεωρίας βλέπομεν, ὅτι τὸ λίκνον τοῦ ἀνθρώπου δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἡ Κεντρικὴ Ἀσία, ὡς μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο, ἀλλ' ἡ κεντρικὴ Εὐρώπη.

Εἶνε ἐπίσης προφανὲς ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἀνακάλυψις δὲν δημιουργεῖ μίαν ἀναντίρρητον ἔνδειξιν περὶ τῆς ἐν Εὐρώπῃ γεννήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ θέτει μίαν στερεὰν βάσιν διὰ μίαν τοιαύτην ὑπόθεσιν, διότι δὲν ὑπάρχει ἐπὶ τῆς σφαίρας ἄλλη περιοχὴ παρουσιάζουσα τόσον κτυπητὴν σύμπτωσιν.

Δρ. ΧΑΝΣ ΜΠΙΝΝΕΡ

Ἀκριτομύθεια

—Τί ἔμαθα, Νίκο; ἡ γυναῖκά σου ἔφυγε μὲ κάποιον;

—Ναί, μὰ δὲν δέχομαι συγχαρητήρια· ξαναγύρισε 'πίσω.

ΝΗΣΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΑ ΑΠΟ ΧΑΥΛΙΟΔΟΝΤΑΣ ΜΑΜΟΥΘ

Τὴν ἐποχὴ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Μεγάλης, ἕνας Ρῶσσος ἔμπορος ἐλεφαντοστοῦ, ὁ Λιάχοβ, ἐταξίδεψε στὴν ὑπερβόρεια θάλασσα.

Ἀπὸ τοὺς Ἐσκιμώους, ποὺ μὲ τὰ μονόξυλά τους ἐτριγύριζαν τὸ καράβι του, ζητοῦσε πληροφορίες γιὰ τὰ μέρη ὅπου βρίσκονται θαμμένοι χαυλιόδοντες προϊστορικῶν μεγαθηρίων.

Οἱ Ἐσκιμῶοι πολιορκοῦσαν μὲ τὰ μονόξυλά τους τὸ καράβι.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἤξερε νὰ τοῦ δώσῃ τὶς πληροφορίες ποὺ ζητοῦσε.

Κι' ὁ Λιέχοβ ἐξακολουθοῦσε τὸ ταξίδι του, χωρὶς ν' ἀπογοητευθῇ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς κάποτε θ' ἀνεκάλυπτε τοὺς χαυλιόδοντας ποὺ ζητοῦσε καὶ ποὺ ἀποτελοῦσαν, ἀσφαλῶς, ὁλόκληρο θησαυρό.

Μιὰ μέρα εἶδε μιὰν ἀγέλη ρέννων νἄρχεται ἀπὸ τὴν Παγωμένη θάλασσα, εἰς ἀναζήτησιν στερεᾶς γῆς.

Οἱ ρέννοι τρέφονται μὲ λειχῆνες, ἕνα εἶδος χόρτου.

Ὁ Ρῶσσος ἔμπορος, ποὺ τὸ ἤξερε αὐτό, ἐσκέφθηκε πώς, γιὰ νἄρχωνται οἱ ρέννοι ἀπὸ τὸ πέλαγος, θὰ ὑπῆρχε στοὺς πάγους στερεὰ γῆ, ἄγνωστη ὡς τότε σὲ ὅλους.

Μπῆκε λοιπὸν στὸ ἕλκυθρό του κι' ἀκολούθησε τὰ ἴχνη τῶν ρέννων.

Ἑβδομήντα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀνεκάλυψε στὴν ἀρχὴ ἕνα κι' ἔπειτα ἄλλα δυὸ νησιά, ποὺ ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ χαυλιόδοντες μαμούθ.

Ὁ Λιάχοβ γύρισε στὴ Ρωσσία, παρουσιάστηκε στὴν Αὐτοκράτειρα καὶ κατάφερε νὰ τοῦ δοθῇ τὸ προνόμιο τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῶν νησιῶν αὐτῶν.

Σὲ λίγο καιρὸ ἀπέκτησε πλούτη ἀμύθητα, πουλῶντας τοὺς χαυλιόδοντες τῶν μαμούθ.

✶

Εἶνε γνωστὸ σὲ ὅλους πώς, τὴν προϊστορικὴ ἐποχή, ἐδῶ καὶ πολλὲς δεκάδες χιλιάδες χρόνια δηλαδή, ζοῦσαν στὸν πλανήτη μας τὰ μεγαθήρια μαμούθ, ποὺ μοιάζανε μὲ τὸ σημερινὸν ἐλέφαντα, ἀλλ' ἦσαν δέκα φορὲς μεγαλύτερα, κι' οἱ κυρτοὶ χαυλιόδοντές των εἶχαν ἀνάλογο ὕψος.

Τὰ παχύδερμα αὐτά, οἱ πρόγονοι τῶν σημερινῶν ἐλεφάντων, εἶχαν δασύτατο τρίχωμα, κι' εἶχαν κατακλύσει τὴν Εὐρώπη προερχόμενα ἀπὸ τὴν Ἀσία.

Τὰ μαμοὺθ ἦσαν σύγχρονα μὲ τὸν προϊστορικὸ ἄνθρωπο τῆς παλαιολιθικῆς ἐποχῆς, ποὺ τὰ κυνηγοῦσε, ἀψηφῶντας τὸν τεράστιο ὄγκο τους καὶ τὴν ἀκατάβλητη δύναμί τους.

Βέβαια, μὲ τὰ πέτρινα ὅπλα του δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πολεμήσῃ. Ἀλλ' εἶχε ἕνα ἄλλο φοβερώτερο ὅπλο: τὸ μυαλό του καὶ τὴν πονηριά του.

Ἄνοιγε τεράστιους λάκκους, τοὺς ἐσκέπαζε μὲ κλαδιὰ καὶ κατώρθωνε μὲ φωνὲς κι' ἀλαλαγμούς, νὰ διώξῃ τὰ μαμοὺθ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Τὰ μεγαθήρια ἔπεφταν στὶς παγίδες κι' ἐκεῖ πέθαιναν τῆς πείνας ἢ σκοτώνονταν ἀπὸ τοὺς κυνηγούς των μὲ τεράστιους ὀγκολίθους, ποὺ τοὺς ἔδεναν στὴν ἄκρη ἑνὸς δερμάτινου σχοινιοῦ καὶ τοὺς ἄφιναν νὰ πέσουν πολλὲς φορὲς πάνω στὰ κεφάλια τῶν γιγάντιων ζώων, ὥς ποὺ νὰ τὰ συντρίψουν.

Οἱ σάρκες τῶν μαμοὺθ φαίνεται πὼς ἦταν ἡ προσφιλέστερη τροφὴ τῶν προϊστορικῶν ἐκείνων προγόνων μας.

Στὴν Εὐρώπη τὰ μαμοὺθ ἐξοντώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιο καὶ στὴν Ἀσία, ὅπου ὑπῆρχαν ἑκατοντάδες χιλιάδων ἀπ' αὐτά.

Ἐκεῖ στὴν καταστροφή τους συνετέλεσε μιὰ ἀπότομη καὶ ριζικὴ ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολὴ κι' ἕνας κατακλυσμός, ποὺ προεκλήθησαν ἀπὸ τὴν τῆξι τῶν πάγων.

Ἦτανε κατὰ τὴ λῆξι τῆς ἐποχῆς τῶν παγετώνων, κι' αὐτὸς ὁ κατακλυσμὸς ἐσάρωσε τὰ πάντα.

★

Στὴ Σιβηρία, μέσα στοὺς πάγους βρίσκονται καὶ σήμερα ἀκόμη μαμοὺθ σὲ διάφορες στάσεις, ὅπως τὰ βρῆκε ὁ θάνατος ἐδῶ καὶ δεκάδες χιλιάδες χρόνια.

Διατηροῦνται θαυμάσια, τὸ τρίχωμά τους εἶνε στιλπνότατο καὶ τὸ κρέας τους τόσο...φρέσκο, ὥστε τὸ τρῶν εὐχαρίστως τὰ σκυλιὰ τῶν ἐξερευνητῶν.

Οἱ παγωμένες ἐκτάσεις τῆς Σιβηρίας εἶνε σχεδὸν σπαρμένες μὲ χαυλιόδοντες μαμούθ, ποὺ εἶνε μεγαλείτερης ἀξίας ἀπὸ τοὺς ἐλεφαντόδοντες.

Ἑκατοντάδες κυνηγοὶ ἐκστρατεύουν κάθε χρόνο στὶς ἄξεινες ἐκεῖνες χῶρες, ὅπου τὸ θερμόμετρο δείχνει διαρκῶς σαράντα βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν.

Αὐτοὶ οἱ ἡρωϊκοὶ τυχοδιῶκται ἀνακάλυψαν ὁλόκληρο σύμπλεγμα νησιῶν, ποὺ εἶνε χαμένα μέσα στοὺς πάγους τῆς Ὑπερβορείου θαλάσσης, καὶ ποὺ ἀποτελοῦνται ἀπὸ χαυλιόδοντες μαμούθ.

Ἡ ἐπιφάνεια τῶν νησιῶν αὐτῶν εἶνε 5 χιλιάδων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Φαντάζεται κανεὶς τί πλοῦτος ἀμύθητος ὑπάρχει στὰ νησιὰ αὐτὰ τοῦ Πολικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ἡ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῆς Πετρουπόλεως ἔχει ἤδη ἐγκαταστήσει σ' αὐτὰ σταθμὸν ἀσυρμάτου καὶ διωργάνωσεν ἐπανειλημμένως ἐπιστημονικὲς ἀποστολὲς γιὰ νὰ μελετήσουν τὴ γεωγραφικὴ τους σύστασι.

ΣΑΡΛ ΜΠΑΓΙΑΡ

Αὐτοθυσία!

—Τρέμω, γιατρέ μου, μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι εἰμπορῶ νὰ πεθάνω.

—Μὴ φοβεῖσθε διόλου· ἀφεθῆτε εἰς ἐμὲ καὶ θὰ σᾶς βοηθήσω.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΟΝΟΜΑΧΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ

Ὡς τὰ εἴκοσί τους χρόνια ζούσανε σχεδὸν ἀχώριστα.

Στὴν πατρίδα τους, τὴ μακρυνὴ Θράκη, τὰ σπίτια τους ἦσαν γειτονικὰ κι' ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ὁ Ἀέτιος κι' ἡ Μελιτὼ δὲν ἐχώριζαν καθόλου.

Λούζονταν μαζὶ στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, μαζὶ κυλιόνταν στὴν παχειὰ καταπράσινη χλόη τῶν λειβαδιῶν καὶ μαζὶ πρόσφεραν τὶς μικρὲς παιδικές των θυσίες στοὺς βωμοὺς τῶν θεῶν τους μέσα στὰ δάση.

Ἦταν μιὰ εὐτυχία ποὺ τὴν ἐχαίρονταν χωρὶς καὶ νὰ τὴν μαντεύουν. Τὴν κατάλαβαν ὅταν τὴν ἔχασαν.

Μὰ καὶ πρὶν ἀκόμα, λίγον καιρὸ προτοῦ οἱ ρωμαϊκὲς λεγεῶνες ρημάξουνε τὴ χώρα τους, ὁ Ἀέτιος εἶχε νοιώσει τὰ πρῶτα σύννεφα νὰ σκεπάζουν τὸν οὐρανὸ τῆς εὐτυχίας του.

Ἕνας συνομήλικός του, ὁ Βρυέννιος, δὲν ἄφινε εὐκαιρία ποὺ ν μὴ προσπαθῆ νὰ συναντήση τὴ Μελιτώ. Τῆ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπ του, τῆς ζητοῦσε νὰ τ ἀκολουθήση, ὁρκιζότ στοὺς θεοὺς πώς, ὅπο καὶ νᾶταν ,θὰ τὴν ἔκ νε δική του.

Ὁ Ἀέτιος ἐθύμω πιανόταν μαζί του κ συχνὰ οἱ δυὸ ἔφηβ χώριζαν μὲ τὰ πρόσωπα καταματωμένα ἀπὸ τὰ χτυπήματα.

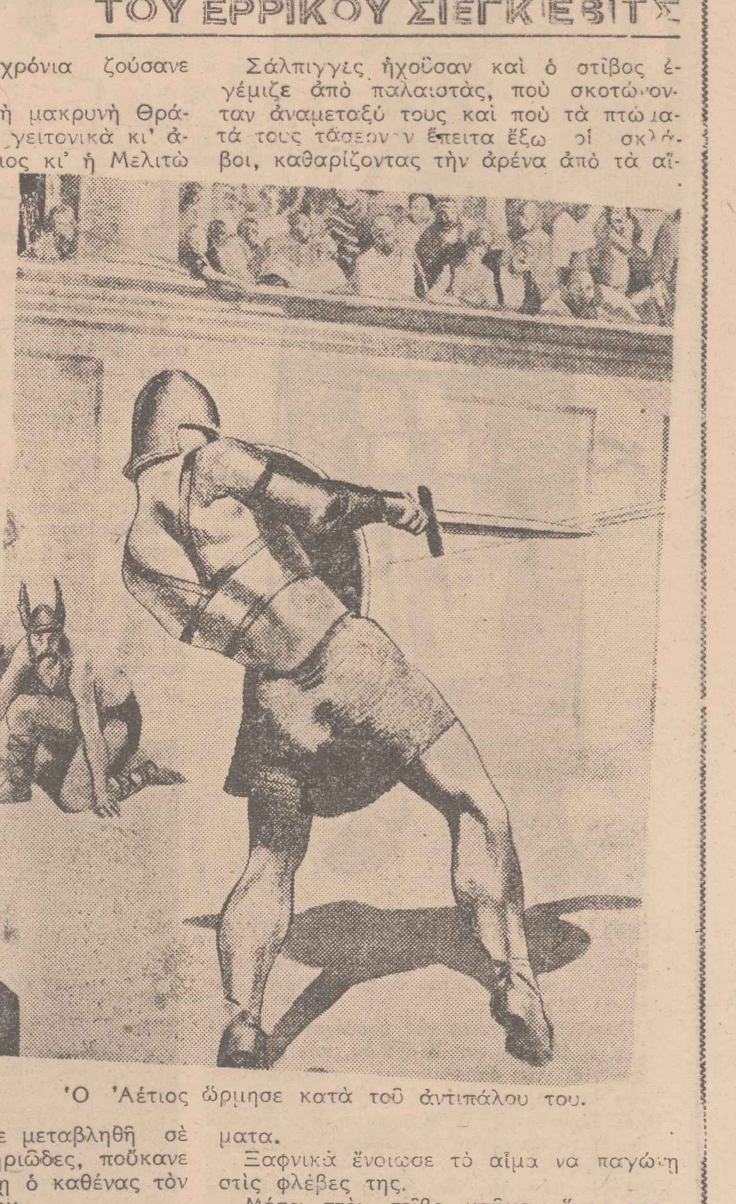

Ὁ Ἀέτιος ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του.

Αὐτὴ ἡ ἀντιζηλία εἶχε μεταβληθῆ σὲ μῖσος ἄγριο, τυφλό, θηριῶδες, ποὖκανε τοὺς δύο νέους νὰ ζητάῃ ὁ καθένας τὸν θάνατο τοῦ ἀντιπάλου του.

Κι' ἡ Μελιτώ, ποὺ εἶχε γίνει ἀφορμὴ τοῦ θανάσιμου αὐτοῦ μίσους, ὁρκιζόταν στὸν Ἀέτιο πὼς δὲν θ' ἀγαποῦσε ποτὲ στὴ ζωή της ἄλλον ἀπ' αὐτόν.

Ὡστόσο, ὁ νεαρὸς ἐρωτευμένος δὲν ἀποφάσιζε νὰ τὴν κάνῃ δική του, ἐὰν πρῶτα δὲν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ μέση τὸν ἀντίπαλό του.

Ξαφνικὰ ὅμως, ὅλα αὐτὰ παραμέρισαν, ἔσβυσαν, μπροστὰ στὰ ρωμαϊκὰ στίφη ποὺ ἐπέδραμαν στὴ Θράκη, ἐκυρίευσαν τὴν πατρίδα τους καὶ τὴν ὑποδούλωσαν.

Οἱ τρεῖς νέοι χωρίστηκαν, χωρὶς κανένας τους νὰ ξέρῃ τί ἀπέγινε ὁ ἄλλος.

Ὁ Ἀέτιος κι' ὁ Βρυέννιος κλείστηκαν σὲ ξεχωριστὰ στρατόπεδα σκλάβων κι' ἐπειδὴ ἦσαν καὶ οἱ δύο ἔφηβοι μὲ ρωμαλέα κορμιά, προωρίστηκαν γιὰ μονομάχοι.

Ἄρχισαν λοιπὸν νὰ τοὺς ἀνατρέφουν καὶ νὰ τοὺς γυμνάζουν γι' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, σὰν ἀγρίμια ποὺ τὰ μαθαίνουν οἱ θηριοδαμασταὶ των νὰ παλεύουν ἀναμεταξύ τους γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὸ κοινόν.

Ἡ Μελιτὼ εἶχε καλλίτερη τύχη.

Ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια τῆς Θράκης, στὴ μοιρασιὰ τῶν σκλάβων δόθηκε σ' ἕνα Ρωμαῖον ἄρχοντα.

Αὐτός, γυρίζοντας στὴ Ρώμη, τὴν ἐπῆρε μαζί του καί, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν ἐξωτική της ὀμορφιά, τὴν ξεχώρισε ἀπὸ τὶς σκλάβες του καὶ τὴν ἐκράτησε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά του.

Ἡ Μελιτὼ ὑποτάχθηκε στὴ μοῖρα της.

Τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ;

Μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα της, μέσα σ' ἕνα ἄγνωστο κόσμο, χωρισμένη ἀπὸ τὸν Ἀέτιο, ποὺ ἀγνοοῦσε τὴν τύχη του, δέχτηκε μοιρολατρικὰ τὸν ἔρωτα τοῦ Ρωμαίου ἄρχοντα.

Ὡστόσο, μ' ὅλο ποὺ ζοῦσε μέσα σὲ μιὰν ὀνειρώδη πολυτέλεια, ἡ καρδιά της ἦταν ματωμένη...

◆ ◆

Ἔξη μῆνες μετὰ τὸν γυρισμό του στὴν κοσμοκράτειρα, ὁ Ρωμαῖος ἄρχοντας ἐπῆρε μιὰ μέρα μαζί του τὴ Μελιτὼ στὸ Κολοσσαῖον.

Ἡ Ρώμη ἐγιόρταζε ἕναν καινούργιο θρίαμβό της, κι' ἀνάμεσα στὰ θεάματα ποὺ θὰ πρόσφερε στὸν λαό της, ἦσαν κι' οἱ μονομαχίες τῶν μονομάχων.

Ἡ Μελιτὼ θαμπώθηκε ἀπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα τῶν γεμάτων ἀπὸ κόσμο κερκίδων, ὅπου στὶς πρῶτες σειρὲς λίγο μακρύτερα ἀπ' αὐτὴν καθόταν, ἴδιος θεός, ὁ αὐτοκράτωρ.

Σάλπιγγες ἠχοῦσαν καὶ ὁ στῖβος ἐγέμιζε ἀπὸ παλαιστάς, ποὺ σκοτώνονταν ἀναμεταξύ τους καὶ ποὺ τὰ πτώματά τους τάσερναν ἔπειτα ἔξω οἱ σκλάβοι, καθαρίζοντας τὴν ἀρένα ἀπὸ τὰ αἵματα.

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε τὸ αἷμα να παγώνῃ στὶς φλέβες της.

Μέσα στὸν στῖβο μπῆκε ἕνας νεος, σχεδὸν γυμνός, φορῶντας ἕνα κράνος καὶ κρατῶντας μιὰ μικρὴ στρογγυλὴ ἀσπίδα καὶ τὸ κοντό, πλατὺ σπαθὶ τῶν μονομάχων.

Ἔβγαλε μιὰ δυνατὴ κραυγή, ποὺ ἀντήχησε παράξενα μέσα στὴ σιγὴ ποὺ ἐπικρατοῦσε:

—Ἀέτιε!

Ὁ μονομάχος ἀνατινάχθηκε, σὰν νὰ χτυπήθηκε ἀπὸ μαστίγιο καὶ ἔστρεψε τὰ μάτια του πρὸς τὴν κερκίδα της.

Τὴν ἀνεγνώρισε. Κῦμα αἵματος ἔβαψε τὰ μάγουλά του, ὅταν τὴν εἶδε καθισμένη πλάϊ σ' ἕνα Ρωμαῖον ἄρχοντα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μέσα στὸ στῖβο μπῆκε ὁ ἀντίπαλός του.

Ὁ Ἀέτιος τὸν ἐκύτταξε στὴν ἀρχὴ ἀδιάφορα, ἀλλ' ἔπειτα, ἀναγνωρίζοντάς τον, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνῃ ἀπὸ μῖσος.

Ἡ μοῖρα εἶχε στείλει γι' ἀντίπαλό του, στὴ μέχρι θανάτου ἐκείνη μονομαχία, τὸν Βρυέννιο.

Προτοῦ τοῦ ἐπιτεθῇ, ὁ Ἀέτιος ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ Μελιτώ. Ὁ Βρυέννιος κύτταξε πρὸς τὴν ἴδια διεύθυνσι καὶ ἀναγνωρίζοντας τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, χαμογέλασε μοχθηρά.

Τὰ σπαθιά τους ἐκλάγγιζαν, οἱ ἀσπίδες ἀντηχοῦσαν βαρειὰ τὰ χτυπήματα, τὰ σφιχτοδεμένα τους κορμιὰ λούζονταν στὸ αἷμα καὶ τὸν ἱδρῶτα...

Τέλος, ξεφεύγοντας ἕνα ἐπιδέξιο χτύπημα τοῦ ἀντιπάλου του, ὁ Ἀέτιος πήδησε ἀπάνω του καὶ βύθισε ὥς τὴ λαβὴ τὸ ξίφος του στὰ στήθη τοῦ Βρυεννίου.

Ὁ μονομάχος σωριάστηκε καταγῆς.

Τὰ μάτια του καρφώθηκαν ὅλο μῖσος στὸ πρόσωπο τοῦ ἀντιζήλου του καί, μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔσβυνε ὁ θάνατος, τοῦ ψιθύρισε:

—Ὅμως οὔτε σὺ ἐπῆρες τὴ Μελιτώ. Ἔγινε ἐρωμένη τοῦ Ρωμαίου!...

Ὁ Ἀέτιος ἔστρεψε πρὸς τὶς κερκίδες, ὅπου, ὄρθιοι οἱ θεαταὶ τὸν ἐπευφημοῦσαν.

Τὰ βλέμματά του ἀναζήτησαν τὴ Μελιτώ.

Τὴν εἶδε, χλωμὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ρωμαίου ἄρχοντα.

Τότε ἕνα σύννεφο θόλωσε τὰ μάτια του, τὰ γόνατά του ἐλύγισαν καί, τρελλὸς ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀπελπισία, βύθισε τὸ ξίφος του, ποὺ ἄχνιζε ἀκόμη ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Βρυεννίου, μέσα στὸ στῆθος του.

Κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς νεκρός, πάνω στὸ ἄψυχο κορμὶ τοῦ ἀντιζήλου του...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΙΕΒΙΤΣ

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

Τοῦ διασήμου Γερμανοῦ συγγραφέως **GEORG TÖPFER**

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ :

Στὴν πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου τῆς Βουργουνδίας ἔρχεται ὁ ξακουσμένος ἱππότης Σίγκφριντ.

Ὁ Βασιληᾶς Γκύντερ τὸν ὑποδέχεται μὲ τιμές, ἡ ἀδελφή του Κιμχίλδη, ποὺ φημίζεται γιὰ τὴν ὀμορφιά της, παρακολουθεῖ τὸν ἐρχομό του ἀπὸ τὸ παράθυρό της.

Ὅλοι ξέρανε πὼς ὁ Σίγκφριντ εἶχε κατορθώσει νὰ ἀποκτήσῃ τὸν θησαυρὸ τῶν Νιμπελοῦγκεν.

Κάποτε, φθάνοντας στὴ χώρα ἐκείνη, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν βασιληάδων της ποὺ τοῦ ἐπετέθησαν.

Τοὺς ἐσκότωσε καὶ τοὺς δυό, ἀλλὰ καθὼς πήγαινε νὰ λουστῇ σ' ἕνα ποτάμι, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μ' ἕναν τεράστιον προϊστορικὸν δράκοντα).

Ζαλισμένος ἀπ' τὴ φλογερὴ ἀναπνοὴ τοῦ τέρατος, ὁ Σίγκφριντ, ἔπεσε κάτω μισολιποθυμισμένος.

Σὰν σὲ ὄνειρο ἄκουγε πάνωθέ του τὸ κροτάλισμα τοῦ φολιδωτοῦ δέρματος τοῦ δράκοντος, κ' εἶδε τὰ τεράστια νύχια του καὶ τὰ σουβλερά του δόντια ν' ἁπλώνουνται πρὸς αὐτόν.

Λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμα καὶ θἄτανε χαμένος.

Μά, τὴν ὑστάτη ἐκείνη στιγμή, καταβάλλοντας μιὰν ὑπέρτατη προσπάθεια, ὁ νεαρὸς ἱππότης τινάχτηκε ὀρθός.

Ὁ δράκοντας, ποὺ δὲν τὸ περίμενε αὐτό, κοντοστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα, μουγκρίζοντας φοβερά, ἐπετέθη ἐναντίον του.

Μ' ἕνα πήδημα, ὁ Σίγκφριντ ἀπέφυγε τὴν ἐπίθεσι καί, σηκώνοντας τὸ βαρὺ σπαθί του, τὸ κατάφερε μ' ὅλη του τὴ δύναμι στὸ ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ θηρίου.

Τὸ τέρας ζαλισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα, ὀπισθοχώρησε δυὸ βήματα, ἐνῷ ποτάμι τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὰ ρουθούνια του.

Ἔπειτα ὅμως, συγκεντρώνοντας τὶς δυνάμεις του, ὥρμησε καὶ πάλιν ἀπάνω στὸν ἱππότη, ἐνῷ ἡ φολιδωτὴ οὐρά του χτυποῦσε μὲ μανία δεξιὰ κι' ἀριστερά, ξερριζώνοντας τὰ δέντρα καὶ σηκώνοντας σύννεφο τὰ χώματα.

Ὁ Σίγκφριντ, μ' ὅλο ποὺ ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν, δὲν ἐδείλιασε.

Ἀπέφυγε καὶ πάλι τὴν ἐπίθεσι τοῦ θηρίου καί, βρίσκοντας τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, τοῦ κατάφερε ἕνα δεύτερο τρομερὸ χτύπημα μὲ τὸ βαρὺ σπαθί του.

Τὸ κεφάλι τοῦ δράκου ἄνοιξε στὰ δύο κι' ἕνας πίδακας ἀπὸ αἷμα τινάχτηκε πάνω στὸ στῆθος τοῦ Σίγκφριντ.

Ὁ ἱππότης, λαχανιάζοντας ἀπὸ τὴν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια ποὺ κατέβαλε, κατιδρωμένος, ζαλισμένος ἀπὸ τὴ φλογερὴ ἀναπνοὴ τοῦ θηρίου, ἀπόμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, ἕτοιμος νὰ χτυπήσῃ ξανὰ τὸ τέρας.

Ἀλλ' ὁ δράκοντας εἶχε πληγωθῆ βαρειὰ καὶ τώρα ξεψυχοῦσε, σφαδάζοντας πάνω στὴ γῆ, ποὺ τὴ κατέσκαβε μὲ τὰ ἀτσαλένια του νύχια.

Γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῇ καὶ νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Σίγκφριντ, πάνω στὸν ὁποῖον εἶχε καρφώσει τὰ μάτια του, ποὺ εἶχαν ἕναν τέτοιο παγερὸ μαγνητισμό, ὥστε ἔκαναν τὸν ἱππότη ν' ἀνατριχιάζῃ σύγκορμος.

Ἀλλ' οἱ δυνάμεις του τὸν ἐπρόδωσαν.

Κ' ὕστερα ἀπὸ ἕναν τελευταῖο σφαδασμό, ἀπέμεινεν ἀκίνητος, ἐνῷ αὐλάκι τὸ αἷμα — μαῦρο σὰν πίσσα — ἔτρεχε ἀπὸ τὶς φοβερὲς πληγές του.

Ὁ Σίγκφριντ ἀνέπνευσε μὲ ἀνακούφισι.

Καί, σφουγγίζοντας τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπό του, στράφηκε γιὰ νὰ πάῃ στὸ ποτάμι νὰ λουστῇ.

Σταμάτησε ὅμως κατάπληκτος, βλέποντας ἕνα γηραιὸ νάνο ποὺ φανερώθηκε ξαφνικὰ μπροστά του, σὰν νὰ ξεφύτρωσε ἀπὸ τὴ γῆ.

Μιὰ μιὰν ἔνστικτη κίνησι, ἔφερε τὸ χέρι στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του, ἀλλ' ὁ νάνος τοῦ ἐχαμογέλασε φιλικὰ καὶ τοῦ ἔκαμε ἕνα καθησυχαστικὸ νόημα.

—Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ εἶπε. Ἔρχομαι νὰ σοῦ προσφέρω τὶς ὑπηρεσίες μου κι' ὄχι γιὰ νὰ σοῦ κάνω κακό.

Ὁ Σίγκφριντ τὸν ἐκύτταξε μὲ περιέργεια.

Ἦτανε πολὺ κοντὸς — μόλις ἔφτανε ὡς τὸ γόνατο τοῦ ἱππότη — μὲ μακρυὰ γένεια καὶ μαλλιά, μὲ πρόσωπο ρυτιδωμένο, στραβὰ πόδια.

—Ποιὸς εἶσαι; τὸν ρώτησε.

—Μὲ λένε Ἄλμπριχ κ' εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων αὐτῆς τῆς χώρας, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Ὁ βασιληᾶς τῶν Νιμπελοῦγκεν μ' εἶχε στὴν ὑπηρεσία του. Ἐγὼ κ' οἱ σύντροφοί μου τοῦ μαζέψαμε τὸ μεγαλείτερο μέρος ἀπὸ τὸν θησαυρό του ποὺ εἶδες.

—Τί θέλεις ἀπὸ μένα; τὸν διέκοψε ὁ

—Αὐθέντα μου, σοῦ τὸ ξαναλέω: Δὲν σοῦ ζητῶ τίποτα. Ἦρθα γιὰ τὸ καλό Σίγκφριντ. σου. Ἤξερα πὼς οἱ βασιλιάδες τῶν Νιμπελοῦγκεν θὰ εἶχαν ἄσχημο τέλος, γιατὶ ἦσαν ἄδικοι καὶ σκληροί. Ἐσὺ τοὺς ἐνίκησες κι' ἔκαμες δικό σου τὸ θησαυρό τους. Μάθε ὅμως ἀπὸ μένα πὼς τὸ χρυσάφι, αὐτὸ εἶνε καταραμένο καὶ πὼς ὁ θάνατος θὰ σὲ καταδιώκῃ παντοῦ...

Ὁ Σίγκφριντ ἀνατρίχιασε ἄθελά του, ἀλλ' ἀποκρίθηκε μὲ σταθερὴ φωνή:

—Δὲν φοβοῦμαι τὶς προφητεῖες σου!

Ὁ γηραιὸς νάνος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του..

—Ὅπως θέλεις. Ὡστόσο ἐγώ, ἐπειδὴ σὲ βλέπω ἀνδρεῖον καὶ νέον καὶ θέλω τὸ καλό σου, θὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή. Θὰ σοῦ ὑποδείξω τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὸ κορμί σου δὲν θὰ τὸ χτυπάῃ ποτὲ κανένα ὅπλο...

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ τρόπος; ρώτησε περίεργος ὁ Σίγκφριντ.

Ὁ γηραιὸς νάνος τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὴ λίμνη ποὺ σχημάτιζε τὸ αἷμα τοῦ δράκου.

—Ἅμα λουστῇς ἐκεῖ μέσα, τοῦ εἶπε, δὲν ἔχεις πιὰ νὰ φοβᾶσαι τίποτα.

Ὁ Σίγκφριντ ἐδίστασε.

Φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ μήπως ὁ ἀρχηγὸς τῶν νάνων ζητοῦσε νὰ τὸν παρασύρῃ σὲ παγίδα, νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ κι' ἔπειτα νὰ ἐπιτεθῇ.

Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ κατάλαβε τοὺς δισταγμούς του, ἐξακολούθησε:

—Μὴ φοβᾶσαι, αὐθέντα μου. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς μόνο γιὰ τὸ καλό σου σοῦ πρότεινα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μὴν ἀργοπορεῖς, γιατὶ τὸ αἷμα τοῦ δράκου θὰ κρυώσῃ καὶ τότε δὲν θἄχῃ καμμιὰ ἀξία.

Εἶχε μιὰ τέτοια πειστικότητα ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, ὥστε ὁ Σίγκφριντ δὲν ἐδίστασε πιά.

Ἄφησε καταγῆς τὸ βαρὺ σπαθί, γδύθηκε κι' ἔπεσε μέσα στὴν αἱμάτινη λίμνη.

Ὁ Σίγκφριντ ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του

Ἀλλ' εἶχε βραδυάσει πιὰ κ' εἶχε ἀρχίσει νὰ φυσάῃ ἕνας δυνατὸς ἀέρας ποὺ ἔκανε τὰ δέντρα νὰ σείωνται σύρριζα.

Πλατειὰ φύλλα πέφτανε καταγῆς, κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ στάθηκε πάνω στὸ αἷμα τοῦ δράκου καί, καθὼς ὁ Σίγκφριντ κυλίστηκε ἐκεῖ μέσα, κόλλησε στὴν ἀριστερή του ὠμοπλάτη.

Κι' ἐκεῖ ποὺ κόλλησε τὸ φύλλο δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ τὸ αἷμα τοῦ θηρίου.

Ὅταν βγῆκε ἀπ' αὐτὸ τὸ παράξενο λουτρό, ὁ νάνος ποὺ ἔτρεξε νὰ τὸν περιποιηθῇ, εἶδε τὸ φύλλο τὸ κολλημένο πάνω στὴν πλάτη του καὶ χλώμιασε.

Τὸ ξεκόλλησε μὲ βία κ' εἶπε στὸν Σίγκφριντ.

—Γρήγορα, αὐθέντα μου, πέσε πάλι μέσα στὸ αἷμα ἂν θέλῃς νὰ μὴ σὲ πιάνῃ πουθενὰ λαβωματιά.

Ὁ Σίγκφριντ τὸν ἄκουσε.

Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά.

Ὁ ἄνεμος εἶχε γίνει πιὸ δυνατός, ἀστραπὲς αὐλάκωναν τὸν συννεφιασμένο οὐρανὸ κ' ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ραγδαία.

Τὸ αἷμα τοῦ δράκου πάγωσε καὶ δὲν εἶχε πιὰ καμμιὰ δύναμι..

Ὁ νάνος εἶχε γίνει κατακίτρινος.

— Ὁ θησαυρὸς εἶνε καταραμένος ! μουρμούριζε μέσα στὰ δόντια του. Φέρνει συμφορὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔχει.

Ἀλλ' ὁ Σίγκφριντ, αἰσιόδοξος ὅπως ὅλοι οἱ νέοι, δὲν ἔδιδε πιὰ σημασία στὰ λόγια τοῦ γέρου.

Γύρισαν μαζὶ στὴ σπηλιὰ κ' ἔμειναν ἐκεῖ ὡς τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ σταμάτησε ἡ βροχὴ καὶ ξανάλαμψε ὁ ἥλιος.

Τὴν ὥρα ποὺ θἄφευγε μὲ τοὺς θησαυρούς, ὁ νάνος, ποὺ τὸν εἶχε συμπαθήσει τοῦ εἶπε:

—Αὐθέντα, θέλω νὰ σοῦ κάνω ἕνα δῶρο ποὺ ἄμποτε νὰ σὲ βοηθήσῃ στὴ ζωή σου ποὺ τὴ βλέπω τρικυμισμένη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς χώρας μὲ λένε μάγο. Μὰ δὲν μὲ νοιάζει. Πέρασα ὅλη μου τὴ ζωὴ μελετῶντας ὅ,τι γράψανε ὡς τώρα οἱ παληοὶ σοφοί, ποὺ ὅμοιους των δὲν θὰ ξαναϊδῇ ὁ κόσμος. Βρῆκα λοιπόν, τὸν τρόπο νὰ γίνουμαι ἀόρατος, ὅποτε θέλω. Καταλαβαίνεις τί σημασία ἔχει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα..

Ὁ Σίγκφριντ χαμογέλασε.

—Γέροντα, δὲν ξέρεις τί λές! τοῦ εἶπε. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕνας ἄνθρωπος ἀόρατος;

—Αὐθέντα μου, εἶσαι νέος ἀκόμα, κι' ὅλοι οἱ νέοι εἶνε ἄπιστοι. Δὲν θυμώνω γι' αὐτό. Δὲν πιστεύεις αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα. Θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ὅμως...

Πῆγε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς σπηλιᾶς, ἅπλωσε τὸ χέρι του σὰν γιὰ νὰ πάρῃ κάτι κ' ὕστερα τὄφερε στὸ κεφάλι του.

Διὰ μιᾶς ὁ Σίγκφριντ τὸν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Παραξενεμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο, ὀπισθοχώρησε καὶ φώναξε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

—Γέροντα, ποῦ κρύφτηκες;

—Δὲν κρύφτηκα, εἶμαι ἐδῶ μπροστά σου! ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἄλμπριχ.

Κι' ἀμέσως ὁ νάνος ξαναφάνηκε.

Τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

—Μὲ πιστεύεις τώρα; τὸν ρώτησε.

Ὁ Σίγκφριντ τὸν κυττοῦσε κατάπληκτος.

—Πῶς γίνεται αὐτό; ρώτησε περίεργος.

—Ἔχω φτιάσει μιὰ περικεφαλαία ποὺ ὅποιος τὴν φορεῖ γίνεται ἀόρατος.

—Ποῦ εἶνε;

—Πῶς νὰ τὴν ἰδῇς; Νά, πάρε την.

Κι' ἅπλωσε τὸ χέρι του, ποὺ δὲν φαινότανε νὰ κρατάῃ τίποτα.

Ὁ Σίγκφριντ ἅπλωσε τὸ δικό του κι' ἔνοιωσε στὰ χέρια του ἕνα βαρὺ πρᾶγμα πού, ψηλαφῶντας το, ἀντελήφθη πὼς ἦτανε πραγματικὰ μιὰ περικεφαλαία. Ὡστόσο δὲν τὄβλεπε.

—Σοῦ τὴν χαρίζω! εἶπεν ὁ νάνος. Φύλαξέ την καὶ χρησιμοποίησέ την ὅποτε θελήσῃς. Ἄμποτε νὰ σοῦ βγῇ σὲ καλό.

Ὁ Σίγκφριντ ἔσκυψε καὶ τοῦ φίλησε τὸ χέρι.

—Σ' εὐχαριστῶ, γέροντα! τοῦ εἶπε. Μ' ἔκαμες εὐτυχισμένον!

Ὁ Ἄλμπριχ κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Σὲ λυποῦμαι! ψιθύρισε σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἑαυτό του. Ὁ θησαυρὸς τῶν Νιμπελοῦγκεν φέρνει δυστυχία σ' ὅποιον τὸν ἔχει. Θὰ πέσῃς σὲ μεγάλους κινδύνους...

—Δὲν φοβᾶμαι τίποτα! τὸν διέκοψεν ἀνυπόμονα ὁ Σίγκφριντ.

Καί, φορτώνοντας τ' ἄλογα τῶν σκοτωμένων ἀδελφῶν μὲ τὸν ἀμύθητο θησαυρό, καβαλλίκεψε κι' αὐτὸς τὸ δικό του κι' ἔφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΚΡΙΜΧΙΛΔΗΣ

Ὁ γυρισμός του πανηγυρίστηκε σ' ὅλη τὴ χώρα. Ὅλοι ἔρχονταν γιὰ νὰ θαυμάσουν τοὺς μυθικοὺς θησαυροὺς τῶν Νιμπελοῦγκεν ποὺ μὲ τέτοιο καταπληκτικὸ τρόπο τοὺς εἶχε κάμει δικούς του ὁ Σίγκφριντ.

Μόνο γιὰ τὴ μαγικὴ περικεφαλαία δὲν εἶπε σὲ κανένα τίποτα. Τὴν ἔκρυψε μέσα στὴν κάμαρά του, ἀποφασισμένος νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ σὲ καμμιὰν ἐξαιρετικὴ περίπτωσι.

Πέρασαν μῆνες, κι' ὁ Σίγκφριντ δὲν φαινότανε σὰν ἄλλοτε χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος.

Ὅλοι ἀποροῦσανε γι' αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ καὶ τὸ περισσότερο δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ἐξηγήσουν γιατὶ πίστευαν πὼς θὰ ἦτανε πιὸ πολὺ εὐτυχισμένος τώρα ποὺ εἶχε κάμει δικό του τὸν ἀμύθητο θησαυρὸ τῶν Νιμπελοῦγκεν.

Ἡ μητέρα του τὸν ρώτησε μιὰ μέρα:

—Τί ἔχεις, παιδί μου; Ποιὰ θλῖψι σὲ βασανίζει;

Καὶ τότε, γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Σίγκφριντ ἀπεκάλυψε τὸ μυστικό του.

—Ἔχω ἀκούσει νὰ μιλᾶνε γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς βασιλοπούλας Κριμχίλδης, εἶπε. Θέλω νὰ πάω στὴ Βουργουνδία γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ καὶ νὰ τὴ ζητήσω ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς της.

Ἡ βασίλισσα τρόμαξε.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΟΥ

Στὴ ζήση αὐτὴ ποὺ τὴ μισοῦμε,
στὴ γῆς αὐτή, ποὺ μᾶς μισεῖ
πού, ὅσο νὰ πιοῦμε, δὲ σὲ σβηοῦμε,
πόνε πικρὲ καὶ πόνε ἀψύ,
ποὺ μᾶς κρατᾶς καὶ σὲ κρατοῦμε.

σ' αὐτὴ τὴ μαύρη γῆς καὶ ζήση
ποὺ περπατούσαμε τυφλά,
κι' ἀνθὸς γιὰ μᾶς δὲν εἶχε ἀνθίσει
κι' οὔτε εἶχε σὲ δεντρὸ ψηλὰ
κρυμμένο ἀηδόνι κελαηδήσῃ.

ἦρθες ἐσὺ μιὰν ἅγιαν ὥρα,
ὅραμα θεῖο καὶ ξαφνικό,
καὶ γέμισε ἥλιο, ἀνθόν, ὀπώρα,
κελαηδισμὸ παθητικὸ
ὅλ' ἡ καρδιά μας, ὅλ' ἡ χώρα...

Ἄχ! τόσο λίγο νὰ βαστάξῃ
τούτ' ἡ γιορτὴ κι' ἡ πασκαλιά!
Ἔφυγες κι' ἔχουμε ρημάξει
ξανά... Ἡ γιορτὴ κι' ἡ πασκαλιὰ
γιατὶ ἔτσι λίγο νὰ βαστάξῃ;

Κ. ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΥ

ΤΟΥ LETRAZ

Τρελλὸς ἐγώ; Μὰ ποιὸς λοιπὸν, θὰ μὲ πιστέψῃ πὼς δὲν εἶμαι. Ἀκοῦστε με, γιατρέ, ἀκοῦστε με σᾶς ἱκετεύω. Τὴν ἴδια ἱστορία— αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία ποὺ μοῦ κατέστρεψε τὴ ζωή — τὴν εἶπα καὶ στὸ δικαστήριο τὴν ξανάπα καὶ στὸν διευθυντὴ τῆς Κλινικῆς. Ὅλοι κουνοῦσαν τὰ κεφάλια τους μὲ οἶκτο. Μὴν κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, γιατρέ.

Θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅλα ὅπως ἔγιναν κείνη τὴ νύχτα τῆς 12 πρὸς τὶς 13 Ὀκτωβρίου—πᾶνε 15 χρόνια ἀπὸ τότες— στὸ ἐρειπωμένο κεῖνο σπίτι τοῦ κυνηγιοῦ, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους τοῦ Ὄπφερχάϊμ. Δυὸ μέρες πρίν, εἶχα λάβει ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποιον φίλο μου. Μὲ καλοῦσε γιὰ μιὰ ἑβδομάδα κυνηγιοῦ, σ' ἕνα σπιτάκι ἐρειπωμένο ποὺ τὸ εἶχε ἀνακαλύψει ἐγκαταλελειμμένο στὸ δάσος καὶ τὸ εἶχε διασκευάσει ὅσο μποροῦσε καλύτερα γιὰ νὰ φιλοξενήσῃ καμμιὰ δεκαριὰ φίλους τοῦ κυνηγιοῦ. Ἔκανα τὶς ἑτοιμασίες μου, πῆρα τὸ κυνηγετικό μου ὅπλο καὶ πῆγα. Στὸ δρόμο ποὺ ἔτρεχα μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου, ὅσο πλησίαζα πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ φίλου μου, διασχίζοντας τὸ σκοτεινὸ πυκνὸ δάσος, ἡ ἐρημιά του καὶ ἡ σιωπή του, μ' ἔκαναν νὰ θυμηθῶ ἕνα ὑστερόγραφο στὸ γράμμα τοῦ φίλου μου. «Δὲν παραλείπω νὰ σοῦ γράψω ὅτι τώρα μὲ τὴν κρίσι τῆς στέγης, ὅλα τὰ ἔρημα καὶ ἐγκαταλελειμμένα σπίτια προτιμοῦνται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὰ φαντάσματα. Τὸ δικό μας φαντάζομαι νὰ φιλοξενῇ καμμιὰ δωδεκάδα ἀπ' αὐτά. Ἂν τυχὸν φοβηθῇς αὐτοὺς τοὺς περίεργους καὶ ἀπρόσκλητους φίλους ...μὴν ἔρθεις». Ἦταν ἀλήθεια τόσο ὑποβλητικὸ αὐτὸ τὸ δάσος τοῦ Ὄπφερχάϊμ...

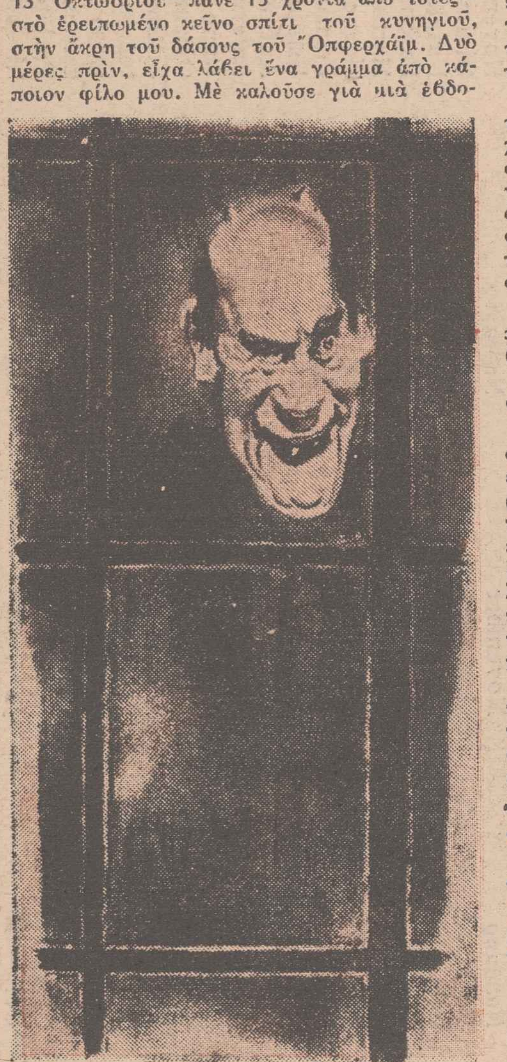
Ἕνα πρόσωπο κατακόκκινο σὰν ματωμένο...

Μιὰ βλάβη τῆς μηχανῆς τοῦ ἁμαξιοῦ μου μ' ἔκανε νὰ φτάσω ἀργὰ τὴ νύχτα στὸ σπίτι τοῦ φίλου μου. Στὴν πόρτα μὲ περίμενε ὁ φύλακας τοῦ σπιτιοῦ ποὺ θὰ μᾶς χρησίμευε καὶ γιὰ ὁδηγὸς στὸ κυνῆγι. Τὸ ντύσιμό του ἔδειχνε ἄνθρωπο χωρικό. Μοῦ ἔδειξε ποῦ νὰ ὁδηγήσω τὸ αὐτοκίνητό μου, σ' ἕνα προφυλαγμένο χῶρο ἀνάμεσα στὰ χαλάσματα, ποὺ θὰ χρησίμευε γιὰ γκαρὰζ στὰ αὐτοκίνητα τῆς συντροφιᾶς. Μπαίνοντας βρῆκα σταματημένο ἐκεῖ ἕνα κομψὸ κίτρινο αὐτοκίνητο.

—Εἶνε τῆς Κυρίας Κάρολυ, μοῦ ἐξήγησε ὁ ὁδηγός. Ἔχει ἔρθει ἀπὸ νωρὶς καὶ περιμένει. Εὐτυχῶς ποὺ ἤρθατε καὶ σεῖς γιατὶ κι' ὁ κύριος μὲ εἰδοποίησε πὼς θἄρθῃ μαζὶ μὲ τὴν ὑπόλοιπη παρέα αὔριο βράδυ.

Ἡ παρουσία μιᾶς κυρίας σ' αὐτὸ τὸ ἔρημο σπίτι μοῦ διεσκέδασε λίγο τὴ δυσάρεστη ἐντύπωσι, πὼς ὁ φίλος μου μ' ἐγκατέλειπε ἔξαφνα, ἔστω καὶ γιὰ 24 ὧρες, σ' ἐκεῖνο τὸ ἔρημο σπίτι. Δὲν ἄκουγα γιὰ πρώτη φορὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἦταν ἕνα ὄνομα γνωστὸ ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς κύκλους τοῦ Βερολίνου. Ἂν δὲν ἔκανα λάθος, μοῦ τὴν εἶχαν συστήσει κάποτε καὶ σ' ἕνα σαλόνι. Καὶ εἶχα διατηρήσει τὴν ἀνάμνησι ἀπὸ μιὰ θερμὴ κρεολὴ μὲ μεγάλα ἐκφραστικὰ ὀνειροπόλα μάτια. Λέγαν πὼς τὸν καιρὸ ἐκεῖνο— δυό, τρία χρόνια νωρίτερα — εἶχε σχέσεις μὲ τὸ διάσημο ὑπνωτιστὴ Σβάλ.

Ὅταν τὴν συνήντησα σὲ λίγο στὸ μεγάλο δωμάτιο ποὺ εἶχε διαρρυθμισθῆ πρόχειρα σὲ αἴθουσα ὑποδοχῆς, μπόρεσα νὰ προσέξω πὼς τίποτε δὲν εἶχε ἀλλάξει ἀπὸ τὴν ὄμορφη κρεολή. Μόνο τὰ μάτια της φαινόταν σὰ χαμένα στὶς κόγχες τους πάντα ὀνειροπαρμένα καὶ μὲ κάτι τὸ τρομῶδες στὶς μεγάλες κόγχες τους. Προτίμησα νὰ μὴν τῆς δώσω γνωριμία. Κατάλαβα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸν ἐκνευρισμὸ καὶ τὴν ταραχὴ ποὺ τὴν κατεῖχαν.

Ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τῆς ἄλλης παρέας, τὴν κρατοῦσαν σὲ ταραχὴ καὶ σὲ τρόμο. Δὲ δέχτηκε νὰ κάτσῃ οὔτε στὸ τραπέζι, ὅπου μᾶς σερβίρισε σὲ λίγο ἕνα λιτὸ δεῖπνο ὁ ὁδηγός. Καθόταν ὅλη τὴν ὥρα μπροστὰ στὸ τζάκι κι' οἱ φλόγες τῆς φωτιᾶς ποὺ βγαίνουν ὁλοένα ἀπὸ κεῖ, τόνιζαν ἀκόμα πιὸ πολὺ τὰ θερμὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της.

—Εἴδατε ποὺ μᾶς ἐγκατέλειψαν, μοῦ εἶπε κάποια στιγμή, καὶ χαμογέλασε μ' ἕνα βιασμένο εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ζήτησα νὰ τὴν πείσω πὼς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ περάσῃ κεῖνο τὸ βράδυ.

—Κάποιος μᾶς παρακολουθεῖ, ἐξακολούθησε ἡ Κα Κάρολυ. Ναί, σᾶς λέω. Θαρρῶ πὼς εἶδα κι' ὅλας μιὰ σκιὰ σὲ κεῖνο τὸ παράθυρο. Μιὰ σκιὰ ποὺ ἔμοιαζε τοῦ Σβάλ. Τὸν γνωρίζετε τὸν Σβάλ. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὰ βλέπει ὅλα, ὅλα τὰ κρατάει στὴν ἐξουσία του. Κι' ὕστερα ἐδῶ δὲν εἶνε καθόλου ἀσφαλισμένα. Δὲν εἴδατε ποὺ ἔφυγε κι' ὁ ὁδηγός. Οὔτε αὐτὸς ποὺ εἶνε ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο, δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μείνῃ ἐδῶ τὴ νύχτα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς κρότος καὶ τὰ θυρόφυλλα τοῦ παραθύρου ἄνοιξαν μὲ μεγάλη ὁρμή, καθὼς μποροῦσε νὰ συμβῇ μὲ μιὰ σφοδρὴ καιρικὴ θύελλα. Κι' ὅμως ἔξω ἔρριχνε συνεχῶς μιὰ ψιλὴ βροχή.

Ὁμολογῶ πὼς ὁ ἐκνευρισμὸς κι' ὁ τρόμος τῆς γυναίκας αὐτῆς, εἶχαν ἀρχίσει νὰ μ' ἐπηρεάζουν. Κι' ὅταν στὸ τέλος μοῦ πρότεινε νὰ φύγουμε, δὲν ἔφερα καμμιὰ ἀντίρρησι. Ἡ ἴδια, ὅπως μοῦ εἶχε πεῖ, ἐπρόκειτο νὰ ρθῇ στὸ σπίτι αὐτὸ μαζὶ μ' ἕνα φίλο της ποὺ δὲν εἶχε φανῆ ὅμως ἀκόμα πουθενά. Κατεβήκαμε στὸ δρόμο καὶ διευθυνθήκαμε στὸ «γκαράζ».

—Τὸ ἁμάξι μου εἶνε χαλασμένο, εἶπε ἔξαφνα μὲ ὕφος ἀπελπισμένο ἡ Κα Κάρολυ.

Τῆς προσέφερα ἀμέσως τὴ φιλοξενία τοῦ δικοῦ μου. Μάταιη προσφορά. Τὸ βρήκαμε στὰ χαλάσματα ποὺ τὸ εἶχα ὁδηγήσει, ὅταν ἐρχόμουν μὲ ξεφουσκωμένες τὶς ρόδες καὶ κατεστραμμένα τὰ ἐξωτερικά του λάστιχα. Ἡ Κα Κάρολυ ἀκούμπησε ἐπάνω μου γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Καταλάβαινα πιὰ κι' ἐγὼ πὼς ἕνας ἄλλος βρισκόταν κοντά μας, μαζί μας, σὲ κεῖνο τὸ σπίτι, ἕνας ἄλλος ποὺ μᾶς ἐξουσίαζε καὶ μᾶς κρατοῦσε.

Βοήθησα τὴν Κα Κάρολυ νὰ ξανανέβουμε σπίτι καὶ νὰ περιμένουμε τὴν ἡμέρα μέσα σὲ κεῖνο τὸ σπίτι. Τὴν ὡδήγησα στὸ δωμάτιό της καὶ τὴν ἔβαλα νὰ ξαπλώσῃ στὸ κρεββάτι της. Στὸ πρόσωπό της εἶχε χυθῆ μιὰ χλωμάδα ἔντονη καὶ οἱ κόρες τῶν μεγάλων ματιῶν της εἶχαν διασταλεῖ ὑπέρμετρα. Τὴν ἄκουσα ποὺ μιλοῦσε—λόγια ἀργά, σιγανά, τρομαγμένα ποὺ δείχναν μιὰ τέλεια ψυχικὴ κατάπτωσι.

—Εἶνε αὐτός.... αὐτός, μᾶς κυνηγάει διαρκῶς.... Τὰ βλέπει ὅλα... Ὅλα τὰ βλέπει σὰ μέσα σὲ γυαλί...

Μιλοῦσε σίγουρα γιὰ τὸν ὑπνωτιστή. Καθὼς ἦταν κοντά μου, ἔνοιωθα τὸ κορμί της τόσο κοντὰ στὸ δικό μου καὶ τὴν ἴδια σὲ μιὰ κατάστασι ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ τολμήσῃ ὅλα, κείνη τὴ στιγμὴ—ναί, τὸ ξέρω, ἦταν ἀνανδρία ὅ,τι ἔκανα — ἅπλωσα τὰ χέρια, τὴν ἀγκάλιασα καὶ κόλλησα τὰ χείλη μου στὰ ὠχρά της χείλη. Ἀφίνονταν στὴν ἀγκαλιά μου δίχως δυνάμεις. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τὴν κατάλαβα νὰ ξεφεύγῃ, νὰ μισοκουνιέται στὸ κρεββάτι καὶ νὰ βγάζῃ μιὰ δυνατή, διαπεραστικὴ κραυγή. Τὴν εἶδα ποὺ κυττοῦσε τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὸ παράθυρο. Ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὰ ἐκεῖ. Κι' ὅτι εἶδα μὲ καθήλωσε στὴ θέσι μου, ἀνίκανο νὰ κινηθῶ, νὰ μιλήσω, ν' ἀντιδράσω στὴν κατάστασι. Στὸ μεγάλο τζάμι τοῦ παραθύρου, εἶχε κολλήσει ἕνα τεράστιο πρόσωπο ποὺ δὲν εἶχε τίποτε ἀνθρώπινο στὴ φυσιογνωμία του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λαμπερὰ πεταχτὰ μάτια. Ἕνα πρόσωπο κατακόκκινο σὰ ματωμένο, κι' ἕνα στόμα πελώριο, ἀπ' ὅπου ξέφευγαν δυὸ μυτερὰ μεγάλα δόντια.

◈ ◈

Πόσες ὧρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε; Εἶχα ἀφήσει τὴν Κα Κάρολυ ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της σὰν κοιμισμένη καὶ σὰν ὑπνωτισμένη, ὕστερα ἀπὸ μιὰ δυνατὴ κρίσι ποὺ τὴν εἶχε συγκλονίσει. Ἦσαν περασμένα μεσάνυχτα, κι' ἐγὼ ξυπνὸς στὸ κρεββάτι μου, μετροῦσα τὶς ὧρες ποὺ μᾶς χώριζαν ἀπὸ τὸ πρωΐ, ὅταν ἔξαφνα μιὰ φωνὴ δυνατή, διαπεραστική, μιὰ φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ κάποιο κακὸ τὸν εἶχε βρεῖ, ἔσχισε τὴν ἡσυχία ποὺ βρισκόταν ἁπλωμένη σ' ὅλο τὸ σπίτι. Γνώρισα τὴ φωνὴ τῆς Κας Κάρολυ. Σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκα στὸ δωμάτιό της. Καὶ τότε, τότε, εἶδα τὴ γυναίκα ποὺ λίγες ὧρες πρὶν εἶχα σφίξει τὸ κορμί της στὴν ἀγκαλιά μου, ξαπλωμένη ἀνάσκελα στὸ κρεββάτι καὶ μὲ μιὰ πληγὴ στὸ δεξιὸ στῆθος. Ἦταν νεκρή. Πλησίαζα τρέμοντας στὸ κρεββάτι της, ὅταν σκόνταψα σ' ἕνα ἀντικείμενο πεταμένο δυὸ βήματα μακρύτερα. Καὶ τότε εἶδα πὼς ἦταν τὸ κυνηγετικό μου ὅπλο.

Ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι μὲ μιὰ πληγὴ στὸ στῆθος..

Τί ἔγινε ὕστερα, δὲν ξέρω. Ὅλη τὴ νύχτα πλανήθηκα στὸ ἔρημο σπίτι, στὶς ἄδειες κάμαρες, στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς καὶ τὸ πρωΐ μὲ βρῆκαν ξαπλωμένο, ἀναίσθητο, βρεγμένο ἀπὸ τὴ βροχή, δέκα βήματα ἔξω, ἀπὸ τὸ καταραμένο σπίτι. Μὲ κατηγόρησαν πὼς ἐγὼ εἶχα σκοτώσει τὴν Κα Κάρολυ. Μὰ στὸ δικαστήριο μ' ἀθώωσαν καὶ μὲ στείλανε ἐδῶ, στὴν κλινική, μαζὶ μὲ τοὺς τρελλούς, ἕνας τρελλὸς κι' ἐγὼ ἀνάμεσά τους...

. . . .

—....Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀκόμα, μοῦ διηγήθηκε κατόπιν ὁ γιατρός. Ἐν τῷ μεταξὺ πέθανε κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ διηγήθηκε τὴν παραπάνω ἱστορία.

Καὶ μιὰ μέρα, βρῆκαν στὰ ἐρείπια τοῦ ἔρημου αὐτοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τὸ θαρροῦν ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο τοῦ ἐγκλήματος διαβολικό, ἕνα ἀνθρώπινο σκελετό, χωμένον σὲ κάποια παληὰ χαλάσματα τῆς περιοχῆς. Ἕνα σκελετὸ ποὺ στὴν κάτω σιαγόνα, προσέχτε, εἶχε δυὸ μεγάλα σουβλερὰ δόντια. Λένε πὼς κάποτε εἶχε κατοικήσει σὲ κεῖνο τὸ ἐρειπωμένο σπίτι ἕνας τρελλός. Ἕνας τρελλὸς ποὺ φοβόταν τοὺς ἀνθρώπους, γιατὶ τὸν εἶχαν βλάψει ὅταν ἦταν ἀκόμα καλά. Μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς ὅποιες σκέψεις θέλει. Ἐγώ, ἕνα μόνο μπορῶ νὰ βεβαιώσω, ἔστω κι' ἀργά. Πὼς τὴν Κα Κάρολυ δὲν τὴν εἶχε σκοτώσει ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε μείνει μαζί της τὴ νύχτα τῆς 12 πρὸς τὶς 13 Ὀκτωβρίου στὸ ἐρημωμένο σπίτι τοῦ δάσους τοῦ Ὄπφερχάϊμ.

Letraz

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Σᾶς ὑποσχεθήκαμε στὸ προηγούμενο φύλλο ἕνα περίπατο στὰ στοιχειωμένα σπίτια τῆς Ἀθήνας.

Ἕνα τέτοιο σπίτι βρίσκεται στὴν ὁδὸ Πατησίων, μόλις περάσουμε τὸ Λυσσιατρεῖο, ἀριστερά, μετὰ τὴν ὁδὸ Νομικοῦ. Εἶνε ἕνα σπίτι ἰσόγειο, μὲ σιδερένια ποράσινη πόρτα καὶ ὅμοιο χρῶμα τὰ παραθύρια του. Ὅ,τι μάθαμε, τὸ χρωστᾶμε στὸν τελευταῖο του νοικάρη τὸν κ. Φ. Δήμ..., δικηγόρο, ποὺ ἔμεινε στὸ σπίτι αὐτὸ τρεῖς μῆνες. Ὅταν πῆγε νὰ καθήσῃ σ' αὐτὸ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ὑπόνοια ὅτι μποροῦσε νὰ εἶνε στοιχειωμένο. Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἡμέρες ἡ γυναῖκα του ἔδειξε σημεῖα ἀνησυχίας ἀπὸ κάτι θορύβους ποὺ ἄκουγε ἀπὸ τὸ βορεινὸ δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ὁ ἄνδρας της τὸ εἶχε κάνει γραφεῖο. Ἕνα βράδυ ποὺ ὁ θόρυβος — θόρυβος μετακινουμένου ἐπίπλου — εἶχε γίνει πιὸ δυνατὸς βρῆκε τὸ θάρρος νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεββάτι — ὁ ἄντρας της κοιμόταν — καὶ νὰ πάῃ μόνη της ὡς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο. Μόλις ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ὁ θόρυβος σταμάτησε. Εἶχε πεισθῆ πιὰ ὅτι γελιόταν, ὅταν ἄκουσε καθαρὰ ἕνα σιγανό, παρατεταμένο βογγητὸ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ κλειστὸ δωμάτιο. Ἕνα βογγητὸ ἀνθρώπου, ποὺ δοκίμαζε ἐκείνη τὴν ὥρα ἕνα μεγάλο πόνο. Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν τρόμο της ἡ γυναῖκα, ὡς τόσο ὅμως βρῆκε τὴ δύναμι νὰ γυρίσῃ στὸ δωμάτιο ποὺ κοιμόνταν καὶ νὰ ξυπνήσῃ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅ,τι τῆς εἶχε συμβῆ. Αὐτὸς τότε φαντάστηκε πὼς ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει ἡ γυναῖκα του ὠφείλετο στὴν ὑπερέντασι τῶν νεύρων της, γιατὶ λίγο πρὶν εἶχε περάσει μιὰ βαρειὰ ἐξαντλητικὴ ἀρρώστεια, ἡ ὁποία, φυσικά, τῆς εἶχε φέρει μεγάλο κλονισμὸ σ' ὅλο της τὸν ὀργανισμό. Γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ ὅμως σηκώθηκε καὶ πῆγε μόνος του στὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε ἀκουστῆ λίγο πρὶν τὸ βογγητό. Ἄνοιξε τὴν πόρτα μπῆκε μέσα καὶ ὅσην ὥρα ἔμεινε ἐκεῖ δὲν ἄκουσε οὔτε βογγητό, οὔτε θόρυβο. Ἐπείσθη τότε τελείως πὼς ὅ,τι εἶχεν ἀκούσει ἡ γυναῖκα του ἦταν φαντασία καὶ μόνον φαντασία. Πέρασε καιρὸς χωρὶς νὰ ξανακουστῇ ὁ παραμικρὸς θόρυβος μέσα στὸ σπίτι. Μόνον ἡ κυρία ἔβλεπε πάντοτε μὲ φόβο ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο καὶ μόλις βράδιαζε ἀπόφευγε νὰ βρεθῇ μόνη της ἔστω καὶ ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα του.

—Ὡς που κάποτε — διηγεῖται ὁ κ. Φ. Δήμ. — ἐπείσθην μόνος μου πὼς ἡ γυναῖκα μου εἶχε δίκηο. Θὰ εἶχαν περάσει σχεδὸν δυὸ μῆνες ποὺ μέναμε στὸ σπίτι, ὅταν ἕνα βράδυ, λίγον πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, καθὼς εἶχα πέσει στὸ κρεββάτι κι' ἀργοῦσε νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, ἄκουσα μέσα στὴν ἡσυχία, κάποιο ἀκαθόριστο θόρυβο ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο.. Σηκώθηκα χωρὶς νὰ ξυπνήσω τὴ γυναῖκα μου καὶ διευθύνθηκα ὡς ἐκεῖ. Ὅταν ἔφτασα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἄκουσα κι' ἐγὼ καθαρὰ ἕνα βογγητὸ ἀνθρώπινο, τὸ ἴδιο, ἀσφαλῶς, ποὺ εἶχεν ἀκούσει καὶ τὴν πρώτη φορὰ ἡ γυναῖκα μου. Εἶχα τὴ δύναμι κι' ἄνοιξα τὴν πόρτα. Τὸ βογγητὸ δὲν ἔπαψε οὔτε τότε. Ἕνα βογγητὸ ἀνθρώπου ποὺ πεθαίνει. Ὡς τόσο προχώρησα — παραξενεύομαι κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ποῦ τὸ βρῆκα ἐκεῖνο τὸ βράδυ τόσο θάρρος — κι' ἄναψα τὸ διακόπτη. Ἤμουνα βέβαιος πὼς θἄβρισκα μέσα στὸ δωμάτιο ἕναν ἄνθρωπο, ἕναν ἄνθρωπο πληγωμένο ἢ κάτι τέτοιο. Δὲν εἶδα τίποτε. Σᾶς βεβαιῶ, ὅμως, πὼς ὅ,τι εἶχα ἀκούσει δὲν ἦταν φαντασία — ἄλλωστε, ἔχω τόση ἐμπιστοσύνη στὰ νεῦρα μου. Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ ὅ,τι ξανάκουσα κεῖνο τὸ βράδυ, τὸ ξανακούσαμε — κι' ἄλλες φορὲς ξύπνησε κι' ἡ γυναῖκα μου — τρεῖς βραδυὲς συνέχεια. Τὴν τετάρτη φύγαμε. Κι' ἀργότερα μάθαμε τὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε συμβῆ ἄλλοτε σὲ κεῖνο τὸ σπίτι. Ὁ πρῶτος νοικάρης ποὺ ἦταν κάποιος γιατρὸς ποὺ ἔμενε ἐκεῖ μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ δυὸ παιδιά του. Μιὰ μέρα οἱ γείτονες πληροφορήθηκαν μὲ ἔκπληξι ὅτι τὸ περασμένο βράδυ εἶχε πεθάνει αἰφνιδίως ἡ μεγάλη κόρη τοῦ γιατροῦ — μιὰ κοπέλλα 19 ἐτῶν. Λίγοι μάθαν τὴν ἀληθινὴ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς κόρης. Ἀγαποῦσε κάποιον ποὺ δὲν τῆς τὸν δίναν οἱ γονεῖς της κι' ἡ νέα στὴν ἀπελπισία της δηλητηριάστηκε. Σὲ λίγον καιρὸ ὁ γιατρὸς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, ὕστερα ἔμεινε ἐκεῖ ὁ ἰδιοκτήτης, κατόπιν ξενοικιάστηκε, ἔμεινε ἕνα χρόνο ξενοίκιαστο, ὡς ποὺ τὸ νοίκιασα ἐγώ. Καὶ τὸ δωμάτιο ποὺ εἶχαν ἀκουστῆ τὰ βογγητὰ ἦταν τὸ ἴδιο ὅπου εἶχε πεθάνει ἡ κόρη τοῦ γιατροῦ.

Σήμερα τὸ σπίτι μένει ἀκόμα ξενοίκιαστο. Λίγοι ξέρουν τὴν ἱστορία του. Καί, κύριος οἶδε, ἂν θὰ ξανανοικιαστῇ ποτὲ στὸ μέλλον.

Α. ΞΕΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ.—Ἄλλα στοιχειωμένα σπίτια τῶν Ἀθηνῶν.

ΕΙΣ ΠΕΝΗΝΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ — ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΙ ΓΛΩΣΣΑΙ ΟΜΟΥ ΚΑΙ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

(ΑΓΓΛΙΚΑ-ΓΑΛΛΙΚΑ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ-ΙΤΑΛΙΚΑ)

Ὁ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» θέλων νὰ ἐξυπηρετήση τὸ πολὺ Ἑλληνικὸν Κοινὸν πρὸς τὸ ὁποῖον ἀπευθύνεται, προσφέρει εἰς αὐτὸ διὰ τῆς κατωτέρω ἁπλουστάτης καὶ εὐχαρίστου μεθόδου ὅ,τι χρειάζεται εἰς τὸν καθένα διὰ νὰ κυκλοφορῇ καὶ νὰ συνεννοεῖται ἐλευθέρως εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ μὲ τοὺς ξένους τοῦ τό πού του. Εἰς τὴν ἐποχήν μας, ἐποχὴν ἀδιακόπου ἐπαφῆς μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ συνεχῶν ταξειδίων, δὲν δύναται κανείς, οὔτε ὁ παραμικρὸς ἔμπορος, οὔτε ὁ τελευταῖος ὑπάλληλος, νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶνε μορφωμένος, ἐὰν δὲν γνωρίζῃ ἀπὸ τὰς ξένας γλώσσας τοὐλάχιστον ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ συνομιλήσῃ μὲ ἕνα ξένον διὰ τὰ συνήθη πράγματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ ἰδίως ἐὰν δὲν δύναται νὰ συνεννοεῖται εἰς τὰς κυρίας τοὐλάχιστον γλώσσας, διὰ τὰ ζητήματα τῆς εἰδικότητός του.

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ	ΑΓΓΛΙΚΑ		ΓΑΛΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ	ΙΤΑΛΙΚΑ	ΠΡΟΦΟΡΑ
Καλημέρα	good morning	γκοὺν μορνιν	bonjour	μπονζοὺρ	guten morgen	γκοῦντεν μόργκεν	buon giorno	μπονὸν τζιόρνο
Καλησπέρα	» evening	» ἤβνιν	bonsoir	μπονσουὰρ	» abend	» ἄμπεν	buona sera	μπουόνα σέρα
Καληνύκτα	» night	» νάϊτ	bonne nuit	μπὸν νουῒ	» nacht	» νάχτ	» notte	» νόττε
Κύριε	Sir	σέρ	Monsieur	Μεσσιὲ	Herr	Χὲρ	Signore	Σινιόρε
Κυρία	Madam	μάνταμ	Madame	Μαντὰμ	Fraou	Φράου	Signora	Σινιόρα
Λεσποινὶς	Miss	μὶς	Mademoiselle	Μαντεμουαζὲλ	Fräulein	Φρουλάϊν	Signorina	Σινιορίνα
Χαίρετε	good bye	γκοὺντ μπάϊ	Adieu	Ἀντιαὶ	leben sie wohl	λέμπεν ζὶ βὸλ	adio	ἀντίο
Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν	tille we meet again	τίλλ γουΐ μὴτ ἔγκεν	au revoir	ὠ ρεβουὰρ	auf wiedersehen	ἄουφ βιντερζὲρν	a rivedersi	α ριβεντέρτσι
Πῶς εἶσθε	How do you do?	χάου ντοῦ γιοῦ ντοῦ ;	comment alley vous ?	κομὰν-τ-ἀλλὲ βοῦ ;	wie geht es ihnen ?	βὶ γκὲτ ὲς ίνεν ;	come sta(te)?	κόμε στά(τε) ;
Εὐχαριστῶ	Thank you	θένκ γιοῦ	merci	μερσὶ	danke	ντάνκε	gratia	γκράτσια
Τί καιρὸν ἔχομεν (σήμερον) ;	How is the weather (to day)?	χάου ἴζ δὶ γουέδυρ (τοῦ ντέϊ) ;	quel temps fait—il (aujourd'hui)?	κελ τὰν φαὶ-τ-ίλ (ὠ ζουρντ'οὒ) ;	was für wetter haben wir heute ?	βὰς φὰρ βέτερ χάμπεν βὶρ χόϊτε ;	che tempo fa?	κὲ τέμπο φά ;
Εἶναι καλὸς καιρὸς	it is fine »	ίτ ἴζ φέϊν »	il fait beau temps	ίλ φαὶ μπὼ ταν	Es ist schönes wetter	Ἐς ἴσιε σένες βέτερ	Fa bellissimo tempo	φά μπελλίσσιμο τέμπο
Τί ὥρα εἶναι ;	What o'clock is it?	χουότ ὀκλόκ ίζ ίτ ;	quelle heure est—il ?	κελλ αἴρ ε‿τ-ίλ) ;	wie spät ist es?	βὶ σπὲτ ιστ ἔς ;	che ora fa ?	κὲ ὅρα φά ;
Σήμερον	to day	τοὺ νταίϋ	aujourd'hui	ὠζουρντουῒ	Hewte	χόϊτε	guesta giorno	χουέστα τζιόρνο
Αὔριον	to morrow	τοῦ μόρρο	demain	ντεμαὶν	morgen	μόργκεν	domani	ντομάνι
Κυριακὴ	Sunday	Σάντε(ϊ)	Dimanche	ντιμάνσ	Sonntag	Ζόνταχ	Domenica	ντομένικα
Δευτέρα	Monday	Μάντε(ϊ)	Lundi	λεντὶ	Montag	Μόνταχ	Lunedi	λουνεντὶ
Τρίτη	Tuesday	Τιούζντε(ϊ)	Mardi	μαρντὶ	Dienstag	Ντίνσταχ	Martedi	μαρτεντὶ
Τετάρτη	Wednesday	Γουένζντε(ϊ)	Mercredi	μερκρεντὶ	Mittwoch	Μίτβοχ	Mercoledi	μερκολεντὶ
Πέμπτη	Thursday	Θέ(ρ)ζντε(ϊ)	Jeudi	ζαιντὶ	Donnerstag	Ντόνερσταχ	Giovedi	τζοβεντὶ
Παρασκευὴ	Friday	Φράϊντε(ϊ)	Vendredi	βαντρεντὶ	Freitag	Φράϊταχ	Venerdi	βενερντὶ
Σάββατον	Saturday	Σάτε(ρ)ντε(ϊ)	Samedi	σαμεντὶ	Sonnabend	Ζόναμπεντ	Sabato	σάμπατο
Ἰανουάριος	January	Τζαίνιουερι	Janvier	Ζανβιὲ	Januar	Γιάνουαρ	Genajo	Τζενά(γ)ϊο
Φεβρουάριος	February	Φέμπ(ρ)ουερι	Février	Φεβριὲ	Februar	Φέμπρουαρ	Febbrajo	Φεμπρά(γ)ϊο
Μάρτιος	March	Μά(ρ)τσ	Mars	Μὰρς	Märs	Μέρτς	Marzo	Μάρτσο
Ἀπρίλιος	April	Ἔϊπριλ	Avril	Ἀβρὶλ	April	Ἄπριλ	Aprile	Ἀπρίλε
Μάϊος	May	Μαίϋ	Mai	Μαὶ	Mai	Μάϊ	Maggio	Μάτζιο
Ἰούνιος	June	Τζοὺν	Juin	Ζηῒν	Juni	Γιοὺνι	Giugno	Τζούνιο
Ἰούλιος	July	Τζουλάϊ	Juillet	Ζουϊγιὲ	Juli	Γιοῦλι	Luglio	Λούλιο
Αὔγουστος	August	Ἔνγκωστ	Août	Οὖ	August	Αοῦγκοῦστ	Agosto	Ἀγκόστο
Σεπτέμβριος	September	Σεμπτέμπερ	Septembre	Σετάμπρ	September	Σεπτὲμπερ	Settembre	Σεττέμπρε
Ὀκτώβριος	October	Ὀκτόμπερ	Octobre	Ὀκτόμπρ	October	Ὀκτόμπερ	Ottombre	Ὀττόμπρε
Νοέμβριος	November	Νοβέμπερ	Novembre	Νοβάμπρ	November	Νοβέμπερ	Novembre	Νοβέμπρε
Δεκέμβριος	December	Δισέμπερ	Décembre	Ντεσάμπρ	Dezember	Ντετσέμπερ	Dicembre	Ντιτσέμπρε
Χριστούγεννα	Christmas	Κρίστμας	Noël	Νοὲλ	Weihnachten	Βαϊνάχτεν	Natale	Νατάλε
Πάσχα	Easter	Ἤστερ	Pâquès	Πὰκ	Ostern	Ὄστερν	Pasqua	Πάσκουα
Πρωΐα	Morning	Μόρνιν	Matin	Ματὲν	Morgen	Μόργκεν	Mattina(o)	Ματτίνα(ο)
Ἡμέρα	Day	Ντέϊ	Jour	Ζοὺρ	Tag	Τὰχ	giorno(di)	Τζόρνο (ντὶ)
Ἄνοιξις	Spring	Σπρὶν	Printemps	Πρεντὰν	Frühling	Φρύλιγκ	Primavera	Πριμαβέρα
Θέρος	Summer	Σάμμερ	Été	Ἐτὲ	Sommer	Ζόμμερ	Estate	Ἐστάτε
Φθινόπωρον	Autumn	Ὤτεμ	Automme	Ὠτὸν	Herbst	Χέρμπστ	Autunno	Αουτούννο
Χειμὼν	Winter	Γουΐντερ	Hiver	Ἰβὲ(ρ)	Winter	Βίντερ	Inverno	Ἰνβέρνο
Ἔτος	year	γίαρ	Année	Ἀννὲ	Jahr	Γιὰρ	Anno	Ἄννο
Ἑορταὶ	feasts	φήστς	Fêtes	Φὲτ	Festtage	Φεστάγκε	Giorni festivi	Τζόρνε φεστίβι
Ἑβδομὰς	week	γουΐκ	Semaine	Σ(ε)μαὶν	Woche	βόχε	Sittimana	Σεττιμάνα
Καιρὸς	time	τάϊμ	Temps	Τὰν	Zeit	τσάϊτ	tempo	τέμπο
Μὴν	month	μὸνθ	Mois	Μουὰ	Monate	Μόνατε	meso	μέζο
Ἐποχὴ	season	σῆζον	Saison	Σαιζὸν	jahreszeiten	γιαρεστσάϊτεν	saisona	σαιζόνα
Ὁμιλεῖτε (Ἀγγλικά) ;	Do you speak English?	Ντοῦ γιοῦ σπὴκ Ἴγκλις;	Parlez-vous français?	Παρλὲ—ρου φρανσαι ;	Sprechen Sie Deuche?	Σπρέχιν ζὶ Νιόϋτς ;	Parlate lei italiano ?	Παρλάτε λεῖ ἰταλιάτο ;
Ναὶ — Ὄχι	Yes — No	Γιὲς — Νὸ	Oui—Non	Οὒϊ — Νὸν	Ja—Nein	Γιὰ — νάϊν	Si—non	Σὶ — νὸν

τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος των, ἢ δημοτικὰ τραγούδια, τοπικὰ ἱστορικὰ ἀνέκδοτα κ.λ.π.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΥΠΑΓΟΡΕΥΕΙ Η ΑΓΑΠΗ

Τῆς Κας Ἑλένης Σιφναίου

Πρόσωπα. Λίζα 20 ἐτῶν, Μαρία 22.

Βράδυ. Μέσα στὴν καμαρούλα εἶνε μισοσκότεινα. Τὸ γραφεῖο φωτίζεται ἀπὸ μιὰ λαμπίτσα μὲ πράσινο ἀμπαζούρ.

Ἡ Λίζα καθισμένη στὸ γραφεῖο της, διαβάζει τὸ ἡμερολόγιό της. Μπαίνει ἡ Μαρία.

ΜΑΡΙΑ (στέκεται καὶ κυττάζει τὴ φίλη της μὲ συμπόνια. Πλησιάζει, τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά). Δὲν βαρέθηκες, δὲν κουράστηκες, Λίζα μου, νὰ διαβάζης αὐτὲς τὶς μαυρισμένες σελίδες;

ΛΙΖΑ: Φυλλομετρῶ παληὲς φυλλάδες, αὐτὸ μὲ ξεκουράζει.

ΜΑΡΙΑ (παίρνει μιὰ καρέκλα, κάθεται κοντά της) : Ἂς κουβεντιάσουμε λιγάκι... Σχόλασα ἀπ' τὴ δουλειά μου λίγο νωρίτερα. Σκέφθηκα: Ἂς πεταχθῶ νὰ δῶ τί γίνεται ἡ Λιζούλα. Σ' εἶχα χάσει... ξέρεις...

ΛΙΖΑ (ἀφηρημένη κυττάζει τὰ χειρόγραφά της) : Καλὰ ἔκανες Μαρία μου, κι' ἦρθες...

ΜΑΡΙΑ (τῆς πιάνει τὸ χέρι) : Μὰ.. πές μου, τί σὲ ὠφελεῖ αὐτὸ τὸ διάβασμα ; Γιατί ὅλ' αὐτά; Τὰ περασμένα δὲν ξαναγυρίζουν πίσω.

ΛΙΖΑ (μὲ πικρία) : Τὸ ξέρω... καὶ ὅμως ἐντρυφῶ μέσα στὴ λύπη μου...

ΜΑΡΙΑ : Θὰ μοῦ πῆς ἐπὶ τέλους τὸ μυστικό σου ; Σὲ κουτσομπολεύουν οἱ γειτόνισσες... σὲ λυποῦνται οἱ φίλες σου...

ΛΙΖΑ (μὲ ἀγανάκτησι) : Δὲν ἔχω φίλες...

ΜΑΡΙΑ (πλησιάζει ἀκόμα πιὸ πολύ... τὴ φιλεῖ) : Καὶ γιὰ μένα τὸ λὲς αὐτό;

ΛΙΖΑ : Ἐσὺ ξεχωρίζεις ἀπ' τὶς ἄλλες... Μὲ καταλαβαίνεις...

ΜΑΡΙΑ (παρακλητικά) : Πές μου ἀγαπημένη μου... μὴ μοῦ κρύψης τίποτα. Ξαλαφρώνει κανένας ἅμα πῆ τὸν καημό του... σὲ κάποιον ποὺ τὸν καταλαβαίνει..

ΛΙΖΑ (ἀφηρημένη) : Θὰ σοῦ πῶ... καὶ...

ΜΑΡΙΑ (καθίζει πάλι κοντά της) : Ξέρεις μὲ τὶ μοιάζεις; Μὲ τὸ πουλὶ ποὺ ὁ κυνηγὸς λάβωσε, καὶ ποὺ πέφτει μισοπεθαμένο στὸ χῶμα...

ΛΙΖΑ (δειλὰ καὶ πικραμένα) : Εἶμαι κι' ἐγὼ ἕνα πληγωμένο πουλί... (Μικρὴ σιωπή, μὲ ἀπόφασι). Μαρία μου... ἐσὺ μὲ γνωρίζεις ἐδῶ καὶ ἔξη μῆνες μονάχα. Δὲν ξέρεις τὴ ζωή μου... καὶ ὅμως μ' ἀγαπᾶς, τὸ νοιώθω.

ΜΑΡΙΑ (μικρὴ σιωπή) : Θἄθελα νὰ ξέρω ὥς ποῦ φτάνει ἡ κακογλωσσιά, ἡ κακία τοῦ κόσμου.

ΛΙΖΑ (κυττάζει μὲ παράξενο βλέμμα τὴ φίλη της) : Δὲν εἶνε κακογλωσσιές, Μαρία μου... Ὅ,τι λένε εἶν' ἀλήθεια...

ΜΑΡΙΑ : Ἀλήθεια; Μὰ δὲ ξέρεις, παιδί μου....

ΛΙΖΑ : Τί λένε γιὰ μένα; Τὸ φαντάζομαι... Λένε πὼς πέταξα στὰ σκουπίδια τὶς κοινωνικὲς προλήψεις — τὶς ἀρχὲς ποὺ μοὔχε δώσει ἡ μαννούλα μου.καὶ πὼς ἔφυγα ἀπ' τὸ πατρικό μου μ' ἕναν ἄνδρα κάποιο βράδυ σὰν ἕνα κορίτσι τοῦ δρόμου...

ΜΑΡΙΑ (μ' ἔκπληξι) : Αὐτὰ εἶν' ἀλήθεια Λίζα;

ΛΙΖΑ (σιγά) : Εἶν' ἀλήθεια...

ΜΑΡΙΑ (τῆς πιάνει τὸ χέρι μὲ συμπόνια) : Καϋμενούλα μου!... Πῶς τ' ἀποφάσισες αὐτό;

ΛΙΖΑ (σὰ νὰ μιλάει γιὰ τὸν ἑαυτό της): Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐθαύμαζα, μὲ πλάνεψε... καλλιτέχνης σπουδαῖος...

ΜΑΡΙΑ : Καὶ σύ;...

ΛΙΖΑ : Πίστεψα στὰ ὡραῖα λόγια του... καὶ ἔπεσα στὴν παγίδα τοῦ ἔρωτος. Ἐγκατέλειψα ὅλους τοὺς δικούς μου... τὸ σπίτι μου... καὶ ἔφυγα μαζῆ του....

ΜΑΡΙΑ (κυττάζει μὲ συμπόνια τὴ φίλη της) : Καὶ κεῖνος... Σ' ἀγαποῦσε;

ΛΙΖΑ : Μήπως τὸ ξέρω; Τοῦ ἄρεσα ὡς γυναῖκα. Μοῦ ὁρκιζότανε πὼς θὰ μ' ἀγαποῦσε πάντα... Ὕστερα ὅμως κατάλαβα πὼς ἤθελε νὰ προσθέση ἕνα νούμερο ἀκόμα στὶς τόσες κατακτήσεις του (σκουπίζει τὰ μάτια, μὲ ἀγανάκτησι).

ΜΑΡΙΑ : Καϋμενούλα μου!

ΛΙΖΑ : Ἐγώ, ποὺ ὅλοι θεωροῦσαν ὑπερήφανη, ἄρχισα νὰ τὸν ζηλεύω, νὰ τὸν κατασκοπεύω, νὰ τοῦ κάνω σκηνές, νὰ παίζω ἕνα ρόλο ψεύτικο ποὺ δὲν ταίριαζε μὲ τὴν ἀνατροφὴ ποὺ εἶχα λάβει—μὲ τὸ χαρακτῆρα μου...

ΜΑΡΙΑ : Κι' οἱ γονεῖς σου:

ΛΙΖΑ : Οἱ γονεῖς μου; Ἡ μαννούλα μου πέθανε ἅμα ἤμουνα μικρή... Ἂν ζοῦσε... ἴσως δὲν θἄφθανα σ' αὐτὴ τὴν κατάντια... Ὁ πατέρας εἶνε σήμερα θανάσιμος ἐχθρός μου... Καὶ ὁ ἄνδρας ποὺ ἀκολούθησα μιὰ μέρα, μὲ πέταξε στὸ δρόμο... (Σκουπίζει τὰ μάτια της μὲ ἀγανάκτησι). Καὶ ὅμως...

ΜΑΡΙΑ : Τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμα;

ΛΙΖΑ (σφίγγει τὰ χέρια της μὲ ἀπελπισία) : Τί ντροπή... Τὸν ἀγαπῶ ναί...

ΜΑΡΙΑ (πονεμένα) : Γιατὶ ἡμεῖς τὰ κορίτσια πιστεύουμε στὰ ὡραῖα λόγια ποὺ μᾶς λέει ἕνας ἄγνωστος —γιατὶ τοῦ δίνουμε τὸν ἑαυτό μας — τοῦ ἐμπιστευόμαστε τὴ ζωή μας ;

ΛΙΖΑ : Θἄπρεπε, πρὶν ἀφίσουμε τὸ σπίτι μας καὶ τοὺς δικούς μας γιὰ πάντα, πρὶν πάρουμε τὴν ἀπεγνωσμένη καὶ ἀπονοημένη αὐτὴ ἀπόφασι καὶ φτάσουμε στὸ ἀνεπανόρθωτο, νὰ λογικευθοῦμε, νὰ βρεθοῦμε μιὰ στιγμὴ μονάχες μὲ τὸν ἑαυτό μας, νὰ σκεφθοῦμε ἂν πρέπῃ νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴν τρέλλα γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν ξέρουμε .(Μικρὴ σιωπή). Πόσο λεύτερη καὶ εὐτυχισμένη ἦταν ἡ ζωή μου πρὶν στὴν ἐπαρχία. Ζεστή, ὥμορφη, χαρούμενη, ὅπως καὶ τὰ συναισθήματά μου... ποὺ μοιάζανε τὰ σπάνια λουλούδια τοῦ θερμοκηπίου... Καὶ τώρα... (κλαίει).

ΜΑΡΙΑ (τῆς χαϊδεύει τὰ μαλλιά) : Μὴν κλαῖς ἀγαπημένη μου...

ΛΙΖΑ : Αὐτὰ τὰ χειρόγραφα ποὺ βλέπεις εἶνε τὸ ἡμερολόγιό μου...

ΜΑΡΙΑ (τὴν διακόπτει) : Αὐτὸ τὸ ἡμερολόγιο πρέπει νὰ τὸ κάψῃς ἢ νὰ τὸ κρύψῃς μέσα στὸ βάθος κάποιου συρταριοῦ ποὺ δὲν ἀνοίγεις ποτὲ καὶ νὰ τὸ ξανανοίξῃς ἅμα θὰ γιατρευθῇς. Λίζα μου... Εἶνε ἕνα δηλητήριο ποὺ πίνεις κάθε μέρα, καὶ ποὺ φαρμακώνεις τὴ ζωή σου...

(Κείνη τὴ στιγμὴ χτυπάει ἡ πόρτα).

ΛΙΖΑ : Ποιὸς νάναι; (καὶ πιὸ δυνατά). Μπρός!

(Παρουσιάζεται ἡ σπιτονοικοκυρὰ—χοντρὴ καὶ συμπαθητικὴ γυναῖκα — ποὺ δίνει στὴ Λίζα ἕνα γράμμα.

Ἡ Λίζα παίρνει τὸ γράμμα... Τὸ πρόσωπό της φωτίζεται ἀπὸ χαρά. Ἡ Μαρία τὴν κυττάζει περίεργα.

ΜΑΡΙΑ : Λίζα ! καταλαβαίνω. Ἔχεις γράμμα του...

ΛΙΖΑ (διαβάζει δυνατά) : Λίζα μου... σὲ ἀδίκησα... Περιφρόνησα τὴν ἀγάπη σου. Θέλω νὰ ἐξηγηθῶ μαζί σου. Θὰ σὲ περιμένω σὲ μισὴ ὥρα στὴν ταβέρνα τοῦ Μπάρμπα Γιάννη. Θὰ φᾶμε μαζί... καὶ θὰ θυμηθοῦμε τά παληά.

ΜΑΡΙΑ (σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι της, κυττάζει τὴ Λίζα ποὺ βγάζει ἀπὸ τὴν τσάντα της τὸ καθρεφτάκι της... τὸ ρούζ της...)

ΛΙΖΑ : Θὰ πᾶς στὸ ραντεβοῦ;

Ἡ Λίζα διορθώνει τὰ μαλλιά της μηχανικά, κοκκινίζει τὰ μάγουλά της, χαϊδεύει μὲ τὸ κραγιὸν τὰ χείλη της (σὰν σὲ ὄνειρο) Κύττα με... εἶμ' ἄσχημη ; Ἔχω ἀλλάξει ; Ἂν μὲ βρῇ ἄσχημη—γερασμένη:

(Μὲ ἀγωνία) : Πές Μαρία μου, ἄλλαξα πολύ;

Ἡ Μαρία σηκώνεται ἀπ' τὴ θέσι της, φορεῖ τὸ καπέλλο της. κυττάζοντας τὴ Λίζα. Ἡ Λίζα ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ τὸν ἑαυτό της στὸν καθρέφτη.

ΜΑΡΙΑ (κυττάζει τὸ παράξενο βλέμμα τῆς Λίζας) : Λίζα μου, δὲν ἄλλαξες... Εἶσαι ἡ ἴδια. Τὸ ἴδιο ἄμυαλο κορίτσι, ποὺ πιστεύει στὰ ψεύτικα λόγια τῶν ἀνδρῶν... Θὰ κλάψῃς πολὺ ἀκόμα... Δὲ σὲ λυπᾶμαι πιά. Ἔχε γειά...

(Ἡ Λίζα ἐξακολουθεῖ νὰ κυττάζῃ τὸν ἑαυτό της στὸν καθρέφτη, καὶ χαϊδεύει μὲ τὸ ρούζ τὰ χείλια της... Ὕστερα φορεῖ τὸ καπελλάκι της, χαμογελῶντας).

(Πέφτει ἡ αὐλαία).

(Ἕνα ὀργανάκι ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὰ παράθυρα παίζει ἕνα ταγκὸ τῆς μόδας).

ΕΛΕΝΗ ΣΙΦΝΑΙΟΥ

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗΝ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ο ΑΒΔΟΥΛ ΜΕΤΖΙΤ ΚΑΙ ΑΙ ΣΟΥΛΤΑΝΕΣ ΤΟΥ

ΠΩΣ ΠΕΡΙΩΡΙΣΕ ΤΑ ΟΡΓΙΑ Ο «ΚΙΣΛΑΡΑΓΑΣ»

Κατὰ τὸ 1853, στὴν ἐποχὴ τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Μετζίτ, πατέρα τοῦ γνωστοῦ γιὰ τὴν θηριωδία του Ἀβδοὺλ Χαμήτ, καὶ εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὸν Κριμαϊκὸ πόλεμο, στὴν Κωνσταντινούπολι ἄρχισε μιὰ τρελλὴ ζωὴ γεμάτη ἀπὸ γλέντια, διασκεδάσεις καὶ ὄργια. Τὰ χρήματα, ποὺ ἀφθονοῦσαν τότε, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ τοῦ Σουλτάνου καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι μεγιστᾶνες, τὰ ξόδευαν μὲ τὴ φοῦχτα καὶ τὰ σκορποῦσαν ἀλύπητα, χωρὶς κανένα ὑπολογισμό.

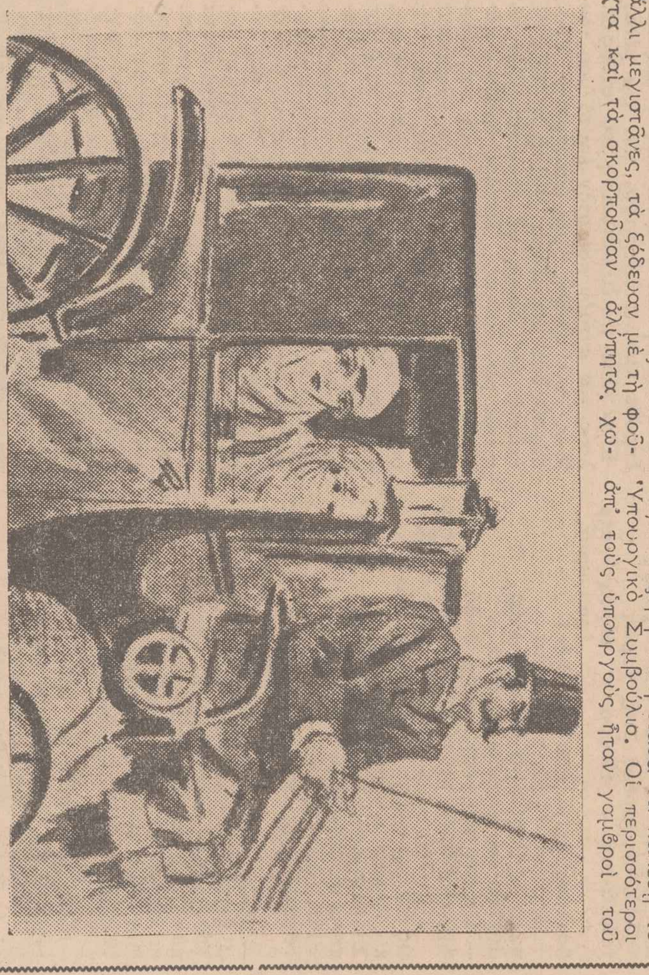

Τὰ ἀγοραῖα ἀμάξια ἔκαναν χρυσὲς δουλειές....

Ὅταν ὁ «Χαζνεδάρης» — ὁ θυσαυροφύλαξ — τοῦ Σαραγιοῦ ἀνήγγειλε στὸ Μετζὶτ πὼς δὲν ἔμεινε οὔτε ἕνα «ἄσπρο»— σὰν νὰ λέμε μιὰ δεκάρα — μέσα στὸ «Χαζνὲ», τότε συνῆλθε ὁ ἔκλυτος καὶ μέθυσος Σουλτανος. Πρώτη του σκέψις ἦταν νὰ βάλῃ φραγμὸ καὶ νὰ δώσῃ τέλος στὴ τρομακτικὴ σπατάλη καὶ τὴν ἀσωτεία ποὺ βασίλευε μέσα στὸ Παλάτι. Ἀνέθεσε σὲ πρόσωπα τῆς ἐμπιστοσύνης του νὰ κάνουν ἔρευνες καὶ νὰ ἐξακριβώσουν σὲ ποιοὺς χρωστοῦσαν οἱ πριγκήπισσες καὶ οἱ χανοὺμ τοῦ Σεραγιοῦ καὶ πῶς ἔγιναν ὅλα αὐτὰ τὰ χρέη. Καὶ ὅταν συνεκέντρωσε ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ τοῦ ἔφεραν, τότε μονάχα ἀντελήφθηκε πὼς οἱ κόρες του, οἱ ἀδελφές του καὶ οἱ ἄλλες Χανοὺμ τοῦ Παλατιοῦ περνοῦσαν μιὰ ἔκλυτη ζωή.

Τοῦ κατήγγειλαν ἀκόμη ὅτι ἀρχηγὸς ὅλης αὐτῆς τῆς ἄσωτης κινήσεως τοῦ Σεραγιοῦ ἦταν ἡ Μανιρὲ Σουλτάνα.

Ὁ Σουλτανος Μετζὶτ ἔγινε τότε ἔξω φρενῶν. Κάλεσε ἀμέσως τότε τὸν «Κιζλάραγα» — τὸν ἀρχιευνοῦχο — τοῦ Σαραγιοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε τώρα νὰ πῆς στὴ Σουλτάνα νὰ μαζέψῃ τὰ μυαλά της στὸ κεφάλι της. Ἐὰν συνεχίσῃ τὰ γλέντια της δὲν θὰ περιορισθῶ στὴν παρατήρησί μου αὐτή. Θὰ διατάξω ἀμέσως νὰ τὴν ξαπλώσουν στὴν αὐλὴ τοῦ Σαραγιοῦ καὶ νὰ τὴν μαστιγώσουν.

Τὶς ἴδιες παρατηρήσεις ἔκανε ὁ Σουλτᾶνος καὶ στὴ Ρεφιᾶ Σουλτάνα καθὼς καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες πριγκήπισσες καὶ τὶς Χανούμισσες τοῦ Παλατιοῦ.

Κατόπιν ἐπῆγε στὸ Μπὰμ-ι-Ἀλῆ — στὴν Ὑψηλὴ Πύλη — καὶ διέταξε τὸν Μέγα Βεζύρη Ἀλῆ Πασᾶ νὰ καλέσῃ τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο. Οἱ περισσότεροι ἀπ' τοὺς ὑπουργοὺς ἦταν γαμβροὶ τοῦ Σουλτάνου. Ὅταν συγκεντρώθηκαν ὅλοι, γύρισε τότε πρὸς τὸν Μέγαν Βεζύρη Ἀλῆ Πασᾶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί «σόϊ» Βεζύρης εἶσαι σύ; Ἡ χώρα χρεωκόπησε καὶ κινδυνεύει νὰ καταστραφῇ. Ἐσὺ ὅμως τὸν «χαβᾶ» σου. Οὔτε καρφὶ σοῦ καίγεται. Πρόσεξε καλά, γιατὶ θὰ σοῦ πάρω τὴν σφραγίδα τοῦ Κράτους καὶ θὰ σὲ διώξω. Ἄνοιξε τὰ μάτια σου καὶ φρόντισε νὰ λάβῃς τὰ μέτρα ποὺ πρέπει γιὰ νὰ συγκρατηθῇ τὸ κακό.

Κατεβαίνοντας τὶς σκάλες τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ἐφώναξε τὸν Δζιχὰν Σερασκερῆ — αὐτὸς ἦταν τότε ὁ τίτλος τοῦ ἀρχιστρατήγου — τὸν Ριζᾶ πασᾶ, καὶ τοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐπιβλέπῃ τὶς Σουλτάνες, τὶς πριγκήπισσες καὶ τὶς ἄλλες χανούμισσες τοῦ Παλατιοῦ. Τοῦ ἔδωσε ἀκόμη τὴν ἐντολὴ νὰ λάβῃ κάθε μέτρο ποὺ θὰ τὸ ἔκρινε αὐτὸς ἀποτελεσματικὸ γιὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ τὶς περιορίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ γυρίζουν τὶς νύχτες ἔξω ἀπ' τὸ Παλάτι.

Ἡ διαταγὴ τοῦ «Χουνκιὰρ» —τοῦ Μονάρχου— ἐθορύβησε τὸν Ριζᾶ Πασᾶ.

Ἀφοῦ συνεννοήθηκε καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη ἀπεφάσισε τελικὰ νὰ συγκεντρώσῃ σὲ μιὰ πλευρὰ τῆς αὐλῆς τοῦ Σαραγιοῦ ὅλα τὰ σουλτανικὰ ἀμάξια. Τὰ ἔβαλε στὴ σειρά, πέρασε στοὺς τροχούς τους μιὰ χονδρὴ ἁλυσσίδα καὶ κλείδωσε τὶς δυό της ἄκρες μὲ ἕνα μεγάλο λουκέτο γιὰ νὰ μὴ μποροῦν νὰ κινηθοῦν.

Παρουσιάσθηκε κατόπιν στὸ Σουλτᾶνο, ἀνέφερε τὸ μέτρο ποὺ ἔλαβε καὶ τοῦ παρέδωσε τὸ κλειδὶ τοῦ λουκέτου. Ἐνθουσιασμένος ὁ Σουλτᾶνος ἀπὸ τὸ μέτρο τοῦ «Σερασκέρη» ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειά του πρὸς τὸν Ριζᾶ πασᾶ γιατὶ πίστεψε πὼς τὸ μέσο αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ περιφρουρηθῇ ἡ τιμὴ τοῦ Παλατιοῦ.

Τὶς νύχτες, ὅμως, τὰ ἀμάξια τῆς ἀγορᾶς δὲν ἔπαυσαν νὰ σταθμεύουν στὶς ἀπόκεντρες πόρτες τοῦ Σαραγιοῦ καὶ νὰ μεταφέρουν στὶς ἀκρογιαλιὲς τοῦ Βοσπόρου τὶς πριγκήπισσες καὶ τὶς Σουλτάνες ποὺ ἤθελαν νὰ ξεφαντώσουν καὶ νὰ γλεντήσουν τὴ ζωή τους.

Ὁ Σουλτᾶνος καὶ ὁ Σερασκέρης του μπορεῖ νὰ ἁλυσσόδεσαν τὰ σουλτανικὰ ἀμάξια. Ἀλλὰ εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ ἁλυσσοδεθοῦν οἱ ἐπιθυμίες τῆς γυναίκας;

ΑΧ. Σ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

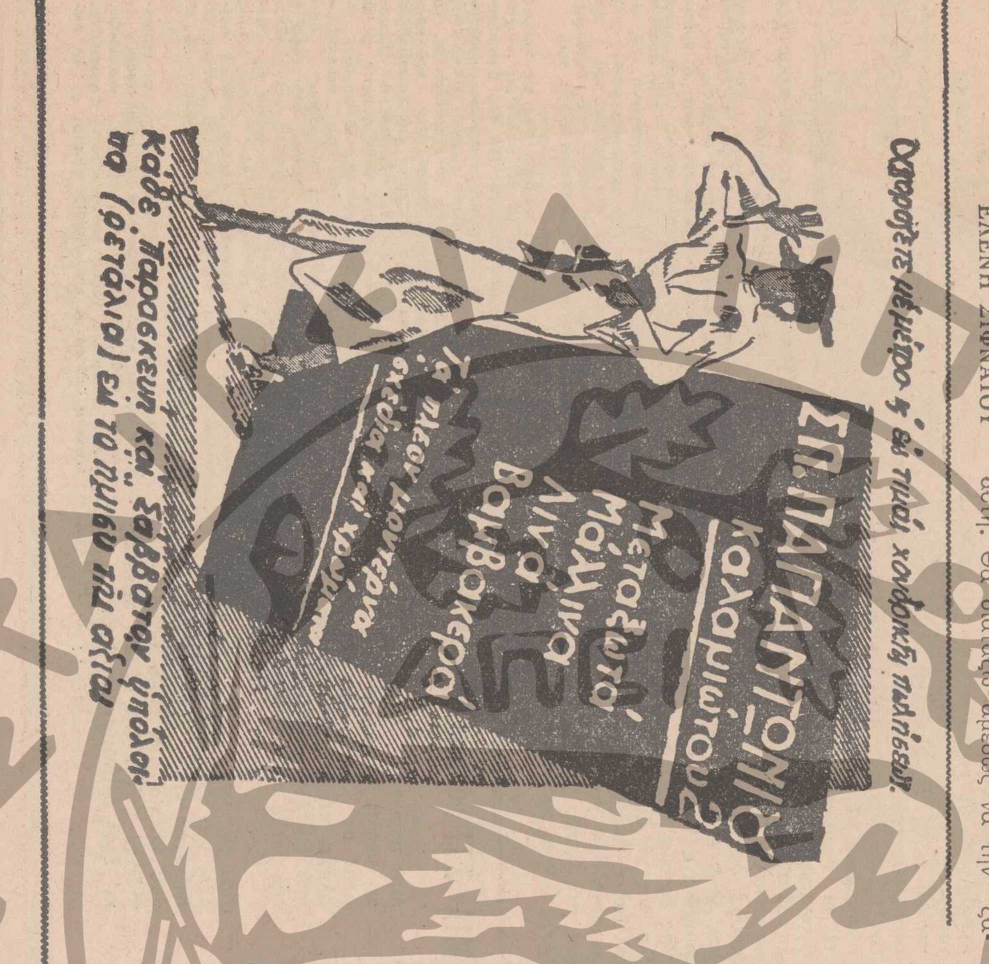

Ἀγοράζετε μὲ μέτρο ἢ εἰς τιμαὶ χονδρικῆς πωλήσεως.

ΣΠ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ
Καλαμιώτου 2
Μεταξωτά
Μάλλινα
Λινά
Βαμβακερά
Τὰ πλέον μοντέρνα σχέδια καὶ χρώματα

Κάθε Παρασκευὴ καὶ Σάββατον ὑπόλοιπα (ρετάλια) εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας

ΓΛΥΚΑ ΧΙΟΥ

Παρελήφθησαν τὰ φημισμένα Χιώτικα γλυκὰ τοῦ κουταλιοῦ, ἤτοι Μαστίχα, Περγαμόντο, Καρυδάκι, Συκαλάκι, Φυστίκι, Νερατζάκι, Ἄνθος καὶ Μελιτζανάκια.

[illegible] [illegible], μοναδικὸ διὰ τὸ γυναικεῖον πρόσωπον, ἀνθόνερο διὰ γλυκίσματα, καὶ [illegible]. Καθὼς καὶ Μαστίχα μασήματος εἰς κανοτάκια.

Γ. ΜΠΑΛΑΣΚΑΣ

[illegible] καὶ τηλεφωνικῶς.
Ζήνωνος 16. Τηλ. 29-743. Θεμιστοκλέους 12.

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Η ΓΡΙΑ Η ΒΑΒΑ Μ'

ΤΟΥ ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ

(ΜΕΤΑΦΡ. ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ)

Ἡ γριὰ ἡ βαβά μ' καλὰ ὕστερνά,
ταϊρνά-ταϊρνὰ σβοῦρα τ' ἀδράχτ' στρι
(φουγυρνᾶ,
ἡ βάβου ἡ γριοῦλα ἡ ἀφιντιά τς
πῆγι μὶ τ' ρόκα στν ἀγκαλιά τς.
κι' ἔκατσι κειὰ κουντὰ στ' φουτιά τς.
Κ' οἱ τέσσερ' π' θὰ μᾶς πᾶν, ἀλί,
ταϊρνά-ταϊρνά
στουν ἄλλουν ὕπνου (ὥρα καλή)
κ' οἱ τέσσερ' π' θὰ μᾶς πᾶν οὑλνοὺς
κὶ τς παραλῆδις κὶ τς ἀλλνοὺς
φέρανι τν κάσσα τ' μακρυὰ
κι' ἦρθαν κὶ τσ' εἶπαν «Ἄϊτι γριά».
—Πιδιά μ' νάρθοῦ μιτὰ χαρᾶς
ταϊρνά-ταϊρνὰ σβοῦρα τ' ἀδράχτ' στρ
(φουγυρνᾶ,
βουλήθη νὰ μὶ πάρ' οὑ Θιός!
—Δόξα σοι Κύριι τοὺν Δυνά—
πιδιά μ' νάρθῶ νὰ πάου καλιάμ.
σταθῆτι νὰ τιλιώσου τ' δλιά μ'
—Ὥς ποὺ νὰ γνέης, κυρὰ βαβά,
ταϊρνὰ-ταϊρνὰ κι' οὔλου τ' ἀδράχτ, στρι
(φουγυρνᾶ,
ὥς ποὺ νὰ γνέης θὰ μᾶς νυχτώης
κ' εἴμαστι λίγου βιαστικοί.
Σὶ καρτιροῦμι ἂν θὰ μᾶς δώης
πέντε παγούρια μὶ ρακί.
—Ρακὶ δὲν ἔχω στὸ κατώϊ
Ταϊρνάϊ- ταϊρνάϊ κι' οὔλου τ' ἀδράχτ'
(στριφουγυρνάει
—Δόμας παρὰ κι' αὐτὸς κιρνάει
—Ἔχου σὶ κείνου τοὺ τσουράπ'
Τοὺν πῆραν τοὺν παρὰ κὶ χρὰπ
πᾶν, κουρνιαχτός, στοὺ μαγαζὶ
κι' ἄφκαν τ' γριὰ τ' βαβά μ' νὰ ζῆ.
Μιὰ οὐκὰ δυὸ οὐκάδις τρεῖς, χάϊ, χάϊ,
ταϊρνάϊ-ταϊρνάϊ. ἔρμου ρακὶ πῶς γαργα
(λάει.
—Βίβα, ὀρὲ, βίβα κι' ἄλλη μιά.
Τάπα κ' οἱ τέσσερ' στοὺ μιθύσ'
τὴ βάβου τν ἔχνι ἀλησμονήσ'
Κ' ἡ βάβου ἀπόγνεθι πουλὺ
ταϊρνάϊ-ταϊρνάϊ
τνι πῆρι οὑ ὕπνους τοὺ πλὶ
ἰκειὰ στ' φουτιά τς ἀπ' γίνκι στάχτ'
κὶ μάτα τν ἄφκι σὰν τοὺ πλὶ
κὶ μάτα γύρσι ἡ γριὰ τ' ἀδράχτ'
—Ἄϊντι κὶ νύχτουσι, γριά μ'
(γύρσαν κι' οἱ τέσσερ' πώ, πώ, πώ.
μ' ἕνα χοιρούμινου σκουπὸ
βαΐζουντας σὰ δῶ σὰ κεῖ
τύφλα κὶ σκνίπα ἀπ' τοὺ ρακί)
ἄϊ νὰ σὶ πᾶμι—τράϊ λά-λά
στὰ κυπαρίσσια ἀπ' κάτ' τὰ ψλά.
Κὶ μὶ κουτρώνια κὶ σφυριὰ
ταϊρνὰ γκάπ-γκούπ
ταϊρνὰ γκάπ-γκόπ
κὶ μὶ σκιπάρνια κὶ σφυριὰ
ἔβαλαν στν κάσσα τὰ καρφιὰ
κὶ τν κάρφουσαν ἀπ' κάτ' ἀπ' πάν'
κὶ τ' σήκουσαν, γιέ μ', κὶ πᾶν.
Κι' ἀπ' τοὺ μιθύσ'. χάϊ-χάϊ-χάϊ
ταϊρνάϊ-ταϊρνάϊ
κι' ὅπους δὲ γλέπαν οὔτι τ' μύτ' τς.
ἡ κάσσα τσ' φαίνουνταν βαρειὰ
κὶ δὲν κατάλαβαν τὴ γριὰ
πῶς τν ἀλησμόνσανι στοὺ σπίτ' τς.
ἡ γριὰ τ' ἄσουστα ὑστιρνὰ
στοὺ χέρ' τ' ἀδράχτ' στριφουγυρνάει
ἡ γριὰ μὶ τ' ἄσουτα ὑστιρνά.
—Δόξα σοι, Κύριι τοὺν Δυνά—
ἡ γριὰ ἡ βαβά μ' ἡ ἀφεντιά τς
γνέθ' κὶ θὰ γνέθ' κουντὰ στ' φουτιά τς...

Μετάφρασις ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ... ΦΙΛΙΩΝ

Στὴν 'Αγγλία, στὴ χώρα τῶν πουριτανῶν καὶ τῶν παραδόσεων, ἀγνοοῦσαν στὸν πολὺ παληὸ καιρὸ τὸ φιλί. Τὴν ἀξία του καὶ τὶς... ἰδιότητές του... εἰσήγαγεν ἡ πριγκήπισσα τῆς Σαξωνίας Ρουάνα φιλώντας τὸν ἐρωτευμένο βασιληᾶ τῆς 'Αγγλίας Βορτίζερν, ὅστις τόσο γλυκάθηκε ἀπ' αὐτό, ὥστε τὰ... ἔσπασε κυριολεκτικῶς πρὸς τιμήν του, ὀργανώνοντας μεγάλες γιορτὲς σ' ὅλη τὴ χώρα. 'Αμέσως τὸ φίλημα διεδόθη σ' ὅλη τὴν 'Αγγλία, ἰδίως μεταξὺ τῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ Βασίλισσα τῆς Σουηδίας Χριστίνα ποὺ εἶχεν ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ... φιλί, ἐνδιεφέρθηκε ἐξαιρετικὰ καὶ παρεκάλεσε τὸν πρεσβευτὴ τῆς 'Αγγλίας νὰ τῆς τὸ... διδάξῃ.

◆ ◆

Κάποια Ρωσσὶς κυρία, φιλήθηκε κάποτε κατὰ λάθος ἀπὸ τὸν Τσάρο. Ἔμενε τόσο ὑπερήφανη γι' αὐτό, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ μὴν πλύνῃ ποτὲ τὸ μέρος τοῦ προσώπου της τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀξιωθῆ τῆς τιμῆς τοῦ βασιλικοῦ φιλήματος.

ΛΩΡΑΝΣ
ΤΙ ΕΙΝΕ·

Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν γυναῖκα

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΔΙΣΤΑΓΜΟΙ

«Εἶμαι 22 ἐτῶν — μοῦ γράφει ἡ ἀναγνώστριά μου Κ. Κ. (ἀπὸ τὰς Πάτρας) — καὶ ἔχω ἀτυχήσει στὴ ζωή μου. Ἤμουν ἀπελπισμένη καὶ πίστευα πὼς ἡ ζωὴ δὲν ἔκρυβε κανένα θέλγητρο πιὰ γιὰ μένα. Εἶχα χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη μου στοὺς ἄλλους καὶ σχεδὸν καὶ στὸν ἑαυτό μου τὸν ἴδιο. 'Αλλ' ἐπειδὴ εἶμαι ὑπερήφανη, κρυβόμουν ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ μὴ δείξω σὲ κανένα ἀπ' ὅσους μὲ περιεστοίχιζαν τὸ κρυφό μου δρᾶμα. Ὡστόσο βρέθηκε κάποιος ποὺ τὰ μάντεψε ὅλα καὶ ποὺ προσπάθησε μ' ἐπιμονὴ ποὺ τὴν ἐθαύμασα νὰ μὲ πλησιάσῃ ψυχικά. Σᾶς εἶπα: Ἤμουνα τόσο ἀπογοητευμένη πρίν, ὥστε, μολονότι διαισθανόμουν πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος διέφερε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐζήτησα νὰ τὸν ἀποφύγω. Φοβόμουνα, δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί. Δὲν τοῦ ἔδειξα ποτὲ τὸν πραγματικό μου ἑαυτό. 'Αλλ' ἐκεῖνος δὲν ἀπελπίστηκε. Μὲ συντρόφεψε στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές μου, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ποτὲ ν' ἀποκτήσῃ μιὰ μεγάλη οἰκειότητα μαζί μου. Ἔκτοτε πέρασαν τρία χρόνια. Δὲν πιστεύω πιὰ — ὅπως ἐπίστευα προτοῦ τὸν γνωρίσω — πὼς ἡ ζωὴ δὲν κρύβει κανένα θέλγητρο γιὰ μένα. Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου εὐτυχισμένον, ἰδίως ὅταν βρίσκωμαι κοντά του. Οἱ σχέσεις μας εἶνε αὐστηρὰ φιλικές. Μὰ πάλι τοῦ κρύβομαι. Συγκρατοῦμαι ὅσο μπορῶ, γιατὶ οἱ κοινωνικὲς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζοῦμε κι' οἱ δυό μας εἶνε τέτοιες, ὥστε δὲν θέλω νὰ τοῦ φανερώσω τὰ πραγματικὰ αἰσθήματα ποὺ τρέφω γι' αὐτόν. 'Αλλ' αὐτὴ ἡ προσπάθεια μὲ συντρίβει ψυχικὰ καὶ καταλαβαίνω πὼς καὶ σ' ἐκεῖνον κοστίζει. Τί μὲ συμβουλεύετε, κυρία Μαίρη, νὰ κάμω; Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ σκέπτομαι νὰ φύγω γιὰ πάντα ἀπὸ κοντά του. Διστάζω ὅμως...»

Μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα τῆς ἀναγνωστρίας μου, τῆς ὁποίας μαντεύω τὸ ψυχικὸ δρᾶμα. 'Αγαπάει τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἀλλὰ διστάζει νὰ τοῦ τὸ φανερώσῃ. Γιατί ὅμως; Μοῦ γράφει γιὰ «κοινωνικὲς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ζοῦν», χωρὶς νὰ μοῦ καθορίζῃ ποιὲς εἶνε αὐτὲς οἱ συνθῆκες. Δὲν μπορῶ συνεπῶς νὰ τῆς δώσω μιὰ θετικὴ συμβουλή. Ὡστόσο, ὁσαδήποτε ἐμπόδια καὶ ἂν ὑπάρχουν γιὰ τὴν ἕνωσί τους (φαντάζομαι πὼς αὐτὸ θὰ ἐνσκεφθῆ πὼς πάνω ἀπ' ὅλα ὑπάρχει ἡ ἀγάπη — ὅταν βέβαια ἡ ἀγάπη εἶνε ἁγνὴ νοῆ ἡ ἐπιστολογράφος μου) πρέπει νὰ καὶ μεγάλη, ὅπως μαντεύω πὼς εἶνε στὴ δική τους περίπτωσι. Ἂν εἶχεν ἀμφιβολίες γιὰ τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ τῆς συνιστοῦσα νὰ ἐμμείνῃ στὴν τωρινὴ τακτική της. 'Αλλὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα — ὅσο τοὐλάχιστον καταλαβαίνω ἀπ' τὸ γράμμα της — δὲν συμβαίνει. Ὁ δεσμός τους εἶνε ψυχικός, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς σπάνιους ἔρωτες στὴν ἐποχή μας. Καλότυχοι ὅσοι μποροῦν νὰ νοιώσουν τέτοια αἰσθήματα. Ἂς μὴ συντρίψῃ αὐτὸ τὸ αἴσθημα μὲ τοὺς δισταγμούς της. Θὰ ἦταν ἕνα ἔγκλημα — ὄχι μόνον ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἐπίσης ἔχω νὰ τῆς πῶ κι' ἕνα ἄλλο: Ποτὲ οἱ «κοινωνικὲς συνθῆκες» δὲν εἶνε ἀναλλοίωτες. Ὁ καιρὸς ἀμβλύνει πολλὰ ἐμπόδια, ὑπάρχουν τὰ ἀπρόοπτα ποὺ ἀνατρέπουν ἄρδην καταστάσεις ποὺ θεωροῦμε σταθερὲς κ.ο.κ. Γιατὶ δὲν ἀφίνεται στὴν ἐλπίδα; 'Ακόμη ὅμως κι' ἂν δὲν συνέβαινε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, δὲν θὰ τῆς ἔφτανε ἡ χαρὰ πὼς ἔνοιωσε — σ' ὅλη της τὴ ζωή — τὸν μεγάλον ἔρωτα; Χιλιάδες ἄνθρωποι ζοῦνε μόνο μὲ τὴν ὀνειροπόλησί του. Αὐτὴ ποὺ τὸν ἐκέρδισε στὴ ζωή, γιατί νὰ τὸν συντρίψῃ μὲ τοὺς δισταγμούς της;...

ΜΑΙΡΗ

ΜΙΑ ΣΤΡΥΦΝΗ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΗ

Μιὰ στρυφνὴ γεροντοκόρη
ποὺ ψηλὴ βαστοῦσε μύτη
μέσ' στ' ἀντικρυνό της σπίτι
βλέπει κάποιον νέον ἄνδρα
ποὺ ξυλίζει στὰ γερὰ
τὴν καλή του τὴν κυρά.

Καὶ τῆς γειτονιᾶς ἡ γλῶσσα
λέει γιὰ τὸ ξύλο τόσα.
Κι' εἶπε κι' ἡ γεροντοκόρη
ποὺ καϋμὸ γιὰ ξύλο θάχῃ:
—Ἄχ! αὐτὴν τὴν δέρνει κάποιος
κι' ἐγὼ δέρνομαι μονάχη.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Τὰ παιδικὰ δῶρα

Δώσατε φθηνὰ παιγνίδια

Πατέρες, μητέρες, θεῖοι, ἀξιοσέβαστοι παπποῦδες καὶ σεβαστὲς γιαγιάδες, συγγενεῖς μικρῶν παιδιῶν—δηλαδή, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, ὅλοι μας—ἂς σταματήσουμε τὰ βήματά μας μπρὸς στὸ

Δύο μοδέρνα κτενίσματα

μεγαλύτερο πειρασμὸ τῶν κεντρικῶν δρόμων τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἄλλων μεγαλουπόλεων τῶν ἡμερῶν αὐτῶν: Στὶς βιτρίνες τῶν παιδικῶν δώρων μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά τους μὲ τὴν ἀνέκφραστη φαντασμαγορία τους.

Μπορεῖ νὰ στερούμεθα, νὰ ὑποφέρουμε, νὰ ἀγωνιοῦμε ἐμεῖς οἱ μεγάλοι, νὰ ἐξαγριούμεθα ἀκόμη γιὰ τὴν καθημερινή μας προσέγγισι στὰ βιοτικὰ προβλήματα. Μὰ ἔχομε, εὐτυχῶς, ἕνα μεγάλο ὅπλο στὰ χέρια μας, ἕνα παχύτατο θώρακα ποὺ μᾶς προστατεύει καὶ μᾶς βοηθεῖ στὸ νὰ τινάξουμε τὰ μυαλά στὸ ἀέρα: Τὴ φιλοσοφικὴ διάθεσι, τὴν ψύχραιμο ἐνατένισι τῆς πραγματικότητος, τὴν ἀδιαφορίαν μπρὸς στὶς ἐναντιότητες τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ παιδί; Κοπιάστε, παρακαλῶ, νὰ ἐξηγήσετε στὸ μικρό σας ἀγοράκι ἢ στη

Ἡ κοκέττα ποὺ μακιγιάρεται προσέχει κάθε λεπτομέρεια

χαριτωμένη σας μικρούλα, ποὺ θέλει τὸ καραβάκι της μὲ τὰ κάτασπρα πανιά, τὸν κουρντισμένο σιδηροδρομάκο, ἢ τὸ ξύλινο ἄλογο, πώς...ἡ κρίσις εἶνε συνέπεια τῆς ὑποκαταναλώσεως, ποὺ εἶνε πάλιν συνέπεια τῆς κακῆς διανομῆς τῶν ἀγαθῶν στὸν κόσμο καὶ πὼς ἡ ὑπερπαραγωγή..—ἔ, ἀσφαλῶς, θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ τρελλαθῆ κανεὶς γιὰ νὰ λέῃ τέτοια πράγματα στὸ παιδάκι του, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸ μὲ ἀστραπὲς πόθου στὰ μικρὰ ματάκια ζητάει τὰ Χριστουγεννιάτικα δῶρα του.

◈

Μπορεῖτε νὰ πάρετε τὸ παιδάκι σας τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ νὰ τὸ ντύσετε μὲ τὰ καλύτερα ρουχαλάκια. Ὑφασματένια ἢ πλεκτά. Νὰ τοῦ ἀγοράσετε καινούργια παπουτσάκια, καπελλάκι, γαντάκια, τὰ πάντα. Νὰ τὸ κάνετε ἔμψυχη κουκλίτσα. Θὰ τὸ εὐχαριστήσετε—μὰ θὰ τὸ ξετρελλάνετε. Τὸ τελευταῖο θὰ τὸ ἐπιτύχετε μόνον ὅταν τοῦ προσφέρετε ἔστω καὶ δέκα δραχμῶν μιὰ καραμούζα. Ὅλα τὰ ἄλλα δῶρα σας θὰ σβύσουν, θὰ ἐξαφανισθοῦν, θὰ ξεχασθοῦν μπρὸς στὴν ταπεινὴ ἀλλὰ τόσο...φωνακλάδικη τρουμπετίτσα. Τί μεγάλη, ἀλήθεια, ἡ ἐπίδρασις τῶν παιδικῶν παιχνιδιῶν στοὺς μικρούς μας φίλους καὶ συντρόφους! 'Απὸ τὴν ἰδιαίτερη προτίμησι τοῦ παιδιοῦ στὸ ἄλφα ἢ βῆτα παιγνίδι μπορεῖ ἕνας ἔξυπνος καὶ μορφωμένος πατέρας νὰ μαντεύσῃ μὲ ἀκρίβεια τὴν ἰδιοφυΐα καὶ τὴν κλίσι τοῦ παιδιοῦ του. Ὅπως ἐπίσης ἕνα παιδικὸ δῶρο μπορεῖ νὰ ἐξάψῃ ἔτσι τὴ φαντασία ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τοῦ γεννήσῃ τέτοιες σκέψεις ποὺ νὰ βαρύνουν ἀποφασιστικὰ σ' ὅλη του τὴ ζωή.

Νά, γιατί, μετὰ τὸ πόλεμο ἰδίως, οἱ εἰρηνισταὶ ἔχουν κηρύξει πραγματικὴ σταυροφορία ἐναντίον τῶν πολεμικῶν λεγομένων παιγνιδιῶν. 'Αλλὰ παιδάκι χωρὶς μολυβένιους στρατιῶτες, κανόνια, τουφέκια καὶ σπαθιὰ γίνεται; Τὸ σωστότερο εἶνε ὅτι χρειάζεται συγκερασμὸς καὶ τῶν δύο.

◆

Καὶ τὸ φτωχόπαιδο—κύριοι καὶ κυρίες; Αὐτὸς ὁ νεώτερος Τάνταλος τῆς συγχρόνου ζωῆς; Τὸ φτωχόπαιδο ποὺ χωρὶς παλτουδάκι, ἢ μὲ κάποιο κουρελιασμένο παλησακκάκι τοῦ πατέρα του στὶς ἀδύνατες πλατοῦλες του, μαραζώνει στὴ βρώμικη αὐλὴ ἑνὸς παληόσπιτου ἢ κυττάζει μὲ λιγωμένα μάτια τὸν κατάφωτο πίνακα τῶν μικρῶν παιγνιδιῶν τοῦ συνοικιακοῦ ἐμπορικοῦ, χωρὶς νὰ εἶνε κανεὶς ἀπὸ τοὺς δικούς του σὲ θέσιν νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴ χαρὰ ποὺ ὀνειρεύεται; Ἕνα ἀσήμαντο δωράκι;

Στὸ Παρίσι, στὸ Λονδῖνο, στὴ Ρώμη, στὶς 'Αμερικανικὲς μεγαλουπόλεις, παντοῦ, τὶς ἡμέρες αὐτὲς—ξεχωριστὰ ὅτι ὀργανώνονται εἰδικὰ πρατήρια μὲ πεντάφθηνα παιγνίδια—κινητοποιοῦνται ὅλοι οἱ τοπικοὶ σύλλογοι ἀγαθοεργίας, μὲ τὸν ἀποκλειστικὸ σκοπὸ νὰ μὴν ἀφήσουν οὔτε ἕνα παιδάκι χωρὶς τὴ μεγάλη χαρὰ τῆς Χριστουγεννιάτικης ἐκπλήξεως. Κάτι παρόμοιο πρέπει νὰ γίνῃ κι' ἐδῶ. Ὄχι μόνο ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ δοθῆ καὶ στὸ πιὸ φτωχὸ ἑλληνόπουλο ἕνα χαρωπὸ μάθημα πίστεως πρὸς τὴ ζωή...

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ

Πῶς πρέπει να συνιστᾶτε

Ὑπάρχουν πολλοὶ κανόνες ποὺ καθορίζουν πῶς πρέπει νὰ γίνωνται αἱ συστάσεις μεταξὺ ἀγνώστων προσώπων, χωρὶς νὰ προκαλοῦν παρεξηγήσεις.

Ὅταν συνιστᾶτε δυὸ πρόσωπα, πρέπει νὰ προσέξετε νὰ συστήσετε τὰ κατωτέρας θέσεως πρόσωπα στὰ ἀνωτέρας, τοὺς νέους στοὺς ἡλικιωμένους, τὸν κύριο στὴν κυρία, τὴν δεσποινίδα στὴν κυρία, τὴν δεσποινίδα σ' ἕναν ἡλικιωμένο κύριο καὶ στὶς κυρίες. Ποτὲ ἀντιστρόφως.

Ὅταν βέβαια, τύχῃ νὰ εἶνε μόνος του ἕνας κύριος, μπορεῖ νὰ συστηθῆ πρῶτος αὐτὸς σ' ἕνα συζυγικὸ ζεῦγος ἢ στὴν συντροφιά. Ἂν ἡ συντροφιὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους νεαρᾶς ἡλικίας, τότε αὐτοὶ πρῶτοι συνιστῶνται σ' ἕνα πρόσωπο ἡλικιωμένο.

Ὅταν συνιστοῦμε ἕνα ζεῦγος, λέμε πρῶτα τὸ ὄνομα τῆς κυρίας. Ἕνας ἄνδρας συνιστᾶ τὴν σύζυγό του καὶ σὲ κυρίες ἢ δεσποινίδες πιὸ νέες ἀπ' αὐτήν. Ὁ πατέρας συνιστᾶ τὸ γυιό.

Ἐάν, ἐνῷ βαδίζουμε στὸ δρόμο μαζὶ μ' ἕνα φίλο μας, συναντήσουμε κάποιο γνώριμο μας πρόσωπο, δὲν θὰ τὸ συστήσωμε ἀμέσως καὶ ξαφνικὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ μᾶς συνοδεύει. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς πρέπει στὴν ἀρχὴ ν' ἀποτραβηχθῆ ἕνα βῆμα. Ἂν τύχῃ νὰ σταθοῦμε ἐπὶ κάμποση ὥρα κουβεντιάζοντας, τότε μονάχα πρέπει νὰ συστήσωμε καὶ τὸν συνοδό μας καὶ νὰ τὸν διευκολύνωμε νὰ πάρῃ μέρος στὴ συζήτησι.

Ἂν τύχῃ νὰ πᾶμε σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι μαζῆ μὲ κάποιον γνωστό μας, θὰ τὸν συστήσωμε πρῶτα-πρῶτα στὴν οἰκοδέσποινα καὶ στὸν οἰκοδεσπότη.

Μόλις φθάσουν οἱ ξένοι σ' ἕνα σπίτι, ἀμέσως πρέπει οἱ οἰκοδεσπόται νὰ κάνουν τὶς συστάσεις μεταξὺ τῶν ἀγνώστων προσκαλεσμένων. Αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ γίνεται πάντοτε στὸν προθάλαμο καὶ στὸ χῶλλ.

Μονάχοι μας συνιστώμεθα στὰ πρόσωπα ποὺ ἐνῷ δὲν τὰ γνωρίζουμε, ἔτυχε στὸ τραῖνο ἢ ὅπου ἀλλοῦ, ν' ἀνοίξωμε μαζί τους συνομιλία. Ἐὰν φυσικὰ εἶνε δυνατόν, καλλίτερον θὰ ἦταν νὰ πληροφορηθοῦμε πρῶτα τὸ πρόσωπο μὲ τὸ ὁποῖο συνωμιλήσαμε.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΣΠΙΤΙ

'Ανανεώνετε τὰ φουστάνια σας

Τὸ κέντημα εἶνε πολὺ τῆς μόδας. 'Επωφεληθῆτε, λοιπόν, αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας καὶ προσθέσατε μιὰ νέα καὶ λεπτὴ νότα στὰ ἁπλᾶ μάλλινα ἢ μεταξωτὰ φουστάνια σας.

Ὑλικόν: «ρουμπὰν κομὲτ» στενό, μιὰ βελόνη τῆς ὁποίας ἡ ὀπὴ δέχεται τὸ «ρουμπὰν», χωρὶς νὰ τὸ συμπτύσσῃ. Περάσατε τὸ «ρουμπὰν» ἀπὸ τὴν βελόνην καὶ ἀκολουθήσατε τὰ σχέδια, ποὺ ἔχετε ἰχνογραφήσει ἐπάνω στὸ φόρεμα.

Γιὰ πιὸ ὡμορφιά, προσθέσατε στὸ κέντρο τοῦ κάθε λουλουδιοῦ, ἕνα μικρὸ μαργαριτάρι ἢ ὅ,τι ἄλλο κρίνετε, ὅτι ὡμορφαίνει τὸ σχέδιο.

Ἔτσι, χωρὶς κανένα σχεδὸν ἔξοδο, χωρὶς καμμιὰ ἐπιβάρυνσι, καταφέρνετε νὰ ἔχετε ἕνα πολὺ ὄμορφο καὶ μοντέρνο φουστάνι. ποὺ οἱ φίλες σας θὰ νομίζουν, ὅτι τώρα μόλις τὸ πήρατε ἀπ' τὴ ράφτρα σας.

Τὸ ζήτημα τῆς λευκάνσεως

Στὶς μεγάλες πόλεις, οἱ περισσότερες νοικοκυρὲς δίνουν τὰ ἀσπρόρρουχά τους στὸ πλυντήριο. Λέγοντας αὐτό, δὲν θέλω καθόλου νὰ θίξω ἐκεῖνες, ποὺ πλένουν τὰ ἀσπρόρρουχά τους μόνες τους, μέσα στὴν κουζίνα ἢ στὸ μπάνιο, ἀλλὰ θέλω νὰ πῶ, ὅτι τὸ νὰ δίνῃ μιὰ νοικοκυρὰ τὰ ἀσπρόρρουχα τοῦ σπιτιοῦ της στὸ πλυντήριο εἶνε μιὰ πολὺ πρακτικὴ σκέψις, ἐκτὸς ἂν διαθέτουν ἕνα μικρὸ πλυντήριο, ἐφωδιασμένο μὲ τὰ ἀπαραίτητα— μιὰ μικρὴ ἠλεκτρικὴ μηχανὴ πλυσίματος, λόγου χάρι— ὁπότε εἶνε προτιμώτερο ἡ λεύκασις νὰ γίνεται ἐκεῖ.

'Αλλὰ μέσα σ' ἕνα ἀθηναϊκὸ σπίτι, ὅπου ὁ χῶρος εἶνε μετρημένος καὶ ὁ ἥλιος ἀκριβοθώρητος, πῶς θὰ μπορέσουν ὑπὸ τοιούτους ὅρους νὰ στεγνώσουν τὰ ἀσπρόρρουχα; Καὶ πῶς θὰ μπορέσουν νὰ κάμουν ἀλυσσίβα; Κι' ὕστερα τί φασαρία; Τί ἀναπόφευκτος προχειρότης στὸ φαγητό; Τί ἀντιαισθητικὴ γύμνια; Τί θόρυβος; Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιὰ ἕνα ἀμφίβολο ἀποτέλεσμα καὶ μιὰ μικρὴ οἰκονομία. Ἐνῷ δίνοντάς τα εἰς τὸ πλυντήριον, ἐξασφαλίζει ἕνα οἰκονομικὸ πλύσιμο καὶ τὴν βεβαιότητα, ὅτι δὲν θὰ πάθουν τίποτε, μὲ τὴν σημερινὴν τελειότητα τῶν πλυντικῶν μηχανῶν. Συγχρόνως δὲ ἐπιτυγχάνεται μιὰ ὑποδειγματικὴ λεύκανσις.

Στὴν ἐξοχή, ὅμως, τὸ πρᾶγμα διαφέρει: ἐκεῖ ἔχουμε ὅ,τι θελήσουμε: εὐρυχωρία, ἥλιο ὅλη τὴν ἡμέρα, νερὸ ἄφθονο. Κι' ὕστερα ἕνα πλύσιμο ἐκεῖ πέρα εἶνε μιὰ πραγματικὴ διασκέδασις. Ἂς θυμηθοῦμε τὴν κόρη τοῦ βασιληᾶ τῶν Φαιάκων, τὴν πανώρηα Ναυσικᾶ, ποὺ ἔπλενε μόνη της...

Καλὰ ὅλ' αὐτὰ θὰ μοῦ πῆτε, ἀλλὰ ἐμεῖς, παρ' ὅλο ὅτι μένουμε μέσα σὲ μιὰ παμμέγιστη καὶ κεντρικὴ ἀθηναϊκὴ ὀκέλλα, θέλουμε μόνες μας νὰ λευκαίνουμε τὰ ἀσπρόρρουχά μας. Τί μᾶς συμβουλεύετε νὰ κάμωμε;

Απαντῶ: ὅσες θέλουν νὰ πλένουν σπίτι τους, πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ κάνουν συχνά, γιὰ ν' ἀποφεύγουν, ἔτσι, τὸν ὄγκο τῶν ἀσπρορρούχων, ποὺ σχηματίζεται, ὅταν τὸ πλύσιμο γίνεται ἀραιά. Γιὰ μιὰ οἰκογένεια 4—5 ἀτόμων, δυὸ φορὲς τὸ μῆνα πλύσιμο, εἶνε ἐπιβεβλημένο. Ἐκλέξατε μιὰ μηχανὴ πλυσίματος, ποὺ θὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ χίλιες δυὸ φροντίδες καὶ φροντίσατε νὰ εἶνε ἐφωδιασμένη μὲ ἐξαεριστῆρα, εἰς τρόπον ὥστε, τὰ ἀσπρόρρουχα νὰ στεγνώνουν πολὺ γρήγορα καὶ σὲ κλειστὸ χῶρο. Αὐτὸ τὸ ἐξάρτημα εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ μιὰ τέτοια μηχανή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Τώρα τὸν χειμῶνα...

Δεκέμβριος!... Κρύο, χιόνι!... Τίποτε καλλίτερο ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ γιὰ τὸ δέρμα σας ἀγαπηταί μου ἀναγνώστριαι. Παίρνει, ἔτσι μιὰ θαυμασία ἀπόχρωσι. Μήπως δὲν τὸ βοηθοῦν σ' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἐξαιρετικοὶ φυσικοὶ ὅροι;

Σκεφθῆτε, ὅτι ἀνεβαίνοντας σὲ χίλια μέτρα ὕψος, ἀλλάσσετε ἀμέσως τὴ μολυσμένη ἀθηναϊκὴ ἀτμοσφαῖρα μὲ μιὰ ἄλλη, τελείως ἀπηλλαγμένη μικροβίων.

Οἱ πνεύμονές σας ἀναπνέουν ἕναν ἀέρα ἐξαιρετικῶς ἐλαφρὸν καὶ καθαρὸν καὶ γενικὰ παίρνετε ἕνα λουτρὸ νεότητος. Ὅταν μπορῆτε φύγετε. Πηγαίνετε ψηλά, στὰ χιόνια. Ἔστω γιὰ μιὰ ἢ δυὸ μέρες. Σᾶς τὸ συμβουλεύω θερμὰ καὶ μὴν ξεχνᾶτε τὶς παρακάτω συμβουλές μου, ὅσον ἀφορᾶ...

Τὸ δέρμα σας

ποὺ πρέπει ν' ἀποφεύγετε νὰ τὸ φέρετε εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ νερὸ καὶ μὲ τὸ σαπούνι. Καθαρίζετέ το μὲ μιὰ κρέμμα ρευστὴ ἢ μὲ ὁποιο δήποτε ἄλλο μαλακτικὸ προϊόν.

Τὸ πρωὶ καλύψατέ το μὲ ἕνα ἐλαφρὸ στρῶμα πυκνοῦ ἐλαίου ἢ κρέμας ρευστῆς. Σπογγίσατέ το ἁπαλὰ μὲ ἕνα κομμάτι μπαμπάκι.

Εἰς ὕψος πλέον τῶν χιλίων μέτρων προφυλάξατέ το ἀπὸ τὴν ζωηρότητα τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων, χρησιμοποιοῦσαι μίαν εἰδικὴν πρὸς τοῦτο κρέμαν, ἡ ὁποία θὰ τὰς ἐξουδετερώσῃ.

Τὰ μάτια σας

Προφυλάξατέ τα ἀπὸ τὸ ἐκτυφλωτικὸν ἡλιακὸν φῶς—τοῦ Φεβρουαρίου πρὸ παντὸς— μὲ γυαλιὰ μαῦρα.

Τὰ χείλη σας

Μὴ τὰ δαγκώνετε (μιὰ πολὺ κακὴ συνήθεια), μὴ τὰ βρέχετε, ὅταν ἐξέρχεσθε. Σκεπάσατέ τα μὲ λεπτὸ στρῶμα ἐκλεκτοῦ ρούζ, τὸ ὁποῖον θὰ τὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀέρος.

Τὰ χέριά σας

Αὐτὰ φροντίσατε νὰ τὰ ἔχετε πάντοτε καλυμμένα μὲ μιὰν κρέμαν μὲ βάσιν τὸ λεμόνι. 'Αναμφιβόλως δὲ θὰ βγαίνετε ἔξω χωρὶς γάντια καὶ πρὸ πάντων, ὅταν εἶσθε μανιώδης «σκιὲρ», ὁπότε ἔχετε συχνὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ χιόνι...

Τὰ πόδια σας

Μὴ τὰ βασανίζετε μὲ παρατεταμένα μπάνια, τὰ ὁποῖα τρυφεραίνουν τὴ σάρκα, ἀλλὰ προτιμήσατε τὰ σύντομα πλυσίματα, μὲ ζεστὸ νερὸ ἢ μὲ ἀλκοόλ. Ἐνισχύσατε τὰ πόδια σας, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κρατοῦν τὰ βαρειὰ παπούτσια τοῦ «σκί».

Τέλος προτοῦ ἀναχωρήσετε γιὰ τὰ χειμερινὰ σπόρ, φροντίσατε, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀποτόμως ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε εὐστροφία, κάμετε μερικὰ πηδήματα καθημερινῶς, μὲ ἢ χωρὶς σχοινί. Κάμετε ἐπίσης, λίγες ἀναπνευστικὲς κινήσεις κάθε πρωΐ, γιὰ νὰ γυμνάσετε τοὺς πνεύμονάς σας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΛΛΗΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

να μας. Ἡ λέξις εὑρίσκεται ἐν χρήσει εἰς τὰ συγγράμματα ἀρχαίων τινων συγγραφέων. Σήμερον εἶνε τελείως ἄχρηστος.

ΑΚΟΥΓΟΥΜΑΙ = τὸ ἀντίθετον τοῦ 'Ακούω. Διότι ὅποιος ... ἀκούγεται δὲν ἀκούει τὸν πόνον τοῦ ἄλλου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ = Φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀναγράφεται κυρίως ἡ ἡμερομηνία, ὁ ἑκάστοτε ἑορτάζων ἅγιος, ἡ ὥρα ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ἡλίου, «μικραί τινες ἀγγελίαι», ὁ τίτλος καὶ ἄλλα τινα πράγματα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀκατανόητα.

ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ = Ἡ τελευταία λέξις τῶν ψυγείων.

ΠΟΙΗΜΑ = Τοποθέτησις λέξεων, τῆς μιᾶς κατόπιν τῆς ἄλλης, χωρίς, ἐννοεῖται, νόημα. Τὸ ἀντίθετον δὲν θὰ ἦτο ποίημα, ἀλλὰ λογική.

ΤΣΙΜΠΩ = Ρῆμα, τὸ ὁποῖον ἀντικατέστησε εἰς τὴν σημασίαν των, πολλὰ ἄλλα, ὡς κλέπτω, τρώγω κλπ.

ΩΡΑ Τὸ θῦμα τῶν Νεοελλήνων. Ὅλοι τὴν... σκοτώνουν.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ = Ὄργανον, διὰ τοῦ ὁποίου φροντίζομεν νὰ μὴ εἴμεθα ποτὲ ἀκριβεῖς εἰς τὰς συνεντεύξεις μας.

Ο ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

Η ΚΑΛΛΟΝΗ

ΔΙΑ ΝΑ ΒΛΑΣΤΗΣΟΥΝ ΤΡΙΧΕΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΦΡΥΩΝ

Πολλοὶ διϊσχυρίσθησαν ὅτι ἐφεῦρον φάρμακον, διὰ τὴν ἀναβλάστησιν τῶν τριχῶν, ὑπάρχουν δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν δεκάδες τοιούτων φαρμάκων, τα ὁποῖα ἐν τῇ πράξει δοκιμαζόμενα, δυστυχῶς, πολὺ ὀλίγας τρίχας βοηθοῦν νὰ ἀναβλαστήσουν, διότι ἂν πράγματι ἐπετύγχανον ὅσα διαλαλοῦν οἱ ἐφευρέται των, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν τριχωτοὶ ὡς ὁ Ἡσαυ.

Τὸ μόνον ὅπερ εἶνε παραδεκτὸν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης εἶνε ἡ ἐμφύτευσις τριχῶν δι' εἰδικοῦ ἐργαλείου διὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, ἀμφότερα ὅμως ταῦτα εἶνε δαπανηρὰ καὶ ὀδυνηρὰ καὶ δύσκολα, προσέτι δὲ μὴ χρησιμοποιούμενα εἰς καθε περίστασιν καὶ εἰς κάθε μέρος τοῦ σώματος, διότι ἀντὶ ὡραιότητος προσφέρουν ἀσχημίαν.

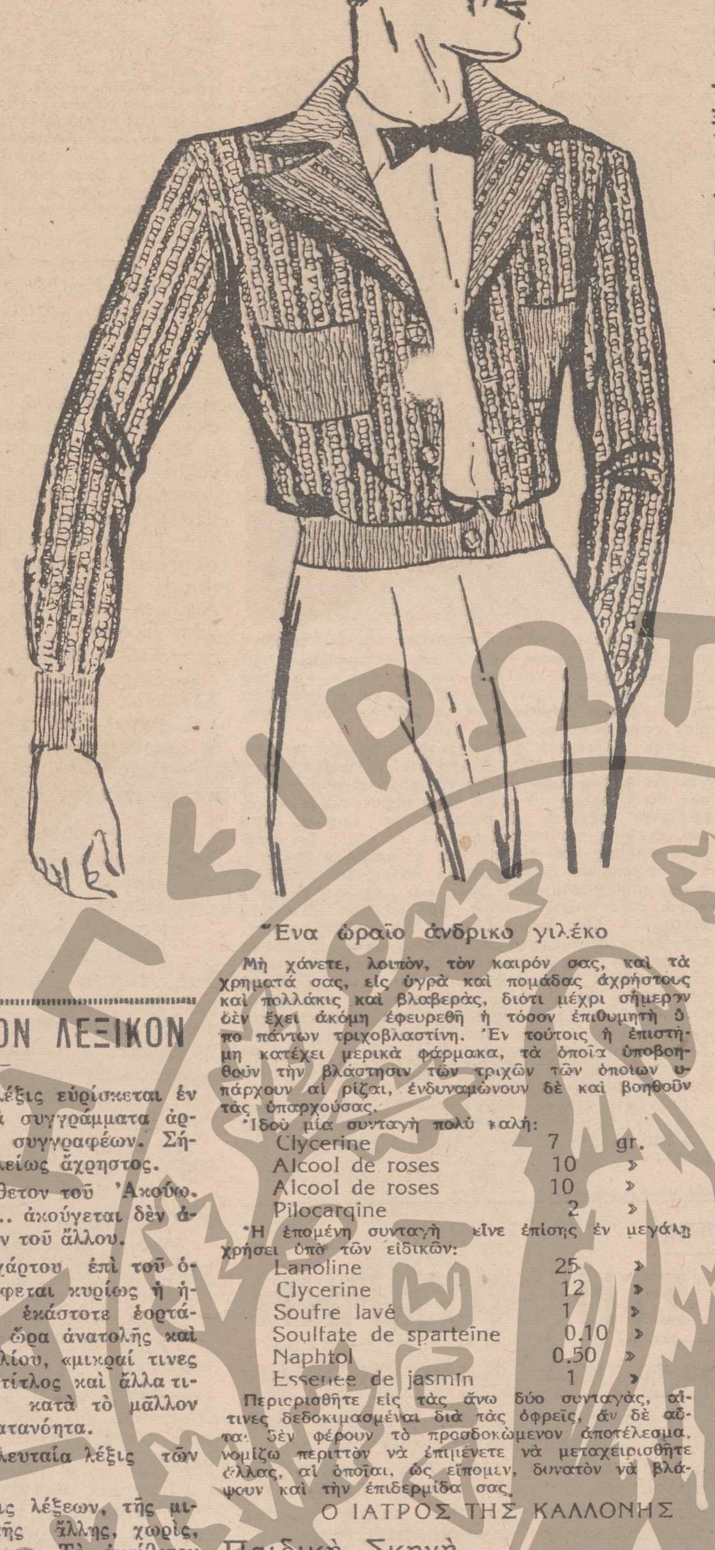

Ἕνα ὡραῖο ἀνδρικὸ γιλέκο

Μὴ χάνετε, λοιπόν, τὸν καιρόν σας καὶ τὰ χρήματά σας [illegible] καὶ πολλάκις [illegible] ἀχρήστους [illegible] σήμερον δὲν ἔχει ἀκόμη [illegible] πο πάντων [illegible] ἐπιστήμη κατέχει [illegible] ὑποβοηθοῦν τὴν β[illegible] ὑπάρχουν αἱ [illegible] τὰς ὑπαρχο[illegible] βοηθοῦν [illegible]

Ἰδοὺ μία συνταγὴ πολὺ καλή:

Clycerine	7	gr.
Alcool de roses	10	»
Alcool de roses	10	»
Pilocarpine	1	»

Ἡ ἑπομένη συνταγὴ εἶνε ἐπίσης ἐν μεγάλῃ χρήσει ὑπὸ τῶν εἰδικῶν:

Lanoline	25	»
Clycerine	12	»
Soufre lavé	1	»
Soulfate de sparteine	0.10	»
Naphtol	0.50	»
Essence de jasmin	1	»

Περιορισθῆτε εἰς τὰς ἄνω δύο συνταγάς, αἵτινες δεδοκιμασμέναι διὰ τὰς ὀφρεῖς, ἂν δὲ αὗται δὲν φέρουν τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, νομίζω περιττὸν νὰ ἐπιμένετε νὰ μεταχειρισθῆτε ἄλλας, αἱ ὁποῖαι, ὡς εἴπομεν, δυνατὸν νὰ βλάψουν καὶ τὴν ἐπιδερμίδα σας.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

Παιδικὴ Σκηνὴ

Ἡ «Παιδικὴ σκηνὴ» τὸ Σάββατον 26 Δεκεμβρίου καὶ ὥραν 11 π.μ. ἐμφανίζει εἰς τὸ θέατρον 'Αλίκης τὸ νέον ἔργον τῆς κ. Λόντου «Ὁ παραστρατημένος» μὲ ἐπίκαιρον ὑπόθεσιν, εἰς τὸ ὁποῖον παρελαύνουν τὰ ὡραῖα καὶ ἁγνὰ ἔθιμα τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας κατὰ τὴν πρωτοχρονιάν. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει καὶ πλεῖστα ἄλλα ὡραῖα πράγματα. Εἰς τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἡ κ. Λόντου διὰ κλήρου θὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς μικροὺς θεατὰς διάφορα ἀναμνηστικὰ δῶρα ἐντελῶς δωρεάν. Τιμαὶ 20—10.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—Τὸ μεγαλύτερο σμαράγδι στὸν κόσμο ὑπῆρχε τὸν 17ον αἰῶνα εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δελχί. 'Απὸ τὸ σμαράγδι αὐτὸ εἶχανε φτιάσει ἕνα παπαγάλλο φυσικοῦ μεγέθους. Ἕνας Γάλλος περιηγητὴς ποὺ τὸ εἶδε ὑπελόγισε τὴν ἀξία του εἰς 300 ἑκατομμύρια φράγκα χρυσᾶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ σμαράγδι αὐτὸ τὸ πῆρε ὁ Σάχης τῆς Περσίας Ναπήρ, ὅταν κατέλαβε μέρος τοῦ Ἰνδοστάν. Σήμερον ἀγνοεῖται ἡ τύχη του.

—Σ' ὅλον τὸν κόσμο κυκλοφοροῦν 28.501 εἴδη γραμματοσήμων. 'Απ' αὐτά, 8.343 ἀνήκουν στὴν 'Αγγλία καὶ τὶς ἀποικίες της καὶ τ' ἄλλα σ' ὅλα τ' ἄλλα κράτη. 6.505 εἴδη εἶνε τὰ γραμματόσημα τῆς 'Αφρικῆς, 6.011 τῆς Εὐρώπης, 5648 τῆς 'Ασίας καὶ 5815 τῆς 'Αμερικῆς.

—Ὁ πρῶτος φιλέλλην τῆς νεωτέρας ἐποχῆς ὑπῆρξεν ὁ Βολταῖρος, ὁ ὁποῖος στὰ 1760 ἔγραψε στὸν φίλον του βασιλέα τῆς Πρωσσίας Φρειδερῖκον τὸν Μέγαν νὰ βοηθήσῃ τὴν Αὐτοκράτειραν τῆς Ρωσσίας Αἰκατερίνην «γιὰ νὰ διωχθοῦν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Ξενοφῶντος, τοῦ Σωκράτους, τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Σοφοκλέους, τοῦ Εὐριπίδου» ὅπως ἔγραφε.

—Ἡ 'Εθνική μας Βιβλιοθήκη ἐκτίσθη μὲ ἔξοδα τῶν Κεφαλλήνων μεγαλοπλούτων ἀδελφῶν Βαλλιάνων, οἱ ὁποῖοι ἐξώδευσαν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν 2.800.000 προπολεμικῶν δραχμῶν.

— Ἡ Γερμανία, στὶς ἀρχὲς τοῦ πολέμου, ἐξώδευσε 10 ἑκατομμύρια δολλάρια γιὰ νὰ προκαλέσῃ ἔνοπλον ἐπέμβασιν τῆς 'Αμερικῆς ἐναντίον τοῦ Μεξικοῦ, κι' ἄλλα 15 ἑκατομμύρια γιὰ νὰ ἐπηρεασθῆ ἡ 'Αμερικανικὴ γνώμη.

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἡ Γῆ λευκὴ καὶ μαῦρος ὁ οὐρανὸς
καμπάνες ὦ χτυπᾶτε μὲ χαρά!
Γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς κι' ἡ κόρη ἡ ἁγνὴ
ἀπάνωθέ του σκύβει τρυφερά.

Τὸ βρέφος τρέμει στάχυρο τ' ὀγρό
κι' ἀπάνω του φυσοῦν νὰ ζεσταθῆ
τὸ βῶδι μὲ τὸν ὄνο, μιὰ γλυκειὰ
στὴ Φάτνη γύρω θέρμη ν' ἁπλωθῆ.

Χιόνι ἡ καλύβα ντύνεται πυκνὸ
κι' ἀνοίγεται ἀπ' τὴ στέγη ὁ οὐρανὸς
καὶ ψάλλει στοὺς τσοπάνους «ὡσανὰ»
ὁλόλευκος ἀγγέλλων ὁ χορός!

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΚΩΤΙΕ

(Μεάφρ. Ὄλγας Σολωμοῦ).

ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Τόμοι 1—14. Σελίδες 2.400
Ἡ «Μεγάλη Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Παγκοσμίου Φιλολογίας» περιλαμβάνει κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν ὅλους τοὺς ποιητάς, συγγραφεῖς, καλλιτέχνας κλπ. ὅλων τῶν Χωρῶν τοῦ κόσμου, μὲ πλήρη βιογραφίαι καὶ ἀνθολογίαν τῶν καλλιτέχνων ἔργων.
Ὁλόκληρον τὸ ἔργον Δραχ. 300.—
Γραφεῖα «Παρνασσοῦ» — Πανεπιστημίου 36.

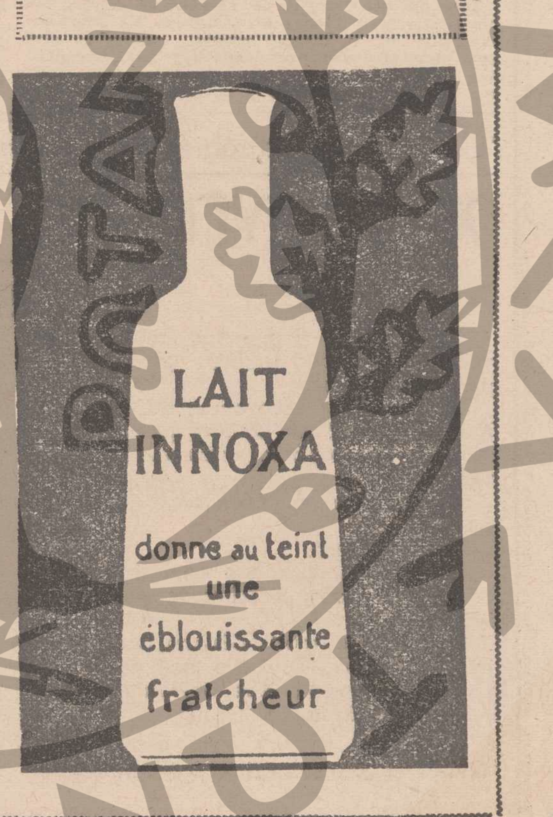

Σπόρ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ–ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ–ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ–ΟΡΕΙΒΑΣΙΑ–TENNIS–ΣΚΟΠΟΒΟΛΗ–ΙΠΠΑΣΙΑ–ΓΚΟΛΦ

ΕΦΟΣΟΝ ΤΑ ΒΟΥΝΑ ΜΑΣ ΕΧΟΥΝ ΧΙΟΝΙΑ

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΘΗ ΣΚΙ

ΤΟΥ ΠΡΟΠΟΝΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΟΜΑΔΟΣ κ. ΟΤΤΟ ΣΙΜΙΤΣΕΚ

Ἡ χιονοδρομία εἶνε τὸ μοναδικὸ σπὸρ ποὺ δίνει εὐχαρίστησι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή. Καὶ μόνον ὅτι βρίσκεται κανεὶς μπροστὰ στὸ κατάλευκο χειμερινὸ τοπίο εἶνε μιὰ εὐχαρίστησι.

Ἀλλὰ θὰ γεννηθῇ ἴσως ἡ ἀπορία : Ποιοὶ μποροῦν νὰ μαθουν σκί ; Ἡ ἀπάντησις εἶνε πολὺ ἁπλῆ : Ὁ ΚΑΘΕΝΑΣ. Ναί, ὁ καθένας σὲ ὁποιαδήποτε ἡλικία, εἴτε ἄνδρας, εἴτε γυναίκα. Ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὑγιὴς καὶ νὰ μὴ βαρυέται νὰ κουράσῃ λίγο τὸ σῶμα του. Ἔχομε παραδείγματα ποὺ νήπια 2 ἐτῶν καὶ γέροι 60—65 ἐτῶν ἔμαθαν σκί. Ἐδῶ στὴν ὀρεινὴ Ἑλλάδα ἁπλοποιεῖται τὸ ζήτημα καὶ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι καθένας ποὺ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὥς τὰ σύνορα τοῦ χιονιοῦ, ἢ ὥς τὸ κοντινότερο καταφύγιο τοῦ Ὀρειβατικοῦ μπορεῖ νὰ μάθῃ πολὺ καλὸ σκί, ἰδίως ὅταν τοὺς φθινοπωρινοὺς μῆνας πηγαίνῃ κάπου—κάπου στὰ βουνὰ τῆς περιφερείας του καὶ ἔχει προετοιμάσει λιγάκι τὸ σῶμα του.

Ὁ καθένας μπορεῖ νὰ χαίρεται μὲ τὸ σκί. Στὴ μεγάλη ὅμως ἡλικία πρέπει νὰ προσέξῃ στὸ νὰ μὴ βαθμηδὸν τὸ σῶμα του στοὺς κόπους τοῦ σκί, γιατὶ τότε πιὰ οἱ κλειδώσεις δὲν ἔχουν τὴν ἴδια ἐλαστικότητα καὶ εὐκινησία. Θὰ μπορέσῃ δὲ νὰ κάμῃ πάντως καὶ διάφορες ἐκδρομὲς μὲ σκὶ ὅταν βρεθῇ στὴν ὁμάδα ἑνὸς καλοῦ ἀρχηγοῦ.

Διὰ ὅποιον ὅμως θελήσῃ νὰ λάβῃ μέρος σὲ ἀγῶνες σκὶ ἡ ἀπάντησις εἶνε διαφορετική. Ἐδῶ πρέπει νὰ διακρίνωμε ἀπ' ἀρχῆς δύο τάξεις χιονοδρόμων. Ἐκείνους ποὺ λαμβάνουν μέρος σὲ ἀγῶνες δρόμου ἀντοχῆς μὲ σκί καὶ σὲ κείνους ποὺ προτιμοῦν τοὺς ἀγῶνες καταβάσεως. Σὲ ὅποιο κατηγορία καὶ ἂν ἀνήκῃ κανείς, πρέπει νὰ εἶνε εὐκίνητος ἐλαστικὸς καὶ νὰ ἔχῃ καλλιεργημένη τὴν αἴσθησι τοῦ ρυθμοῦ καὶ τῆς ἰσορροπίας. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχῃ μεγάλη ἀντοχή.

Ἐκεῖνο ἐπίσης ποὺ πρέπει νὰ τονίσω, εἶνε τὸ ὅτι ὅσοι κάνουν σκὶ εἴτε γιὰ ἐκδρομικοὺς λόγους, εἴτε γιὰ προπόνησι γιὰ ἀγῶνες, πρέπει νὰ προσέχουν νὰ μὴ ἐκθέτουν τὸ σῶμα τους ἀπότομα στὴ μεγάλη κόπωσι τῶν μακρινῶν ἐκδρομῶν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν μπῇ ἡ χειμερινὴ περίοδος ν' ἀρχίσουν ἀναβάσεις, νὰ γυμνάζωνται καὶ νὰ τρέχουν ἀνωμάλους δρόμους, ὥστε νὰ δυναμώσουν οἱ μῦς τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν τους καὶ τοῦ κορμιοῦ ἐν γένει, καὶ πρὸ πάντων, νὰ ἑτοιμασθοῦν τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἐργασία, πρὶν πέσῃ τὸ πρῶτο χιόνι.

Στὴν Ἑλλάδα ἡ φθινοπωρινὴ ἑτοιμασία τοῦ σώματος γιὰ τὸ σκὶ εἶνε ἀκόμη πιὸ ἀναγκαία. γιατὶ γιὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς ἕως τὶς πλαγὲς τῶν βουνῶν ποὺ θὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ σκί, πρέπει νὰ κάνῃ ὁλονύκτια ταξείδια μὲ βαπόρια καὶ τραῖνα, μετὰ νὰ συνεχίσῃ μὲ αὐτοκίνητο σὲ δρόμους ὄχι πάντοτε καλοὺς καὶ τέλος νὰ πεζοπορήσῃ ἀρκετά. Τὴν πεζοπορίαν αὐτὴν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν ἀποφύγῃ χρησιμοποιῶντας ζῶον καὶ αὐτὸ τὸ συνιστῶ παρὰ πολὺ γιατὶ γίνεται ἔτσι μεγάλη οἰκονομία δυνάμεων. Εἶνε φρονιμώτερο νὰ φυλάξῃ κανεὶς τὶς δυνάμεις του γιὰ τὴν χιονοδρομία παρὰ νὰ τὶς ξοδέψῃ στὰ λασπωμένα μονοπάτια τῶν μικροτέρων ὑψῶν. Φυσικὰ αὐτὸ τὸ λέω γιὰ ἐκείνους ποὺ ἔχουν σκοπὸ τὴν χιονοδρομία καὶ ὄχι τὴν ἁπλῆ ἀνάβασι. Ἡ πραγματικὴ χιονοδρομία ἀρχίζει στὰ μεγάλα ὕψη, ὅπου μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνεβοκατεβαίνῃ τὶς κορυφές. Καὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ κατάβασις μὲ κατακουρασμένο σῶμα δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστη ἀπόλαυσι.

Γυμνάστε λοιπὸν τὸ σῶμα σας καὶ ὅλοι μπορεῖτε νὰ ἀπολαύσετε ὁλοκληρωτικὰ τὴν χιονοδρομία καὶ τὶς ἄλλες χάρες τῆς χειμερινῆς ζωῆς στὸ βουνό.

ΟΤΤΟ ΣΙΜΙΤΣΕΚ

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

—Ὁ Ντίξι Ντίκ ὁ .. γηραιὸς Ἄγγλος ποδοσφαιριστὴς φαίνεται, ὅτι δὲν αἰσθάνεται καθόλου τὸ βάρος τῶν χρόνων στοὺς ὤμους του. Ἔτσι ἐσχάτως ἔλαβε μέρος εἰς τὸ....400ὸν ἐπίσημοι μάτς, χωρὶς νὰ λογαριάσωμε τὰ φιλικά. Καὶ γιὰ νὰ ἑορτάσῃ ἐπισημότερον τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ γεγονός, ὁ Ντίξι, ἐσημείωσε τρία γκὸλ κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτήν !

—Μετὰ τὴν νίκην του κατὰ τοῦ Μπὲν Φοὺρ, ὁ Γερμανὸς Νώϋσελ ἠρωτήθη ἀπὸ ἕνα Ἄγγλον δημοσιογράφον :

—Εἶσθε νυμφευμένος ;

—Ὄχι. Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν βρῆκα ἀκόμη τὴν «κόρην τῶν ὀνείρων μου». Τὴν ζήτησα παντοῦ καὶ πάντοτε, ἀλλά....ματαίως.

Αὐτὴ ἡ δήλωσις τοῦ Νώϋσελ ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν ἡσυχίαν του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα τὸ ταχυδρομεῖο του ἦταν ἐξαιρετικὰ ὀγκῶδες. Ὅλα τὰ γράμματα προήρχοντο ἀπὸ νεαρὲς ὑπάρξεις, ποὺ προσεφέροντο νὰ βοηθήσουν τὸν Νώϋσελ εἰς τὴν .. ἐκλογὴν τῆς συντρόφου τοῦ βίου του !»

Ἔτσι ὁ Νώϋσελ σκέπτεται νὰ προσλάβῃ ἰδιαιτέρους γραμματεῖς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διαβιβάσῃ ...τὴν ἄρνησίν του εἰς τὶς θαυμάστριές του.

—Ὁ Φόρρεστ Τόουνς ρέκορντμαν τοῦ κόσμου εἰς τὰ 110 μ. μετ' ἐμποδίων, εἶχε ἕνα φυλακτό, ποὺ δὲν τὸ ἐγκατέλειπε ποτέ.

«Χάρις σ' ἕνα πόδι κουνελιοῦ, ποὺ φέρω πάντοτε μαζῆ μου δὲ χάνω ποτέ», ἔλεγε.

Τελευταίως ἔγιναν ἀγῶνες ποδοσφαίρου μεταξὺ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γεωργίας, ὅπου φοιτᾶ ὁ Τόουνς καὶ τοῦ Φόρνταν. Πρὸ τοῦ ἀγῶνος ὁ Τόουνς ἔδωκε τό...κουνελοπόδαρο εἰς τὸν προπονητὴν τῆς ὁμάδος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γεωργίας καὶ πραγματικῶς ἡ ὁμὰς του ἐνίκησε. Μετὰ τὴν νίκην ὁ Τόουνς τοῦ εἶπε : «Κράτησε τὸ κουνελοπόδαρο καὶ δὲν θὰ χάσῃς ποτέ !»

Ἡ ἑορτὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς... λύπης

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Διήγημα τοῦ κ. Δ. Ι. Καλογεροπούλου

Στὸ παλαιὸ κτίριο μὲ τοὺς ψηλοὺς τοίχους καὶ τοὺς μικροὺς φεγγίτες ἁπλώνεται ἕνα φῶς.

Οἱ κατάδικοι ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ κελλιά των, ὄχι ὅπως ἄλλοτε μὲ προθυμία. Κάποια στενοχώρια στενεύει τὴν ψυχή των.

Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας κτυπᾷ χαρούμενα.

Χριστούγεννα!

Αὐτὴ ἡ λέξις ποὺ σκορπίζει παντοῦ τὴ χαρά, στοὺς καταδίκους φέρνει μιὰ βαθειὰ λύπη.

Τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς κάθησαν — παρέα — σὲ μιὰ γωνιά. Τὸ μόνο ποὺ τοὺς δίνει κάποια παρηγοριὰ εἶνε ὅτι μποροῦν καὶ μιλοῦν ἐλεύθερα.

— Τί μέρα σήμερα γιὰ ὅλο τὸν κόσμο...

— Καὶ τί σκοτάδι γιὰ μᾶς...

— Καὶ νάσαι ἄδικα κλεισμένος ἐδῶ μέσα σὰν ποντικὸς στὴ φάκα.

—Αὐτὰ ἔχει ὁ ντουνιάς, καημένε, ἐπρόσθεσεν ὁ τρίτος, συνεπικουρῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν περὶ τῆς κακῆς μοίρας τῶν ἀνθρώπων ποὺ παρεστράτησαν.

— Καὶ τί κάναμε; Ὅ,τι κάναμε σάμπως τὸ θέλαμε; Κακὴ ὥρα. Ἄλλοι μπορεῖ ν' ἁμάρτησαν. Μὰ ἐγώ; Καταδικάσθηκα γιὰ ἐξύβρισι καὶ δὲν εἶχα νὰ πληρώσω τὰ ἔξοδα τῆς δίκης. Ποῦ νὰ τἄβρω τὰ λεπτά; Μπᾶς καὶ εἶνε λίγα; Ὀχτακόσες σοῦ λέει. Δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἐργασθῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ζητάει καὶ ρέστα. Λεφτὰ δηλαδή ! Κατάλαβες;

— Ἔχεις δίκηο, δὲν λέω. Ἀμ' ἐγώ ; Τί φταίω ἂν ἕνας παληάνθρωπος θέλησε νὰ κουρελιάσῃ τὴν τιμὴ τοῦ σπιτιοῦ μου; Τοὖπα μὲ τὸ καλὸ νὰ μὲ ξεφορτωθῇ. Τίποτα αὐτός. Μὲ ἀπείλησε κιόλας πὼς θὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἕνα βράδυ τὸν ἔπιασα σκαστὸν στὸ σπίτι μου μέσα μὲ ἀνήθικους σκοπούς. Ἦρθε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου. Ἅρπαξα τὸ μαχαίρι τῆς κουζίνας καὶ τοῦ τὸ κάρφωσα. Δὲν πέθανε. Μα ἐγω ὅμως παραδέρνομαι στὰ σίδερα τῆς φυλακῆς.

Ὁ τρίτος ἄκουε μὲ προσοχὴ καὶ κουνοῦσε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του.

— Δὲν λὲς καὶ σὺ τὸν καημό σου; εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Τί νὰ εἰπῶ; Τέτοια μέρα ποὺ σὰν σήμερα γεννήθηκε ὁ Χριστός, νὰ μὴ μπορῶ νὰ γιορτάσω μὲ τὴ φαμίλια μου. Αὐτὴ ἡ σκέψι μὲ βασάνιζε ὅλη τὴ νύχτα. Ἔφταιξα, μὰ δὲν ἐγκληματήσα.

— Καὶ τί ἔκαμες;

— Πῆρα ψεύτικον ὅρκο. Κακὸ εἶνε, δὲν λέω. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ζήμιωσε, γιατὶ κατάλαβαν πὼς ἔλεγα ψέμματα καὶ ἡ μαρτυρία μου δὲν πιάσθηκε.

— Πιάσθηκες σὺ ὅμως, φουκαρᾶ... εἶπε χαμογελῶν ὁ πρῶτος.

◆◆

Ἐνῶ μιλοῦσαν, πλησιάζει ἕνας φύλαξ. Φωνάζει ἕνα ὄνομα. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τὴν παρέα, σὰν ἄκουσε τὸ ὄνομά του, ἐσηκώθηκε.

— Παρών! ἐφώναξε.

— Εἶσαι ἐλεύθερος, ἐπρόσθεσε ὁ φύλαξ, ἐνῶ τὸ αὐστηρὸ πάντοτε πρόσωπό του ἔδειξε τώρα κάποια εὐχαρίστησι διὰ τὸ ἄγγελμα. Μία κυρία ἄγνωστη ἔστειλε χρήματα γιὰ νὰ ἀποφυλακισθοῦνε οἱ κρατούμενοι διὰ χρέη πρὸς τὸ Δημόσιο. Ἄντε νὰ γιορτάσῃς Χριστούγεννα στὸ σπίτι σου.

Ὁ ἀποφυλακιζόμενος ἔδωσε τὸ χέρι στοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Γειά σας... Τοῦ χρόνου καὶ σεῖς στὰ σπίτια σας...

Ἄνοιξε ἡ σιδερένια πόρτα καὶ ἐπέταξε σὰν πουλί.

Ἔφυγε καὶ ὁ φύλαξ.

Οἱ δύο ἄλλοι ἔμειναν ἄλαλοι.

Καὶ τώρα ἡ λύπη τους ἦταν πιὸ μεγάλη.

— Δὲν θὰ βρεθῇ, εἶπε ἀπὸ κάμποση ὥρα, καὶ γιὰ μᾶς κανένας Χριστιανὸς νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ τέτοια μέρα σήμερα;

Ἔγειραν σκεπτικοὶ τὸ κεφάλι.

Ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας ἄρχισε καὶ πάλι νὰ σημαίνῃ.

Καὶ τότε, ἀπὸ τὰ μάτια των, ποὺ εἶχαν ὑψωθῇ πρὸς τὸ κομμάτι τοῦ Οὐρανοῦ, ποὺ ἐφαίνετο ἐπάνω των κατακύανο, σὰν ἕνα ἄνοιγμα αἰθερίας πύλης, ἐκυλίσθησαν μερικὰ δάκρυα.

Πρώτη φορὰ εἶχαν κάμει Χριστούγεννα στὴ φυλακή.

Πόσα χρόνια ἀκόμα καταδίκης μπροστά των: Πόσες φορές, Χριστούγεννα, θὰ προσπαθοῦν ν' ἀντικρύσουν τὸ κοματάκι ἐκεῖνο τοῦ Οὐρανοῦ, ποὺ γι' αὐτοὺς καμμιὰ ἀχτίδα δὲν τὸ φωτίζει συγγνώμης καὶ εὐσπλαγχνίας...

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ
ΔΩΡΟ ΕΦΕΤΟΣ
ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ
ΕΚΘΕΣΙ ΤΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΣΚΑΛΟΣ
ΕΡΜΟΥ 29

Θὰ διαβάζετε ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα μὲ μόνον 2 δραχμάς.- Κυκλοφορεῖ εἰς 200.000 ἀντίτυπα.

ΤΟ ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΒΟΤΡΥΣ ΠΕΠΕΙΡΟΣ Ἤ ΕΝΑΣ ΑΚΟΜΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Περίεργη κι' αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, τοῦ Ἀδάμ. Καὶ τὸ πιὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἀπὸ «τότε» ὁλωνῶν τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Ἀδάμ. Ἕνα ἁπλὸ πρᾶμα : Γεννιοῦνται, ἁμαρταίνουνε, πεθαίνουν. Ὑπάρχουν, ὡστόσο, θὰ πῇ κανένας καὶ μερικὲς διαφορὲς ἀνάμεσα στὴν ἱστορία τοῦ πρώτου ἀνθρώπου καὶ τῶν κατοπινῶν. Ὅτι ἐκεῖνος γεννήθηκε ἕτοιμος ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς. Ἕτοιμος ἄντρας ! Πόσων χρόνων : Δὲν τὸ ξέρουμε. Μὰ εἶχε κιόλας τὸ μουστάκι του καὶ τὸ γένι του. Κι' ἂν ὑπάρχανε τότες μόδες κι' ἡ μόδα ἤτανε νὰ ξουρίζουνε ὁ κόσμος μουστάκι καὶ γένι, ὁ Ἀδὰμ μόλις βγῆκε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Πλάστη, θὰ τράβαγε γραμμὴ γιὰ τὸ μπαρμπέρη καὶ θἄπαιρνε τὸ πρῶτο τὸ μπερντάχι του. Ἔτσι, θἄτανε κι' πρῶτος ἄνθρωπος ὁποὺ ξουρίστηκε. Ἐνῶ τώρα δὲν τόνε ξέρουμε «πρωτοξουρισμένο». Ἀμή ;

Κ' ὕστερα, φίλε μου, μόλις ὁ Ἀδὰμ γεννήθηκε στὸν κόσμο, ὁ Θεὸς—ὁ Καλὸς Θεὸς πάντα—σκέπτηκε μὲ τὴν θεϊκή του τὴν καλωσύνη : Δὲν εἶνε καλὸ νὰ εἶν' ὁ ἄνθρωπος μονάχος. Ἂς τοῦ σάξουμε γυναῖκα...Κ' ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. (Σημείωση τοῦ συγγραφέα : Αὐτὴ τὴν κουβέντα «ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον», ποὺ τηνὲ κοτσάρω τώρα ἐδῶ, μοὔχε κάνει πολλὴν ἐντύπωση, ὄντας παιδάκι, ποὺ πρωτοδιαβαζε τὰ μυθιστορήματα. Τὴν εἶχα δῇ στὸ «Μικρὸ Πυρειοπώλη», Ἰσίδωρο, θαρρῶ τονὲ λέγανε. Κ' εἶχα πῇ ἀπὸ τότε : αὐτὴ τὴν κουβέντα, ὅταν μεγαλώσω καὶ γράψω μυθιστόρημα θἄν τηνὲ βάλω μέσα· «ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον...» Μεγαλεῖο !) Τοὔφιαξε λοιπὸν γυναῖκα κι' ὁ Ἀδάμ, μόλις τὴν εἶδε εἶπε· βρέ, νὰ ἡ Εὔα !... Καὶ τοῦ φάνηκε τόσο φυσικό, ποὺ ἀπόχτησε ἀμέσως —ἀμέσως γυναῖκα !...Μαζὺ μὲ τὸ μουστάκι καὶ μὲ τὸ γένι !...Τοῦ φάνηκε φυσικό....Σὲ μᾶς ὅμως τοὺς μικρούς—ὅταν ἤμαστε μικροί, πιτσιρίκια στὸ σκολειό, τὸ πρᾶμα αὐτὸ δὲ μᾶς φάνηκε τόσο φυσικό. Ἀφοῦ ὁ Θεὸς ἐνόμισε καὶ καλὰ πὼς ὁ Ἀδὰμ χρειαζότανε σύντροφο, γιατὶ νὰν τοῦ σάξῃ γυναῖκα ; Νὰν τοὔσαχνε ἕναν ἄλλονε Ἀδάμ, ἕναν ἄντρα, νὰν τὸν ἔχῃ παρέα, φίλο. Τί καλύτερα παρὰ νἄτανε δύο ἄντρες, δυὸ φίλοι στὸν παράδεισο ; Οὔτε φίδι τότε θἄμπαινε στὴ μέση οὔτε «φάε τὸ μῆλο», οὔτε «δὲν τὸ τρώω...» Θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι τὴν ἐρωτήσαμε τὴ δασκάλα ἐπὶ τοῦ θέματος. Καὶ κείνη μᾶς κεραυνοβόλησε : «Σκασμός !» Δὲν εἴσαστε εἰς θέσιν νὰ κρίνετε τὶς πράξεις τοῦ Δημιουργοῦ !» Καὶ ποιὸς νὰ ξανὰ πάρῃ τὸ θάρρος νὰ ρωτήξῃ ! .. Ὅσο ποὺ ἀργότερα καταλάβαμε μονάχοι μας τὸ λόγο, ποὺ τοὔσαξε τοῦ Ἀδὰμ γιὰ σύντροφο γυναῖκα.

◆

Νὰ τώρα κι' ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος, ποὺ μᾶς θέλει σύντροφο...Μὰ ὄχι, παιδί μου, δὲν εἶνε ἀκόμη ἡ ὥρα σου γιὰ γυναῖκα. Θὰ ρθῇ κι' αὐτὸ σιγὰ σιγά, μὲ τὸν καιρό...Πρὸς τὸ παρὸν, θὰ σοῦ βροῦμε φίλους γιὰ νὰ μὴν εἶσαι μονάχος σου στὸν κόσμο. Ἄλλωστε τὸ πρᾶμα δὲν εἶνε δύσκολο. Ὅπως γεννήθηκες ἐσύ, θὰ γεννηθοῦνε κι' οἱ ἄλλοι. Μέσ' ἀπὸ τοὺς «χαιρετισμοὺς» τῆς Παναγίας, μέσ' ἀπὸ τὸν «Ἀκάθιστο Ὕμνο». Καὶ νάτα ποὺ προβάλλουνε· νὰ ὁ Ρόδος ὁ Ἀμάραντος, μὲ τὰ τριανταφυλλένια τὰ μάγουλα καὶ τὰ μαλλιὰ τὰ ξανθά. Νὰ ὁ Μῆλος ὁ Εὔοσμος, μὲ τὰ μάγουλα τὰ μῆλα καὶ τὰ μαλλιὰ τὰ σκοῦρα τὰ μυρωμένα. Νὰ ὁ Πόκος ὁ Ἔνδοσος, «ὅν Γεδεὼν προεθεάσατο». Ὁ Πόκος !....Ἦταν ὁ τελευταῖος τῆς «ἀγέννητης παρέας τοῦ Βότρυ τοῦ Πέπειρου» —Βότρυος Πεπείρου—ποὺ γεννήθηκαν στὸν κόσμο μέσ' ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ κείμενο...Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὰ καλόπαιδα τοῦτα εἴχανε κι' ἄλλα ὀνόματα. τὰ σωστά τους, τὰ ὀνόματα, ποὺ μὲ κεῖνα βαφτιστήκανε, πήγανε στὸ σκολειό, ἢ στὴ δουλειά, γίνανε ἄνθρωποι ὠφέλιμοι στὴν κοινωνία, ἢ ἐχθροὶ τῆς κοινωνίας, χωρὶς νούμερα, τότες... Γιατί, τότες δὲν εἴχανε βγῆ τοῦτες οἱ μόδες μὲ τοὺς Ἀμερικανοὺς τοὺς γκάνγκστερς κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ντίλλιγκερ—Ἐχθρὸς τῆς Κοινωνίας Νο 1—ἤτανε ἕνα καλὸ παιδί, ποὺ πήγαινε σκολειό, ἔψελνε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ θἄκανε ἴσως καὶ ἀπόπειρες νὰ γράψῃ ποιήματα....

Ἔχουμε λοιπὸν καὶ λέμε : Βότρυς Πέπειρος, Ρόδος Ἀμάραντος, Μῆλος Εὔοσμος, Πόκος Ἔνδροσος. Μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε καὶ τὸν Κρῖνον τὸν Ἡδύπνοον καὶ τὸν Μῦρον τὸν Πολύτιμον, ποὺ δὲν ἤτανε μόνιμα μέλη τῆς παρέας, ἀλλὰ περνούσανε ἀπ' αὐτήνε σὰ φευγαλέες πνοὲς καὶ μετὰ τραβούσανε μακρυὰ νὰ δροσίσουνε ἄλλα μέρη.

◆

Καὶ τώρα ποὔχουμε στὸ χέρι τὰ «πρωτεύοντα» πρόσωπα τῆς ἱστορίας αὐτῆς, πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουμε ὡρισμένα πράματα. Τοῦτα : Ἡ ἱστορία θὰ προχωρᾷ, ὅπως βολεῖ τὸ κέφι τοῦ πρώτου ἡρωά μας, ποὺ εἶνε κι' ὁ ἴδιος ποὺ δίνει τὸ ὄνομά του γιὰ τίτλο της. Γιατὶ, στὸ κάτω—κάτω, εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Βότρυ τοῦ Πέπειρου — ἑνὸς ἀνθρώπου τῆς ἐποχῆς μας, [illegible] «φανταστικοῦ», ὅπως [illegible] ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ δὲν ξέρουνε να ποῦνε, ἂν τοὺς καλορωτήσῃς, ποῦ τελειώνει ἡ πραγματικότητα καὶ ποῦ ἀρχινάει ἡ φαντασία. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, ποιὸς ἄνθρωπος ἀπ' ὅλους μας πατάει τὴ γῆ μὲ τὰ δυό του τὰ πόδια τὴν ἴδια τὴν στιγμή; Γιὰ ρωτῆστε τὸ Βότρυ τὸν Πέπειρο τοῦτο. «Δὲ θυμᾶμαι — ἀπαντάει ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος—νὰ πάτησα ποτὲ ἀπάνου στὸ ἴδιο κομμάτι τῆς γῆς, μὲ τὰ δυο μου τὰ πόδια, τὴν ἴδια τὴν στιγμὴ καί, σύγκαιρα, νἄχω τὸ νοῦ μου σ' αὐτὸ τὸ γεγονός, σ' αὐτὴ τὴν ἔννοια : Πατάω στὴ γῆς ! Ποτέ μου δὲν τὸ σκέπτηκα τοῦτο...Κι' ἐνῶ ὅλα μου τὰ χρόνια θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό : «Πατάω στὴ γῆς !» Μὰ καὶ ποιανοῦ τὸ μυαλὸ ἀνθρώπου κόλλησε ποτὲς σ' αὐτὸ τὸ νόημα ; Ποιανοῦ ἀνθρώπου τὸ μυαλὸ ἔρριξε δυὸ πόδια γιὰ νὰ πατήσῃ στὴ γῆς, ποῦ ὅλοι, ὡστόσο, τηνὲ πατοῦμε ; Μὴ μοῦ πῆτε πὼς κανένας σας τὸ σκέπτηκε αὐτὸ πάνω ἀπὸ μισὸ δευτερόλεπτο, δίχως, ἀμέσως, τὸ μυαλό του νὰ κουραστῇ καὶ νὰ ζητήσῃ [illegible] πετῶντασμα κρυά, ἢ ψηλά, σὲ σκέψεις ἄλλες ! Μὴ μοῦ τὸ πῆτε, γιατὶ δὲ θὰ τὸ πιστέψω !» Αὐτὰ λέει ὁ [illegible]ρος. Κι' εἴτε ἔχει, εἴτε ὄχι, δίκηο, ἀνάγκη πᾶσα νὰν τὸ παραδεχτοῦμε, γιατὶ δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε κι' ἀλλοιῶς. Σὲ τοῦτο τὸ χῶρο ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος μιλάει. Καὶ σὲ τοῦ[illegible] ὁ Βότρυς ὁ Πέπειρος κάνει ὅ,τι θέλει. Εἶνε δικός του, εἶνε χτῆμά του, ἀναφαίρετο, ποὺ καμμιὰ στὸν κόσμο δύναμις δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰν τὸν ξεκουνήσῃ ἀπ' αὐτόνε...

Καὶ προχωροῦμε....Κάθε στιγμὴ, κάθε δευτερόλεπτο, κάθε ἑκατομμυριοστὸ τοῦ δευτερολέπτου, προχωροῦμε. Εἶνε ἀδύνατο νὰ κάνουμε διαφορετικὰ ἀπ' τὸ νὰ προχωρέσουμε. Κ' εἶνε ἀδύνατο αὐτό, γιατὶ εἶνε ἀδύνατα τὰ ἄλλα τὰ δύο : Νὰ γυρίσουμε πίσω, ἢ νὰ μείνουμε ἐδῶ ὅπου εἴμαστε. Λοιπόν ;

(Κι' ἕπεται συνέχεια)

ΝΙΚΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ (Πὼλ Νόρ)

Σατυρικὰ ἐπιγράμματα

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ ΙΑΤΡΟΝ

Δὲν σκότωνε τοὺς ἀσθενεῖς
μονάχα, χάριν γούστου,
ἐσκότωνε καὶ τοὺς γεροὺς
μὲ τοὺς λογαριασμούς του.

ΕΙΣ ΚΟΥΤΟΠΟΝΗΡΟΝ

Μὴν κάνεις τὸν ἠλίθιον
χρειάζετ' εὐφυΐα,
καὶ μόνον πνεῦμα σὰν πουλᾶς
σοῦ στέκει ἡ βλακεία.

ΕΙΣ ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΑΝ

Ἄκουσες προῖκα· μὲ κλειστὰ τὰ μάτια τὴν ἐπῆρες
καὶ πιὰ δὲν τὰ ξανάνοιξες, σὲ στράβωσαν οἱ λίρες.
Καὶ τώρα ; Οὔτε νὰ κτυπᾷς μπορεῖς τὸ κύπελλο σου
γιατὶ κι' αὐτό, κακόμοιρε, δὲν εἶνε ιδικό σου.

ΣΑΤΑΝΑΣ

Εὐχάριστα παιχνίδια

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

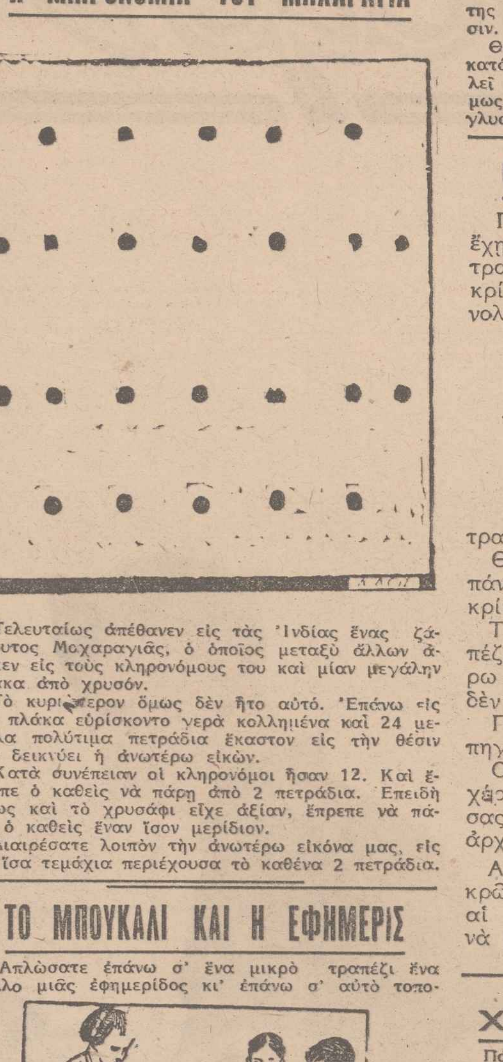

Τελευταίως ἀπέθανεν εἰς τὰς Ἰνδίας ἕνας ζάπλουτος Μαχαραγιᾶς, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων ἀφῆκεν εἰς τοὺς κληρονόμους του καὶ μίαν μεγάλην πλάκα ἀπὸ χρυσόν.

Τὸ κυριώτερον ὅμως δὲν ἦτο αὐτό. Ἐπάνω εἰς τὴν πλάκα εὑρίσκοντο γερὰ κολλημένα καὶ 24 μεγάλα πολύτιμα πετράδια ἕκαστον εἰς τὴν θέσιν ποὺ δεικνύει ἡ ἀνωτέρω εἰκών.

Κατὰ συνέπειαν οἱ κληρονόμοι ἦσαν 12. Καὶ ἔπρεπε ὁ καθεὶς νὰ πάρῃ ἀπὸ 2 πετράδια. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ τὸ χρυσάφι εἶχε ἀξίαν, ἔπρεπε νὰ πάρῃ ὁ καθεὶς ἕναν ἴσον μερίδιον.

Διαιρέσατε λοιπὸν τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα μας, εἰς 12 ἴσα τεμάχια περιέχουσα τὸ καθένα 2 πετράδια.

ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΚΑΙ Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Ἁπλώσατε ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ τραπέζι ἕνα φύλλο μιᾶς ἐφημερίδος κι' ἐπάνω σ' αὐτὸ τοποθετεῖτε, μὲ τὸ στόμιο πρὸς τὰ κάτω, ἕνα μπουκάλι ἄδειο καὶ καθαρό.

Ὅπως εἶνε φυσικὸ μόλις κουνήσετε τὴν ἐφημερίδα τὸ μπουκάλι πρέπει νὰ πέσῃ.

Διὰ νὰ ἐπιτύχετε αὐτό, πρέπει νὰ πάρετε μὲ τὸ ἀριστερό σας χέρι μίαν γωνίαν τῆς ἐφημερίδος, καὶ δίχως νὰ τὴν τραβήξετε, χτυπᾶτε μικρὲς γροθιὲς μὲ τὸ δεξιό σας χέρι ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Τότε θὰ δῆτε τὴν ἐφημερίδα νὰ γλυστρᾷ μόνη της κάτω ἀπὸ τὰ μπουκάλι, δίχως ν' ἀλλάξῃ θέσιν.

Θὰ καταλάβατε βέβαια ποῦ ὀφείλεται αὐτὸ τὸ κατόρθωμα. Σὲ κάθε γροθιά, τὸ μπουκάλι ἐκτελεῖ ἕνα σχεδὸν ἀόρατον πήδημα, τὸ ὁποῖον ὅμως ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ στὴν ἐφημερίδα νὰ γλυστρᾷ σιγὰ σιγά.

Ο ΚΡΙΚΟΣ ΠΟΥ ΠΕΡΠΑΤΕΙ

Πάρετε μίαν ράβδον στρογγυλήν, νὰ ἔχῃ παντοῦ τὸ ἴδιο πάχος, εἰς τὸ κέντρον σχεδὸν τοποθετεῖτε ἕνα ξύλινον κρίκον παραπετάσματος. Κρατᾶτε τὸ σύνολον ἐντελῶς ὁριζοντίως ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι δίχως σκέπασμα.

Θὰ κανονίσετε τὸ ὕψος τῆς ῥάβδου πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, οὕτως ὥστε ὁ κρίκος μόλις ν' ἀγγίζῃ τὸ τραπέζι.

Τὰ χέρια, δίχως ν' ἀγγίζουν τὸ τραπέζι, πρέπει νὰ εἶνε καλὰ σφιγμένα γύρω ἀπὸ τὴ μέση μὲ τοὺς ἀγκῶνας καὶ δὲν πρέπει νὰ κάνουν οὐδεμίαν κίνησιν.

Παρ' ὅλα ταῦτα, ὁ κρίκος κινεῖται πηγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἕνα χέρι στὸ ἄλλο.

Οἱ θεαταὶ πιστεύουν ὅτι ἐκινήσατε τὸ χέρι σας, δώσατε ὅμως τὴν ῥάβδον σας εἰς ἕναν ἐξ αὐτῶν καὶ ὁ κρίκος θὰ ἀρχίσῃ πάλι νὰ κινῆται.

Αὐτὸ τὸ πείραμα εἶνε ἀποτέλεσμα μικρῶν ἀοράτων κινήσεων τοῦ χεριοῦ σας, αἱ ὁποῖαι ὅμως δύνανται εὐκολώτατα νὰ μετακινήσουν ἐλαφρὰ σώματα.

ΧΙΟΝΙΑ ΠΕΦΤΟΥΝ...

Πάρετε ἕνα φαρδὺ μπουκάλι σὰν αὐτὰ ποὺ ἔχουν τὰ φαρμακεῖα, γεμῆστε το νερό, καὶ κολλήσατε εἰς τὸν γῦρον του μίαν χρωματιστὴν φωτογραφίαν χωριοῦ. Τὸ σχέδιο βέβαια θὰ εὑρίσκεται γυρισμένο πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μπουκαλιοῦ.

Τὸ χωριὸ, πίσω ἀπὸ τὸ νερὸ θὰ φαίνεται πολὺ μεγαλύτερο ἀπ' ὅτι εἶνε στὴν πραγματικότητα.

Πάρετε τώρα ἕνα κερὶ καὶ ξύσατέ το, οὕτως ὥστε νὰ βγάλετε μικρὰ μικρὰ φλουδάκια, τὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ τοῦ μπουκαλιοῦ σας, σκεπάζοντάς το ἐντελῶς. Ἐὰν τώρα κινήσετε ὀλίγον τὶ τὸ μπουκάλι, θὰ ἴδῆτε νὰ σχηματίζεται μπροστὰ στὴν εἰκόνα πτῶσις χιόνος, ἡ ὁποία προξενεῖ ἕνα ὡραιότατον θέαμα.

Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι τὸ κερὶ πέφτοντας δίδει τὴν ἐντύπωσιν αὐτήν.

Εὔθυμοι διάλογοι

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Ἐκεῖνος: Ἔμαθες; Ὁ Γιῶργος ἐτίναξε τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα.

Ἐκείνη: Παράξενο! Δὲν τὸ ἐφανταζόμουν ποτέ.

Ἐκεῖνος: Μὰ δὲν τὸν ἔβλεπες ; Εἶχε τόσες στενοχώριες!

Ἐκείνη: Ἤξερα ὅτι εἶχε στενοχώριες μὰ δὲν ἐφανταζόμουν ὅτι εἶχε...μυαλά!..

◆◆

ΠΙΚΡΟ ΠΟΤΗΡΙ

— Ὑπεσχέθητε, κύριε, ὅτι θὰ νυμφευθῆτε τὴν κόρη μου καὶ ὅμως τώρα ἀναβάλλετε, ἀρνεῖσθε.

— Κύριε, δὲν βιάζομαι. Χάρις εἰς τὸ χρεωστάσιον, ἕνα γραμμάτιον ποὺ ἔληξε τὸν μῆνα αὐτὸν δὲν θὰ τὸ πληρώσω.

◆◆

ΠΟΛΥ ΤΥΧΕΡΟΣ

—Ξέρεις τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πῆγα στὴ Θεσσαλονίκη, φλερτάρισα μὲ μία νέα κι' αὐτὴ φώναξε ἕναν ἀστυφύλακα.

— Ἤσουν τυχερός, φίλε μου, γιατὶ τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἐγὼ φλερτάρισα μὲ μιὰ νέα, ἐκείνη φώναξε ἕναν παπᾶ!..

Μία Πραγματική Ἱστορία σὲ Εἰκόνας
Νέον μέσον εὔκολον διὰ νὰ φαίνεσθε φρέσκη καὶ Νέα

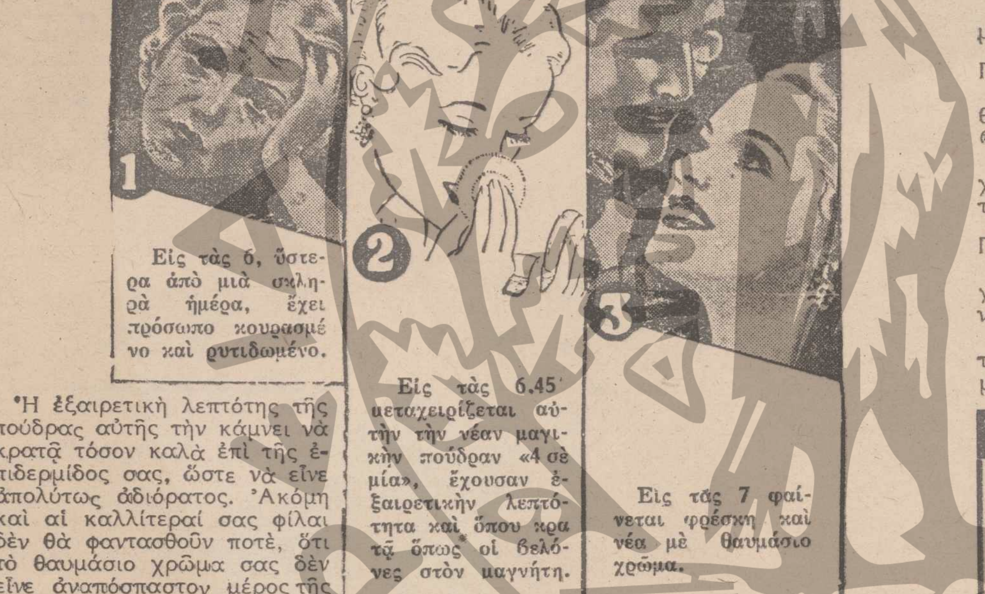

1 Εἰς τὰς 6, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σκληρὰ ἡμέρα, ἔχει πρόσωπο κουρασμένο καὶ ρυτιδωμένο.

2 Εἰς τὰς 6.45 μεταχειρίζεται αὐτὴν τὴν νέαν μαγικὴν πούδραν «4 σὲ μία», ἔχουσαν ἐξαιρετικὴν λεπτότητα καὶ ὅπου κρατᾷ ὅπως οἱ βελόνες στὸν μαγνήτη.

3 Εἰς τὰς 7 φαίνεται φρέσκη καὶ νέα μὲ θαυμάσιο χρῶμα.

Ἡ ἐξαιρετικὴ λεπτότης τῆς πούδρας αὐτῆς τὴν κάμνει νὰ κρατᾷ τόσον καλὰ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος σας, ὥστε νὰ εἶνε ἀπολύτως ἀδιόρατος. Ἀκόμη καὶ αἱ καλλίτεραί σας φίλαι δὲν θὰ φαντασθοῦν ποτέ, ὅτι τὸ θαυμάσιο χρῶμα σας δὲν εἶνε ἀναπόσπαστον μέρος τῆς φυσικῆς σας ὡραιότητος. Ἔξω ὑπὸ τὴν βροχὴν ἢ τὸν ἥλιον κατὰ τὰ θαλάσσια λουτρὰ καὶ τὶς παρτίδες τέννις, ἐντὸς κατὰ τὸν χορὸν εἰς τὰς ὑπερθερμασμένας αἰθούσας χοροῦ, δύνασθε πάντοτε νὰ ἔχετε ὡραῖο ματ χρῶμα προσώπου κτυπητῆς ὡραιότητος. Ἡ πούδρα αὐτὴ ἀντέχει εἰς δοκιμὰς ἱδρῶτος καὶ ὕδατος. Δὲν σχηματίζει ποτὲ πλάκας καὶ στίγματα.

Ζητήσατε τὴν πούδρα Tokalon. Ἐγγυώμεθα καλὰ ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΩ
ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ
Νέα πλήρης λογοτεχνικὴ μετάφρασις ὑπὸ Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ
Χρυσόδετον Δραχ. 100
Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα μας:
Πανεπιστημίου 36.